HARLAN COBEN

HAZA TÉRSZ

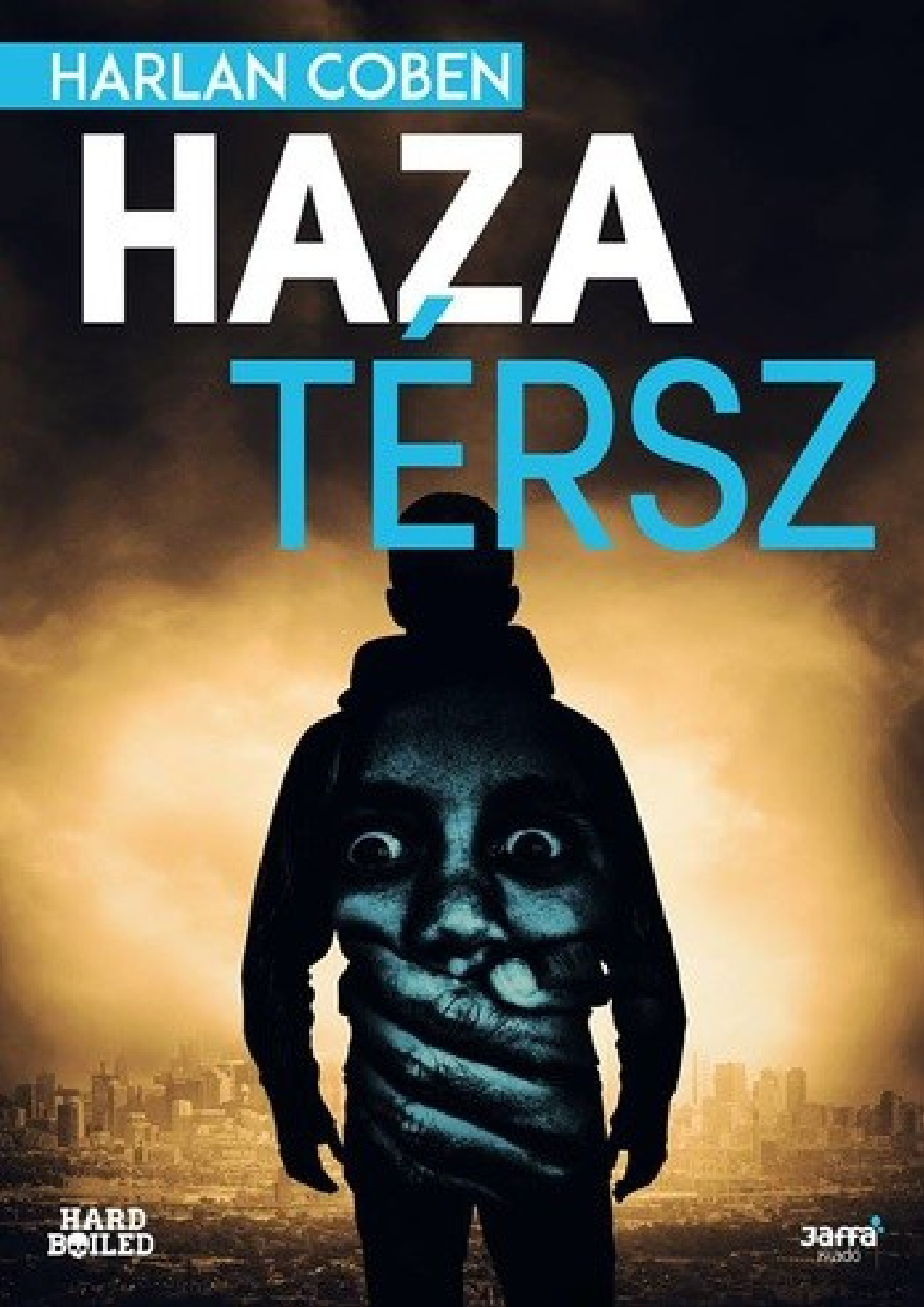

HARD BOILED

Jaffa
Kiadó

Harlan Coben

HAZATÉRSZ

Jaffa Kiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Harlan Coben: *Home*
Dutton
An imprint of Penguin Random House LLC, 2016

Copyright © Harlan Coben, 2016
All rights reserved.

Hungarian edition ©Jaffa Kiadó, 2017
Minden jog fenntartva!

Hungarian translation © Galamb Zoltán, 2017

Fordította Galamb Zoltán
Borítóterv Németh Károly
Tipográfia Vass Akosné Török Szonja
Szerkesztő Szendi Nóra
Felelős szerkesztő *Jolsvai Júlia*
Felelős kiadó *Rados Richárd*

ISBN 978 615 5609 79 4

Jaffa Kiadó • www.jaffa.hu

Mike-nak,
George-nak
és minden
középkorú,
romantikus
lelkű fickónak,
aki ismeri az
igaz
barátságot.

1

A tíz évvel ezelőtt eltűnt fiú kilép a fénybe.

Nem szoktam hisztériázni, amint az sem jellemző rám, hogy bármin megdöbbenjek. Sok mindent láttam életem negyven-egynéhány éve alatt. Előfordult már, hogy majdnem megöltek – én pedig öltem. Tapasztaltam már oly mértékű elvetemültséget, amelyhez hasonlót a legtöbb ember nehezen felfoghatónak, ha nem egyenesen felfoghatatlannak tartana – és egyesek szerint tőlem ugyanígy láttak már ilyesmit. Az évek során megtanultam uralkodni az érzelmeimen, és ami még fontosabb, a szélsőséges helyzetekben adott reakcióimon. Lehet, hogy hamar és durván odacsapok, de soha semmit nem teszek bizonyos szintű megfontolás és céltudatosság nélkül.

E tulajdonságok, ha úgy tetszik, számtalanszor megmentették már az életemet, és azokét, akik fontosak nekem.

Igen, bevallom, hogy amikor először pillantom meg a fiút – nos, most már ugyebár kamasz –, érzem, hogy szaporábban kezd verni a szívem. Dobogó lüktetés visszhangzik a fülemben. Anélkül, hogy tudatosan rágondolnék, mindkét kezem ökölbe szorul.

Tíz év – és most mindössze ötven yard választ el az eltűnt gyerektől.

Patrick Moore – így hívják – az aluljáró betonoszlopának dönti a hátát. A válla előregörnyed. A tekintete ide-oda cikázik, mielőtt megállapodna maga előtt a repedezett aszfalton. Csutakra nyírt frizuráját régebben katonásnak neveztük volna. Egy másik kamasz kölyök strabancol még az aluljáróban. Olyan bőszen dohányzik, hogy attól tartok, valamivel megsértette a dekk. Szegecses nyakörvet és

necctrikót visel, a lehető legnyilvánvalóbb egyenruhával adva mindenki tudtára jelenlegi foglalkozását.

Odafent a kocsik a lent zajló eseményekről mit sem tudva zúgnak el. A King's Crossnál vagyunk, ahol a környék nagy részét „megfiatalították" az elmúlt két évtizedben; múzeumok és könyvtárak létesültek, ide fut be a Eurostar, és még a 9 és 3/4-ik vágány táblája is felkerült, ahol Harry Potter szállt fel a roxforti vonatra. Az úgynevezett nemkívánatos elemek zöme elmenekült e személyesen lebonyolított tranzakciók elől az online kereskedelem viszonylagos biztonságába – sokkal kevesebb igény mutatkozik a kockázatos útszéli szexügyletekre, azaz, tessék, ismét az internet egy pozitív hozadéka –, de ha az ember átvág a szó szerinti és a képletes vágány túloldalára, és eltávolodik a csillogó toronyházaktól, még mindig akadnak helyek, amelyek a lepukkantság valóságos gócpontjai.

Itt találtam rá az eltűnt fiúra.

Énem egyik fele – a meggondolatlan, amelyet kordában tartok – legszívesebben átrohanna az úton, és megragadná a fiút, aki immár – ha valóban Patrick az, és nem valami hasonmás, vagy egyszerűen csak tévedek – tizenhat éves. Ebből a távolságból nagyjából annyinak is tűnik. Tíz évvel ezelőtt – nyugodtan utána lehet számolni, mennyi lehetett akkoriban –, Patrick a szupergazgazdag Alpine negyedben rendszeresen átjárt játszani az unokatestvérem Rhys nevű fiához.

Természetesen ez állít dilemma elé.

Ha most elkapom Patricket, ha egyszerűen átrohanok az úton, és magammal viszem, mi lesz Rhysszel? Az egyik eltűnt fiúra már rátaláltam, de mindkettőt meg kell mentenem. Ami annyit tesz, hogy életbe vágóan fontos gondosan eljárnom. Semmi hirtelenkedés. Türelmesnek kell lennem. Bármi történt is tíz évvel ezelőtt, bármilyen

kegyetlenül bántak is ezzel a fiúval az emberek (a sors kegyetlenségében nem hiszek, amikor az áldozat valamelyik embertársunk) és szakították ki kőből épült udvarházuk jómódjából, hogy ebbe a mocskos, bűzös aluljáróba rángassák, amiatt aggódom, hogy ha most nem lépek megfelelően, az egyik vagy akár mindkét fiú eltűnik újra, és ezúttal örökre.

Meg kell várnom Rhyst. Megvárom Rhyst, aztán fogom, és hazaviszem mindkét fiút.

Valószínűleg két kérdés merülhet fel.

Az első: hogy lehetek ennyire biztos benne, hogy amint rátalálok a fiúkra, mindkettőt képes leszek elkapni? Mi a helyzet akkor, ha a fiúk agymosáson estek át, és ellenállnak? Mit tegyek, ha az elrablóik, vagy bárki kezében legyen is a szabadságuk kulcsa, sokan vannak, erőszakosak és elszántak?

Erre csak annyit felelhetek: felesleges az aggodalom.

A másik kérdés sokkal jobban nyomaszt: mi van, ha Rhys nem bukkan fel?

Nem jellemző rám az átgondolatlanság, ezért kidolgozok egy B tervet, ami abból áll, hogy felmérem a területet, és tisztes távolságból követem Patricket. Pontosan azon agyalok, miként valósítható ez meg, amikor valami gebasz támad.

Lassanként beindul az üzlet. Az élet a skatulyázásról szói. Ezalól ez a nyilvános vécé sem kivétel. Az aluljáró egyik részlege a női társaságra vágyó heterókat szolgálja ki. Ez a részleg a legforgalmasabb. A régimódi erkölcsök miatt, azt hiszem. Beszélhetünk nemi szerepekről, szexuális orientáltságról meg perverziókról, de a szexuálisan frusztráltak többsége továbbra is a kielégületlen heteroszexuális férfiak közül kerül ki. A bevett felállás. Élettelen tekintetű lányok foglalják el a helyüket a betonoszlopokhoz támaszkodva, kocsik érkeznek, a lányok

beszállnak, elmennek velük, más lányok veszik át a helyüket. Mintha egy benzinkúti üdítőautomatát figyelnél.

A második részlegben transznemű̈ek vagy transzvesztiták kisebb kontingensét találni az átalakulás különböző formáiban és fokain, leghátul pedig, ahol most Patrick is áll, a fiatal melegek árulják bájaikat.

Nézem, ahogy egy dinnyeszínű ingben pompázó férfi pökhendin megindul Patrick felé.

Vajon mit tennék, tűnődtem el, amikor Patrick először megjelent, ha egy ügyfél Patrick szolgálatait igényelné? Elsőre úgy tűnhet, az lenne a legjobb, ha tüstént közbelépnék. Ez látszana a legemberségesebb cselekedetnek a részemről, ugyanakkor nem veszíthetem szem elől a célt: hogy *mindkét* fiút hazavigyem. Az az igazság, hogy Patrick és Rhys immár tíz éve eltűntek. Isten tudja, miken mentek keresztül, és nincs ugyan ínyemre, hogy akár egyetlenegyszer újabb erőszakot szenvedjenek el, már mérlegre tettem az érveket és ellenérveket, és meghoztam a döntésemet. Értelmetlen lenne tovább rágódni ezen a kérdésen.

Ám Dinnye nem ügyfél.

Erre rögtön rájövök. Az ügyfelek senkihez sem sétálnak oda ilyen magabiztosan. Nem szegik fel az állukat. Nem vigyorognak ilyen önelégülten. És nem viselnek élénk dinnyezöld inget. Azok az ügyfelek, akik kellően elkeseredettek ahhoz, hogy ide jöjjenek kielégíteni az ösztönös vágyaikat, bűntudatot éreznek, vagy félnek, nehogy felfedezzék őket, vagy – ami a legvalószínűbb – mindkettő igaz rájuk.

Dinnye járása, testtartása és feldobottsága ellenben olyasvalakire vall, aki elemében érzi magát és veszélyes. Ha valaki ráhangolódott az effélékre, könnyen megérezheti az ilyesmit. A hüllőagyadban jelez valami primitív, belső vészcsengő: racionálisan nem igazán lehet megmagyarázni.

A mai ember, aki időnként jobban aggódik a kínos helyzetek, mint a biztonsága miatt, gyakran hagyja figyelmen kívül ezt.

Dinnye a háta mögé pillant. Két másik férfi jelenik meg a színen mint Dinnye szárnysegédjei. Mindkettő drabális és terepszínű katonai gyakorlónadrágot visel, mellizmuk egykor divatos necc atlétatrikó alól fénylik elő. Az aluljáróban dolgozó másik, szegecses nyakörves fiú elszalad, amint megpillantja Dinnyét, és magára hagyja Patricket a három újonnan érkezővel.

Ajaj, ennek nem lesz jó vége.

Patrick még mindig a földre szegezi a tekintetét, gyakorlatilag kopaszra borotvált feje csillog. Észre sem veszi a felé közeledőket, mígnem Dinnye szinte beleütközik. Közelebb húzódom. Patrick nagy valószínűséggel jó ideje strichel az utcán. Ezen egy pillanatra elgondolkodom; azon, hogy milyen élete lehetett azután, hogy elrabolták az amerikai kertváros védelmező burkából, és kirakták ebbe a... nos, ki tudja, mibe?

Ennyi idő alatt viszont Patrick szert tehetett bizonyos készségekre. Lehetséges, hogy dumával ki tudja vágni magát a helyzetből. Lehetséges, hogy a helyzet nem is annyira kilátástalan, mint amilyennek tűnik. Várnom kell, és majd meglátjuk.

Dinnye egyenesen Patrick arcába nyomja a pofáját. Valamit mond neki. Nem hallom, mit. Aztán, további teketóriázás nélkül, felemeli az öklét, és egy pörölycsapás erejével vágja gyomorszájon Patricket.

Patrick levegőért kapkodva összecsuklik.

A két terepszínű ruhás, kigyúrt alak megindul a fiú felé. Most már gyorsan cselekszem.

– Uraim! – szólítom meg őket.

Dinnye és a két Terepszín egyszerre kapja hátra a fejét a hangomra. Az arckifejezésük eleinte egy Neander-völgyiére hasonlít, aki először hall valami furcsa neszt. Aztán

végigmérnek, a szemük összeszűkül. Látom, ahogy mosolyra húzódik a szájuk. A méreteimet tekintve nem mondhatom különösebben impozánsnak magam. Az átlagnál valamivel magasabb vagyok, és inkább vékonydongájúnak lehetne nevezni, szőke hajam lassan őszbe csavarodik, a bőröm színe melegben porcelánfehér, hidegben kipirosodik, az arcvonásaimat – reményeim szerint „jóképű” értelemben – finomnak mondanák.

Ma halványkék, méretre szabott Savile Row-i öltöny, Lilly Pulitzer nyakkendő van rajtam, a mellényzsebemből Hermès zsebkendő kandikál ki, a lábamon méretre készített Bedfordshire cipő, amelyet az Old Bond Street legkiválóbb cipészmestere készített.

Kész ficsúr, nemde?

Amint kényelmesen megindulok a három gengszter felé, és csak azt sajnálom, hogy nincs nálam esernyő, amit a maximális hatás kedvéért pörgethetnék, érzem, hogy egyre magabiztosabbak. Ez tetszik. Általában tartok magamnál pisztolyt, gyakran kettőt is, Angliában azonban felettébb szigorúak az effélékre vonatkozó törvények. Nem aggódom. A szigorú brit szabályozás azért szép, mert így egészen valószerűtlen, hogy három ellenfelemnél lőfegyver legyen. A tekintetemmel gyorsan végigmotozom a három fickót, akadnak-e olyan testtájaik, ahová pisztolyt dughattak. Az embereim a rendkívül szűk ruhákat kedvelik, amelyek inkább magamutogatásra, mint fegyverek elrejtésére alkalmasak.

Kés talán lehet náluk – valószínűleg van is –, de pisztoly egy sem.

A kések annyira nem aggasztanak.

Patrick – feltéve, hogy valóban Patrick az – még mindig a földön elterülve kapkod levegőért, amikor odaérek. Megállók, széttárom a karomat, és a legmegnyerőbb mosolyomat villantom rájuk. A három gengszter úgy bámul

rám, mintha valami érthetetlen múzeumi darab lennék.

Dinnye egy lépést tesz felém.

– Ki a picsa vagy te?

Még mindig mosolygok.

– Jobban tennék, ha most távoznának.

Dinnye Terepszín 1-re pillant a jobbomon. Aztán Terepszín 2-re a balomon. Én is odafordulok mindkét irányba, aztán vissza Dinnyéhez.

Amikor rákacsintok, a homloka közepéig szalad a szemöldöke.

– Széjjel kéne nyiszálnunk-javasolja Terepszín 1. – Apró darabokra kockázni.

Úgy teszek, mint aki megriad, és felé fordulok.

– Uramisten, észre sem vettem.

– Mi van?

– Az a terepszínű nadrág. Tényleg beleolvad a környezetébe. Mellékesen, elragadóan áll magán.

– Le akarsz fegyverezni?

– Többféle értelemben is.

Mindenki arcán – az enyémen is – egyre szélesebb a mosoly.

Megindulnak felém. Megpróbálhatom kimagyarázni magam, esetleg pénzt ajánlhatok nekik, hogy hagyjanak minket békén, de három okból sem hiszem, hogy ezzel sokra mennék. Ad egy: ezek a rohadékok minden pénzemet el akarnák venni, ráadásként a karórámat is, plusz amit csak nálam találnak. Ha pénzt kínálok, az nem segít. Ad kettő: mindegyik vért szimatol – könnyen lecsapolható vért –, és ínycsiklandónak találják a szagot. Ad három, egyben a legfontosabb ok: én is vért szimatolok.

Túl sok idő telt már el.

Igyekszem nem mosolyogni, amikor közelebb lépnek. Dinnye előhúz egy hosszú vadászkést. Ennek örülök. Nincsenek erkölcsi fenntartásaim az olyanokkal szemben,

akikről egyértelműen látom, hogy gonoszak. De jó érzés tudni, hogy azoknak, akik efféle önigazolásra vágynak ahhoz, hogy „szerethetőnek” tűnjek a szemükben, nyugodtan mondhatom, hogy elsőként a gengszterek rántottak fegyvert, ezért szigorúan önvédelemből cselekedtem.

Mégis adok nekik egy utolsó esélyt, hogy visszakozzanak.

Egyenesen Dinnye szemébe nézek:

– Most kellene elmenniük.

Ezen mindkét izompacsirta Terepszín elneveti magát, Dinnye mosolya azonban lassan lehervad az arcáról. Tudja. Látom. A szemembe nézett, és tudja.

Ami ezután jön, másodpercek alatt lezajlik.

Terepszín 1 rám ront, behatol a személyes terembe. Nagydarab férfi. Szembekerülök gyantázott és tökéletes izomtónusú mellével. Lemosolyog rám, mintha valami finom falat lennék, amit egészben bekaphat.

Nincs okom halogatni az elkerülhetetlent.

A markomba rejtett borotvával elmetszem a torkát.

Vér spriccel felém szinte tökéletes ívben. A fenébe! Most vissza kell mennem a Savile Row-ra.

– Terence!

Terepszín 2 az. Némi hasonlóság fedezhető fel kettejük között, és ahogy felé csusszanok, eltűnődöm, vajon testvérek-e. A gyásza kellően ledermeszti ahhoz, hogy elképesztően könnyedén hidegre tegyem, de nem hiszem, hogy sokat segített volna rajta, ha felkészültebben várja a támadást.

Jól bánok a borbélyborotvával.

Terepszín 2 ugyanúgy végzi, ahogy a drága Terence, valószínűleg a fivére.

Így marad Dinnye, szeretett vezérük, aki valószínűleg azzal tett szert státuszára, hogy valamivel brutálisabb és ravaszabb elesett baj társainál. Dinnye bölcsen már akkor akcióba lendült, amikor megszabadultam Terepszín 2-től. A

szemem sarkából észreveszem a magasból felém sújtó vadászkés villanását.

Ezzel hibát követ el.

Nem szokás így, felülről lecsapni az ellenfélre. Túl könnyű hárítani a mozdulatot. A megtámadott időt nyerhet, ha lebukik, vagy védekezőn maga elé kapja a karját. Azt tanítják, hogy amikor golyót eresztünk valakibe, a törzs középtájékára lőjünk, ezért ha nem céloznánk eléggé pontosan, akkor is eltalálhatunk valamit. Fel kell készülni az esetleges hibákra. A késre ugyanez igaz. A szúrást a lehető legközelebbről kell indítani. Testközépre kell célozni, hogyha az ellenfél elmozdulna, még mindig megsebezhessük.

Dinnye nem ezt tette.

Lebukom, és az alkaromat használom, ahogy az imént mondtam, a döfés kivédésére. Aztán behajlított térddel megpördülök, és borotvával támadok a hasára. Nem várom meg a reakcióját. Feljebb rántom a kezem, és ugyanúgy végzek vele, mint a másik kettővel.

Amint már említettem, az egésznek pár másodperc alatt vége.

A repedezett aszfalton egyre növekvő, sötétvörös tócsák. Egy másodpercet adok magamnak, nem többet, hogy kiélvezzem az adrenalinlöketet. Mindenki ezt tenné, ha nem színlelne mást.

Patrick felé fordulok.

De a fiú már eltűnt.

Balra nézek, aztán jobbra. Ott szalad, már majdnem eltűnt a szemem elől. Utánairamodom, de hamar rájövök, hogy értelmetlen. A King's Cross pályaudvar, London egyik legforgalmasabb vasútállomása felé tart. Az állomáson lesz – ahol rengetegen nyüzsögnek –, mielőtt beérhetném. Csurom vér vagyok. Hiába végzem jól a munkám, ellentétben Harry Potterrel, aki tényleg a King's Cross pályaudvarról indult Roxfortba, nekem nincs láthatatlanná tevő köpenyem.

Megtorpanok, hátranézek, kiértékelem a helyzetet, döntésre jutok.

Elszúrtam.

Ideje felszívódnom. Nem aggódom amiatt, hogy a biztonsági kamerák felvették volna, amit tettem. A nemkívánatos elemek jó okkal választanak ehhez hasonló helyeket. Távol vannak a kíváncsi tekintetektől, még a digitálisaktól és elektronikusaktól is.

De mégis. Elcsesztem. Ennyi év, ennyi hasztalan keresgélés után végre találtam egy nyomot, és ha most elveszítem...

Segítségre lesz szükségem.

Elsietek, és megnyomom az 1-est a gyorstárcsázómon. Majdnem egy éve nem tettem már ilyet.

A harmadik próbálkozásra veszi fel.

– Halló?

Amikor meghallom a hangját, hiába acéloztam meg magam, egy pillanatra megszédülök. A számomat nem jelzi ki a telefonja, ezért fogalma sincs, ki lehet az.

– Nem inkább „lökjed”? – kérdem.

Hallom, hogy levegő után kapkod.

– Win? Te jó ég, hová tűntél...?

– Láttam – szakítom félbe.

– Kit?

– Gondolkozz!

A másodperc törtrészéig tartó szünet.

– Várj csak, mindkettejüket?

– Csak Patricket.

– Ejha.

A szemöldökömet ráncolom. Ejha?

– Myron?

– Tessék!

– Londonba kell repülnöd, amilyen gyorsan csak tudsz! Szükségem van a segítségedre.

2

Két perccel Win hívása előtt Myron Bolitar elterpeszkedve hevert az ágyon, az oldalán egy bizsergetően káprázatos nővel. Mindketten a cirádás mennyezetburkolatot bámulták, és ziháltak, beleveszve a mennyei élvezet utórezgéseibe.

– Azta – lehelte Terese.

– Tudom, rendben?

– Ez egyszerűen...

– Tudom, rendben?

Myron aztán értett a szeretkezés utáni csevegéshez.

Terese kibújt az ágyból, és az ablakhoz lépett. Myron legeltette rajta a szemét. Szerette, amikor a nő meztelenül mozog. Akár egy párduc: csupa feszülő, tökéletesen kidolgozott izom és magabiztosság. A lakásból a Central Parkra nyílt kilátás a West Side-on. Terese kinézett a tóra és az Íj hídra. Ha valaki látott már New Yorkban játszódó filmet, amelyben a szerelmespár egy gyalogoshídon szalad át, akkor tudja, melyik az Íj híd.

– Istenem, milyen gyönyörű látvány – hüledezett Terese.

– Én is épp erre gondoltam.

– A fenekemet fodrozod?

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy figyelem. Őrzöm.

– Szóval védelmezőn?

– Nem vallana profira, ha levenném róla a szemem.

– Eszedbe ne jusson. Méltatlan volna hozzád.

– Köszönöm.

– Myron? – szólalt meg a nő kisvártatva, még mindig a vőlegényének háttal.

– Tessék, szerelmem.

– Boldog vagyok.

– Én is.

– Ez ijesztő.

– Félelmetes – értett egyet Myron. – Gyere, bújj vissza az ágyba!

– Tényleg?

– Aha.

– Ne ígérj olyat, amit nem tudsz betartani.

– Ó, én mindig állom a szavam – felelte Myron. Majd hozzátette: – Van a környéken olyan hely, ahonnan osztrigát és E-vitamint lehet házhoz szállíttatni?

A nő megfordult, legcsábítóbb mosolyát villantotta Myronra, és bumm, Myron szíve millió darabra robbant szét. Terese Collins önmaga volt. Oly sok külön töltött, gyötrelmes és kétségekkel teli év után végre össze fognak házasodni. Hihetetlennek tűnt. Csodásnak. Törékenynek.

És ekkor szólalt meg a telefon.

Mindketten összerezzentek, mintha megérezték volna. Amikor minden ennyire tökéletes, az ember mintegy visszatartja a lélegzetét, mert azt szeretné, ha sosem múlna el ez az állapot. Nem akarja megállítani, de még lelassítani sem az időt, inkább egyszerűen a pillanat buborékának biztonságában szeretne maradni.

Az a telefoncsörgés, hogy ennél a nyomorúságos metaforánál maradjunk, szétpukkantotta a buborékot.

Myron rápillantott a hívóazonosítóra, de valamilyen titkos számról keresték. A manhattani Dakota-házban voltak. Amikor egy évvel ezelőtt Winnek nyoma veszett, a barátja Myron nevére íratta át a lakást. Az év java részét Myron inkább gyermekkori otthonában töltötte, a New Jersey állambeli Livingstonban, és amennyire tőle telt, kamasz unokaöccse, Mickey felnevelésében segédkezett. Ám a testvére, Mickey apja most visszatért, ezért Myron átengedte nekik a lakást, és visszaköltözött a városba.

A telefon másodszor is megcsörrent. Terese elfordította a fejét, mint akit arcul csapott az éles hang. Myron megpillantotta a golyó ütötte seb helyét menyasszonya nyakán. Feltámadt benne a régi érzés, hogy védelmezze a nőt.

Myron az ismeretlen hívó harmadik próbálkozására vette fel a telefont.

– Halló?

Furcsa tétovázás és némi sistergés után az a hang ütötte meg a fülét, amelyet oly régóta nem hallott: – Nem inkább „lökjed”?

Myron igyekezett megacélozni magát, mégis kihagyott a lélegzete.

– Win? Te jó ég, hová tűntél...?

– Láttam.

– Kit?

– Gondolkozz!

Myronban felmerült egy válasz, de nem merte kibökni.

– Várj csak, mindkettejüket?

– Csak Patricket.

– Ejha.

– Myron?

– Tessék!

– Londonba kell repülnöd, amilyen gyorsan csak tudsz! Szükségem van a segítségedre.

Myron Terese-re pillantott. A megrázkódtatás emléke visszaköltözött a tekintetébe. Myron annak idején állandóan ott látta benne, mióta évekkel ezelőtt megszöktek együtt, de a nő visszatérése óta mintha eltűnt volna. A nő felé nyújtotta a kezét. Terese megfogta.

– Az élet pillanatnyilag egy kissé bonyolult – kezdte Myron.

– Terese visszajött – állapította meg Win.

Nem kérdezte. Tudja.

– Igen.
– És végre összeházasodtok.
Megint kijelentő módban.
– Igen.
– Vettél neki gyűrűt?
– Igen.
– Normannél, a Negyvenhetedik utcában?
– Természetesen.
– Kettőnél több karát?
– Win...
– Örülök, hogy mindketten boldogok vagytok.
– Köszönöm.
– De nem kelhettek egybe – jelentette ki Win –, ha nincs ott a násznagyod.
– Már megkértem az öcsémet.
– Majd átengedi nekem a tisztet. A gép a Teterboróról indul. Odalent fog várni a kocsi.
Win bontotta a vonalat.
Terese Myronra emelte a tekintetét.
– Menned kell.
Myron nem tudta eldönteni, kérdezte-e, vagy kijelentette.
– Winnek nem szokása indokolatlan kérésekkel előállni – válaszolta Myron.
– Nem – értett egyet Terese. – Tényleg nem szokása.
– Nem fog sokáig tartani. Visszajövök, és megesküszünk. Ígérem. Terese leült az ágyra.
– Elárulhatod, mi ez az egész?
– Mennyit hallottál?
– Csak összefüggéstelen foszlányokat. – A nő elgondolkodott. – Tényleg több mint kétkarátos a gyűrű?
– Az.
– Remek. Szóval meséld el!
– Emlékszel még a tíz évvel ezelőtti alpine-i gyerekrablásokra? Terese bólintott.

– Persze. Mi tudósítottunk az esetről.

A nő éveken át az egyik hírcsatorna műsorvezetőjeként dolgozott.

– Az egyik elrabolt fiú, Rhys Baldwin, Win rokona.

– Ezt még sosem említetted.

Myron vállat vont.

– Valójában nem sok közöm volt hozzá. Mire vizsgálódni kezdtünk, a nyomok már eléggé kihűltek. Mégis megtartottam az elfektetett ügyek között.

– Win viszont nem fektette el.

– Winnél az ilyesmi nem fordulhat elő.

– Tehát új nyomra bukkant?

– Ennél többre. Azt mondja, látta Patrick Moore-t.

– Akkor miért nem értesíti a rendőrséget?

– Nem tudom.

– De meg se kérdezted.

– Bízom az ítélőképességében.

– És a segítségedre van szüksége.

– Igen.

Terese bólintott.

– Akkor jobb, ha összecsomagolsz.

– Nem bánod?

– Igaza volt.

– Mivel kapcsolatban?

A nő felállt.

– A násznagyod nélkül nem kelhetünk egybe.

Win egy fekete limuzint küldött. A Dakota-ház kapuíve alatt várakozott. A limuzin a Teterboro repülőtérre vitte Myront, New Jersey állam északi részére, a Central Parktól alig félórányira. Win gépe, egy Boeing Business Jet, már a gurulóúton állt. Nem volt se biztonsági ellenőrzés, se beléptetés, se jegy. A limuzin a lépcső előtt tette ki Myront. A légi kísérő, egy csinos, fiatal ázsiai nő, régimódi, habos

blúzzal és kis kerek sapkával kiegészített, méretre igazított egyenruhában köszöntötte.

– Örülök, hogy újra látom, Mr. Bolitar!

– Ahogy én is, Mee!

Ha esetleg eddig nem lett volna világos: Win dúsgazdag volt.

Valójában III. Windsor Horné Lockwoodnak hívták, és a Lock -Horne Befektetési és Értékesítési Alap, valamint a Park Avenue-i Lock-Horne épület tulajdonosa volt. Régi gazdag családból származott, akik a Mayflowerrel érkeztek rózsaszínű galléros pólóban és irigylésre méltó golfpályafoglalással.

Myron a maga közel két méterével csak görnyedten bújhatott be a gép ajtaján. A kabinban bőrülések, fadíszítések, szófa, vastag, zöld szőnyeg és zebracsíkos tapéta fogadták – a gép korábban egy rapperé volt, és Win úgy határozott, nem alakíttatja át, mert így trendinek érezheti magát –, a hátsó hálószobában pedig plazmatévé, kihúzható kanapé és másfélszer kétméteres ágy.

Myron egyedül utazott a gépen, amitől zavarban érezte magát, de, gondolta, majd hozzászokik. Elhelyezkedett az egyik ülésben, és becsatolta a biztonsági övét. A gép megindult a kifutópálya felé. Mee sort kerített a biztonsági tájékoztatóra. Magán tartotta a kis kerek kalapot. Win – Myron jól tudta ezt – kedvelte ezt a kiegészítőt.

Két perccel később már a levegőbe is emelkedtek.

Mee odalépett Myronhoz.

– Hozhatok valamit?

– Látta? – kérdezte Myron. – Hol bujkált?

– Erre nem válaszolhatok – felelte Mee.

– Miért nem?

– Win meghagyta, hogy biztosítsam a kényelmét. Szolgálhatok a kedvenc italával?

Egy csokoládéízű Yoo-hoot hozott.

– Hát, már nem élek vele – válaszolta Myron.

– Valóban?

– Igen.

– Ez sajnálatos. Mit szólna egy pohár konyakhoz?

– Egyelőre nem kérek semmit. Mit mondhat el nekem, Mee?

Myron eltűnődött, vajon tényleg így hívják-e. Win mindig is szeretett tréfálkozni a nevével. Rendszeresen hátravitte a nőt a gépen, és szándékosan erőltetett, kétértelmű megjegyzéseket tett, mint: „Mee már alig férünk a bőrünkbe”, vagy „Most csak Mee ketten leszünk odabent.”

Tipikus Win.

– Mit mondhat el? – kérdezte ismét Myron.

– Az előrejelzés szerint Londonban szórványos eső várható.

– Ejha, ez aztán döbbenetes. Úgy értem, mi az, amit Winről elmondhat?

– Jó kérdés – válaszolta a nő. – Tényleg, Mee az, amit ön tud?

– Ne kezdje maga is!

A nő rámosolygott Myronra.

– Élőben adják a Knicks meccsét, ha esetleg szeretné nézni.

– Már nem nézek kosárlabdameccseket.

Mee együttérző pillantást vetett rá, amitől Myron kissé kényelmetlenül kezdte érezni magát.

– Láttam a magáról készült dokumentumfilmet az ESPN-en – jegyezte meg Mee.

– Nem emiatt – magyarázkodott Myron.

Mee bólintott, de látszott, hogy nem hisz neki.

– Ha a sport nem érdekli – folytatta –, van még itt egy videó a maga számára.

– Miféle videó?

– Win meghagyta, hogy kérjem meg rá, hogy nézze meg.

– Ez ugye nem, öööö...

Win előszeretettel vette fel, khm, érzéki gyönyörökben kiteljesedő légyottjait, és játszotta vissza a felvételeket meditálás közben.

Mee nemet intett a fejével.

– Azokat saját használatra tartja, Mr. Bolitar. Ön is tudja. Ez is benne van a lemondó nyilatkozatban, amit aláírunk.

– Lemondó nyilatkozat? – Myron tiltakozón felemelte a kezét, mielőtt Mee válaszolhatott volna. – Nem érdekes, nem akarok tudni róla.

– Tessék, a távirányító – nyújtotta neki Mee. – Biztosan ne hozzak semmit?

– Jól megvagyok, köszönöm.

Myron a falra szerelt televízió felé fordult, és bekapcsolta a készüléket. Egyáltalán nem lepődött volna meg, ha a képernyőn Win jelenik meg, valamilyen *Mission: Impossible*-féle üzenettel, de nem, egy olyasfajta „valódi bűnesetek" műsor indult el, amihez hasonlókat a kábeltévéken szoktak adni. A téma természetesen a gyerekek elrablása volt tíz év távlatából.

Myron kényelmesen elhelyezkedett az ülésben, és a műsort nézte. Segített felfrissíteni az emlékeket. Dióhéjban a következők történtek.

Tíz évvel ezelőtt a hatéves Patrick Moore a szokott időben átment játszani osztálytársa, Rhys Baldwinék birtokára, a New Jersey államBeli Alpine „puccos" – a médiában rendre ezt a kifejezést használták –, Manhattantől nem messze fekvő kertvárosába. Hogy mennyire puccos? A legutóbbi negyedévben a medián lakásár négymillió dollár felett volt.

A két fiút Vada Linna, a tizennyolc éves finn *au pair* gondjaira bízták. Amikor Patrick édesanyja, Nancy Moore megérkezett, hogy hazavigye a fiát, senki sem nyitott ajtót. Az asszony nem érezte úgy, hogy emiatt különösebben aggódnia kellene. Nancy Moore úgy gondolta, hogy Vada

elvitte a fiúkat kirándulni, fagyizni vagy valami hasonló programra.

Két óra múlva Nancy Moore visszament, és újra bekopogott. Még mindig senki sem nyitott ajtót. Nancy, akit továbbra is csak egészen kicsit aggasztott a dolog, felhívta Rhys édesanyját, Brooke-ot. Brooke megcsörgette Vada mobilját, de az rögtön hangpostára kapcsolt.

Brooke Lockwood Baldwin, Win első unokatestvére ekkor tüstént hazarohant, és kinyitotta a ház bejárati ajtaját. A két nő a gyerekek nevét kiáltozta. Először nem érkezett válasz. Aztán zajt hallottak a mostanra átalakított alagsor felől, amit a gyerekek használtak tágas játszószobaként.

Odalent találtak rá a székhez kötözött, kipeckelt szájú Vada Linnára. A fiatal *au pair* egy lámpát döntött fel a lábával, hogy felhívja magára az asszonyok figyelmét. Megrémült, de máskülönben nem esett baja.

A két fiúnak, Patricknek és Rhysnek azonban nyoma veszett.

Vada elmondása szerint épp uzsonnát készített a fiúknak a konyhában, amikor két fegyveres férfi rontott be az üvegezett tolóajtón. Símaszkot és fekete garbót viseltek.

Az alagsorba vonszolták és megkötözték Vadát.

Nancy és Brooke azonnal értesítette a rendőrséget. Mindkét apát, az orvos Hunter Moore-t és a fedezetialap-kezelő Chick Baldwint is hazahívták a munkahelyéről. Órákon ár semmi sem történt – az elrablók nem jelentkeztek, se nyomokat, se bűnjeleket nem találtak. Aztán Chick Baldwin munkahelyi címére névtelen e-mail érkezett, amelyben közölték, mennyi váltságdíjat kérnek. Az üzenet azzal kezdődött, hogy ne lépjenek kapcsolatba a hatóságokkal, ha élve akarják viszontlátni a gyerekeiket.

Ezzel elkéstek.

Az üzenetben az állt, hogy a családoknak kétmillió dollárt kell előkészíteniük – „gyerekenként egymilliót” és hogy

hamarosan megkapják a további instrukciókat. Összeszedték a pénzt, és vártak. Három gyötrelmes nap telt el, mielőtt az emberrablók újra jelentkeztek, és arra utasították Chick Baldwint – kizárólag őt –, hogy egyedül menjen el kocsival az Overpeck Parkba, és hagyja a pénzt egy megadott helyen a csónakkikötő mellett.

Chick Baldwin megtette, amit kértek tőle.

Az FBI természetesen szemmel tartotta a parkot, minden kijáratot és bejáratot figyeltek. Ezenkívül GPS-jeladót helyeztek el a táskában, habár tíz évvel ezelőtt e technológia még jóval kezdetlegesebben működött, mint manapság.

A hatóságok eddig a pontig ügyesen titokban tartották a gyerekrablás tényét. Egyetlen sajtóorgánum sem értesült a történtekről. Az FBI határozott kérésére egyetlen ismerőssel és rokonnal, így Winnel sem léptek kapcsolatba. Még Baldwinék és Moore-ék egy– egy idősebb gyerekének sem árultak el semmit.

Chick Baldwin letette a pénzt a megbeszélt helyen, és elhajtott. Egy óra telt el. Aztán kettő. A harmadik órában valaki felvette a táskát, de kiderült, hogy csak egy jámbor kocogó volt az, aki le akarta adni a talált tárgyak osztályán.

Más nem ment el a váltságdíjért.

A két család Chick Baldwin számítógépe köré gyűlt, és várták az újabb e-mailt. Időközben az FBI utánajárt néhány dolognak. Először is szisztematikusan átvizsgálták Vada Linna, a fiatal *au pair* hátterét, de semmit sem találtak. A lány csupán két hónapja tartózkodott az országban, és alig beszélt angolul. Mindössze egy barátja volt. Átnézték az e-mailjeit, az SMS-eit, a böngészési előzményeit, és semmi gyanúsra nem leltek.

Az FBI emellett a négy szülőnek is alaposan utánanézett. Komoly fejtörést egyedül Rhys apja, Chick Baldwin okozott nekik. A váltságdíjat megszabó e-mailek Chick címére érkeztek, Chickről ráadásul kiderült, hogy meglehetősen

gusztustalan alak. Két ügyben bennfentes kereskedelem miatt volt érintett, és több per is folyt ellene sikkasztás vádjával. Egyesek szerint pilótajátékot üzemeltetett. Az ügyfeleit – és köztük néhány befolyásos ember is akadt – felettébb felbosszantotta ezzel.

De vajon eléggé felbosszantott ahhoz bárkit, hogy az illető ilyesmire vetemedjen?

Ezért aztán várták a gyerekrablók újabb üzenetét. Újabb nap telt el. Aztán kettő. Aztán három, négy. Nem jelentkeztek. Elmúlt egy hét.

Aztán egy hónap. Egy év.

Tíz év.

És semmi. Egyik fiú sem bukkant fel.

Egészen mostanáig.

Myron hátradőlt az ülésben, miközben lepergett a stáblista. Mee megfontoltan odasétált hozzá, és lenézett rá.

– Azt hiszem, most már kérek egy konyakot – mondta Myron.

– Mindjárt hozom.

– Üljön le, Mee! – kérte Myron a nő visszatértekor.

– Nem tehetem.

– Mikor látta Wint utoljára?

– A diszkrécióért fizetnek.

Myron sóhajtott.

– Mindenféléket suttogtak – magyarázta. – Mármint Winről. Aggódtam.

Mee félrebillentette a fejét.

– Nem bízik benne?

– Az életemet is rá merném bízni.

– Akkor tartsa tiszteletben a magánéletét!

– Az elmúlt egy évben pontosan ezt tettem.

– Akkor mit számít még néhány óra?

A nőnek természetesen igaza volt.

– Hiányzik magának – állapította meg Mee.

– Hát persze.

– Ő is szereti magát, hiszen tudja.

Myron nem válaszolt.

– Aludnia kellene egy kicsit.

Mee-nek ebben is igaza volt. Myron lehunyta a szemét, de tudta, hogy nem fog álom jönni rá. Egy közeli barátja nemrégiben rábeszélte, hogy próbálkozzon meg a transzcendentális meditációval, és bár Myron nem hitt benne feltétlenül, egyszerűsége és könnyedsége miatt a dolog tökéletesen megfelelt az olyan helyzetekben, amikor elkerülte az álom. Beállította húsz percre a meditációs időzítő alkalmazást – igen, letöltötte a telefonjára –, behunyta a szemét, és lassan elmerült a tudatalattijában.

Sokan azt hiszik, hogy a meditáció megtisztítja az elmét. Badarság. Az elmét nem lehet megtisztítani. Minél inkább igyekszünk *nem* gondolni valamire, annál intenzívebben foglalkozunk vele. Ha valóban el akarunk lazulni, be kell engednünk a gondolatokat. Megtanuljuk ítélkezéstől és reakcióktól mentesen megfigyelni őket. Myron tehát ezt tette.

Arra gondolt, hogy végre viszontláthatja Wint. Esperanzán és Big Cyndin, az odalent, Floridában élő szülein járt az esze. A testvérére, Bradre gondolt, és az unokaöccsére, Mickey-re, meg az életükben bekövetkezett változásokra. Terese-re gondolt, aki végre megint az élete részévé vált, a közelgő esküvőjükre, az új életre, amit együtt kezdenek, a boldogság hirtelen jött, tapintható lehetőségére.

Arra gondolt, mennyire döbbenetesen törékenynek érzi mindezt.

A gép végül leszállt, lelassított, a terminálhoz gurult. Amikor megállt, Mee meghúzta a kart, és kinyitotta az ajtót. Széles mosollyal búcsúzott.

– Sok szerencsét, Myron!

– Hasonlókat, Mee!

– Adja át üdvözletemet Winnek!

3

A Bentley a gurulóikon várta. Amint Myron megindult lefelé a lépcsőn, kinyílt a kocsi hátsó ajtaja. Win lépett elő.
Myron megszaporázta lépteit, és érezte, hogy a szeme megtelik könnyel. A barátjától alig három méterre megtorpant, pislantott, majd elmosolyodott.

– Myron!

– Win!

Win felsóhajtott.

– Emlékezetessé akarod tenni a pillanatot, ugye?

– Az ilyenek nélkül mit ér az élet?

Win bólintott. Myron közelebb lépett. A két férfi hevesen átölelte egymást, mindkettő úgy kapaszkodott a másikba, mint valami mentőövbe.

– Millió kérdésem van hozzád – mondta Myron még mindig a barátját szorongatva.

– Én pedig mindre válaszolni fogok. – Elengedték egymást. – De most Rhysre és Patrickre kell koncentrálnunk.

– Persze.

Win intett Myronnak, hogy szálljon be a hátsó ülésre. Myron beült, aztán átcsúszott a másik oldalra, hogy helyet csináljon Winnek. A Bentley áramvonalas fekete modell volt. A sofőr ablaka felhúzva. Hátul mindössze két ülést hagytak meg, így rengeteg hely maradt a lábaknak és a feltöltött bárszekrénynek. A legtöbb limuzinban több az ülés. Win nem látta szükségét ennek.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte Win.

– Kösz, nem.

A kocsi megindult. Mee a repülőgép ajtajából nézte őket.

Win leengedte az ablakot, és integetett neki. Mee visszaintegetett. Win arcára sóvárgó kifejezés telepedett. Myron csak bámult a barátjára, akivel elsőéves korukban barátkozott össze a Duke Egyetemen, mint aki attól fél, hogyha elfordítja a tekintetét, Win megint eltűnhet.

– Elsőrangú az alváza, nem gondolod? – kérdezte Win. Majd Myron bamba pislogására még hozzáfűzte: – Úgy értem, Mee-nek.

– Aham. Win?

– Tessék!

– Egész idő alatt Londonban voltál?

Win még mindig az ablakon kibámulva felelt: – Nem.

– Akkor hol jártál?

– Sokfelé.

– Mindenféle mendemondákat hallottam.

– Igen.

– Azt rebesgették, hogy elvonultál a világtól.

– Tudom.

– Nem ez történt?

– Nem, Myron, nem ez történt. Én terjesztettem magamról azokat a pletykákat.

– Miért?

– Majd később elmondom. E pillanatban Patrickre és Rhysre kell koncentrálnunk.

– Azt mondtad, láttad Patricket.

– Úgy hiszem, igen.

– Hiszed?

– Patrick hatéves volt, amikor eltűnt – válaszolta Win. – Most tizenhat éves.

– Tehát nem lehetett egyértelműen azonosítani?

– Így van.

– Vagyis láttál valakit, akiről úgy hiszed, hogy Patrick.

– Megint csak így van.

– És aztán?

– Aztán elveszítettem.

Myron hátradőlt az ülésben.

– Meglep a dolog – állapította meg Win.

– Bizony.

– Arra gondolsz: „Az ilyesmi nem jellemző rád.”

– Pontosan.

Win bólintott.

– Elkalkuláltam magam. – Aztán még hozzátette: – Járulékos károk is voltak.

Win esetében ez sosem jelentett jót.

– Mennyi?

– Lehet, hogy előbb meg kellene nyomnunk a visszacsévélő gombot. – Win az öltönyzsebébe nyúlt, és előhúzott egy papírlapot. – Olvasd el ezt!

A szöveg kinyomtatott e-mailnek tűnt. Win személyes postafiókjába küldték. Az elmúlt évben Myron vagy fél tucat üzenettel bombázta ezt a címet. Egyikre sem kapott választ. Feladóként az anon59394l3 név volt olvasható. Az üzenetben ez állt:

Ön Rhys Baldwin és Patrick Moore után kutat. Az elmúlt tíz év java részében együtt voltak, de nem mindvégig. Legalább háromszor különváltak útjaik. Most azonban ismét találkoztak.

Szabadon mozoghatnak, de nem feltétlenül tarthatnak magával. Már nem azok, akiknek véli őket. És nem azok, akik a családjuk emlékezetében megmaradtak. Lehet, hogy nem fog tetszeni önnek, amit kiderít. Elmondom, hol találja őket. Ne törődjön a nyomravezetői jutalommal! Egy nap majd valami szívességet fogok kérni.

Egyikük sem emlékszik sokra a korábbi életéből. Legyen türelmes velük!

Myron érezte, hogy hideg borzongás kúszik fel a gerincén.

– Ha jól sejtem, megpróbáltad kideríteni, honnan érkezett az e-mail. Win bólintott.

– És ha jól sejtem, nem jutottál semmire.

– VPN – felelte Win. – Lehetetlen lenyomozni, honnan és kitől származott.

Myron újra átfutotta.

– Az az utolsó bekezdés.

– Igen, tudom.

– Van benne valami.

– Hitelességet sugároz – válaszolta Win.

– Épp ezért vetted komolyan.

– Igen – ismerte el Win.

– És ez a cím, amit megadott? – érdeklődött Myron.

– London egyik meglehetősen lepusztult környéke. Egy aluljáró, ahol mindenféle tiltott üzleteket kötnek. Felmértem a terepet.

– Aha.

– Felbukkant valaki, aki erősen emlékeztet Patrick digitálisan öregített arcképére.

– Mikor?

– Nagyjából egy órával azelőtt, hogy felhívtalak.

– Hallottad őt beszélni?

– Hogyan?

– Megszólalt? Szeretném egyértelműbben tisztázni a kilétét. Talán amerikai akcentussal beszélt.

– Nem hallottam beszélni – rázta a fejét Win. – Ráadásul nem is tudhatjuk. Lehetséges, hogy egész életében ezeken az utcákon lakott.

Csend.

– Egész életében – ismételte Myron.

– Tudom – felelte Win. – Felesleges firtatni.

– Tehát megláttad Patricket. Aztán mi történt?

– Vártam.

Myron bólintott.

– Azt remélted, hogy Rhys is felbukkan.
– Igen.
– És aztán?
– Három elégedetlennek tűnő férfi rátámadt Patrickre.
– Te pedig megfékezted őket?
Win ajkán most először kezdett halvány mosoly játszani.
– Ezt szoktam tenni.
Valóban.
– És mind a hármat? – kérdezte Myron.
Win elmosolyodott, vállat vont.
Myron lehunyta a szemét.
– A legmocskosabb rohadékok közé tartoztak – jegyezte meg Win. – Senki sem fogja gyászolni őket.
– Önvédelemből tetted?
– Na, álljuk meg egy pillanatra! Most tényleg újra akarod értékelni a módszereimet, Myron?
Winnek igaza volt.
– Szóval mi történt aztán?
– Amíg engem lefoglaltak a szóban forgó úriemberek, Patrick kereket oldott. Mielőtt szem elől tévesztettem, a King's Cross pályaudvar felé tartott. Nem sokkal ezután kértem a segítséged.
Myron hátradőlt. A Westminster híd és a Temze felé közeledtek. A London Eye, ez a gigantikus óriáskerék, amely a legnagyobb jóindulattal fogalmazva is csigalassúsággal mozog, vibrálva szikrázott a délutáni napfényben. Évekkel ezelőtt Myron egyszer felszállt rá. Halálra unta magát.
– Megérted – szólalt meg újra Win mennyire nem tűrhet halasztást ez az egész?
Myron bólintott.
– El fogják tüntetni a fiúkat.
– Pontosan. Kiviszik őket az országból, vagy, ha fenyegetve érzik magukat, hogy lelepleződnek...
Winnek nem kellett befejeznie a mondatot.

– Elmondtad a szülőknek?
– Dehogy.
– Még Brooke-nak sem?
– Nem – felelte Win. – Nem láttam értelmét, hogy hamis reménnyel kecsegtessem.
Az autó észak felé haladt. Myron kinézett az ablakon.
– Hatéves korukban tűntek el, Win.
Win nem válaszolt.
– Mindenki azt hitte, hogy rég meghaltak.
– Tudom.
– Kivéve téged.
– Ó, én is azt hittem, hogy halottak.
– Mégis folytattad a keresést.
Win sátorformán összeillesztette az ujjait. Az ismerős gesztus fiatalabb éveire emlékeztette Myront.
– Amikor utoljára találkoztam Brooke-kal, valami szörnyen drága bort bontottunk ki. Kiültünk a verandára, és az óceánt bámultuk. Néhány pillanatig ugyanazt a Brooke-ot láttam magam előtt, akivel annak idején felnőttem. Egyesek a gyötrelmeket közvetítik felénk. Brooke az ellenkezője ennek. Örömet sugároz. Mindig ilyen volt. Ismered a közhelyet, hogy vannak emberek, akik minden helyet beragyognak, ahová csak belépnek?
– Hát persze.
– Brooke a távolból is képes erre. Elég rá gondolni, hogy felvidulj. Az ember védelmezni akarja az ilyen személyeket. És ha azt látod, hogy szenvednek, akkor azt szeretnéd... vagyis inkább szükségét érzed... hogy enyhíts a fájdalmukon.
Win összeütögette az ujjbegyeit.
– Szóval ott ültünk, bort kortyolgattunk, és az óceánt bámultuk. A legtöbben alkohollal csillapítják azt a fajta fájdalmat, amivel Brooke-nak meg kellett küzdenie. Az alkohol megrepesztette az álarcot. A mosoly, amit mindig az

arcára erőltetett, eltűnt. Valamit bevallott nekem aznap este.

Elhallgatott. Myron várt.

– Brooke hosszú ideig fantáziáit arról, hogy Rhys egyszer csak hazatér. Valahányszor megszólalt a telefon, féktelenül kalapált a szíve. Azt remélte, Rhys lesz az, hogy megnyugtassa, semmi baja. Zsúfolt utcákon pillantotta meg. Arról álmodozott, hogy kimenekíti, hogy találkozik vele, hogy könnyek közt újra átölelhetik egymást. Fejben állandóan újrajátszottá annak a napnak az emlékeit, hogy otthon kellett volna maradnia, vagy magával kellett volna vinnie Rhyst és Patricket, ahelyett hogy az *au pair*re bízza őket... hogy valamit, bármit másképp kellett volna csinálnia, hogy meg nem történtté tegye az egészet. Nem lehet lerázni ezt az érzést, így mesélte Brooke. Állandóan veled marad. Előre lehet menekülni néhány lépést, de az a nap mindig a sarkadban lesz, megkocogtatja a válladat, az ingujjadat rángatja.

Myron mélységes csendben ült.

– Természetesen mindezt tudtam. Nem hatott revelációként, hogy a szülők szenvednek. Brooke még mindig csodásan néz ki. Erős asszony. De megváltoztak a dolgok.

– Hogy érted, hogy „megváltoztak”?

– Ez így nem mehet tovább.

– Mire gondolsz?

– Ezt vallotta be Brooke. Tudod, mit remél, amikor megcsörren a telefon?

Myron tagadólag rázta a fejét.

– Hogy a rendőrség az. Hogy rátaláltak Rhys holttestére. Érted, mit mondok? A bizonytalanság... a remény... most már fájdalmasabb a halálnál. És ettől a tragédia csak még obszcénebbnek hat. Épp elég borzalmas, hogy ilyen szenvedésnek tesz ki valaki egy anyát. De ez, azt kívánni,

hogy bármiként is, de legyen vége már, azt mondta, sokkal rettenetesebb.

Pár pillanatig szótlanul ültek.

Aztán Win törte meg a csendet.

– Hé, hogy áll a Knicks?

– Nagyon vicces.

– El kell lazulnod.

– Hová megyünk?

– Vissza a King's Crossra.

– Ahol nem mutatkozhatsz?

– Elképesztően jóképű vagyok. Az emberek emlékeznének az arcomra.

– Vagyis a segítségemre van szükséged.

– Örülök, hogy a távollétemben sem tompultak el kiváló nyomozói érzékeid.

– Akkor mesélj el mindent! – kérte Myron. – Dolgozzunk ki valami tervet!

4

A pályaudvar mellett elhajtva Myron a feliratot böngészte.
– King's Cross. Nem a *Harry Potter*ből ismerem?
– De.

Myron alaposabban szemügyre vette a helyet.

– Tisztább, mint amire számítottam.

– Környékrehabilitáció – magyarázta Win. – De a mocsoktól nem lehet megszabadulni. Egyszerűen sötét sarkokba söprik.

– És honnan tudod, hol találod az ilyen sötét sarkokat?

– Az e-mailből. – A Bentley fékezett. – Közelebb nem mehetünk, ha nem akarjuk megkockáztatni, hogy észrevegyenek. Fogd ezt!

Win egy okostelefont nyomott Myron kezébe.

– Van mobilom – jegyezte meg Myron.

– De nem ilyen. Ez egy komplett figyelőrendszer. A GPS révén követhetlek téged. A mikrofon révén belehallgathatok bármilyen beszélgetésbe. A kamera révén láthatlak.

– A kulcsszó tehát – dünnyögte Myron – a „révén".

– A szellemességed a régi. Ha már a kulcsszónál tartunk, meg kell egyeznünk valamilyen vészjelzésben, ha esetleg bajba kerülnél.

– Mit szólnál ahhoz, hogy „segítség"?

Win fapofával mérte végig.

– Nem is tudom, hogy bírtam ki a humorod nélkül.

– Emlékszel, amikor belevágtunk? – Myron önkéntelenül is elmosolyodott. – Azok a fél tégla mobiltelefonok...

– Emlékszem.

– Annyira high-technek képzeltük magunkat.

– Azok is voltunk – állapította meg Win meggyőződéssel.

– Lökjed – mondta Myron.

– Tessék?

– Ha bajba kerülök, azt mondom majd, hogy „lökjed”.

Myron útnak indult a pályaudvaron túlra. Azon kapta magát, hogy egy musical egyik betétdalát fütyörészi – a Ring of Keyst a *Fun Home*-ból. Őrültség? A helyzet végtére is borzalmas, veszélyes és halálosan komoly volt, de Myron önmagát csapta volna be, ha letagadja, hogy ugyanakkor élvezi is, hogy megint Winnel dolgozhat. Az esetek többségében Myron kezdeményezte gyakran esztelen mentőakcióikat. Jobban belegondolva, voltaképp mindig Myron rángatta bele Wint az efféle kalandokba. Win intette őt óvatosságra, valóságos mentőangyal volt, akit Myron rángatott magával, és leginkább az élvezet kedvéért kereste a veszélyt, semmint valamiféle igazságszolgáltatás miatt.

Win legalábbis ezt állította.

– Hőskomplexusod van – jegyezte meg ilyenkor Win. – Azt hiszed, jobbá teheted a világot. Don Quijoteként vívsz szélmalomharcot.

– Na és te?

– Értem a nők vívnak szélmalomharcot.

Tipikus Win.

A nap fent járt az égen, de naivitás lenne azt hinni, hogy az efféle ügyletek kizárólag az éj leple alatt zajlanak. Ám amikor Myron megérkezett a megfigyelőpontra, ahol előzőleg Win őrködött, arra jutott, hogy nem lesz könnyű dolga.

Rendőrök helyszíneltek.

Ott, ahol Win valószínűleg Patricket látta, két egyenruhás állt, mellettük ránézésre két labortechnikus. A szétfröccsent vér még ilyen távolságból is nedvesnek tűnt az aszfalton. Ezenkívül rengeteg vöröslött belőle mindenfelé. Mintha valaki festékes dobozokat hajított volna le a magasból.

A holttesteket már elszállították. Természetesen járókelőt

sem lehetett látni a környéken – tudták, hogy jobb távol maradni az ilyen helyektől. Zsákutca, állapította meg magában Myron. Ideje új tervet kieszelni.

Visszafordult, és megindult oda, ahol a Bentley kitette, amikor megakadt valamin a tekintete. Myron megtorpant. Itt, a „sötét sarokban", ahogyan Win fogalmazott, a Railway Street végében Myron észrevett valakit, aki csakis egy utcalány lehetett.

A nő hetvenes évekbeli amerikaikurva-stílusban öltözködött: neccharisnya, térd fölé érő csizma (nem igazán passzoltak egymás hoz), pirinyó szoknya, ami nagyjából annyit fedett belőle, mint egy öv, szoros topjában pedig lila kötözött sonkára hajazott.

Myron a nő felé vette az irányt. Amikor közelebb ért, a nő felé fordult. Myron óvatosan intett neki.

– Társaságra vágysz? – kérdezte a nő.

– Ohm, nem. Nem igazán.

– Nem nagyon érted, hogyan működik a dolog, ugye?

– Azt hiszem, nem, sajnálom.

– Akkor próbáljuk újra: társaságra vágysz?

– Naná.

A nő elmosolyodott. Dentálhigiéné tekintetében Myron valami iszonyatosra számított, de a nő szájában szép, ápolt, fehér fogak sorakoztak. Myron nagyjából ötvenesnek tippelte, de azt sem tartotta kizártnak, hogy megviselt negyvenes. Nagydarab, formás, kissé lottyadt volt, és mindenfelé kibuggyant a hája, de a mosolytól valamiképp elfogadhatónak hatott az egész.

– Amerikai vagy – állapította meg a nő.

– Igen.

– Rengeteg ügyfelem amerikai.

– Nem úgy tűnik, mintha sok vetélytársad akadna.

– Már nincs. Tudod, a lányok manapság nem az utcán űzik az ipart. Mindent számítógéppel meg telefonos

alkalmazásokkal intéznek.

– Te viszont nem.

– Nem, ez nem az én stílusom, ha érted, mire gondolok. Annyira személytelen így, hogy mindenki a Tinderre, az Ohlalára meg a mifenékre jelentkezik fel. Komolyan szégyenletes. Mi lett a személyes kapcsolattal? Mi lett az intimitással?

– Aha – válaszolta Myron, mert mást nem igazán tudott mondani.

– Ami engem illet, szeretem az utcát. Az üzleti modellem így egy kissé divatjamúlt, ha érted, mire gondolok. Az emberek... hogy is mondják? – Egy pillanatra elgondolkodott, aztán csettintett. – Szeretnek nosztalgiázni. Igaz? Úgy értem, egy kis kikapcsra vágynak. Kiruccannak a King's Cross környékére, hogy kurvával találkozhassanak, és ne az iPhone-jukkal babráljanak. Érted, mire gondolok?

– Aha.

– Hamisítatlan élményre vágynak. Erre az utcára, ezekre a göncökre, arra, ahogy viselkedem velük... A piaci rést próbálom betölteni, tudod.

– Jó érzés réseket betölteni.

– Régebben pornóztam.

A nő kivárt.

– Ó, nyilván nem ismersz fel. Csak három filmben szerepeltem annak idején... Hát, egy lánynak meg kell őriznie egyes titkait. A leghíresebb szerepem a *Három kéjnő*ben volt egy jelenetben azzal a híres olasz pasassal, Rocky vagy Rocco valamivel. De évekig keresett felszopóként dolgoztam. Tudod, mi az, ugye? A felszopó?

– Azt hiszem, tudom.

– Az igazat megvallva, a legtöbb pasasnak a rengeteg kamera meg reflektor meg a csomó bámészkodó miatt meglehetősen nehéz volt, tudod, keménynek maradnia. Erre voltak jók a felszopók. A színfalak mögött. Ó, csodás munka

volt. Éveken át csináltam, ismertem minden trükköt, hidd el.

– Ebben nem is kételkedem.

– Aztán bejött a Viagra, és hát a tabletta sokkal olcsóbb a lányoknál. Igazán kár. A felszopók mostanra kihaltak. Mint a dinoszauruszok meg a VHS kazetták. Szóval ide kerültem, vissza az utcára. Nem mintha panaszkodnék, igazam van?

– Totálisan.

– És ha már szóba került, ketyeg az óra.

– Rendben.

– Némelyik lány a testét árulja. Én nem. Én az időmet. Mint egy szaktanácsadó vagy ügyvéd. Hogy mit kezdesz ezzel az idővel... mondom, hogy ketyeg az óra... az már a te dolgod. Szóval mit szeretnél, csini fiú.

– Ohm, egy fiatalembert keresek.

A nő mosolya egy pillanat alatt hervadt le.

– Folytasd!

– Egy kamaszt.

– Ne már! – A nő bosszúsan legyintett. – Te nem vagy pedró.

– Micsoda nem vagyok?

– Pedró. Pedó. Ne akard bemesélni nekem, hogy pedofil vagy.

– Jaj, dehogyis. Nem vagyok az. Csak megtalálni szeretném. Nem akarok ártani neki.

A nő csípőre tette a kezét, és hosszasan vizslatta Myront.

– Miért hiszek neked?

Myron legmegnyerőbb vigyorát erőltette az arcára.

– A mosolyom miatt.

– Nem, de olyan bizalomgerjesztő képed van. A mosolyodat inkább hagyjuk, ennél genyóbbat életemben nem láttam.

– Megnyerőnek szántam.

– Ezt felejtsd el.

– Próbálom megmenteni – folytatta Myron. – Komoly veszély fenyegeti.

– Miből gondolod, hogy segíthetek neked?

– A fiú tegnap itt volt. Dolgozott.

– Vagy úgy.

– Mi az?

– Tegnap.

– Igen.

– Szóval te nyírtad ki azokat a sík agyú faszfejeket?

– Nem.

– Kár – sajnálkozott a nő. – Ezért ingyen leszoptalak volna.

– Ez a fiú. Komoly veszélyben van.

– Már mondtad. – A nő vacillált. Myron elővette a pénztárcáját. A kurva hessintő mozdulatot tett. – Nem kell a pénzed. Vagyis dehogynem. De nem ezért.

Láthatóan nem tudta eldönteni, mit tegyen.

Myron magára bökött.

– Bizalomgerjesztő a képem, emlékszel?

– Egy darabig egyik fiú sem fog visszajönni ide. Addig nem, amíg a zsernyákok a környéken portyáznak. Átmennek a másik helyükre.

– És az hol van?

– A Hampstead Heathen. Rendszerint a Merton Lane nyugati végének környékén lógnak.

5

– Hampstead Heath – ismételte Win, amikor Myron beszállt a kocsiba. – Maga a történelem.

– Hogy érted?

– Egykor Keats rótta az utcáit. Kingsley Amis, John Constable, Alfréd Tennyson, Ian Fleming mind lakást tartott fenn ott. De nem erről a legismertebb.

– Hm?

– Emlékszel még, amikor George Michaelt letartóztatták, mert egy nyilvános illemhelyen szeretkezett?

– Hát persze. Itt történt?

– Bizony. A Hampstead Heathen. Időtlen idők óta a melegek korzózóhelye, de, amennyire tudom, rendkívül kevés prostituáltat találni itt. Mindig is inkább csempebározásra használták.

– Csempebározásra?

– Istenem, milyen ártatlan vagy. Csempebározásra. Névtelen szexre férfiak között, nyilvános illemhelyeken, bokrokban és hasonló helyeken. Pénz ilyenkor csak ritkán cserél gazdát. A fiatal férfi prostik ennek ellenére megpróbálkozhatnak vele, hogy itt űzzék az ipart, esetleg felhajtsanak maguknak egy kitartót, vagy ügyfélhálózatot építsenek ki. Azt javaslom, menjünk a parkba, aztán térjünk le a nyilvános vécék felé. Aztán tovább a fasoron, el a tavak mellett. Ez megfelelő területnek tűnik.

– Meglehetősen tájékozott vagy a témában.

– Minden témában tájékozott vagyok.

Ez igaz volt.

– Ezenkívül használom ezt a Google nevű elmés újdonságot. – Win meglóbálta az okostelefonját. – Neked is

érdemes lenne kipróbálnod. Szükséged van ezekre?

Win odanyújtotta Myronnak Patrick és Rhys digitálisan öregített fényképét. Ezenkívül megdöbbentő részletességgel leírta, hogy festett és mit viselt az állítólagos Patrick.

Myron a két arcot bámulta.

– Mennyi idős lehet most Patrick és Rhys?

– Mindketten tizenhat évesek. Véletlenül... vagy talán nem is annyira... Nagy-Britanniában a tizenhat év a beleegyezési korhatár.

Myron gyorsan lefényképezte a fotókat, mielőtt visszaadta volna őket Winnek. Az ajtónyitó fogantyú felé nyúlt, de a keze megállt a levegőben.

– Valamit nem veszünk észre, Win.

– Alighanem.

– Te is így érzed.

– Igen.

– Lehet, hogy csőbe húztak minket?

– Nem kizárt – ismerte be Win, és megint összeérintette az ujjbegyeit. – Bizonyosan viszont csak akkor tudhatjuk meg, ha végigcsináljuk.

A kocsi lelassított a Merton és a Millfield Lane sarkán.

– Felkészültél?

– Vágjunk bele! – fohászkodott neki Myron, és kiszállt az autóból.

Hampstead Heath buján és szépségesen zöldellt. Myron végigballagott a megbeszélt útvonalon, de Patricknek és Rhysnek nem látta nyomát. Akadt itt férfi bőséggel, a tizennyolc évestől (vagy tán fiatalabbtól) a nyolcvanasig, többnyire jellegtelen ruhában – persze mégis mire számított? Myron semmilyen szexuális tevékenységgel nem találkozott, de csak azért, feltételezte, mert a gyalogúttól távolabb nyilvános vécét és bokrokat lehetett találni.

Miután tizenöt perce csatangolt már, Myron a füléhez emelte a telefont.

– Semmi – jelentkezett be.
– Leszólított bárki is?
– Nem.
– Jaj!
– Tudom – válaszolta Myron. – Szerinted kövérít ez a nadrág?
– Még mindig viccelődünk – jegyezte meg Win.
– Tessék?
– A teljes egyenjogúságban hiszünk, és bárki feldühít minket, aki a legkisebb mértékben is előítéletesnek mutatkozik – felelte Win.
– És mégis viccelődünk – fejezte be helyette a mondatot Myron.
– Így van.
Myron ekkor észrevett valami elgondolkodtatót.
– Várj egy pillanatot! – mondta.
– Hallgatlak.
– Amikor leírtad a tegnapi, khm, jelenetet, említettél két másik fickót is, akik az utcán árulták magukat.
– Stimmel.
– Azt mondtad, az egyik kopasz volt, és szegecses nyakörvet viselt.
– Még mindig stimmel.
Myron úgy fordította a mobilt, hogy a kamera a tó mellett bőrszerkóban álló fiatal férfit mutassa.
– Nos?
– Ő az – felelte Win.
Myron visszatette a telefont a zsebébe, és átkelt a gyalogút túloldalára. Szegecs idegesen kotorászott a nadrágzsebében, mintha valami irritáló dolog után kutatna. A válla előreesett. A nyakát tetoválás díszítette – Myron nem látta, mit ábrázol –, és olyan vehemenciával szívta a cigarettáját, mintha egy slukkra végezni akarna vele.
– Helló! – köszönt oda Myron, hogy magára vonja a

figyelmét, ugyanakkor attól félt, hogy bármi, ami a kelleténél kissé harsányabb, elijesztheti a... fiút? Férfit? Pasast? Kölyköt?

Szegecs Myron felé pördült, igyekezve keménynek tűnni. A hamis melldöngetés mögött mindig megalázottság fedezhető fel. Myron itt is ezt látta. Általában olyanoknál tapasztalható, akik egyrészt túl sok verést kaptak, másrészt a saját bőrükön tapasztalták meg, hogy ha gyengének mutatják magukat, még durvább lesz a verés, ezért színlelik a keménységet. A fiúról lerítt, hogy tele van lelki sebekkel.

– Van tüze? – szólalt meg.

Myron majdnem azt válaszolta, hogy nem dohányzik, ezért öngyújtó sincs nála, de a kérés akár valamiféle kód is lehetett, ezért közelebb lépett a fiúhoz.

– Beszélhetnénk egy percet? – kérdezte.

Szegecs tekintete ide-oda cikázott, mint egy idegesen ágról ágra rebbenő kismadár.

– Ismerek egy helyet.

Myron nem válaszolt. Eltűnődött a fiú életén, azon, mi juttathatta ide, hogy milyen utat járt be idáig, hogy mikor tévesztette el a helyes irányt. Vajon lassan csúszott le, esetleg gyermekként erőszakoskodtak vele, vagy valami hasonló? Talán elszökött otthonról? Voltak szülei? Verték, unatkozott vagy drogozott? Örvénybe került, amely beszippantotta, vagy hirtelen zuhant a legaljára?

– Nos? – sürgette a srác.

Myron végigmérte ezt a cingár kölyköt, sápadt, nádszálvékony karjait, az orrát, amit láthatóan többször bevertek már, a fülében sorjázó piercingeket, a kihúzott szemeket, azt az átkozott nyakörvet, majd Patrickre és Rhysre gondolt, a két fiúra, akik mérhetetlen jólétben nevelkedtek, ahonnan aztán kiszakították őket.

Vajon most ők is úgy néznek ki, mint ez a fiú?

– Igen – felelte Myron, és igyekezett némi

látszatlelkesedést csiholni magából. – Kész vagyok.

– Jöjjön velem!

Szegecs felfelé indult a dombocskán a két tó közötti gyalogút irányába. Myron nem tudta eldönteni, tartsa-e a lépést, és a srác mellett haladjon – tizennyolc és huszonegy közöttinek saccolta, vagyis elég fiatalnak ahhoz, hogy még sráckénti gondoljon rá –, vagy inkább maradjon le. Szegecs előresietett, így aztán Myron arra jutott, hogy inkább követi.

Pénz még nem került szóba. Ez egy kissé zavarta Myront. A környéket kémlelte. Távolabbra, a sűrűbb bokrok felé tartottak. Itt már kevesebb férfit lehetett látni. Myron most Szegecsre irányította a figyelmét. Amikor elhaladtak egy terepszínű nadrágos fószer mellett, Myron észrevette, hogy Szegecs és a fickó alig észrevehetően odabiccent egymásnak.

Ajaj.

Myron egy apró jelet küldött Winnek.

– Az ki volt? – kérdezte.

– He?

– A pasas, akinek az imént odabiccentettél. A terepszínű nadrágos szivar.

– Fogalmam sincs, miről beszél. – Pillanatnyi szünet után hozzátette: – Maga amerikai.

– Igen.

A kölyök megkerült egy bokrot. Itt már senki sem láthatta őket. Myron egy használt gumit vett észre a földön.

– Szóval mit szeretne? – érdeklődött a srác.

– Beszélgetni.

– Tessék?

Myron jól megtermett volt, százkilencvenhárom centis, annak idején egyetemi kosárlabdasztár. Amikor még játszott, kilencvenhét és fél kilót nyomott. Azóta majdnem öt kilót felszedett. Úgy helyezkedett, hogy Szegecs ne oldhasson kereket csak úgy egyszerűen. Nem tudta

eldönteni, szükség esetén erőszakkal is megállítaná-e, de megkönnyíteni sem szerette volna a dolgát.

– Tegnap te is ott voltál – kezdte.

– He?

– Amikor az... az incidens történt. Mindent láttál.

– Ki a f... Várjunk csak, maga nem hekus?

– Nem.

– Akkor mit keres egy amerikai...? – A hangja elhalkult, a szeme elkerekedett. – Jaj, nézze, semmit sem láttam.

Myron azon morfondírozott, vajon megszólalt-e tegnap Win, és vajon Szegecs azt rakja-e mindebből össze, hogy egy amerikai kinyír három embert, egy másik pedig felhajtja a szemtanút.

– Az egésznek semmi köze hozzád – próbálta megnyugtatni Myron. – Én azt a fiút keresem, aki ott volt. Elfutott.

Szegecs láthatóan kételkedett a szavaiban.

– Nézd, nem azért jöttem, hogy neked vagy bárki másnak ártsak.

Igyekezett a lehető legbizalomgerjesztőbb arcot vágni, ám a retró prostival ellentétben ez a kölyök minden jel szerint még sosem látott ilyet. Ebben a világban az embereknek vagy a kegyetlenkedő, vagy az áldozat szerepét osztották le.

– Tolja le a gatyáját! – utasította Szegecs.

– Tessék?

– Ezért vagyunk itt, nem?

– Dehogy, figyelj, megkapod a pénzedet. Bőkezűen megfizetlek.

A kölyök ezen elgondolkodott.

– Miért is?

– Ismered a fiút, aki elfutott?

– És ha ismerem?

– Ötszáz fontot fizetek neked, ha elviszel hozzá.

A srác tekintete megint ide-oda cikázott.

– Ötszázat?
– Igen.
– Ilyen sok zseton van magánál?
Ajaj. De aki á-t mond, mondjon...
– Igen, ilyen sok.
– Akkor valószínűleg több is lesz.
Mintegy végszóra, két fickó lépett elő a bokor mögül. Az egyikük az a terepszínű nadrágos alak volt, akire Myron már korábban is felfigyelt. A másik kötözködős típusnak tűnt, érszorítónak beillően szűk pólóban, cro-magnoni homlokkal és marhacombnyi vastag karokkal.
A kötözködős dohányt csócsált, mint valami kérődző tehén, és a külsejéhez illően viselkedett; épp az ujjait ropogtatta.
– Most szépen odaadod nekünk minden pénzed – közölte Terepszín –, különben Dex barátom kipicsáz... aztán egyszerűen elvesszük tőled.
Myron Dexre pillantott.
– Most komolyan az ujjaidat ropogtatod?
– Mi van?
– Mármint értem én. Te lennél a kemény fiú. De hogy még az ujjaidat is ropogtatod? Ez már kissé túlzás.
Ez összezavarta Dexet. A szemöldökét ráncolta. Myron ismerte a fajtáját. Kocsmai balhézó. Rászáll a gyengébbekre. Még sosem ütközött meg olyannal, aki valamennyire is értett volna a küzdelemhez.
Dex Myron személyes terébe lépett.
– Valamiféle okostojás vagy?
– Többféle is létezik?
– Jézus szent fasza. – Dex a kezét dörzsölgette. – De kurva jól fog esni.
– Ne nyírd ki, Dex!
Dex elővillantotta apró, hegyes cápafogait. Semmi értelme sem lett volna várni. Myron egymáshoz szorította enyhén

begörbített tenyerét, lándzsát formálva ujjaiból, és fegyverét előreszegezve torkon vágta Dexet.

Dex két kézzel kapott a nyakához, így teljesen védtelen maradt. Myronnak semmi kedve sem volt komoly sérülést okozni. Gyorsan kirúgta a pasas alól a lábát, és a földre vitte. A figyelmét most Terepszín felé fordította, de az nem kért a ramazuriból. Talán az hatott rá, milyen könnyen elintézték a verőlegényét. Talán az, hogy tudta, mit szenvedtek el tegnap az elegáns haverjai Win közbenjárására. Eliszkolt.

Ahogy Szegecs is.

A francba!

Myron gyorsan futott, de megperdülve éles fájdalom nyilallt egy régi térdsérülésébe. Valószínűleg túl sok időt töltött ülve a repülőgépen és a kocsiban. Jobban el kellett volna lazítania, amíg sétált.

A srác közben iszkolt, mint a nyúl. Myron gyanította, hogy rengeteg rohangálásra kényszerül, és noha normális esetben együttérzett volna vele, kizártnak tartotta, hogy veszni hagyja ezt a nyomot.

Nem engedhette, hogy Szegecs túlzott előnyre tegyen szert. Ha ez történik, vagyis a srác forgalmasabb helyre ér, akkor megmenekül. Ráadásul segítséget is hívhat. Az ilyen területeken általában az ott tényked ők tartják fenn a rendet.

Ugyanakkor egy tolvaj, aki az imént próbált megkopasztani valakit, valóban fel akarná hívni magára a figyelmet?

Lehet, hogy nem számít. Most már Myron is a gyalogösvényre ért, de a kölyök tetemes előnyre tett szert, és úgy tűnt, a távolság egyre nő közöttük. Ha most meglép, újabb lehetőséget szalasztanak el. Mindaz, ami a tegnapi naphoz – Patrickhez és Rhyshez – kötötte őket, a legjobb esetben is bizonytalannak tűnt. Ha ez a srác most elszelel, lehet, hogy vége a játéknak.

Szegecs bekanyarodott egy utcai lámpaoszlopba kapaszkodva, és eltűnt szem elől. A fenébe! Esélytelen, gondolta Myron. Most már esélytelen beérni.

Ám ekkor Szegecs elvágódott.

A lába a levegőbe lendült, a teste a talajjal párhuzamosan úszott tovább. Valaki a világ legegyszerűbb trükkjét vetette be ellene.

Kirakta elé a lábát, és elgáncsolta.

Win.

Szegecs elhasalt. Myron befordult. Win szinte felé sem pillantott, mielőtt eltűnt a sűrű homályban. Myron odasietett, és a két lábát szétvetve Szegecs hátára ült. Aztán hanyatt fordította a fiút. Szegecs arcát elfedve várta az ütéseket.

Szánalmas hangon esedezett.

– Könyörgök...

– Nem foglak bántani – vágott a szavába Myron. – Csak nyugodj le! Nem lesz semmi baj.

Újabb másodpercekbe telt, míg a fiú végül ernyedten leeresztette a kezét. A szeme immár könnyben úszott.

– Esküszöm – próbálta nyugtatni Myron –, nem foglak bántani. Oké?

A fiú könnybe lábadt szemmel bólintott, de látszott, hogy egy szót sem hisz az egészből. Myron megkockáztatta, hogy leszáll róla. Segített felülni a fiúnak.

– Próbáljuk meg újból! – biztatta Myron. – Ismered a srácot, aki tegnap elfutott? Aki miatt összeverekedtek?

– A másik amerikai – hüppögött Szegecs. – A maga barátja?

– Számít ez?

– Úgy végzett mindhárommal, mintha csak sétálni ment volna. A szeme se rebbent, úgy kaszabolta szét őket.

Myron új megközelítéssel próbálkozott.

– Ismerted azokat a fickókat?

– Naná. Terence, Matt és Peter. Régebben a szart is kiverték belőlem. Ha egy font volt a zsebemben, ők kettőt akartak. – Felpillantott Myronra. – Ha valami köze volt ehhez, hát, hálásan köszönöm.

– Nem volt – rázta a fejét Myron.

– Csak a fiút szeretné, akit nem hagytak békén.

– Igen..

– Miért?

– Hosszú történet. Meg kell menteni.

Szegecs a szemöldökét ráncolta.

– Ismered őt, igen vagy sem?

– Igen – felelte Szegecs. – Persze hogy ismerem.

– El tudsz vinni hozzá?

A kölyök tekintetébe némi óvatosság költözött.

– Még mindig megvan az az ötszáz font?

– Igen.

– Adja ide most!

– Honnan tudhatnám, hogy nem fogod megint menekülőre?

– Mert láttam, amit a barátja művelt. Meg fognak ölni, ha elfutok.

Myron szerette volna megnyugtatni, hogy téved, de arra gondolt, nem árt, ha továbbra is retteg. Szegecs a tenyerét nyújtotta. Myron a kezébe nyomta az ötszáz fontot. A kölyök a cipőjébe gyömöszölte a pénzt.

– Senkinek sem fogja elárulni, hogy maga adta nekem?

– Senkinek.

– Akkor jöjjön! Elviszem hozzá.

6

Myron próbált szóba elegyedni a sráccal, miután a Gospel Oaknál vonatra szálltak. Az út első részében a kölyök a fülébe tömte a fülhallgatóját, és annyira felnyomta a hangerőt, hogy Myron tisztán hallotta a kiszűrődő nőgyűlölő szöveget.

Myron eltűnődött, vajon még mindig eljut-e Winhez a telefon jele. Amikor a Highbury & Islington állomáson átszálltak egy másik vonalra, a srác lehalkította a zenét.

– Mi a neve? – kérdezte.

– Myron.

– Myron micsoda?

– Myron Bolitar.

– Egész jól használja az öklét. Úgy elbánt Dexszel, mint egy ázott ronggyal.

Myronnak semmi frappáns nem jutott eszébe, ezért csak annyit mondott: – Kösz.

– Az Államok melyik részéről való?

Furcsa kérdés.

– New Jersey-ből.

– Nagydarab faszi. Rögbizik?

– Nem, hanem... kosárlabdáztam, amíg tanultam. Na és te?

A srác gúnyosan fújtatott.

– Tanult. Persze. Hova járt?

– Egy Duke nevű egyetemre – felelte Myron. – Téged hogy hívnak?

– Ez ne izgassa!

– Hogyhogy az utcán dolgozol? – kérdezte Myron.

A srác igyekezett keménynek mutatkozni, de mint a

legtöbb kölyök, ő is inkább tűnt pukkancsnak, mint fenyegetőnek.

– Mit érdekli magát?

– Nem sértésnek szántam, vagy ilyesmi. Csak úgy hallom, a, khm, az üzleteket ma nagyrészt az interneten bonyolítják le. A Grindren meg a Scruffon és hasonló alkalmazásokon.

A srác leszegte a fejét.

– Büntetés.

– Mi a büntetés?

– Az utca.

– Miért?

A vonat megállt.

– Itt leszállunk – jelentette be a kölyök, és felkelt. – Jöjjön!

Az állomás előtti utcán zajos tömeg nyüzsgött. Megindultak a Brixton Roadon, el egy Sainsbury szupermarket mellett, aztán behúzódtak egy AdventureLand nevű bolt bejáratába.

Először zajok kellemesnek épp nem mondható kakofóniája intézett támadást az érzékeik ellen. Bábuknak csapódó tekegolyó koccanása, játéktermi konzolok digitális csengés-bongása, célt tévesztett lövések durva berregése, sikeres szabaddobások utáni mechanikus hujjogás, lelőtt virtuális repülőgépek mesterséges süvöltése és súlyos csapásoktól haldokló szörnyek hörgése ostromolta a fülüket. A szemet neonfények és fluoreszkáló színek kavalkádja kápráztatta. Mindenfelé Skee-Ball gépek és Pac-Man, léghokiasztalok és lövöldözős játékok, versenyautó-szimulátorok és jellegtelen plüssállatokat felkapó markolódaruk. Volt dodzsem és pingpong, biliárdasztal és karaokebár.

És rengeteg kamasz fiú.

Myron tekintete végigpásztázta a termet. Az ajtóban két bérzsaru őrködött. Közönyösebbnek csak akkor nézhettek volna ki, ha lobotómiás beavatkozást végeznek rajtuk. Nem

izgatták különösebben Myront. Szinte azonnal felfigyelt viszont arra a jó néhány férfira, akik megpróbáltak elvegyülni a tömegben – jobban mondva *beolvadni*.

Mindegyik terepszínű nadrágot viselt.

A nyakörves fiú átkígyózott a sokaságon egy Lézerútvesztőnek keresztelt szakasz felé, amelyik a *Mission: Impossible* egy olyan helyszínére emlékeztetett, ahol anélkül kell átslisszolni, hogy valamelyik lézersugár útjába kerülve beindulna a riasztó. Mögötte „vészkijárat" feliratú ajtó. A srác elé lépett, és felnézett a biztonsági kamerába.

Myron utolérte. A kölyök intett neki, hogy nézzen fel a lencsébe. Myron engedelmeskedett, és széles mosollyal a kamera felé intett.

– Hogy nézek ki? – kérdezte a sráctól. – Rettenetes a séróm, ugye?

A srác elfordította a tekintetét.

Kinyílt az ajtó. Beléptek. Az ajtó bezárult. Két újabb terepszínű nadrágos férfi fogadta őket odabent. Myron a nadrágjukra mutatott.

– Valami nagy kiárusításon vették?

Senki sem találta viccesnek a megjegyzést.

– Van magánál fegyver?

– Csupán a lehengerlő mosolyom.

Myron bemutatta, mire gondolt. Láthatóan egyik férfira sem gyakorolt vele komoly hatást.

– Ürítse ki a zsebeit! Pénztárcát, kulcsot, telefont.

Myron engedelmeskedett. Még egy olyan kis műanyag tálcájuk is volt, amihez hasonlót a repülőtéri biztonsági ellenőrzéskor használnak. Az egyik férfi elővett egy fémpálcát, és végighúzta Myron teste előtt. De láthatóan még ezzel sem elégedett meg. Egy kissé túlzásba vitt élvezettel nekilátott megmotozni Myront.

– Ó, istenem, de jó érzés – búgta Myron. – Egy kicsit

balra.

A férfi erre sietve abbahagyta.

– Rendben, második ajtó jobbra.

– Visszakaphatnám a holmimat?

– Majd amikor kimegy.

Myron Szegecsre pillantott. Szegecs továbbra is a padlóra szegezte a tekintetét.

– Miért van olyan érzésem, hogy az ajtó mögött nem az vár rám, amire vágyom?

Ezt az ajtót is zárták. Felette újabb biztonsági kamera figyelt. A kölyök felnézett rá. Intett Myronnak, hogy kövesse a példáját. Myron így is tett, ám ezúttal elmaradt a megnyerő mosoly. Nesztek!

Kongó hang hallatszott. A megerősített acélból készült ajtó kivágódott. Először a srác lépett be. Myron követte.

Elsőként a „high-tech" kifejezés jutott eszébe. Az Adventure-Land amolyan szeméttelepnek tűnt szebb napokat látott játékgépeivel. Ez a helyiség letisztultnak és modernnek hatott. A falakon, az íróasztalokon, mindenütt tucatnyi vagy talán még több csúcskategóriás monitor és képernyő. Myron négy férfit számolt össze. Egyikük sem viselt terepszínű nadrágot.

A szoba közepén egy borotvált fejű, jól megtermett indiai fickó állt. Fejhallgatót viselt, a kezében játékvezérlő. Valamennyien katonai stílusú lövöldözős játékot játszottak. Míg körötte mindenki eszeveszett igyekezettel nyomkodta a vezérlőt, a tagbaszakadt férfi nyugodtnak, majdhogynem lezsernek látszott.

– Ss, várjatok egy pillanatot, rendben? Azok az átkozott digók azt hiszik, megvertek minket.

A testes indiai hátat fordított nekik. Minden tekintet a túloldali fal közepén elhelyezett képernyőre szegeződött. Myron gyanította, hogy valamilyen játék eredményjelzője lehet. Az első helyen a romavslazio állt. A másodikon

zsírgandhi47. A harmadikon gigabrél2. Aha, persze, álmodj csak, gamer fiú! Az eredményjelzőn szereplő csapatok között kalandféreg, zsánerbráner (valószínűleg gigabrél2 haverja) és himbilimbi (őszinteség – végre egy önmagával tisztában lévő gamer) nevét lehetett olvasni.

A nehézsúlyú indiai lassan felemelte a kezét, mint egy beinteni készülő karmester. A billentyűzet előtt ücsörgő vékony fekete srácra pillantott.

– Most! – adta ki az utasítást, és leeresztette a karját.

A csontos srác megnyomott egy billentyűt.

Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán megváltozott az élboly sorrendje, és az élre zsírgandhi47 neve került.

A szobában tartózkodók éljenzésben törtek ki, a mellettük lévő tenyerébe csaptak, és egymás hátát lapogatták. Myron és Szegecs csendben ácsorogtak, míg lassacskán alább nem hagyott az ünneplés. A fickók visszaültek a számítógép-termináljaikhoz. Myron látta a szemüvegükön tükröződő monitorokat. A középen lévő jókora kijelző, amelyik az élbolyt követte, feketére váltott. A testes indiai ekkor Myronhoz fordult.

– Isten hozta nálunk!

Myron Szegecsre sandított. A srác mintha kővé dermedt volna.

Az indiai férfit testesnek nevezni meglehetősen polkorrekt szóválasztás volt. Mondhatni, gömbölyödött, a bőre vaskos hurkákba gyúródott, a pocakja pedig kidagadt, mintha tekegolyót nyelt volna. A pólója nem ért le egészen a derekáig, és előrelógott, mint egy szoknya. Hájas nyaka összemosódott simára borotvált koponyájával, így egyetlen trapéz alakú egységnek hatott. Vékony bajuszkát, drótkeretes szemüveget viselt, és a mosolyát kevés ember–ismerettel akár nyájasnak is lehetett volna hinni.

– Isten hozta, Myron Bolitar, szerény irodánkban!

– Örülök, hogy itt lehetek – válaszolta Myron –, Zsír

Gandhi.

Ez láthatóan tetszett a férfinak.

– Ah, igen, igen. Látta az eredményjelzőt?

– Igen.

A férfi széttárta a karját. A tricepsze vadul lengedezett a teljes szélcsendben.

– Illik rám a név?

– Mint egy tökéletesen szabott zokni – helyeselt Myron, bár fogalma sem volt, mit akar ezzel mondani.

Zsír Gandhi most Szegecs felé fordította a tekintetét. A srác olyan kicsire húzta össze magát, hogy Myron úgy érezte, elé kell lépnie.

– Nem is kíváncsi rá, honnan tudom a nevét? – kérdezte Zsír Gandhi.

– A srác megkérdezte tőlem a metrón – felelte Myron. – Ezenkívül azt is megérdeklődte, hol élek, és hová jártam egyetemre. Ha jól sejtem, hallgatóztak.

– Bizony így van.

Zsír Gandhi újabb üdvözült vigyort villantott rá, ám ezúttal – bár lehetséges, hogy csak megelőlegezte a fickónak – Myron meglátta mögötte a rothadást.

– Úgy hiszi, csak maga használhatja lehallgatókészülékként a telefonját?

Myron nem válaszolt.

Zsír Gandhi csettintett. Egy térkép jelent meg a hatalmas képernyőn. Rajta mindenfelé kék pontok pislákoltak.

– Minden alkalmazottam efféle telefont hord magánál. Lehallgatóeszközként, GPS-ként, személyhívóként használhatjuk őket. Folyamatosan nyomon követhetjük minden alkalmazottunkat.

– A képernyőn vibráló kék pontokra bökött. – Amikor találatot kapunk az egyik alkalmazásunkon... tegyük fel, hogy az egyik ügyfelünk alultáplált, nyakörves fehér férfira vágyik...

A kölyök reszketni kezdett.

– ...pontosan tudjuk, hol találunk ilyen alkalmazottat, és bármikor megszervezhetjük a légyottot. Ezenkívül, ha úgy tartja kedvünk, hallgatózhatunk is. Észrevehetjük, ha valakit veszély fenyeget. Vagy – a mosolya immár határozottan ragadozóvicsornak tűnt – tudomást szerezhetünk róla, ha be akarnak csapni minket.

A kölyök a cipőjébe nyúlt, előhúzta az ötszáz fontot, és odanyújtotta Zsír Gandhinak. Zsír Gandhi nem vette el tőle. A srác lerakta a pénzt az egyik asztalra. Aztán Myron mögé osont. Myron hagyta.

Zsír Gandhi a térkép felé fordult. Megint széttárta a karját. A szobában tartózkodó többi férfi leszegett fejjel gépelt tovább.

– Ez itt az idegközpontunk.

Idegközpont, ismételte magában Myron. Ennek a fickónak egy szőrtelen macskát kellene cirógatnia. Valami Bond-főgonoszra emlékeztetett.

Hátrapillantott Myronra a válla felett.

– Tudja, miért nem félek elmondani mindezt?

– Talán a bizalomkeltő ábrázatom miatt? Ma este sok hasznát vettem.

– Dehogy. – Megpördült, és szembefordult Myronnal. – Azért, mert valójában semmit sem tehet. Látta a biztonsági intézkedéseket. Való igaz, hogy a hatóságok előbb-utóbb be tudnának jutni, vagy akár az is megtehetné, aki a maga okostelefonját figyeli. Amit, ha már itt tartunk, egy kicsit megsétáltat az egyik emberem kocsival. Csak hogy élvezetesebb legyen az egész, mit szól hozzá?

– Elolvadok.

– De tudja, az a helyzet, Myron... Szólíthatom Myronnak?

– Persze. Én pedig szólíthatom Zsírnak?

– Haha. Tetszik nekem, Myron Bolitar.

– Már aggódtam.

– Talán észrevette, Myron, hogy ebben a teremben egyetlen merevlemez sincs. Az ügyfeleinket, az alkalmazottainkat, az ügyleteinket érintő minden információt egy felhőben tárolunk. Így aztán, ha bárki belépne, csak megnyomunk egy gombot, és voilá – Zsír Gandhi csettintett –, semmit sem találni.

– Ügyes.

– Nem dicsekvésből mesélem ezt.

– Valóban?

– Azt szeretném, ha megértené, kivel van dolga, mielőtt az üzletről tárgyalunk. Nekem pedig ugyanígy tudnom kell, kivel kötök üzletet.

Ismét csettintett.

Amikor megint életre kelt a képernyő, Myron csaknem hangosan felnyögött.

– Miután hallottuk a nevét, nem telt sok időbe, hogy többet is megtudjunk.

Zsír Gandhi a képernyőre mutatott. Valaki a címfeliratnál állította meg a videót:

az ütközés: myron bolitar élettörténete

– Megnéztük a magáról készült dokumentumfilmet, Myron. Rendkívül megható.

Egy bizonyos életkor felett a sportrajongók mind ismerték Myron Bolitar, a Boston Celtics egykori első körben draftolt játékosának, khm, legendáját. Aki nem tartozott közéjük, mondjuk, fiatalabb vagy külföldi volt, mint például ezek az alakok, akkor *Az ütközés* címen az ESPN-en nemrégiben leadott és az interneten vírusszerűen terjedő sport-dokumentumműsornak köszönhetően még mindig kellően tájékozottá válhatott.

Zsír Gandhi újra csettintett, és elindult a videó.

– Igen – vetette közbe Myron –, már láttam.

– Jaj, ne már! Felesleges szerénykednie!

A műsor kellően optimista felütéssel indított: csilingelő muzsika, ragyogó napsütés, éljenző tömeg. Valahonnan sikerült szerezniük egy felvételt, amelyen Myron hatodikosként játszik az amatőr ligában. Aztán váltás. A New Jersey állambeli Livingston csapatában Myron Bolitar középiskolai kosaras szupersztárrá avanzsált. A Duke Egyetemen töltött évek alatt valóságos legendává nőtte ki magát. Egyhangúlag beválasztották az év csapatába, kétszer bajnokságot nyert az NCAA-ben, és még az év egyetemi játékosa címet is megszerezte.

A csilingelő muzsika egyre dagályosabbá vált.

Amikor a Boston Celtics az NBA igazolási időszakában az első körben draftolta, úgy tűnt, Myron minden álma valóra vált.

Aztán a dokumentumműsor narrátora vészjóslón bejelentette: „A tragédiára senki sem számított.

A csilingelő muzsika hirtelen elhallgatott. A helyét valami baljóslatúbb vette át.

„A tragédiára senki sem számított” Myron legelső felkészítő meccsének harmadik negyedében, az első – és egyben utolsó – alkalommal, hogy magára ölthette a Celtics 34-es számú zöld mezét. A Celtics a Washington Bullets ellen játszott. Myron bemutatkozása egészen eddig a pontig igazolta a körötte csapott felhajtást. Tizennyolc pontot dobott. Beilleszkedett, mindent beleadott, lubickolt az édes, verejtékes mámorban, amire kizárólag a kosárlabdapályán lelhetett rá, aztán...

Az ütközés készítői legalább két tucatszor mutatták az „iszonyatos” jelenet ismétlését különféle szögekből. Lejátszották normál sebességgel. Lejátszották lassítva. Lejátszották Myron szemszögéből, felülről, az oldalvonal mellől rögzítve. Nem számított. Az eredmény mindig ugyanaz maradt.

A zöldfülű Myron Bolitar figyelmét elterelték, amikor Big Burt Wesson, a tapasztalt magasbedobó rajtaütésszerűen letámadta. Myron térde olyan szögben csavarodott el, ahogy sem a Teremtő, sem az anatómia soha nem tervezte. Még a távolból is tisztán lehetett hallani az émelyítő, cuppogó roppanásra emlékeztető hangot.

Viszlát, karrier!

– Miután végignéztük – szólalt meg Zsír Gandhi ripacskodón elbiggyesztve a száját –, egészen elszontyolodtunk. – Körbepillantott. – Ugye, skacok?

Mindenki, még Szegecs is sietve utánozta ajakbiggyesztését. Aztán mind Myronra meresztették a szemüket.

– Igen, már túltettem magam rajta.

– Valóban?

– Ember tervez, Isten nevet – felelte Myron.

– Nem végez?

– Az egy latin mondás. Ez jiddis.

Zsír Gandhi elmosolyodott.

– Ez tetszik. Hindiül azt mondjuk, a tudás erősebb a vitánál. Érti? Tehát először is megtudtuk a nevét. Aztán végignéztük ezt a dokumentumfilmet, betörtünk a postafi...

– Hogy micsoda?

– Különösebben érdekeset nem találtunk, de még nem végeztünk. Ezenkívül átnéztük a híváslistáját is. A mobilját egy lenyomozhatatlan számról hívták még New Yorkban, kevesebb mint huszonnégy órával ezelőtt. A hívást Londonból kezdeményezték. – Hatásszünet. – És most itt van. Nálunk.

– Alapos – ismerte el Myron.

– Igyekszünk.

– Vagyis tudják, miért vagyok itt.

– Tudjuk.

– És?

– Jól sejtem, hogy a fiú családjának dolgozik?

– Számít ez?

– Nem igazán. Természetesen előfordul, hogy kiadunk valakit. Az igazat megvallva, ez az egész profit kérdése. Ezt a nagy Eshantól tanultam, aki vallást, maga úgy mondaná, szektát alapított az indiai Váránasziban. Csodálatos ember volt. Békéről, harmóniáról és jótékonyságról tanított. Mindenkit lenyűgözött a személyes varázsával. A kamaszok odasereglettek hozzá, és a templomának adományozták a földi javaikat. Sátrakban éltek egy védett pusztaságon. Néha a szüleik vissza akarták kapni őket. A nagy Eshan eleget tett a kérésüknek. Nem kért túl sokat... sose legyünk mohók, szokta volt mondogatni... de ha a szülőktől többet kapott, mint amennyit a gyerek a munkájával, koldulással vagy toborzással megkeresett neki, elfogadta a pénzt. Én sem különbözöm tőle. Ha valamelyik alkalmazottam azzal keresi a legtöbbet, hogy szexmunkásként dolgozik, akkor ez lesz a feladata. Ha leginkább a rabláshoz ért, amivel Garth barátunk próbálkozott magánál, akkor ebben a szekcióban helyezzük el.

Ez a fickó aztán szeretett rizsázni.

– Mennyi kell?

– Százezer font készpénzben mindegyik fiúért.

Myron nem válaszolt.

– Az összegből nem lehet alkudni.

– Nem alkudozom.

– Csodás. Mennyi időbe telik előteremteni az összeget?

– Most rögtön megkaphatja – vágta rá Myron. – Hol vannak a fiúk?

– No-no! Ennyi készpénz biztosan nincs magánál.

– Egy órán belül meg tudom szerezni.

Zsír Gandhi elmosolyodott.

– Többet kellett volna kérnem.

– Sose legyünk túl mohók! Ahogy a nagy Eshan szokta

mondani.

– Ismeri a bitcoint?

– Nem igazán.

– Nem érdekes. A tranzakciót kibervalutában fogjuk lebonyolítani.

– Arról sem nagyon tudom, micsoda.

– Szerezze meg a pénzt! Aztán majd elmondjuk, mit csináljon.

– Mikor?

– Holnap – felelte Zsír Gandhi. – Majd felhívom, és elintézem.

– Hamarabb jobb lenne.

– Persze, megértem. De magának is meg kell értenie, Myron. Ha bármilyen módon megpróbál kijátszani, kinyírom a fiúkat, és sosem fognak rájuk találni. Lassú és fájdalmas haláluk lesz, és egy körömpiszoknyi hamu sem marad utánuk. Világosan fejeztem ki magam?

Egy körömpiszoknyi hamu?

– Világosan – felelte Myron.

– Akkor elmehet.

– Egyvalamit még.

Zsír Gandhi kivárt.

– Honnan tudjam, hogy ez nem átverés?

– Kétségbe vonja az adott szavamat?

Myron vállat vont.

– Csak kérdeztem.

– Lehet, hogy átverés – mondta lassan Zsír Gandhi. – Lehet, hogy semmi értelme visszajönnie holnap.

– Nem kihátrálni akarok az üzletből, mert betojtam. Maga... – Myron a férfira bökött – ...maga elég okos ahhoz, hogy felfogja ezt.

Zsír Gandhi megsimogatta az állát, és bólintott.

A pszichopaták, akiket Myron ismert, szinte mindig bedőltek a hízelgésnek.

– Mindössze arra gondoltam – folytatta Myron –, hogy ekkora összegért kedves gesztus lenne egy kis bizonyíték. Honnan tudhatnám, hogy valóban önnél vannak a fiúk?

Zsír Gandhi felemelte a kezét, és csettintett.

A dokumentumfilm kimerevített képkockája eltűnt a képernyőről.

Egy pillanatra teljesen elsötétült a kép. Myron arra gondolt, hogy talán kikapcsolták a monitort. De nem, nem ez történt. Zsír Gandhi egy billentyűzethez lépett, és lassan nyomogatni kezdte a fényerőgombot. A kép fokozatosan kivilágosodott. Myron egy betonfalú szobát látott.

És a szoba közepén Patricket.

A szeme körül monokli sötétlett. Az ajka feldagadt és vérzett.

– Egy külső helyszínen tartjuk – magyarázta Zsír Gandhi.

Myron higgadtságot erőltetett magára.

– Mit tettek vele?

Zsír Gandhi ismét csettintett. A képernyő elsötétült.

Myron a feketeséget bámulta.

– Mi a helyzet a másik fiúval?

– Szerintem ennyi elég. Ideje távoznia.

Myron egyenesen a szemébe nézett.

– Akkor tehát megegyeztünk.

– Meg.

– Szóval nem szeretném, ha bárki egy ujjal is hozzájuk nyúlna. Erre a szavát kell adnia.

– Pedig nem fogom – válaszolta Zsír Gandhi. – Holnap megkeresem. Most pedig kérem, húzzon el az irodámból!

7

Amikor legutóbb Londonban jártak, Win a kedvenc lakosztályát, a Daviest vette ki maguknak a Brook Street-i Claridge's Hotelben. Az az út mindannyiuk számára rosszul végződött. Ez alkalommal, talán csak a változatosság kedvéért, Win a butikszállodásabb Covent Garden Hotelt választotta a Monmouth Streeten, nem messze a Seven Dials útkereszteződéstől. Amikor Myron elfoglalta a szobáját, a Wintől kapott eldobható telefonon felhívta Terese-t.

– Minden rendben? – kérdezte a mennyasszonya.

– Jól vagyok.

– Nem tetszik ez nekem.

– Tudom.

– Túl sok ehhez hasonlóban volt már részem.

– Egyetértek.

– Magunk mögött akartuk tudni ezt az egészet.

– Így volt. Még mindig így van.

– Nekem nem való a folyton félelemtől feszült feleség szerepe.

– Gyönyörű alliteráció. Négy f egy mondatban.

– Éveken át kiemelt műsorvezetőként dolgoztam – vágott vissza Terese. – Nem mintha dicsekedni akarnék.

– És nem csak az alliterációhoz értesz ennyire.

– Nem bírod megállni, ugye?

– A hibáimmal együtt szeress!

– Van más is? Jól van, avass be! És kérlek, ne süss el nekem valami kétértelmű „beavatós" poént!

– Elsütni?

– Szeretlek, tudod.

– Én is szeretlek – válaszolta Myron.

Aztán mindent elmesélt.

– Szereti, ha Zsír Gandhinak szólítják? – kérdezte Terese, amikor végzett.

– Imádja.

– Mintha egy régi Humphrey Bogart-filmből léptetek volna elő Winnel.

– Túl fiatal vagyok hozzá, hogy értsem a célzást.

– Csak szeretnéd. Tehát te fogod eljuttatni hozzájuk a váltságdíjat?

– **I**gen.

Csend.

– Gondolkodtam – szólalt meg aztán Myron.

– Aha.

– Mármint a családokról. Főleg a szülőkről.

– Úgy érted, Patrick és Rhys szüleiről?

– Igen.

Csend.

– És a szakértői véleményemet szeretnéd kikérni az ügyben – állapította meg a nő.

Terese évekkel korábban elveszített egy gyermeket. Kis híján belerokkant.

– Nem kellett volna felhoznom a témát.

– Rossz válasz – intette le Terese. – Ha kerülgeted a kérdést, azzal csak rontasz a helyzeten.

– Gyerekeket szeretnék tőled.

– Én is ezt szeretném.

– Akkor hogyan csináljuk? – kérdezte Myron. – Amikor ennyire szeretsz valakit. Hogyan lehet együtt élni a félelemmel, hogy bármikor baja eshet vagy meghalhat?

– Mondhatjuk, hogy ilyen az élet – válaszolta Terese.

– Mondhatjuk.

– Vagy megkérdezhetjük, van-e más választásunk.

– Úgy érzem, most egy „de” következik – jegyezte meg

Myron.

– Így van. De szerintem létezik még egy válasz, amit évekbe telt megértenem.

– És mi lenne az?

– Elfojtjuk – felelte Terese.

Myron kivárt. Semmi.

– Ennyi?

– Valami mélyenszántóbbra számítottál?

– Lehetséges.

– Elfojtjuk a gondolatot – magyarázta Terese máskülönben még az ágyból sem merünk kikelni.

– Szeretlek – ismételte Myron.

– Én is szeretlek. Ezért aztán, ha elveszítenélek, bénító fájdalmat éreznék. Felfogtad, igaz?

– Igen.

– Ha meg akarod tapasztalni a szerelmet, akkor a fájdalomra is fel kell készülnöd. Az egyik óhatatlanul együtt jár a másikkal. Ha nem szeretnélek, nem kellene aggódnom amiatt, hogy elveszítelek. Ha nevetésre vágysz, könnyekre is számítanod kell.

– Logikusnak hangzik – ismerte el Myron. Aztán hozzátette: – Tudod, mit?

– Mondd csak!

– Érted megéri.

– Ez itt a lényeg.

Myron hallotta elfordulni a kulcsot az ajtóban. Win lépett a szobába. Myron elköszönt, és kinyomta a telefont.

– Hogy viseli? – érdeklődött Win.

– Aggódik.

– Nézzünk be egy pubba! Egy egész ökröt fel tudnék falni. Megindultak a Seven Dialson. A *Matilda* című musical ment a Cambridge Theatre-ben.

– Mindig is szerettem volna megnézni – közölte Myron.

– Tessék?

– *A Matildát*.

– Nem ez tűnik a legalkalmasabb pillanatnak.

– Csak vicceltem.

– Igen, tudom. A humor a védelmi mechanizmusod. Rendkívül megnyerő jellemvonás. – Win átvágott az úttesten. – A darab pedig... Hagyjuk.

– Várjunk csak, te már láttad?

Win nem lassított.

– Megnéztél nélkülem egy musicalt?

– Megjöttünk.

– Utálod a musicaleket. Úgy kellett elvonszolnom téged a *Bohém élet*re.

Win nem válaszolt. A Seven Dials, amint a neve is mutatja, hét út kereszteződése heptagonformában, körben hét sarokkal. A kör közepén nagyjából három emelet magas napóraoszlop állt. Az egyik sarkon működött a Cambridge Theatre. Egy másikba a Crown nevű kiskocsma ékelődött be. Ide nyitott be Win.

A Crown tradicionális pubnak tűnt, fényesre csiszolt bárpulttal és sötét lambériával, a falon pedig a csupán nagyjából egyméternyi dobóterület ellenére dartstábla lógott. A hely kellemes és zsúfolt volt, mindenfelé vendégek nyüzsögtek benne. Win elkapta a csapos pillantását. A fickó odabiccentett, szétnyílt a tömeg, szabad terület keletkezett, és egyszerre csak két üres bárszék állt előttük. Két korsó Fuller's London Pride várta őket a söralátétekre készítve.

Win leült az egyik székre, Myron a másikra. Win magasba emelte a poharát.

– Egészségedre, pajtás!

Koccintottak. Két perccel később a csapos lerakott eléjük két fish and chipset. A sült krumplis rántott hal illatától Myron gyomra ujjongva megkordult.

– Azt hittem, itt nem szolgálnak fel ételt – jegyezte meg Myron.

– Nem is.

– Csodálatos ember vagy, Win.

– Igen, tudom.

Jóízűen fogyasztották a vacsorát és a sört. Bármit akart is mondani még Win, az várhatott. Befalták a fish and chipset, és mindketten rendeltek maguknak még egy adagot. A tévében rögbimeccset adtak. Myron nem sokat tudott a rögbiről, a tekintete mégis a képernyőre szegeződött.

– Egyszóval a cimboránk – szólalt meg Win, ez a Zsír Gandhi látta a rólad készült dokumentumműsort az ESPN-en.

– Igen. – Myron a barátja felé fordult. – Te is láttad?

– Természetesen.

Ostoba kérdés.

– Érdekelne viszont a reakciód – folytatta Win.

Myron a söröspoharába pillantva vállat vont.

– Nekem eléggé korrektnek tűnt.

– Interjút adtál nekik.

– Aha.

– Korábban sosem tettél ilyet. Nem beszéltél a sérülésedről.

– Igaz.

– Még az esetről készült felvételeket sem nézted meg.

– Igaz.

Túlságosan nyomasztó lett volna megnézni. Ez normális, nem igaz? Az ember álma, az élete célja, minden, amit valaha el akart érni – huszonnégy évesen karnyújtásnyira kerül tőle, és katt, villany le, pápá, vége, nincs tovább.

– Nem láttam értelmét – tette hozzá Myron.

– És most?

Myron jókorát húzott a söréből.

– Állandóan azt mondogatták, hogy ez a sérülés határoz meg.

– Egy ideig így is volt.

– Pontosan. Egy ideig. De már nem. Most már végig tudtam nézni, ahogy Burt Wesson belém csapódik, és alig éreztem többet egy apró szúrásnál. Az a tökkelütött narrátor. Egyre csak azt ismételgette – Myron idézőjeleket rajzolt a levegőbe –, hogy a sérülés „tönkretette az életemet”. Most már viszont tudom, hogy csupán elágazást jelentett az úton. Az a rengeteg srác, akivel együtt kezdtem, akikből szupersztár lett, és sikeres karriert futottak be az NBA-ben... mostanra mind visszavonultak. Számukra is kihunyt a fény.

– Közben viszont dögös bigék garmadája volt meg nekik.

– Hát, ja, ez igaz.

– És a lámpát sem hirtelen kapcsolták le. Fokozatosan gyengült a fénye.

– Szép lassan – tette hozzá Myron.

– Igen.

– Így talán nehezebb.

– Hogy érted?

– Olyan ez, mint amikor egyetlen rántással szabadulsz meg a ragtapasztól, szemben azzal, amikor lassan hámozod le magadról.

Win kortyolt egyet a söréből.

– Jogos.

– Ezt még megtoldhatnám a mély vízbe dobás közhelyével. A dolog hirtelensége cselekvésre kényszerített. Ez vett rá, hogy jelentkezzem a jogi egyetemre. Ez vett rá, hogy sportügynök legyek.

– Nem „vett rá” semmire – jegyezte meg Win.

– Nem?

– Mindig is törekvő, sőt, mondjuk úgy, törtető szemétláda voltál.

Myron ezen elmosolyodott, és a barátjára emelte a söröspoharát.

– Egészségedre, pajtás!

Win megint koccintott vele, és megköszörülte a torkát:

– *Der mentsh trakht un got lakht.*

– Ejha – hüledezett Myron.

– Autodidakta módon megtanultam egy kicsit jiddisül – magyarázta a szőke, kék szemű, virtigli angolszász férfi. – Csodákra képes, amikor zsidó lányokra hajtok rá.

Der mentsh trakht un got lakht. Ember tervez, isten nevet.

Milyen jó volt újra együtt lenni Winnel.

Egy pillanatra elhallgattak. Mindketten ugyanarra gondoltak.

– Talán azért nem érzem olyan nagy ügynek azt a sérülést – szólalt meg aztán Myron –, mert tudom, hogy sokkal rosszabb dolgok is történnek az életben.

Win bólintott.

– Patrick és Rhys.

– Mit tudsz a kibervalutáról?

– Néha ebben fizetnek ki váltságdíjakat, de a mostani pénzmosásellenes törvények mellett ez elképesztően bonyolult. A szakértőm szerint meg kell vásárolni a digitális fizetőeszközt, valamiféle online pénztárcába kell rakni, aztán onnan utalod át nekik. A sötét világhálón zajlik az ügylet.

– Te érted, mit jelent ez?

– Már mondtam. Szinte mindenhez értek.

Myron kivárt.

– De nem, halvány fogalmam sincs.

– Lehet, hogy vénülünk.

Win telefonja rezegni kezdett. Win megnézte az üzenetet.

– Egy rendőr ismerősömtől információ érkezett Zsír Gandhi cimboránkról.

– És?

– A valódi neve Chris Alan Weeks.

– Komolyan?

– Huszonkilenc éves. A hatóságok tudnak róla, de az itt

leírtak szerint többnyire a sötét világhálón tevékenykedik.

– Már megint ez a kifejezés.

– Prostitúcióval, szexrabszolgasággal, rablással, zsarolással szórakozik...

– Szórakozik?

– Én fogalmaztam így, nem ők. És... ó, ez egyáltalán nem lep meg. És számítógépeket hekkel meg. A szindikátusa több internetes csalásban érdekelt.

– Mint amikor a nigériai trónörökös neked akarja adni minden pénzét?

– Ez sajnos egy leheletnyit bonyolultabb ennél. Zsír Gandhi... ha nem zavar, inkább megmaradnék a művészneve mellett.

– Csak nyugodtan.

– Zsír Gandhi remekül ért a számítógépekhez. Oxfordban érettségizett és diplomázott. Mindketten tudjuk, hogy a bűnüldöző szervek nem szívesen utalnak bűnözőkre „zseniként" vagy „agytrösztként"... pufók barátunkhoz azonban mindkettő meglehetősen passzol. Hmm. Ezenkívül híres még... és most őket idézem... „kreatív kegyetlenkedéseiről".

Win egy pillanatra elhallgatott, és elmosolyodott.

– A leírás alapján egy kissé rád hasonlít – állapította meg Myron.

– Ez magyarázza a mosolyomat.

– Emberrablással is foglalkozik?

– Az embercsempészet szexuális kizsákmányolás céljából folytatott rabszolgatartás. A lényegét tekintve ez emberrablásnak számít. – Win csitítóan felemelte a kezét, mielőtt Myron félbeszakíthatta volna. – De ha gazdag gyerekek elrablását érted ez alatt, hogy aztán szexrabszolgaságra kényszerítse őket, nem, semmi jele, hogy ilyesmivel foglalkozna. Ráadásul Zsír Gandhi tizenkilenc volt, amikor az eset történt. Ekkoriban a

rendelkezésre álló információk alapján épp Oxfordban tanult.

– Van tehát valamilyen elméleted azt illetően, hogyan kötött lei nála Patrick és Rhys?

Win vállat vont.

– Több is. Az eredeti emberrabló eladta őket. A fiúk akár több tucatszor is gazdát cserélhettek az elmúlt tíz évben. Lehet, hogy nem ő az első, aki kihasználja őket.

– Uh.

– Igen, uh. Lehetséges, hogy Patrick és Rhys valamiképp megszöktek, és az utcán éltek. Egy Zsír Gandhihoz hasonló élősködő így is könnyedén megszerezhette őket. Munkát ajánl nekik. Segít nekik kábítószerhez jutni, és rászoktatja őket a drogokra, hogy meg kelljen keresniük az adagjukat. Tucatnyi módon alakulhatott a dolog.

– És egyik sem lehetett kellemes – jegyezte meg Myron.

– Így van. De, amint tudjuk, az emberek, különösen a fiatalok, sok mindent kibírnak. Pillanatnyilag a kiszabadításukra kell összpontosítanunk.

Myron a sörébe bámult.

– Láttad Patricket az utcán.

– Igen.

– Ha ennyire szabadon hagyták mozogni...

– Miért nem telefonált haza? – fejezte be helyette a mondatot Win. – Te is tudod a választ. Stockholm-szindróma, félelem, lehetséges, hogy figyelték, vagy talán nem is emlékszik a régi életére. Hatéves volt, amikor elrabolták.

Myron bólintott.

– Mi van még?

– A játéktermet is ellenőriztetem.

– Miért?

Win nem felelt.

– Az egyik emberem követni fogja Zsír Gandhit, amikor

elhagyja az épületet. A pénz úgy tíz perc múlva érkezik. A szobáink egymás mellett helyezkednek el. Amikor felhív téged, akcióba lépünk. Addig is...

– Várunk.

A hívás hajnali négykor érkezett.

Myron nagy nehezen kinyitotta a szemét, és a telefonjáért nyúlt. Win jelent meg az ajtóban, még mindig felöltözve. Biccentett Myronnak, hogy fogadja a hívást, és a füléhez emelte a klón telefonját.

– Jó reggelt, Mr. Bolitar!

Zsír Gandhi volt az. Szándékosan hívta hajnali négykor. Myron megértette. Igyekezett az alvásciklus közepén felkelteni Myront, hogy készületlenül érje a hívás. Azt remélte, hogy Myron zavart lesz, és nem lesz igazán formában. Tipikus húzás.

– Halló! – szólt bele a telefonba Myron.

– Megvan a pénz?

– Igen.

– Csodás. Most menjen a Fulham Palace Roadon lévő Nat-West Bankba!

– Most?

– Amilyen gyorsan csak lehet.

– Hajnali négy óra van.

– Tisztában vagyok vele. Dolgozik ott egy bizonyos Denise Nussbaum, aki az ajtóban fog állni. Menjen oda hozzá! Ő majd segít magának a számlanyitásban, és hogy betegye a megfelelő összeget.

– Nem tudom követni.

– Menni fog, ha figyel. Menjen oda, ahová mondtam. Denise Nussbaumtól meg fogja kapni az átutalásra vonatkozó utasításokat.

– Azt várja, hogy átutaljam a pénzt, mielőtt megkapnám a fiúkat?

– Nem. Azt várom, hogy azt tegye, amit mondok. A fiúk ott lesznek, mihelyt megnyitja a számlát. Amikor meglátja őket, átutalja a pénzt a digitálisvaluta-számlánkra. Aztán viheti a kölyköket.

Myron Winre pillantott. Win bólintott neki.

– Rendben – felelte Myron.

– Mégis, Mr. Bolitar, mire számított? Hogy a régi módszerrel intézzük? Azt hitte, különböző piros telefonfülkékhez kell majd szaladgálnia, felpattannia a földalattira, és valami odvas fába rejteni a váltságdíjat? – Zsír Gandhi halkan elnevette magát. – Túl sokat tévézik, barátom.

Gennyláda.

– Végeztünk?

– Ne olyan sietősen, Mr. Bolitar. Van még néhány, mondjuk úgy, kérésem.

Myron kivárt.

– Semmilyen fegyver ne legyen magánál!

– Rendben.

– Egyedül jöjjön! Követni és figyelni fogjuk. Tudjuk, hogy valamiféle támogatással bír ebben az országban. Valakik dolgoznak magának. Ha bárkit akár csak olyan távolságban megpillantunk, ahonnan kiszagolhatja a tranzakciót, annak következményei lesznek.

– Ki is az, aki túl sokat tévézik?

Zsír Gandhinak tetszett a replika.

– Jobb, ha nem húz ujjat velem, barátom.

– Nem fogok – ígérte Myron.

– Jól van.

– Egy dolgot még.

– Igen?

– Tudom, hogy maga félelmetes – mondta Myron. – De mi is azok vagyunk.

Myron választ várt, de a telefon elnémult. Myron és Win

összenéztek.

– Kinyomta? – kérdezte Win.

– Igen.

– Micsoda faragatlan fickó.

8

A Bentley hátsó ülésén ültek. Win egy meglehetősen elegáns aktatáskába tette a pénzt. Myron elolvasta, mi áll a címkén.

– Egy Swaine Adeney Brigg táskában visszük el a váltságdíjat?

– Olcsóbb pillanatnyilag nem volt kéznél.

– Jól ismered a Fulham Palace Roadot? – érdeklődött Myron.

– Nem különösebben.

– Szóval hol szálljak ki, hogy ne lássanak meg minket?

– A Claridge's Hotel mögött.

– Nem messze attól a banktól?

– Dehogy. Onnan még nagyjából húsz-huszonöt perc kocsival.

– Nem tudlak követni.

– Tegnap este kikapcsoltam a telefonodat.

– Persze, tudom.

– Amikor húsos játéktermi barátunk ideiglenesen elkobozta a szóban forgó készüléket, nyomkövető csipet helyezett bele.

– Komolyan?

– Igen.

– Vagyis folyamatosan figyelte a helyzetemet.

– Hát, nyilván nem a tiédet. Az egyik emberemmel elhozattam a telefont a Claridge'sbe. Myron Bolitar fedőnéven bejelentkezett a szállodába.

– És ez az illető a Davis lakosztályban szállt meg?

– Nem.

– Pedig hozzászokott a fényűzéshez.

– Befejezted?

– Asszem. Egyszóval Zsír Gandhi azt hiszi, hogy a Claridge'sben vagyok.

– Igen. Az oldalsó személyzeti bejáraton fogsz bemenni. Az emberem visszaadja neked a telefonodat. Ezenkívül két lehallgatókészüléket helyez rád.

– Kettőt?

– Attól függően, hogy hová mész, előfordulhat, hogy újra megmotoznak. Mindkettőt valószínűleg nem fogják megtalálni.

Myron értette. Amikor Win nyomkövetőket rakott egy kocsira, az egyiket mindig a lökhárító alá rejtette – ahol könnyen rátalálhattak –, egy másikat pedig egy jóval nehezebben felfedezhető helyre.

– Ugyanazt a vészjelzést használd! – kérte Win.

– Lökjed!

– Igen, igazán szép tőled, hogy emlékszel. – Win Myronhoz fordult, és mélyen a szemébe nézett. – Még akkor is használd, ha úgy érzed, semmi értelme!

– Hm?

– Egész este figyeltük a játéktermet – válaszolta Win. – Zsír Gandhi haverod nem hagyta el az épületet. Senki sem lépett be oda, akire illett volna Patrick vagy Rhys személyleírása.

– Lehetséges magyarázatok?

– Elképzelhető, hogy a játékteremben tartja őket. Észleltünk... – Win elhallgatott, az ujjával megérintette az ajkát – ...bizonyos életjeleket az alagsorban.

– Úgy érted, valaki van odalent?

– Úgy értem, többen is vannak odalent.

– Hőkamerát használtatok?

– Igen, de az alagsor fala vastag. Viszont...

– Mi az?

Win nem vett tudomást a kérdésről. A kocsi megállt.

– Az emberem ott lesz a bal oldalon, amint belépsz. Menj

be, fogd a telefonodat, drótoztasd be magad, aztán vitesd el magad taxival a Fulham Palace Road-i címre.

Myron követte Win utasításait. Emlékfoszlányok villantak be legutóbbi itt tartózkodásáról, majd az azt követő pusztításról, halálról és zűrzavarról, de elhessegette magától a gondolatokat. Myron nem ismerte a férfit, aki segített neki. A pasas szótlanul végezte a dolgát. Először Myron mellére rakta fel a lehallgatókészüléket, az inge alá.

– Huh, ez hideg – szisszent fel Myron.

Semmi reakció.

A férfi Myron cipője belsejébe rejtette a második készüléket. Myron a főbejárathoz indult.

– Segíthetek, uram? – fordult hozzá a cilinderes kapuportás.

Myron a pénzes táskát a kelleténél valamivel erősebben magához szorítva, lopva felmérte a terepet, gyanús alakot keresve, aki figyelheti. Odakint az utcán még senki sem járt – nem támaszkodott senki a falnak, mintha újságot olvasna, és senki sem torpant meg, hogy megkösse a cipőfűzőjét.

Az egyedüli említésre érdemes dolog: az egy háztömbnyire parkoló szürke kocsi, fóliával lesötétített ablakokkal.

– Hívjon, kérem, egy taxit!

A portás a sípjába fújt, habár a fekete bérkocsi alig egy autónyi távolságban parkolt Myrontól. A portás látványos mozdulattal tárta szélesre Myronnak az ajtót. Az a zsebében kotorászott apróért, de nem találva semmit, tehetetlen vállrándítással a portásra nézett. A portást, úgy tűnt, hidegen hagyja a dolog. Myron beült a hátsó ülésre, élvezte, hogy van elég hely a lábának, aztán megadta a sofőrnek a Fulham Palace Road-i címet.

A harmadik keresztutca után egyértelművé vált Myron számára, hogy a szürke kocsi követi őket. Myron tudta, hogy működnek a lehallgatókészülékek, ezért Win mindent

hall. Egyelőre azonban semmi értelme nem lett volna ezzel játszadozni. Myron fogta és a füléhez emelte a telefonját.

– Hallasz?

– Igen.

– Egy szürke kocsi követi a taximat – közölte Myron.

– Típus?

– Fogalmam sincs. Nem igazán értek az autókhoz. Te is tudod.

– Írd le, kérlek!

– A márkajelzés támadóan felágaskodó oroszlánt mintáz.

– Szürke Peugeot. Francia. Imádod a franciákat.

– Valóban.

A hajnali öt órai időpont ellenére egészen komolynak bizonyult a forgalom a Fulham Palace Roadon. A taxi kitette Myront a NafWest Bank előtt. Az épület természetesen zárva volt. Myron kifizette a sofőrt, és kiszállt. A taxi elhajtott. Myron megállt a bank előtt, a kezében a pénzzel teli táskával. A bankjegyeket „megjelölték” – vagyis Win ismerte mindegyik sorozatszámát –, de Zsír Gandhi nem ragaszkodott a jelöletlen bankókhoz. Vagy ez is csak filmes fordulat lehetett? Mégis, ki nézi meg egy bankjegy sorozatszámát, amikor vásárol valamit?

Miután Myron egy teljes percig sután ácsorgott, megszólalt a mobilja. Rejtett számról hívták, de nyilván Zsír Gandhi volt. Myron fogadta a hívást, gyatra álbrit kiejtéssel, Alfréd, a komornyik hangját utánozva: – Wayne-kúria. Máris hívom, uram.

– Batman-utalás – kuncogott Zsír Gandhi. – Ki volt a kedvence? Christian Balé, igaz?

– Csak egy Batman létezik, és őt Adam Westnek hívják.

– Minek?

Ezek a mai fiatalok.

– Látja a szürke autót az elsötétített ablakokkal? – kérdezte Zsír Gandhi.

– A Peugeot-t – kérkedett Myron újonnan szerzett autós szakértelmével.

– Igen. Szálljon be!

– Mi a helyzet Denise Nussbaummal a banknál?

Zsír Gandhi bontotta a vonalat.

A kocsi megállt Myron mellett. A játékterem elsuvasztott terméből ismert csontos, fekete srác kinyitotta a hátsó ajtót.

– Induljunk, haver!

Myron felmérte a helyzetet. Egy sofőr plusz egy cingár kölyök.

– Hol van a két fiú?

– Odaviszem hozzájuk.

A cingár átcsúszott az ülés túloldalára, hogy helyet csináljon Myronnak. Myron egy pillanatig tétovázott, aztán beszállt. Mellette a vékony fekete krapek a laptopjával ügyködött.

– Kérem a telefont! – mondta.

– Szó sem lehet róla.

– Egyébként sem érne vele semmit. – A gyerek szélesen elvigyorodott. – Blokkoltam a mobilt.

– Tessék?

A vigyor még szélesebbre húzódott.

– Ezt a laptopot itt arra használom, hogy zavarjam a jelét. Ezért aztán ugyanúgy, mint tegnap, amikor az a rengeteg adat röpködött oda-vissza maguk között, bárki hallgatózott is, már nem hallja magát. Ja, és ha bármilyen lehallgatókészüléket helyeztek fel magára, azzal ugyanez a helyzet.

– Csak hogy tisztázzuk – bólintott Myron –, a laptopoddal minden jelemet blokkolni tudod?

A vigyor már-már nagyobbnak tűnt, mint a kölyök egész arca.

– Pontosan.

Myron bólintott. Aztán lehúzta a kocsi ablakát, kikapta a

cingár kezéből a gépet, és kihajította az ablakon.

– Hé! Mi a... ? – A srác a laptop egyre távolodó roncsaira pislogott a hátsó szélvédőn keresztül. – Ez most komoly? Van fogalma róla, mennyibe került?

– Egymilliárd fontba?

– Ez nem vicces, haver.

– Én sem vagyok vicces kedvemben. Elég a játszadozásból. Hívd fel Zsír Gandhit!

A kölyök kis híján elbőgte magát.

– Ezt most minek kellett? – nyafogta. – Csak azt tettem, amire utasítottak.

– Akkor most tedd azt, amire én utasítalak! Hívd fel Zsír Gandhit! Mondd meg neki, hogy nálam van a pénz! A fiúkat akarom.

A srác válla előreesett.

– Van fogalma róla, mennyibe fájt nekem az a laptop?

– Nem érdekel. Ha még egyszer feldühítesz, téged foglak kihajítani az ablakon. Az is fájni fog. Hívd fel!

– Felesleges. – Az elülső szélvédő felé bökött. – Megjöttünk. Nem tudta volna kivárni?

Myron kinézett az ablakon. Az ismerős játékterem.

A Peugeot lefékezett és megállt. Myron bocsánatkérés nélkül kiszállt. Két terepszínű nadrágos pasas nyitotta ki az ajtót. A vékony kölyök Myron sarkában sündörögve lamentált.

– A rohadék kidobta a kurva laptopomat a kocsiablakon!

Mintha valaki az egész játékteremben egyszerre kapcsolt volna le minden villanyt, ami, amennyire Myron meg tudta ítélni, pont így is történhetett. Se hang, se fény, se mozgás. A teljes játékterem, amely alig pár órája még színes fényárban úszott, egyszerre a szürke árnyalataiba burkolózott. Most, hogy kikapcsolták a játékgépeket, sötét körvonalaik furcsának, fenyegetőnek, groteszknek tűntek. A hely majdhogynem posztapokaliptikus hangulatot idézett.

– Menjünk! – fordult Myronhoz Terepszín 1.

– Hová?

– A hátsó terembe.

Myronnak nem tetszett a dolog.

– Teljesen kihalt a hely. Itt is lebonyolíthatjuk a cserét.

– Ez nem így működik – vágta rá Terepszín 2.

– Akkor, azt hiszem, inkább megyek is.

– Akkor én meg, azt hiszem... – Terepszín 1 összefonta a karját, és igyekezett minél kihívóbban megfeszíteni a bicepszét – ...nekünk kettőnknek a szart is ki kell vernünk magából, ráadásként így is elvesszük a pénzt.

Myron szorosabban markolta a táskát. Mindkettőt gond nélkül leteríthette volna, ami azt illeti, már le is játszotta fejben az első ütést – és akkor...? Akárhogy alakul is, végig kell csinálnia. Ezért aztán ugyanazokat a stációkat járta végig, mint amikor legutóbb Szegeccsel tette itt tiszteletét.

Az ajtónál megint biztonsági kamera figyelt. Myron felnézett rá, ragyogó mosolyt villantott, és vidáman a magasba emelte a hüvelykujját. Mr. Magabiztos. A váltságdíj átadás 14. szabálya: ne hagyd, hogy a rosszfiúk aggódni lássanak. Kinyílt az ajtó. A terepszinti nadrágos fickók kiürítették Myron zsebeit. A letapogatóval ráakadtak a mellkasára ragasztott lehallgatókészülékre.

Épp készültek megszabadítani a szerkezettől, amikor Zsír Gandhi kinyitotta a hátsó terem ajtaját, és kikukkantott.

– Fegyver nincs nála?

– Nincs.

– Akkor rendben, a többi maradhat.

Myron nem tudta eldönteni, hogy ezt jó jelnek tekintse-e, vagy rossznak.

Ugyanabba a számítógépekkel és lapos képernyőkkel teli helyiségbe lépett be. A cingár kölyök már a munkaállomásánál ült.

– Az az alak tönkretette a kibaszott laptopomat! – visított

fel, mint egy árulkodó iskolás. – Egyszerűen kivágta az ablakon, mint egy zsák szart.

Zsír Gandhi tündökölt sárga zoot öltönyében.

– A pénz a táskában van?

– Hát nem is a gatyámban – morogta Myron.

Zsír Gandhi elfintorodott a poénon, ami jogosnak tűnt.

– Valaki hallgatózik a telefonvonal túlvégén – jelentette ki Zsír Gandhi.

Myron nem látta értelmét, hogy tagadja vagy cáfolja a megjegyzést.

– Ennek a barlangnak egyetlen bejárata van – folytatta Zsír Gandhi. – Értve vagyok?

– Barlangnak nevezte?

– Mindent bekameráztunk. Derek, Jimmy, emeljétek fel a kezeteket!

A monitorjaikat bámuló fickók engedelmeskedtek.

– Derek és Jimmy a biztonsági kamerákat figyeli. Ha bárki megpróbál behatolni, látni fogjuk. A két ajtó, amin keresztül bejött, acéllemezzel van megerősítve, de erre valószínűleg már rájött. Röviden, kizárt, hogy bárki időben bejuthatna ide, hogy megmentse magát, bármennyire gyors és jól felfegyverzett is.

Semmi pánik! Ne mutasd ki a félelmedet!

– Oké, rendben, szuper. Lezavarhatnánk végre a dolgot? Valami kibervalutáról beszélt.

– Dehogy.

– Nem azt mondta...

– Ennek semmi értelme, Mr. Bolitar. Először bitcoint vagy valami hasonlóan divatos digitális fizetőeszközt kellene szereznie. Aztán meg kellene adnom valamilyen hosszú nyilvános kulcsot, amely egy egyedi bankszámla megfelelője. Majd egy hálózaton keresztül átutalná a pénzt, ami puff, volt, nincs. Eredetileg így terveztem lebonyolítani a cserét.

– De már nem?

– Már nem. Tudja, ez a dolog tökéletesen működik kisebb összegek esetében, de egy ekkora tételt, nos, könnyű lenne lenyomozni. A kibervaluta manapság túlságosan nyilvános. Akarja tudni az igazságot? – Közelebb hajolt, mintha cinkosan súgni készülne valamit. – Szerintem a kibervaluta mára elterjedt leleplező eszközzé vált, hogy a bűnüldöző szervek információt gyűjthessenek a feketepiacról. Ezért eltöprengtem. Vajon a szomáliái kalózok miért mindig készpénzt követelnek?

– Mert a kézpénz kezelhető a legkönnyebben, leggyorsabban és legjobban.

Zsír Gandhi a táskáért nyúlt.

– Lassan a testtel – szólt rá Myron –, megegyeztünk valamiben.

– Nem bízik az adott szavamban?

– Elmondom, hogyan csináljuk – felelte Myron, igyekezve úgy tenni, mintha ura lenne a helyzetnek. – A két fiú szabadon távozik. Kimennek. Amint kiértek, átadom a pénzt.

– Hova ki?

– Azt mondta, tudja, hogy valaki lehallgat minket.

– Folytassa!

– Az illető tisztában van vele, hol vagyok. így kocsival idejön az épület elé. A fiúk beszállnak a kocsiba, odaadom a pénzt, aztán lelépek.

Zsír Gandhi sajnálkozva ciccegett.

– Ez nem fog menni.

– Miért nem?

– Mert egy kicsit csúsztattam.

Myron nem válaszolt.

– A barátja nem hall minket. E pillanatban minden elektronikus eszközt, köztük a saját mobiltelefonjainkat is blokkoljuk. Így tervezték meg ezt a helyiséget. Azért, hogy teljes biztonságban lehessünk. A speciális wifink működik,

de jelszóval védett. Maga sajnos nem kapcsolódik rá. így aztán bármilyen eszközöket rejtett is el bármilyen testhajlatában, teljesen haszontalanok.

A billentyűzeteken táncoló ujjak mintha kissé lelassultak volna.

– Nem számít – vont vállat Myron.

– Hogy mondta?

– Darabokra törtem a kis barátja laptopját.

A cingár kölyök haragja újult erővel horgadt fel:

– Egy vagyonba került! A rohadt köcsö...

– Csend legyen, Lester! – Zsír Gandhi visszafordult Myron– hoz. – Na és?

– Vagyis a telefont semmi sem blokkolta, amikor ideértem. Az embereim tudják, hogy itt vagyok. Odakint fognak várni. Kiküldi a két fiút, ők pedig magukkal viszik őket. Egyszerű, igaz?

Myron fogkrémreklámot kenterbe verő mosolyt villantott rájuk: „itt mindannyian haverok vagyunk”.

Zsír Gandhi a kezét nyújtotta neki.

– Kérem a táskát!

– Kérem a srácokat!

A férfi intett pufók mancsával, a falra szerelt nagy lapos képernyő pedig életre kelt.

– Így már megfelel?

Megint a cella jelent meg. A két fiú a földön kuporgott felhúzott térddel, leszegett fejjel.

– Hol vannak?

Zsír Gandhi mosolyától mintha tucatnyi kígyó tekergőzött volna végig Myron hátán.

– Megmutatom. Itt várjon, kérem!

Zsír Gandhi beütött egy kódot az elektromos ajtónyitó panelen, de ügyelt rá, hogy Myron ne láthassa. Kiment a helyiségből. Mihelyt távozott, két terepszínű nadrágos pasas lépett be.

Hm, vajon miért?

A szoba elcsendesedett. A gépelés abbamaradt. Myron próbálta leolvasni, mi lehet a terepszínű arcokra írva.

Valami nem stimmelt.

Két perccel később Zsír Gandhi szólította Myront: – Mr. Bolitar? A férfit most a nagy lapos képernyő mutatta.

A cellában, a két fiúval.

Win helyesen tippelt. A játékteremben tartották fogva őket.

– Hozza ki a fiúkat! – kérte Myron.

Zsír Gandhi vigyort villantott a kamerába.

– Derek!

– Itt vagyok – felelte az egyik tag.

– Látni bármiféle mozgást a biztonsági kamerákon? – kérdezte Zsír Gandhi.

– Semmit.

Zsír Gandhi széttárta a karját.

– A lovasság nem érkezik, hogy megmentse magát, Mr. Bolitar. Ajaj.

– Mitől kellene megmenteniük?

– Megölte három emberemet.

A helyiségben megváltozott a hőmérséklet, és nem mondhatni, hogy kedvező irányba. Mindenki mocorogni kezdett.

– Ehhez nekem semmi közöm.

– Kérem, Mr. Bolitar. A hazugság nem méltó önhöz.

Terepszín 1 előhúzott egy jókora kést. Terepszín 2 követte a példáját.

– Érti a dilemmámat, Mr. Bolitar? Egészen másképp mutatott volna, ha maga és a társai tisztelettudóan kapcsolatba lépnek velünk.

Egy harmadik alak állt fel a számítógépe mellől. Ő is kést szorongatott a kezében.

Myron megpróbálta végiggondolni a helyzetet.

Vedd el az egyik terepszínű kését, pörgött lázasan az agya, aztán támadj a jobb oldali pasasra...

– Megkereshettek volna minket. Üzletember módjára. Tisztességes cserét javasolhattak volna. Megegyezést. Együttműködhettünk volna...

Nem, ez így nem menne. Túl nagy a távolság közöttük. És az ajtó is zárva van...

– De nem ezt tette, Mr. Bolitar. Ehelyett lemészárolta három emberemet.

Derek elővett egy kést. És Jimmy is.

Aztán a vékonydongájú srác egy bozótvágót húzott elő.

Hat felfegyverzett férfi egy szűk helyiségben.

– Hogy engedhetném meg, hogy ezek után egyszerűen kisétáljon innen? Hogy mutatna a dolog? Hogyan bízhatnának benne ezek után az embereim, hogy megvédem őket?

Esetleg lebukhatna, hátrarúghatna... de mégsem. Előbb meg kell szereznie a machetét. Viszont a srác hátrébb áll. Túl sokan vannak, és túl szűkös a hely.

– Szívesen ott maradtam volna abban a helyiségben, hogy végignézzem, mi lesz a vége, de ebben az öltönyben? Új és eléggé csinos.

Myronnak nem maradt esélye. Megindultak felé.

– Lökjed! – üvöltötte Myron.

Egy pillanatra mindenki megtorpant. Myron a földre vetette és megacélozta magát.

Ekkor robbant be a fal.

A hang fülsiketítő volt. A fal úgy roskadt össze, mintha a Hihetetlen Hulk tört volna át rajta az utca felől. A többieket váratlanul érte a dolog, Myront nem annyira. Tudta, hogy Win majd kitalál valamit. Úgy kalkulált, hogy Win valamiképp kikerüli a kamerákat. Nem ezt tette. Mondta, hogy előző este alaposan szemügyre vette a helyet. Megtalálta ennek a teremnek a külső falát. Valószínűleg erős

lehallgatókészüléket helyezett el rajta, hogy tudja, mikor kell közbelépnie.

Vajon dinamitot vagy rakétameghajtású gránátot használhatott?

Myronnak fogalma sem volt róla.

Sokkhatás és letaglózottság. Win mindkettőhöz nagyon ért.

A helyiségben lévő fickók elképzelni sem tudták, mi csapott le rájuk. Ami késik, nem múlik.

Myron tüstént akcióba lépett. A földön fekve oldalra csúsztatta a lábát, és lerántotta az egyik fickót, Terepszín 2-t. Myron megragadta a férfi kést tartó kezét. Terepszín 2 színtiszta túlélési ösztönből még erősebben szorította a markolatot. Semmi gond. Myron erre számított. Esze ágában sem volt kicsavarni a férfi kezéből a kést. Ehelyett a csuklójánál rámarkolva felfelé rántotta a kezét.

A penge, amit a fickó még mindig szorosan tartott a markában, Terepszín 2 torkába fúródott.

Vér fröccsent szét. Aztán a kéz lehanyatlott.

A kés cuppogó pukkanáshoz hasonló hangot adott ki, amikor Myron kiszabadította. Innentől pokoli zűrzavar támadt. A beomlott fal kavargó pora miatt alig lehetett látni. Myron köhögést és kiáltozást hallott. A lárma nyilván felkeltette a folyosón strázsáló őr figyelmét is.

Amikor kinyílt az ajtó, Myron rávetette magát. Egyenesen a fickó orrába csapott az öklével, amitől az őr visszatántorodott a folyosóra. Myron rajta maradt. Mást már nem akart megölni, ha nem volt feltétlenül szükséges. Még egy ütést bevitt. A pasas a falnak zuhant. Myron torkon ragadta, és egyenesen a fickó szeméhez szorította a véres kést.

– Ne, könyörgök!

– Hogyan jutok le az alagsorba?

– A bal oldali ajtón át. A kódja 8787.

Myron a fickó gyomrába öklözött, hagyta, hogy összerogyjon a földön, aztán megiramodott. Rátalált az ajtóra, beütötte a kódot, és betaszította az ajtót.

A bűztől, amely arcon csapta, Myron kis híján hátrahőkölt.

Kevés dolog képes olyan déjà vu-t előidézni, mint az erőteljes szagok. Valami ilyesmi történt itt is. Myron megint a kosárlabdás korszakában találta magát, az oroszlánszagú öltözőben valami meccs után, amikor a kerekes szennyeskocsikon halomban álltak a kamaszok verítékkel átitatott zoknijai, mezei és ágyékvédői. A bűz iszonyatos volt, de a meccs vagy edzés után – egy olyan tiszta dolog esetében, mint amikor jól ápolt fiúk kosaraznak – a halványan érezhető édes illatok, ha kellemessé nem is, mindenesetre elviselhetővé tették a bűzt.

Itt szó sem volt ilyesmiről.

A szag romlottnak, savanyúnak és förtelmesnek hatott.

Amikor Myron lepillantott a lépcső tetejéről, nem akart hinni a szemének.

Húsz, talán harminc tizenéves kölyök iszkolt szét, akár a patkányok, ha zseblámpával hirtelen rájuk világítanak.

Mi a...?

Az alagsor rosszul gondozott menekülttáborra emlékeztetett, vaságyakkal, pokrócokkal és hálózsákokkal. Azonban most nem volt idő ezen aggódni. Amikor Myron megindult lefelé a lépcsőn, meglátta a cellát.

Üresen.

A lépcső aljára érve jobbra fordult. A gyerekek úgy kúsztak a sarok felé egymás hegyén-hátán, mint valami zombifilmben az élőhalottak, akik mind az egyetlen élő és ehető célpont után vetik magukat. Myron megindult a sarok felé. Gyerekek állták el az útját. Myron félrelökte őket. Többnyire fiúkat látott, de elszórtan néhány lány is akadt köztük. Mindannyian üres, zavart tekintettel meredtek rá, és kitartóan előretörekedtek.

– Hol van Zsír Gandhi? Hol van a két fiú abból a cellából?

Senki sem válaszolt. Egyre nyomakodtak és tülekedtek a sarok felé. Vajon egy ajtó lehetett ott, vagy…

Egy nyílás?

A gyerekek sorra tűntek el a betonba vájt üregben.

Myron megszaporázta a lépteit, még ha így durvábban lökdöste is a gyerekeket, mint szerette volna. Az egyik rikoltozni kezdett, és karommá görbített ujjaival Myron arcát kereste. Myron félretaszította a fiút. Most már tankként tört előre, leeresztett vállal, testével söpörve félre a testeket, amíg a lyukhoz nem ért.

Újabb kölyök mászott be a nyíláson.

Egy alagútba.

Myron hátulról megragadta a gyereket. A többiek konokul igyekeztek a nyíláshoz furakodni. Myron megvetette a lábát. Magához húzta a kölyköt, és mélyen a szemébe nézett.

– Zsír Gandhi is oda ment be? Magával vitte a két fiút?

A gyerek pislogott, majd bólintott.

– Mindannyiunknak mennünk kell. Különben ránk találnak a zsaruk.

A többiek nem adták fel, nekifeszültek. Myronnak két választása maradt. Vagy félreáll, vagy…

Bevetette magát az üregbe, és a hideg, nyirkos kőre zuhant. Amikor felállt, beverte a fejét a betonba. Egy pillanatig csillagokat látott. Az alagút mennyezete egészen alacsonyan húzódott. A kevésbé colos fickók valószínűleg futva közlekedtek benne. Myron nem mondhatta magát ennyire szerencsésnek.

Újabb gyerekek özönlöttek utána.

Haladnod kell, gondolta Myron.

– Patrick! – ordította. – Rhys!

Egy kis ideig csak a sötét alagútban menekülő gyerekek kaparászását hallotta. Aztán valaki felkiáltott.

– Segítség!

Myron érezte, hogy szaporán zakatol a szíve. Bár a segélykiáltás rövid volt, és csupán egyetlen szóból állt, Myron egyvalamit bizonyosan megállapíthatott belőle.

Az illető amerikai akcentussal beszélt.

Gyorsítani próbált. Az alagútban összezsúfolódott gyerekek akadályozták a haladásban. Myron elhúzott mellettük.

– Patrick! Rhys!

Kiáltásai visszhangokat vertek. De senki sem válaszolt, hiába szólongatta őket.

Az alagút váratlan kanyarokat vett, magassága és szélessége kiszámíthatatlanul és állandóan változott. A falak feketék, régiek és nedvesek voltak. A néhány tompán világító lámpa fényétől csupán még kísértetiesebbnek tűnt a hely.

Myront kamaszok vették körül minden oldalról, hátulról és elölről. Némelyik előrerobogott, mások lemaradtak.

Myron valamivel erősebben ragadta meg az egyiket, mint szándékában állt, majd felhúzta őt az arcához: – Hová vezet ez az alagút?

– Sokfelé.

Myron eleresztette a fiút. Sokfelé. Csodálatos!

Egy elágazáshoz ért, és megtorpant. Némelyik kölyök balra tért, mások jobbra.

– Patrick! Rhys!

Csend. Aztán egy amerikainak tűnő hang: – Segítség!

Jobbra.

Myron a hang után sietett: igyekezett gyorsítani, próbálva úgy tartani a tempót, hogy közben ne verje a fejét a plafonba. A bűztől lassan öklendeznie kellett. Eltűnődött, vajon mióta lehetnek itt ezek az alagutak – talán évszázadok óta –, és az egész hirtelen olyan érzést keltett benne, mintha valamelyik Dickens-regénybe csöppent volna. Ám ekkor

meglátta maga előtt a két fiút.

És egy kövér alakot sárga zoot öltönyben.

Zsír Gandhi felé fordult. Előhúzott egy kést.

– Ne! – kiáltotta Myron.

Még több kamasz állt előttük. Myron, amilyen gyorsan csak tudott, behúzott fejjel, öles léptekkel megiramodott a két fiú felé.

Zsír Gandhi felemelte a kést.

Myron továbbszaladt. De már látra, hogy túl messze van.

A kés lesújtott. Myron egy sikolyt hallott.

Az egyik fiú a földre csuklott.

– Ne!

Myron az eleső fiú felé vetődött. A zoot öltöny menekülőre fogra. Myront nem érdekelte. Újabb kamaszok érkeztek, hogy továbbnyomuljanak. Myron a ledöfött fiú fölé borult.

Hová tűnt a másik?

Ott van! Myron megragadta a bokáját, és nem eresztette. Kamaszok bukdácsoltak át felettük. Myron szorosan fogta a fiú bokáját. A ledöfött srácon maradt, a testével védelmezve őt. Megkereste a sebet, és az alkarjával próbálta elállítani a vérzést.

Valaki a csuklójára lépett. Egyre nehezebben tartotta a másik fiú bokáját.

– Várj! – kiáltotta.

A srác hányta-vetette magát.

Myron csikorogva összeszorította a fogát. Vajon meddig bírja még?

Szorosan fogta, hiába erőlködött a fiú, hiába rúgott keményen az arcába egyszer, majd még egyszer. Aztán a harmadik rúgás után Myron keze mégis lecsúszott.

A fiút elsodorta a kamaszok áradata.

Eltűnt.

– Ne!

Myron behúzta a fejét, és a testével pajzsként védte a

sérült fiút. Az alkarját erősen a vérző sebre szorította.

Nem halhatsz meg. Hallod? Nem azért jöttünk el ilyen messzire, hogy…

Míg a kamaszok áradata elhaladt felette, Myron gyorsan letépte az ingét, és rászorította a sebre. Végre lenézhetett a fiúra.

És felismerte az arcát.

– Tarts ki, Patrick! – biztatta Myron. – Hazaviszlek.

9

Három nap telt el.

A rendőrség rengeteg kérdést tett fel Myronnak. Myron rengeteg félválaszt adott, az ügyvédi kamara tagjaként pedig az ügyvédi titoktartásra hivatkozva nem nevezte meg Wint. Igen, az egyik ügyfele kérésére repült ide a Lock-Horne vállalat egyik gépén. Nem, egy szót sem mondhat arról, hogy találkozott vagy beszélt-e az ügyfelével. Igen, átadta a váltságdíjat annak reményében, hogy kiszabadíthatja Patrick Moore-t és Rhys Baldwint. Nem, fogalma sincs róla, mi történhetett a fallal. Nem, azt sem tudja, ki döfött kést a hosszú bűnlajstrommal nyilvántartott, Scott Taylor nevű, huszonhat éves férfi torkába, és ölte meg. Nem, semmit sem tudott a King's Cross pályaudvartól nem messze meggyilkolt három férfiról. Abban az időpontban végtére is New Yorkban tartózkodott.

Zsír Gandhiról semmi hír. Rhysről semmi hír.

A zsaruk nem tarthatták benn a végtelenségig. Nem állt rendelkezésükre bizonyíték semmiféle komoly törvényszegésre. Valaki (Win, ki más) egy Mark Wells nevű fiatal ügyvédet küldött, hogy képviselje Myront. Wells tényleg segített.

Ezért aztán kelletlenül, de Myront elengedték. Épp dél felé járt az idő, és hősünk ismét a Crown pubban várakozott ugyanazon a bárszéken, amelyen legutóbb is ült. Win lépett a kocsmába, és helyet foglalt mellette. A csapos eléjük tett két pohár angol sört.

– Mr. Lockwood! – köszöntötte Wint. – Hónapok óta nem járt erre. Örülök, hogy újra látom.

– Amint én is, Nigel.

Myron a csaposra pillantott, aztán Winre, és kérdőn felvonta az egyik szemöldökét.

– Ma érkeztem meg az Államokból, miután értesültem a hírről – magyarázta Win.

A csapos merőn Myronra bámult. Myron visszabámult a csaposra, aztán Winre sandított, végül bólintott, mint akinek most esik le a tantusz: – Vagy úgy!

A csapos magukra hagyta őket.

– A vámvizsgálati jegyzőkönyvben nem az áll, hogy korábban léptél be az országba?

Win elmosolyodott.

– Nyilván nem – állapította meg Myron. – Mellékesen, köszönöm, hogy elküldted azt az ügyvédet, Wellset.

– Jogi képviselő.

– Tessék?

– Nagy-Britanniában, ha valaki nem rendelkezik felszólalási joggal a bíróságon, akkor jogi képviselőnek hívják. Amerikában mindenki ügyvéd.

– Nagy-Britanniában ánusznak hívlak. Az Egyesült Államokban seggf...

– Jól van, rendben, értem a célzást. Ha már szóba kerültek a jogi képviselők, az enyém jelenleg a rendőrségen tartózkodik. El fogja magyarázni, hogy valóban én bíztalak meg téged, és hogy másik megbízott jogi képviselőmként az érdekeimet védted.

– Valóban az ügyvédi titoktartásra hivatkoztam – válaszolta Myron.

– Én tehát meg fogom erősíteni ezt. Ezenkívül átadjuk a névtelen e-mailt, amely beindította ezt az egészet. A Scotland Yard talán több szerencsével jár a küldő kilétének felderítésében.

– Úgy gondolod?

– Esélytelen. Csak egy kis szerénységet színleltem.

– Nem áll jól neked – jegyezte meg Myron. – Szóval hogy

csináltad?

– Mondtam, hogy alaposan felmértük a játéktermet. De nem csak belülről.

Myron bólintott.

– Vagyis rájöttél, hol van az a rejtekhely.

– Igen. Aztán felszereltünk egy Fox MJ lehallgatókészüléket. Ha bármilyen falhoz szorítjuk, minden kivehető, ami odabent elhangzik. Megvártuk, amíg kimondtad a vészjelzést.

– Aztán?

– Egy RPG-29-es következett.

– Rendkívül kifinomult.

– Az erősségem.

– Köszönöm – mondta Myron.

Win úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Na és, hogy van Patrick? – érdeklődött Myron. – A zsaruk semmit sem hajlandók elárulni nekem. Az újságokban láttam, hogy a szülei iderepültek, de eddig senki sem erősítette meg, hogy ő az.

– Várd ki!

– Tessék?

– Ezzel kapcsolatban hamarosan pluszinformációhoz jutunk egy megbízhatóbb forrásból.

– Kitől?

Win figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Talán eltűnődtél rajta, vajon miért nem faggatott tovább a torkon szúrásról a rendőrség.

– Nem igazán – biggyesztette az ajkát Myron.

– Nem?

– A zűrzavarban senki sem látta. Arra jutottam, hogy valószínűleg magatokkal vittétek a kést, ezért semmi sem kapcsolhatta össze velem.

– Nem egészen. Először is, a rendőrség lefoglalta a ruhádat.

– Pedig szerettem azt a nadrágot.

– Igen, jóval vékonyabbnak mutatott. Viszont meg fogják rajta vizsgálni a vért. Magától értetődően megegyezik majd az áldozatéval.

Myron végül beadta a derekát, és belekortyolt a sörébe.

– Ez gondot jelent majd?

– Nem hiszem. Emlékszel még a machetés fekete barátodra?

– Fekete barátom?

– Jaj, el is feledtem, hogy manapság a legfontosabb a politikai korrektség. Nevezzük angloafrikainak? Utána kell néznem a kisokosban.

– Ugyan. Mi van vele?

– Lester Connornak hívják.

– Aha.

– Amikor a rendőrök megérkeztek a helyszínre, Lester ájultan feküdt, és... micsoda meglepetés... egy véres kést markolt. Természetesen azt vallotta, hogy a kést azért tették a kezébe, hogy rá tereljék a gyanút.

– Természetesen.

– Te ellenben vallhatnád azt, hogy láttad, amikor Lester nyakon szúrta Scott Taylort.

– Valóban megtehetném.

– De?

– De nem fogom – felelte Myron.

– Mert?

– Mert nem lenne igaz.

– Mr. Connor megpróbált megölni téged.

– Igen, de kétségkívül széttörtem a laptopját.

– Hamis okság – jegyezte meg Win.

– Jobb, mint a hamis tanúzás.

– Ott a pont.

– Ha rákérdeznek, azt vallom majd, hogy valaki leszúrta a pasast, ő meg rám esett. A zűrzavarban nem láttam, ki volt,

sőt észre sem vettem.

– Ez elfogadhatónak tűnik – helyeselt Win.

– Van valami nyom Rhysszel kapcsolatban?

– Ne feledd, hogy egy megbízhatóbb forrást említettem – válaszolta Win.

– És mi van a pasassal?

– Inkább mi van a *hölggyel?* – Win a fejét ingatta. – Istenem, Myron, milyen förtelmesen szexista vagy! És már itt is van.

Win az ajtó felé pillantott. Myron követte a példáját, és tüstént felismerte a belépő nőt. Brooke Baldwin volt az, Win unokatestvére, de, ami sokkal fontosabb, a még mindig eltűntként számon– tartott Rhys édesanyja.

Myron úgy számolta, hogy már – mennyi is? – öt éve nem találkozott Brooke-kal.

Egy bárszék jelent meg Myron és Win között. Mindketten arrébb csusszantak, hogy helyet szorítsanak. Brooke habozás nélkül odasétált hozzájuk, fogta a sört, amelyet Nigel addigra már odakészített neki, és mohón lehúzta a felét, mielőtt letette a poharat. Nigel elismerőn bólintott.

– Ez nagyon kellett – sóhajtotta Brooke.

Myron túl sok eltűnt személy szüleivel, házastársával vagy szeretteivel találkozott már. A legtöbb törékenynek és megviseltnek mutatkozott, ami egyszerre tűnt magától értetődőnek és helyesnek. Brooke esetében inkább az ellenkezőjéről lehetett beszélni.

Lebarnulva, dacosan, egészségtől kicsattanón szinte duzzadt az energiától, mintha az imént úszta volna le a napi hosszait az ötvenméteres medencében, vagy zavart volna le néhány menetet a bokszedzőjével. Filigrán testén mindenütt szálkás izmok. Ha bárki meglátta ezt a tehetős kertvárosi anyukát, akire az élet a lehető legdurvább csapást mérte, elsőként a „temperamentumos” szó juthatott eszébe róla.

Lehet, hogy Brooke Lockwood Baldwin kőből épült

udvarházakban és elitiskolákban nevelkedett, de egy ilyen kocsmából sem lógott ki. Azt sem lehetett volna kizárni, hogy kihívja dartsra az embert, vagy lesöpri a pintes poharakat a bárpultról, hogy lenyomja szkanderban.

Brooke Myronhoz fordult, és még csak nem is köszönt, hanem rögtön a lényegre tért: – Mondd el, mi történt pontosan!

Myron így is tett. Mindent elmesélt a Londonba érkezésétől kezdve egészen a rendőrségi kihallgatásáig. A nő figyelmesen bámult rá élénkzöld szemével.

– Egyszóval sikerült megragadnod Rhys bokáját – jegyezte meg Brooke, amikor Myron a mondandója végére ért.

– Igen, azt hiszem.

Brooke ekkor halkabban folytatta.

– Megérintetted.

A szó hármukra súlyosuk.

– Sajnálom – ingatta a fejét Myron. – Próbáltam visszatartani.

– Nem hibáztatlak. Láttad az arcát?

– Nem.

– Vagyis nem tudhatjuk biztosan, hogy tényleg Rhys volt az.

– Biztosan tényleg nem állíthatom – ismerte el Myron.

Brooke Winre pillantott. Win hallgatott. A nő megint Myron felé fordult.

– Másrészről nincs okunk azt feltételezni, hogy nem az én fiam, ugye?

Win most először szólalt meg.

– Az attól függ.

– Mitől?

– Egészen biztosra vehetjük, hogy a másik fiú Patrick?

– Igen – felelte Brooke. – Nancy szerint legalábbis Patrick az.

– Biztos ebben? – kérdezte Myron.

– Ő meg Hunter ezt állítják. Már elváltak, tudod. Hunter és Nancy. Nem sokkal utána szakítottak.

Nem mondta, mi után. Nem kellett kimondania.

– Mindannyian iderepültünk. Mind a négyen. Újra együtt. Már nem is emlékszem, mikor beszéltünk utoljára egymással. Még mindig egymáshoz közel lakunk. El kellett volna költöznünk, azt hiszem, de... Mindig engem hibáztatott. Mármint Nancy.

– Igazságtalannak tűnik – vélte Myron.

– Myron!

– Igen?

– Ne atyáskodj, rendben!

– Nem állt szándékomban.

– A fiúk az én házamban játszottak. Az én *au pair*em volt velük. Otthon kellett volna maradnom, hogy vigyázzak rájuk. Fordított helyzetben... Mindegy... Már régen történt.

– Független vizsgálattal megerősítették már, hogy a fiú valóban Patrick?

– Mint például?

– Például DNS-vizsgálattal.

– Megemlítettem nekik. Gondolom, előbb-utóbb sor kerül rá, pillanatnyilag azonban valamiféle jogi katyvasz akadályozza ezt. Patrick... úgy értem, feltéve, hogy tényleg Patrick az... még kiskorú, ezért engedélyt kell szerezni a szüleitől.

Win bólintott.

– És még nincs konkrét bizonyíték arra, hogy Nancy és Hunter a szülei.

– Ironikus, igaz?

– Tehát mit mondott Patrick? – kérdezte Myron. – Hol voltak eddig? Ki rabolta el őket?

Brooke fogta a söröspoharat, egy másodpercig a tartalmát tanulmányozta, aztán lehúzta az egészet. Myron és Win

figyelték és vártak.

– Patrick még semmit sem mondott.

Egy pillanatra elhallgattak.

– Ennyire komoly a baj?

– Úgy tűnik. Nem mintha megengednék, hogy találkozzam vele. Csak családtagokat engednek be a kórházi szobába.

– Mennyire súlyosak a sérülései?

– Nancy szerint túl fogja élni, de meglehetősen kába. Ez aztán a sors iróniája. Tíz éven át fogalmam sincs, mi lett Rhysszel. Egy kukkot sem hallok róla. Most egyszerre felbukkan valaki, aki válaszokkal szolgálhatna, és még csak nem is beszélhetek vele.

Brooke lehunyta a szemét, és megdörgölte. Myron a nő felé nyúlt, hogy megérintse a vállát. Win a fejével intett, hogy leállítsa.

– A lényeg – folytatta Brooke, ahogy kinyílt a szeme –, hogy ma délután sajtótájékoztatót tartunk. Mint tudjátok, a média tudomására jutott valamennyi a történetből. Itt az ideje, hogy a többit is megtudják.

– Három nap eltelt – értetlenkedett Myron. – Miért kellett ennyit várni?

Brooke felállt és megfordult, hogy a pultnak vethesse a hátát.

– Szóval az első nap két detektív, vagy bárminek nevezik is őket a Scotland Yardnál, leültetik Chicket meg engem. „Sehogy sem tudunk eldönteni valamit”, mondják. Ha megkeresik a sajtót, és mindenfelé szétszórják Rhys digitálisan öregített fényképét, akkor két dolog történhet, magyarázzák a detektívek. Egy... – Brooke felemelte a hüvelykujját – ...növelik a nyomást, és megtalálják Rhyst. Kettő... – a mutatóujj csatlakozott a hüvelykhez – ...növelik a nyomást, és bárki tartja is fogva a fiút, megöli, és megszabadul a holttesttől.

– Ezt mondták? – kérdezte Myron.

– Pontosan így. Arra biztattak minket, hogy adjunk nekik egy kis időt, hátha sikerül csendben előásniuk valamilyen nyomot.

– Ha jól sejtem, nem sikerült.

– Pontosan. Rhys minden jel szerint nyomtalanul eltűnt. Megint.

Megint.

És a nő szeme ismét lecsukódott. És Myron ismét felé nyúlt. És Win ismét intett a fejével, hogy ne tegye. Win nem viselkedett érzéketlenül. Egyszerűen nem akarta, hogy Brooke már most szétessen. Myron megértette.

– Egyszóval megváltozott a nyomozók véleménye? – szólalt meg Win.

– Nem – vágta rá Brooke. – Az enyém változott meg. Döntöttem. Én határoztam így. Kilépünk a nyilvánosság elé. Hogy ez segít-e megtalálni a fiamat, vagy megöljük vele őt, nem tudhatom. Szép, igaz?

– Ez a helyes lépés – nyugtatta meg Win. – Az egyetlen lehetséges lépés.

– Úgy gondolod?

– Igen.

Myron látta, hogy Winnek mindkét keze ökölbe szorul. Brooke arcába lassan vér szökött, és amikor kipirosodott, hirtelen ugyanúgy nézett ki, mint a kuzinja, vagy legalábbis fel lehetett fedezni a családi hasonlóságokat. Amikor Brooke újra megszólalt, a hangjában idegesség csendült.

– Szóval most már úgy gondolod, hogy kell lennie beleszólásomnak abba, mi történik a fiammal?

Win nem felelt.

– Egy névtelen e-mailt kaptál – folytatta Brooke.

– Igen.

– Megjelentél, és az lett a vége, hogy három pasast kinyírtál.

– Hangosabban – noszogatta Win. – Szerintem az az úr ott, a sarokban, nem hallott tisztán.

De Brooke nem hagyta annyiban.

– Miért nem szóltál nekem az e-mailről?

– Névtelenül érkezett. Arra számítottam, hogy sehová sem fog vezetni.

– Baromság – torkollta le Brooke. – Eléggé hihetőnek találtad ahhoz, hogy utánajárj.

– Igen.

– Akkor miért nem szóltál nekem róla, Win?

Semmi válasz.

– Mert azt hitted, összetörök? Mert nem akartad, hogy hiú reményeket tápláljak?

Csend.

– Win?

Win hozzá fordult, és egyenesen Brooke szemébe nézett.

– Igen – felelte. – Ezért.

– Erről nem neked kellett volna határoznod.

Win széttárta a karját.

– Mégis döntést hoztam.

– Miért, azt hitted, nem tudnám elviselni? Azt hitted, hogy a még több fájdalomtól óvsz meg?

– Valami ilyesmit.

– Semmit sem tudsz a fájdalmamról. – Brooke egészen közel hajolt hozzá. – Hogy merészelted? Hogy merészeltél helyettem meghozni egy ilyen döntést?

Szigorúan Winre meredt. Win hallgatott.

– Win?

– Igazad van – ismerte el Win. – Szólnom kellett volna.

– Ennyi nem elég.

– Pedig be kell érned ennyivel, Brooke.

– Nem, sajnálom, nem úszod meg ilyen könnyen. Ha szóltál volna az e-mailről, lehet, hogy átrepültem volna ide. Lehet, hogy valamiképp tudtam volna segíteni. Lehet...

vagyis egészen biztos, hogy minden másképp alakult volna.

Win semmit sem felelt.

– Ehelyett még mindig nem tudjuk, merre van a fiam – Brooke kimutatott a kocsma ablakán. – Egyedül. Elszúrtad, Win. Alaposan elszúrtad.

– Lassítsunk egy pillanatra – szólt közbe Myron. – Nem tudhatjuk biztosan, hogy ez változtatott volna...

Brooke hirtelen Myronra kapta a tekintetét, és beléfojtotta a szót.

– Itt van Rhys, Myron?

Most Myronon volt a sor, hogy hallgasson.

– A lényeg: itt van velünk? – Brooke visszafordult az unokatestvéréhez. – Tíz év után ez volt az első valódi nyom. Tíz rettenetes, szörnyű év után. És most...

– Brooke?

Win szólalt meg.

– Értem – mondta. – Mérges vagy.

– Ej ha, micsoda megfigyelőkészség.

– Ám ami még ennél is fontosabb, ösztökélni próbálsz – folytatta Win. – Szükségtelen. Te is tudod.

Találkozott a pillantásuk. Ha valaki elhúzta volna a kezét a farkasszemet néző tekintetek között, az ujjait valószínűleg lézer metszette volna le.

– Találd meg őt nekem, Win!

– Meg fogom.

Brooke telefonja csörrent meg. Mindketten pislantottak. Brooke elővette és a füléhez emelte a mobilját.

– Halló! Igen... Értem. – Rövidesen kinyomta a telefont. – A rendőrségről hívtak.

– Mit akartak?

– Patrickről van szó. Felébredt.

10

Win nem ment el velük a kórházba. Egyelőre helyesebbnek vélte, ha távol tartja magát mindentől, aminek a bűnüldöző szervekhez köze lehet. Az is megfordult a fejükben, hogy Myronnak sem kellene belefolynia – a rendőröket cseppet sem villanyozta fel Myron magyarázata az adventurelandi vérontásra végül azonban úgy határoztak, maradjon Brooke közelében, ha netán bármiért szükség lenne rá.

Brooke végig telefonált a taxiút alatt. Felhívta a férjét, Chicket, és meghagyta neki, hogy a kórházban találkozzanak. Még néhány hívást intézett, és egyre gondterheltebbnek mutatkozott.

– Mi a baj? – érdeklődött Myron.

– Azt mondják, egyelőre nem mehetünk be Patrickhez.

– Kicsoda?

– A rendőrök.

Myron elgondolkodott.

– Erről ők határoznak?

– Hogy érted?

– Mármint ki dönti el, hogy nem mehetünk be hozzá? A rendőrség? A szülőknek nincs nagyobb beleszólásuk ebbe?

– Még mindig nem tudom, Nancy és Hunter jogilag annak számítanak-e.

– Gondolom, megvan a telefonodban a számuk.

– Csak Nancyé.

– Hívd fel!

Brooke hívta. Nem vette fel. SMS-t küldött. Semmi válasz. Amikor a taxi megállt a kórház bejárata előtt, Chick cigarettázva járkált fel-alá. A férfi durva mozdulattal elhajította a csikket, és látványosan eltaposta. Aztán haragos

ábrázattal feltépte a taxi ajtaját. Brooke kiszállt. Utána Myron is.

Chick szemöldöke még vadabbul ráncolódott össze, amikor meglátta Myront.

– Maga Win barátja. A kosaras. Mit keres itt?

Win nem kedvelte Chicket, ami Myron számára mindent elárult a férfiról.

Chick Brooke-hoz fordult.

– Mit keres itt ez az alak?

– Ő mentette ki Patricket.

Chick megint Myron felé fordította haragos arcát.

– Ott volt?

– Igen.

– Akkor miért nem mentette ki a fiamat?

A fiamat, jegyezte meg magában Myron. Nem a fiunkat.

– Megpróbálta, Chick – nyugtatta Brooke.

– Mi az, ő nem képes magától válaszolni?

– Megpróbáltam, Chick.

Chick egy lépést tett felé. Még mindig összevont szemöldökkel. Myronnak szöget ütött a fejébe, hogy talán nem is a szemöldökét ráncolja, hanem mindig ilyen az ábrázata.

– Szórakozik velem? Hm?

Myron nem lépett hátra. Nem is szorította ökölbe a kezét, de szívesen megtette volna. Chick a felesége sürgető hívása ellenére fényes selyemöltönyt viselt egy olyan tökéletesen megkötött nyakkendővel, hogy az már-már művinek hatott. A cipője szinte természetfeletti ragyogással fénylett, mintha nem egyszerűen új lett volna, fekete haját, amely épp a kellő mértékben őszült, hátranyalva és kissé túl hosszan hordta. A bőrén nemrégiben elvégzett arcplasztikára vagy valamilyen csúcskozmetikumra utaló viaszosság látszott, és Chick minden mozdulatában a „férfitrimmelés” mögöttes tartalmait lehetett felfedezni.

– Most nincs időnk erre – jelentette ki Brooke.

Chick szeme szúrósan járt kettejük között. Myron tétlenül ácsorgott. Az embert nem szabad a külcsín alapján megítélni. Win e tétel két lábon járó bizonyítéka volt. A fickónak emellett láthatóan fájt a dolog. Lehet, hogy beképzelt tapló, de tíz évvel ezelőtt elrabolták a fiát. Ez valahogy Chick arcára volt írva, bármennyire igyekezett is leplezni.

Így Myron lényének egy része sajnálta őt.

Egy másik része viszont nem tudott megfeledkezni róla, hogy Win nem kedveli.

– Megtettem minden tőlem telhetőt – magyarázkodott Myron. – Elszökött. Sajnálom.

Chick egy pillanatig habozott, aztán bólintott.

– Én is sajnálom. Biztosan...

– Semmi gond.

– Chick? – Brooke hangja egészen gyengéden csengett.

Chick bocsánatkérőn megszorította Myron karját, aztán odafordult a feleségéhez.

– Menjünk be, rendben? – javasolta Brooke.

Chick bólintott, és Brooke mellé lépett.

Brooke a jobb kezével ernyőzte el a szemét.

– Myron?

Myron körbepillantott, és az utca másik oldalán felfedezett egy Costa Coffeet.

– Majd ott várok. Küldj SMS-t, ha szükség lenne rám!

Chick és Brooke belépett a kórházba. Myron átvágott az utcán, és egyenesen a Costa Coffeeba tartott. A Costa egy kávézólánc, és a hely mindenekelőtt egy kávézólánchoz tartozó üzletre hasonlított. Elég zöldre cserélni a sötétvörös berendezést, és máris a Starbucksban találjuk magunkat. Myron biztosra vette, hogy a két cég bármelyikének szenvedélyes védelmezői megsértődnének egy ilyen megjegyzés hallatán, de Myron nyugodt lélekkel fütyült az

egészre.

Kávét rendelt a baristától, aztán, rádöbbenve, hogy a gyomra hangosan korog, megnézte, mit kaphatna be. E tekintetben – az ételkínálatot illetően – a Costa minden jel szerint amerikai vetélytársa előtt járt. Myron egy brit sonkás-sajtos „toastie-t” rendelt. Toastie. Rendkívül aranyos szó. Myron még sosem hallotta, de arra a következtetésre jutott – és mint kiderült, helyesen –, hogy valamiféle melegszendvics lehet.

Sokakat egyszerűen lenyűgöz Myron Bolitar penge logikája.

SMS érkezett Brooke-tól: „Nem engednek be hozzá. Azt mondták, várjunk.”

„Akarod, hogy átmenjek?” – írt vissza Myron.

Mire Brooke: „Még ne gyere. Üzenünk, ha van valami.”

Myron leült az egyik asztalhoz, és megette a toastie-t. Nem is volt rossz. Túl gyorsan felfalta, és azon töprengett, vegyen-e még egyet. Vajon mikor evett utoljára? Hátradőlt, megitta a kávéját, és az okostelefonján lekönyvjelzőzött cikkeket olvasgatta. Telt-múlt az idő. A hely egy kissé túlságosan is csendesnek tűnt. Myron körbehordozta a tekintetét az elgyötört arcokon. Lehetséges, hogy csak képzelődött, de szinte érezte a helyiségre telepedő szenvedést. Persze egy kórházzal szemközti kávézóban üldögélt, és talán ezért látott ennyi gyötrelmet vagy szorongást, hírekre várakozó, a hírektől rettegő arcokat, azoknak az arcát, akik a kávézólánc üzletének megnyugtató uniformizáltságába és megszokottságába próbálnak menekülni.

Myron telefonja rezegni kezdett. Újabb SMS, ezúttal Teresetől: „Állásinterjúra hívtak a Jackson Hole-nál. Főműsoridős műsorvezetőnek.”

Ez nagyszerű hír volt. Myron azonnal visszaírt: „Tyű, ez szuper.” Terese: „Holnap a tulajdonos a magángépén vitet el

a farmjára.” Myron: „Csodás. Iszonyatosan örülök.”

Terese: „Még nem kaptam meg az állást.”

Myron: „Gond nélkül lenyomod azt az interjút.”

Terese: „Néha rossz helyre téved a keze.”

Myron: „Én meg neki fogok benyomni egy hatalmasat.” Terese: „Szeretlek, tudod.”

Myron: „Én is szeretlek. De komolyan gondoltam, hogy benyomok neki egyet, ha letaperol.”

Terese: „Mindig tudod, mit kell mondanod.”

Myron elmosolyodott. Már épp válasz SMS-t készült írni, amikor valamin megakadt a tekintete.

Vagyis valakin.

Nancy Moore, Patrick édesanyja lépett a kávézóba. Gyorsan bepötyögte, hogy: „Most rohannom kell”, és elküldte az üzenetet.

Míg Brooke Baldwint csupa erő és elszántság jellemezte, Nancy Moore esendőnek és fáradtnak tűnt. Szőke haját hevenyészett copfban viselte, amelyben ősz szálak fehérlettek. Bő melegítőfelsőt viselt, az elején „London” felirattal, a nagy L egy telefonfülkéből és egy emeletes buszból állt össze. Valószínűleg sebtében pakolta össze a bőröndjeit, és a felsőt egy szuvenírüzletben vásárolta, amikor megérkezett.

Nancy Moore mondott valamit a baristának, aki a kezét a füléhez emelve jelezte, hogy nem hallja. A nő megismételte a rendelést, aztán pénz után kezdett kutatni a retiküljében.

Myron felállt.

– Mrs. Moore?

A hangja megriasztotta az asszonyt. A pénzérmék a földre hullottak a kezéből. Myron lehajolt, hogy felszedje őket. Nancy segíteni akart, de mintha túlságosan megerőltetőnek bizonyult volna számára az erőfeszítés. Myron felegyenesedett, és a nő markába ejtette az érméket.

– Köszönöm.

Nancy Moore egy darabig csak bámult rá. Különös kifejezés ült ki az arcára. Vajon azért, mert felismerte Myront? Mert meglepődött? Mindkettő?

– Maga Myron Bolitar – hebegte.

– Igen.

– Már találkoztunk, ugye?

– Egyszer – bólintott Myron.

– A... – Elhallgatott. Baldwinéknál történt, a borzalmas eset helyszínén, talán egy hónappal a gyerekek elrablása után. Wint és Myront túl későn vonták be. – Win barátja.

– Igen.

– És maga... maga volt az, aki... – Pislantott, lesütötte a szemét.

– Hogyan tudnám megköszönni, hogy megmentette a fiamat?

Myron elengedte a füle mellett a kérdést.

– Patrick hogy van? – kérdezte.

– Fizikailag rendbe fog jönni.

A barista a kezében két elvitelre szánt pohár kávéval tért vissza. Letette a rendelést a nő elé.

– Megmentette az életét – mondta Nancy. A hangja elfúlt az ámulattól. – Megmentetted a fiam életét... Ugye nem baj, ha tegezlek?

– Dehogy. Örülök, hogy rendbe fog jönni – válaszolta Myron.

– Ébren van?

Nancy Moore nem válaszolt azonnal. Amikor megszólalt, nem a kérdésre felelt.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Mennyire emlékszik az életéből hatéves kora előttről?

Myron tudta, mire akar kilyukadni a nő, mégis belement a dologba.

– Nem sokra.

– És a hat és tizenhat éves kora közötti időszakból?

Myron ezúttal néma maradt.

– Minden akkoriban történik, nem igaz? Az alsó tagozat, a felső tagozat, a gimi nagyobbik része. Ez az időszak formál személyiséggé bennünket. Ettől leszünk azok, akik vagyunk.

A barista szólt, mennyit kell fizetnie. Nancy Moore a kezébe nyomta az érméket. A barista visszaadott neki valamennyit, ahogy a zacskóban átnyújtotta a két pohár kávét.

– Nem szeretnék tolakodónak tűnni – szabadkozott Myron –, de Patrick mondott bármit is arról, mi történt vele, és hová tűnhetett Rhys?

Nancy Moore némiképp óvatosan tette vissza a pénzt a retiküljébe.

– Semmi olyasmit, ami segíthetne – felelte.

– Ez mit jelent?

A nő csak a fejét ingatta.

– Mit mondott? – erősködött Myron. – Mármint Patrick. Ki rabolta el őket? Hol voltak egész idő alatt?

– Válaszokat akarsz – felelte a nő csendesen. – Én csak a fiamat.

– Azért akarok válaszokat – mondta Myron mert a másik fiút még nem találtuk meg.

Az asszony tekintetébe acélos keménység költözött.

– Azt hiszed, engem nem érdekel Rhys sorsa?

– Nem, erről szó sincs. Biztosra veszem, hogy nagyon is érdekel.

– Azt hiszed, nem tudom, min megy most keresztül Brooke és Chick?

– Épp ellenkezőleg – mentegetőzött Myron –, szerintem senki más nem tudhatja ezt nálad jobban.

A nő lehunyta a szemét.

– Sajnálom. Csak olyan...

Myron kivárt.

– Patrick e pillanatban még beszélni is alig képes. Nincs... nincs jól. Mármint mentálisan. Egyelőre igazából nem mondott semmit.

– Nem szeretném, ha érzéketlennek tartanál – válaszolta Myron –, de biztos vagy benne, hogy Patrick az?

– Igen.

Semmi habozás. Semmi kétség.

– Elvégezték a DNS-vizsgálatot?

– Nem, de meg fogjuk csináltatni, ha szükséges. Ha felismer minket, azt hiszem. Legalábbis engem. De Patrick az. A fiam. Tudom, hogy borzalmas közhelynek hangzik, de egy anya tudja ezt.

Talán közhely. Talán nem. Ugyanakkor, egy másik közhellyel élve, mindenki azt látja, amit látni akar, különösen, ha az illető egy kétségbeesett anya, aki azt reméli, hogy vége szakadhat valahára egy évtizednyi fájdalomnak.

Az asszony szeme könnybe lábadt.

– Valami elmebajos ledöfte őt. A fiamat. Te rátaláltál. Megmentetted. Fel tudod ezt fogni? Elvérzett volna. Az orvosok ezt állítják. Te...

– Nancy?

A hang Myron mögül csendült fel. Myron hátrafordult, és Hunter Moore-t, Nancy volt férjét, Patrick édesapját pillantotta meg.

– Gyere! – hívta a férfi. – Mennünk kell.

Eleresztette az ajtót, és eltűnt balra.

Ha Hunter Moore ráismert is Myronra, nem mutatta ki. Ugyanakkor nem tűnt valószínűnek a dolog. Korábban sosem találkoztak – aznap nem volt ott Baldwinék házában –, és láthatóan mielőbb szerette volna elérni, hogy a volt neje vele tartson.

Nancy felkapta a zacskót és a kávét. Myronhoz fordult.

– Annyira együgyű dolognak tűnik újra megköszönnöm. A

puszta gondolat, hogy ennyi év után, azok után, hogy életben találtuk Patricket, meghalhatott volna, ha te nem...

– Szóra sem érdemes.

– Örökké az adósod maradok.

Ezzel elsietett, ki az ajtón, majd balra fordult, hogy az exe nyomába eredjen. Myron egy pillanatig mozdulatlan maradt.

– Akarja, hogy újratöltsem? – érdeklődött a barista.

– Köszönöm, nem.

Myron még mindig nem moccant.

– Jól van, pajtás? – kérdezte a barista.

– Jól.

Egy ideig még az ajtót bámulta. Aztán különös gondolata támadt. A kórház a jobb oldalon állt. Hunter és Nancy Moore mégis balra fordultak.

Ez vajon jelenthetett valamit?

Dehogy. Önmagában legalábbis nem. Lehet, hogy egy gyógyszertárba mentek valamiért, vagy egy kicsit levegőzni akartak, esetleg...

Myron az ajtó felé indult. Kilépett az utcára, és balra nézett. Nancy Moore épp beszállt egy fekete furgonba.

– Várjon! – szólt utána Myron.

De az asszony túl messze volt, az utca pedig túlságosan zajos. A furgon ajtaja a helyére csusszant, Myron pedig futásnak eredt.

– Várjon egy másodpercet! – kiáltotta.

Ám a furgon már besorolt a forgalomba. Myron nézte, ahogy megindul az utcán, aztán befordul az egyik saroknál. Myron megállt, és elővette az okostelefonját. Valószínűleg semmi különös nem történt. Talán a rendőrök vitték magukkal őket, hogy további kérdéseket tehessenek fel. Az is lehet, hogy miután egész éjjel és nappal a fiúk ágya mellett őrködtek, egy kis pihenésre vágytak.

Mindketten?

Á, ez kizárt. Tényleg olyan asszonynak tűnt volna Nancy

Moore, aki otthagyná a tíz éve nem látott hát egy kis pihenésért? Esélytelen. Inkább soha nem mozdulna el mellőle, mert egyetlen pillanatra is félne levenni róla a szemét.

Myron előkapta a telefonját, és hívta a gyorstárcsázóban még mindig az első helyen szereplő kapcsolatot. Nem aggódott, hogy lehallgatják.

– Lökjed! – szólt bele Win.

– Azt hiszem, baj van.

– Mesélj!

Ő pedig mindent elmondott Winnek Nancy és Hunter Moore-ról meg a fekete furgonról. Átvágott az út túloldalára, és megindult a kórház bejárata felé. Aztán Brooke-ot tárcsázta. A nő nem vette fel.

Az egyik figyelmeztető táblán – most, hogy Myron körbenézett, kiderült, hogy több táblán is – az állt: „a kórház egész területén tilos a mobiltelefonok használata”. Az emberek megbámulták. Myron bocsánatkérő vállvonogatással eltette a telefonját, és a recepciós pulthoz lépett.

– Az egyik betegükhöz jöttem.

– A beteg neve?

– Patrick Moore.

– És az öné?

– Myron Bolitar.

– Kérem, várjon egy keveset!

Myron végigpásztázta a helyiséget. Az előcsarnok sarkában, az egyik ablaknál ülve Brooke-ot és Chicket fedezte fel. Brooke felemelte a fejét, a tekintete találkozott Myronéval, és felállt. Myron sietve megindult felé.

– Mi a baj? – kérdezte Brooke.

– Mit mondtak nektek a rendőrök?

– Semmit. Nem engedtek fel minket hozzá.

– Tudod, melyik kórteremben fekszik?

– Igen, Nancy tegnap elárulta. A 322-esben.

Myron megfordult.

– Menjünk!

– Mi történt?

Myron sietve befordult a sarkon. Egy biztonsági őrrel találta szemben magát.

– Kérem a beléptetőkártyákat!

– Nem – vágta rá Myron.

Ezzel összezavarta az őrt.

– Tessék?

A névtábláján a lamy név állt.

Myron tudta, mikor kell még megtermettebbnek mutatnia magát, mint amilyen. Például most.

– Fel kell mennem a harmadik szintre, hogy benézzek az egyik betegükhöz.

– Akkor szerezzen beléptetőkártyát!

– Kétféleképpen oldhatjuk meg a dolgot. Vagy fellököm, maga pedig szégyenszemre seggre esik, aminek ki tudja, milyen következményei lehetnek. Talán keményebb, mint amilyennek látszik, ebben az esetben viszont kénytelen leszek durvább eszközökhöz folyamodni. Meglehet, durvábbakhoz, mint szeretném. Vagy feljöhet velem, és ellenőrizheti, hogy tényleg csak benézek az egyik beteghez, hogy kiderítsem, minden rendben van-e vele, aztán együtt visszajöhetünk.

– Uram, nyomatékosan megkérem...

– Maga döntött így.

Myron nem hagyott időt az őrnek. Elszáguldott mellette, aztán felfelé iramodott a lépcsőn. A biztonsági őr utánaeredt, de nem tudta kellően megszaporázni a lépteit.

– Megállni! A kettes őrhely segítséget kér! Behatoló a lépcsőházban.

Myron értelmetlennek tartotta lassítani. Felszáguldott a lépcsőn. A térde, amelyik annak idején tönkretette a

karrierjét, enyhén sajgott, de ez nem hátráltatta semmiben. Nem tudta, Brooke és Chick a nyomában maradtak-e. Nem különösebben érdekelte. A biztonsági őr erősítést fog hívni. Vagy odaérnek, vagy nem. Vagy letartóztatják, vagy nem. De bármim alakuljon is, ezúttal nem fogják idő előtt megállítani.

Belökte a harmadik szint ajtaját. Szemben a 302-es kórterem ajtaját látta, jobbra fordult, és elrohant a 304-es mellett. A háta mögül valaki utánakiáltott: – Megállni! Azonnal álljon meg!

Myron ügyet sem vetett rá.

Futott, amíg a 322-es kórteremhez nem ért. Kinyitotta az ajtót, és belépett, épp, amikor közelgő lépteket hallott maga mögül. Nem mozdult. Megállt és várt. Pontosan az a látvány fogadta, amire számított.

Az ágy – valójában az egész szoba – üres volt.

11

Némi nézeteltérés támadt a biztonságiakkal, de hamar elült. Myron kihátrált a szobából, és felemelt kézzel megindult a kijárat felé. Az őrök nem igazán tudták, mitévők legyenek a behatolással kapcsolatban. A férfi egy üres kórterembe rontott be. Ezért vajon fel kellene tartóztatniuk? Myron elmagyarázta, hogy egyébként sem készül sehová, és ezzel láthatóan megelégedtek.

Chick őrjöngött, különösen, amikor a zsaruk teljes nyugalommal azt válaszolták: nem tarthatták bent Patricket. Áldozat volt, nem bűnöző, és haza akart menni a szüleivel.

– Kikérdezték a fiammal kapcsolatban? – üvöltötte Chick.

Természetesen megtették, felelték kimérten a rendőrök. Patrick és a szülei azt állították, hogy ezt illetően nem szolgálhat releváns információval, és túlságosan erős trauma érte ahhoz, hogy beszéljen róla.

– És ennyiben hagyták a dolgot? – dühöngött Chick.

A zsaruk udvariasan felsóhajtottak, és finoman megvonták a vállukat. Nem hagyták annyiban. Ám mindent figyelembe véve mégsem kényszeríthettek egy sérült és komoly traumán átesett kamaszt, hogy vallomást tegyen. A fiú utalt rá, hogy a szüleivel együtt szeretne visszatérni az Egyesült Államokba. Az orvosok szintén úgy vélekedtek, hogy így lesz a legjobb. Jogilag semmi sem indokolta, hogy akarata ellenére itt tartsák a fiút.

Ez darabig még ment a huzavona, de értelmetlennek tűnt erőlködni.

Ezért most, két órával azután, hogy kiderült: a Moore család egy magánrepülőgépen tart hazafelé az Egyesült Államokba, Brooke és Chick Baldwin sajtótájékoztatót tartott a Park Lane-i Grosvenor House báltermében.

Myron és Win a terem végében állva figyeltek.

– Egyáltalán nem tűnik szomorkodó anyának, igaz? – merengett Win.

Brooke-ról beszélt.

– Ez még nem jelenti, hogy nem az.

– Nem, de mondtam neki, hogy sírjon egy kicsit a kamerába.

Myron bólintott.

– Az nem ártana.

– Fogalmam sincs, képes-e rá. Elmagyaráztam, hogy a nyilvánosság a fájdalmát akarja látni. Ha nem látják rajta, arra a következtetésre jutnak, hogy nem szenvedhet annyira.

– Emlékszem, amikor annak idején eltűntek a fiúk – idézte fel Myron –, arra a rengeteg híradásra az

unokatestvéred... – Myron idézőjeleket rajzolt a levegőbe – ...„viselkedéséről”.

– Már akkor sem mutatott elég gyötrelmet a sajtónak – értett egyet Win.

– Pontosan. Ezért aztán némelyik rovatvezető azzal a teóriával állt elő, hogy esetleg ő is benne lehetett. Az ő házában történt, az ő dadájával... és a legrosszabb, hogy szinte egyáltalán nem látszott rajta, hogy aggódna.

– Szánalmas – állapította meg Win.

– Pontosan. Ha Brooke zokog és összeomlik, a világ együtt zokogott volna vele. Ehelyett kihasználták.

– Emlékszem. Ez indította el az egész vitát az anyák otthon maradásáról. Brooke hanyagul viselkedett. Elkényeztetett, gazdag anyaként *au pair*t fizetett, mert nem akart gondoskodni a saját gyermekéről.

– Senki sem szeretne belegondolni, hogy ez vele is megtörténhet – csóválta a fejét Myron.

– Ezért hibást keresnek – gombolyította tovább a fonalat Win. – Ilyen az emberi természet.

Fent a pódiumon javarészt a rendőrök vitték a szót. Brooke látszólag a semmibe révedt. Win instrukciói ellenére nem sírta el magát. Puccos öltönyében Chick sem keltett együttérzést az emberekben, de az ő arcán legalább kiütközött a kétségbeesés.

Myron közelebb hajolt a barátjához.

– Jó érzés, hogy megint együtt vagyunk, Win.

– Igen – felelte Win. – Az.

A rendőrök a lehető leghomályosabban vázolták fel a történteket. Az egyik tíz éve eltűnt amerikai fiút, Patrick Moore-t kiszabadították Londonban. A mikéntről egyetlen szó sem esett. Nem tulajdonították maguknak az érdemet. Myront sem említették.

Ami Myronnak tökéletesen megfelelt.

A rendőrség úgy vélte, a másik eltűnt kamasz fiú, Rhys

Baldwin, e régóta szenvedő két szülő gyermeke szintén a közelben lehet. – Ezt honnan lehet tudni? – kiabált be egy riporter, de a rendőrök ügyet sem vetettek rá. Amikor egy pillanatra megmutattak egy Rhysről hatéves korában készült régi fényképet, valamint a digitálisan öregített változatokat, Myron először látta megrepedezni Brooke álarcát.

A nő mégsem sírta el magát.

– Amikor ennek vége, hazarepülnek – közölte Win.

– Nem maradnak tovább?

Win a fejét rázta.

– Haza akarnak utazni. Tudják, hogy Londonban semmit sem tehetnek. Velük kell menned. Valahogy rá kell bírnod Patricket, hogy beszéljen. Az elején kezdd, és lassan juss el hozzám!

– Az eredeti bűntény helyszínére gondolsz?

– Igen.

– Úgy gondolod, hogy egészen odáig vissza kell mennünk?

– Lehet, hogy itt ért véget a történet... de abban a házban kezdődött.

– Te mit szűrsz le abból, hogy Moore-ék titokban leléptek és hazautaztak Patrickkel?

– Semmi jót – húzta el a száját Win.

– Lehetséges, hogy még mindig túlságosan a sokk hatása alatt áll ahhoz, hogy beszéljen.

– Lehetséges.

– De komolyan, mi más lehet a magyarázat?

– Amit korábban említettél – válaszolta Win.

– Mármint?

– Hogy valamit nem veszünk észre.

Aztán a rendőrök megmutatták Zsír Gandhi képét, a nevét Chris Alan Weeksként adták meg, és hozzátették, hogy nem gyanúsított, hanem feltehetően fontos információk birtokában lehet a bűnténnyel kapcsolatban. A

fényképen szereplő férfinak volt haja, és jó húsz kilóval soványabbnak tűnt annál a pasasnál, akivel Myron találkozott.

– Az lenne jobb nekünk, ha a rendőrség találna rá – kérdezte Win –, vagy az, ha én?

– Számít ez?

Win ránézett.

– Mi lesz, ha a rendőrség fogja el?

– Ha Rhysszel van, nos, akkor végeztünk. Ügy megoldva.

– Ez valószínűtlen – jelentette ki Win. – Óvatos ember. Vagy végez Rhysszel... de ezzel értelmetlen foglalkoznunk, mert sehová sem vezet... vagy valami biztonságos helyen rejti el, amelyik semmiképp nem hozható kapcsolatba vele.

– Így van.

– Szóval még egyszer felteszem a kérdést: mi lesz, ha a rendőrség fogja el?

– Először is beviszik.

– Így igaz.

Myron értette, mire akar kilyukadni Win.

– Ügyvédet kér. Semmilyen eszközük sincs ellene. Mindent valamiféle jelszóval védett felhőben tartott. A gyerekek nem fognak ellene vallani. Óvatosan járt el. Felvették a vallomásomat a késelésről, de arra hivatkoznak majd, hogy sötét volt, és kizárt, hogy egyértelműen őt láttam volna, ami igaz.

Win bólintott.

– Szerinted beszélni fog?

– Hogy téged idézzelek: valószínűtlen.

– Viszont ha én találok rá... – folytatta Win.

Myron újra a sajtótájékoztató felé fordult.

– Nem helyesled – állapította meg Win.

– Tudod, hogy nem.

– Ugyanakkor tisztában vagy vele, ki vagyok, és miket teszek.

– Amit talán, nem is tudom, lehet, hogy régebben elfogadtam. Bizonyos helyzetekben.

– De nem ebben a mi szép új világunkban?

– Tényleg elfogadhatónak tartod, hogy a kormány embereket kínozzon meg azért, hogy információt szedjen ki belőlük?

– Jóságos ég, dehogy – tiltakozott Win.

– Csak személyesen te teheted meg ezt?

– Igen, pontosan. Bízom az ítélőképességemben és az indítékaimban. A kormányában viszont nem.

– Rád más szabályok vonatkoznak?

– Igen, természetesen. – Win félrebillentette a fejét. – Ez összezavar?

Myron nemet intett a fejével.

– Még valami.

– Mi lenne az?

– Hosszú időre eltűntél.

Win nem felelt.

– Ha visszamegyek – mondta Myron –, nem szeretnélek megint elveszíteni.

– Hallottad, amit Brooke mondott.

– Igen.

– Elszúrtam. Bármibe kerüljön is, meg kell találnom a fiát.

Egy órával később, épp, amikor felszálltak Win gépére, Brooke SMS-t kapott. Elolvasta, és megállt. Myron és Chick egy lépéssel később torpantak meg.

– Mi az? – érdeklődött Chick.

– Nancytől jött.

Átnyújtotta Chicknek a telefont. A férfi felolvasta az üzenetet: „Azt teszem, ami a legjobb a fiamnak. És a tieteknek is. Bízz bennem! Hamarosan keresni foglak.” Chick még mindig haragos tekintettel bámult.

– Ez meg mi az ördögöt jelentsen?

Brooke visszavette a mobilját. Megpróbálta megint felhívni Nancyt, de az most sem vette fel. Aztán SMS-t küldött neki, amiben magyarázatot vagy részleteket kért. Erre sem kapott választ.

– Nancy sosem kedvelt minket – jelentette ki Chick. – Minket hibáztatott a történtekért, hiába, hogy a mi gyerekünk is eltűnt.

Lehúzta a fejét, és belépett a gépbe. Mee az ajtó mögött állt testhez simuló légikísérő-egyenruhájában. A helyzethez illő, visszafogott mosolyt villantott rájuk, és elvette a kabátjukat.

– Úgy tesz, mintha a mi hibánk lett volna – magyarázta Chick a feleségének. – Már mondtam neked, tudod.

– Igen, tudom, Chick. Nem is egyszer.

– Már korábban is. Hunter most keményen iszik, de mindig is dologtalan jólétben élt. Mindent készen kapott. Pokolian unalmas alak. Mintha egy kődarabbal beszélne az ember. De vajon Nancy most mégis mit próbálhat elérni ezzel?

Nem tudtak választ adni a kérdésére.

Chick Mee-hez fordult.

– Használja valaki a hálófülkét?

– A rendelkezésére áll, uram.

– Nagyszerű. Hozna nekem egy kis vizet?

– Máris, uram.

Chick egy gyógyszeres üvegcsét vett elő a zsebéből. Kirázott belőle két tablettát, aztán meggondolta magát, és egy harmadikat is. Mee vizet nyújtott neki. Chick mindhárom pirulát lenyelte, és a gép hátsó részén lévő szoba felé intett.

– Nem gond, ha most... ?

– Csak nyugodtan – felelte Brooke.

Pár perccel később már hallották a horkolását. Mee becsukta a hálófülke ajtaját, és a zaj megszűnt. A gép

végigszáguldott a kifutópályán, és felemelkedett a levegőbe. Myron és Brooke egymás mellett ültek.

– Na és mi Win nagy terve? – kérdezte a nő.

– El akarja kapni Zsír Gandhit, mielőtt a rendőrök kezére kerülne.

Brooke bólintott.

– Az jó lenne. Mit gondolsz, sikerülni fog neki?

– Ha Win most itt lenne, szerintem azt felelné erre: „Most úgy teszek, mintha meg sem kérdezted volna ezt."

Brooke elmosolyodott.

– Szeret minket.

– Tudom.

– Nem sok embert szeret – folytatta a nő. – Viszont ha szeret, akkor egyszerre teszi hevesen és megnyugtatóan.

– Már annyiszor megmentette az életemet, hogy megszámlálni sem tudnám.

– Te pedig az övét – tette hozzá Brooke. – Mesélte. A Duke-on ismerkedtetek meg, igaz?

– Igen.

– Mikor?

– Elsőévesként.

– Mondd csak, mi volt róla az első benyomásod?

Myron oldalra fordította a tekintetét, és próbált nem elmosolyodni.

– Édesapám vitt el kocsival a Duke-ra. Tiszta ideg voltam, az első év az egyetemen, meg minden. Ő viccelődött, elterelte a figyelmemet. Emlékszem, hogy segített beköltöznöm. Négy lépcsőfordulónyit vonszoltuk felfelé azt a rengeteg cuccot. Azt hajtogattam, hogy egyedül is menni fog. Aggódtam, mert apának annyira leromlott a kondíciója...

Myron a fejét csóválta, aztán folytatta.

– A lényeg, hogy a koleszomban összeállítottak egy elsőéves bemutatkozó könyvet.

– Ó, igen – válaszolta Brooke, és szomorkás mosolyra húzódott

a szája. – Azt mi is sokat lapozgattuk, és tízes skálán osztályoztuk a fiúkat.

– Te jó ég, mennyire sekélyes vagy, Brooke.

– Kétségtelenül.

– A lényeg, hogy apával kicsit megpihentünk, és mi is belenéztünk. A mai napig emlékszem Win fényképére: szőke haj, kék szem, és mintha az *Elit sulis sík agyú seggek* magazin címlapjához pózolt volna. Az arcán az a gőgös kifejezés. Tudod, mire gondolok.

Brooke tökéletesen imitálta.

– Igen, pontosan.

– Mintha a földkerekség legfelsőbbrendű lénye lenne.

– Bizony, és a könyvben szerepelt a sznob előkészítő iskolája és a teljes neve. Egyszóval ezt olvasom: III. Windsor Horne Lockwood, nevetek rajta, és megmutatom édesapámnak, erre ő is nevet, és kijelentem: „A négy év alatt még csak találkozni sem fogok vele, nemhogy a barátja legyek."

Brooke elmosolyodott.

– Jaj, tudom, mire gondolsz.

– Aznap este megismerkedtünk. Azóta a legjobb barátom.

– Akkor érted, mire gondolok.

– Persze. Az emberek meglátják, és rögtön utálják. Meglátják, és beképzelt, fehér protestáns puhánynak hiszik, aki még egy műanyag poharat sem tudna lezúzni.

– Akivel bárki büntetlenül packázhat – helyeselt Brooke.

– Igen. És Win eleinte titokban is tartotta. Vagyis én azonnal érzékeltem a sötétséget. Már az első orientációs találkozónkon.

– Talán pontosan ez vonzott hozzá.

– Micsoda, a sötétség?

– Aha. Az ő jinje a te jangod mellett.

– Lehet – ismerte el Myron.

– Tehát mikortól tudtad biztosan? – kérdezte Brooke. –

Mármint mikor szereztél tudomást a, hm, képességeiről? Emlékszel erre?

Myron emlékezett. Túlságosan is jól.

– Elsőévesként, talán egy hónapja tarthatott az első szemeszter, amikor egy csapat focista úgy határozott, hogy kopaszra borotválják Win fejét. Tudod, hogy megy ez. Úgy gondolták, túl tökéletes a frizurája az egyenes választék meg a lenszőkeség miatt.

– Igen.

– Szóval egyik este ezek a dromedár focisták betörnek a szobába, miközben Win békésen szendereg. Öten, azt hiszem. Négyen, hogy lefogják a karját és a lábát, az ötödik, hogy tarra borotválja a fejét.

– Ajaj – jegyezte meg Brooke.

– Bizony.

– Na és mekkora szerencsével jártak?

– Fogalmazzunk úgy – felelte Myron –, hogy a focicsapatnak borzalmasan sikerült az az idény. Túl sokan kerültek fel a sérültek listájára.

Brooke a fejét ingatta.

– Még szerencse, hogy a mi oldalunkon áll – jegyezte meg.

– Úgy bizony.

– Akkor tehát mit fogunk tenni, Myron?

– A helyzet úgy áll, ahogyan Win mondta. Bármiféle szörnyűség történt is azzal a két fiúval, Londonban kötöttek ki, de a ti házatokban kezdődött az egész. Ő az egyik oldalt vizsgálja. Mi a másikat. Visszamegyünk a kezdetekhez. Kiderítjük, mi történhetett.

Brooke eltűnődött.

– Nem biztos, hogy értem, mi értelme ennek. Milliószor átvizsgáltuk már a helyszínt.

– Igen, de most mindent friss szemmel fogunk nézni. Egy keveset már látunk abból, ami előttünk van. Mintha autóval mennénk kirándulni, és nem tudnánk, hová tartunk. A múlt

héten csak a kiindulási pontot ismertük. Most már tudjuk, merre járt három nappal ezelőtt a kocsi. Így újra próbálkozhatunk.

– Próbálkozni sosem árt – értett egyet Brooke.

– De még ennél is fontosabb rávennünk Patricket, hogy nyíljon meg.

– Igen.

– Az az SMS, amit Nancytől kaptál, mielőtt beszálltunk... mit hámoztál ki belőle?

– Nem tudom biztosan.

– Úgy tűnik, Chick nem bízik benne. Na és te?

Brooke eltűnődött.

– Nancy is anya.

– Vagyis?

– Vagyis azt fogja tenni, ami az ő gyerekének a legjobb. Nem pedig az enyémnek.

Mee vizet és felmelegített dióféléket hozott nekik. Letette a tálcát, és sarkon fordult.

– Nem hiszed, hogy segíteni akar? – kérdezte Myron.

– Dehogynem, Nancy érti a fájdalmat. Bárki másnál jobban érti, azt hiszem. De az önérdeknek komoly ereje van. Ahogy a gyerekéért aggódó anyának is. Az SMS-ben azt írta: „Azt teszem, ami a legjobb a fiamnak. És a tieteknek is.” Érted?

– Igen.

– Akkor mit tegyünk?

– Azt tesszük, ami a legjobb a fiadnak – válaszolta Myron. – És az övéknek is.

12

Amikor földet értek, Brooke-nak újabb SMS-e érkezett Nancytől: „Holnap reggel 9-kor átmegyünk hozzátok, rendben?”

Brooke felolvasta az üzenetet Myronnak és Chicknek.

– Ki az ördög az a „mi”? – értetlenkedett Chick.

– Nem tudom.

– Kérdezd meg tőle!

– Szerintem várnunk kellene – válaszolta Brooke. – Úgy érzem, ezzel megijesztenénk.

– Mivel ijesztenénk meg? – okvetetlenkedett Chick.

– Nem tudom. Myron?

– Szerintem is várni kellene – értett egyet Myron.

Brooke bepötyögte a választ: „Oké, viszlát holnap.”

Két limuzin várta őket, az egyik Baldwinékért érkezett, a másik Myronért. Brooke megállt, mielőtt beszállt volna, és Myronhoz fordult.

– Holnap ott kellene lenned. Te mentetted meg a fiukat. Az adósaid.

Myron nem volt annyira biztos ebben, mégis beleegyezett.

Megvárta, míg Brooke, Chick és a limuzin eltűnik szem elől, és csak ezután indult meg a sajátja felé. Amikor beült a hátsó ülésre, a sofőr annyit mondott: – Mindent elrendeztek. Egész este önnel maradok.

– Nagyszerű.

– Akkor tehát a középiskolába?

Myron a karórájára pillantott.

– Igen, azt hiszem, az megfelel.

Hátradőlt az ülésben. A világ másnap valószínűleg

darabokra esik szét, ám a ma este még, ha nem is optimista hangulatúnak, de legalább valamennyire normális élménynek ígérkezett. Este hat harminckor érkeztek a gimnázium előtti ellipszisforma területhez. Az ellipszist, ezt a nyolcszáz méternyi kerületű gyepet, ahová a helyiek kocogni, sétálni és pletykálkodni jártak ki, Körtérnek keresztelték el. A városi rendőrkapitányságot az utca túloldalán lehetett megtalálni. A városi könyvtár a Körtérbe torkolló úthoz képesti jobb oldalon, lejjebb helyezkedett el. A városi művelődési és sportközpont jobbra feljebb. A városi templom a bal oldal nagyobbik részét foglalta el, az ellipszis középtáján pedig a városi gimnázium jókora épülete magasodott.

A sofőr megállt a tornacsarnok előtt. Myron kinyitotta a nehéz fémajtót, és belépett. A tornacsarnok üres volt és sötét. Ez meglepte Myront, aztán eszébe jutott, hogy azóta felhúztak egy új létesítményt a focipálya mögött. Ezt, amelyik oly sokat jelentett Myronnak, „régi tornacsarnokként” emlegették. Úgy is nézett ki. Ódonnak. Úgy festett, mint ahová gyümölcskosarak illenének hálós fémgyűrűk helyett.

Myron néhány lépést tett. A cipője visszhangokat vert a régi szalagparkettás padlón. Pár pillanatra megállt a középkörben. A verejték ismerős illata lengte be a termet. Valószínűleg még mindig tartottak testnevelésórákat itt, vagy talán ez a szag az ipari tisztítószerével keveredve örökre beitta magát a fába? Egyeseknek minden bizonnyal rettenetesnek tűnhetett a bűz. Myron számára sokkal közelebb állt a mennyeihez.

Az illatok visszarepítettek az időben. A „déjà vu” túl erőtlen kifejezés volt annak érzékeltetésére, amit Myron tapasztalt. Lassan hátrafordult, a tekintetével magába itta az egészet. Felnézett az ajtó fölötti beton– és téglafalra. A feliratok még mindig ott díszlettek.

A legeredményesebb kosárlabda-játékosok örökranglistája
1. Myron Bolitar

Az emlékek olyan erővel és hirtelenséggel rohanták le, hogy csaknem hanyatt esett. A régi, rozoga lelátóelemeket a falhoz tolták, de lelki szemeivel Myron a harmonikaszerűen kihúzott teljes tribünt látta. Megelevenedtek előtte régi csapattársai és edzői, és egy pillanatig megpróbálta összeszámlálni, hány órát töltött el ebben a tornacsarnokban, hogy milyen jól ment minden itt, ezen a parkettán, ennek a kosárlabdapályának a vonalai között. A sportnak elvileg az életet kellene tükröznie, az életre kellene tanítania, a kitartást és az erőt kellene próbára tennie, a való világ kihívásaira kellene felkészítenie. Mindig ezt hangoztatták az emberek. Myron esetében mégsem így történt.

A pályán minden könnyen ment Myronnak. A való életben viszont korántsem.

Visszafordult, és kisétált a csarnokból a napsütésbe. Beszállt a limuzinba.

– Nem ez az a tornacsarnok – közölte. – Azt hiszem, a másik lesz az, a focipálya túloldalán.

A sofőr elvitte az új létesítményhez. Amikor Myron benyitott, egy pattogó kosárlabda kellemes visszhangja és a játéktéren megcsusszanó tornacipők ismerős csikorgása ütötte meg a fülét. Megnyugtató háttérzene. Az új tornacsarnokot hipermodernre tervezték. Erős reflektorokkal világították be, és menő eredmény– jelző táblákról lehetett leolvasni az állást, a kényelmes székeket pedig háttámlával szerelték fel. Minden csillogott-villogott. A szag viszont – a verejték és a vegyi tisztítószerek kombinációja – ugyanaz maradt. Ez mosolyt csalt Myron arcára.

A gimnázium fiúcsapata öt az öt elleni edzőjátékhoz állt fel, a csapat egyik fele fehérben, a másik zöldben. Myron leült az első sorban, és igyekezett nem túl szélesen mosolyogni. Jó játékosok voltak, kidolgozottabb izomzattal és jobb erőnléttel, mint Myron idejében. A Lancerst ebben az idényben még senki sem győzte le, és az a hír járta, hogy sikerülhet megdönteniük a győzelmi sorozatot, amelyet huszonöt éve állítottak fel, amikor utoljára játszott itt az év álomcsapatába beválasztott kosaras.

Igen, talált-süllyedt.

Most csupa jó játékos szaladgált a pályán, egészen nagyszerű is akadt köztük néhány, de egyvalaki kiemelkedett a többi közül.

Egy Mickey Bolitar nevű másodikos. Myron unokaöccse.

Mickey a sarokhoz kanyarodott, egy testcsellel lerázta a védőjét, elkapta a passzt, úgy tett, mintha távolról dobná a labdát a kosárra, aztán a kosárhoz rontott az alapvonal mentén. A kölyök mozgássá lényegült költészetnek tűnt. Átkozottul kemény kihívást jelentett levenni róla az embernek a szemér. Azonnal fel lehetett fedezni benne a nagyságot. Myron az unokaöccse arcát fürkészte: céltudatos volt, mégis laza, feszült, mégis nyugodt. Sokféleképp meg lehetne fogalmazni, ugyanakkor egyetlen kifejezésbe belesűríthető.

Otthonosság.

Amikor Mickey a pályára lépett, akárcsak annak idején a nagybátyja, otthon érezte magát. A pályán minden logikus volt. A pályát uralhatta. Voltak barátai. Voltak ellenségei. A labda és az a két gyűrű. Szabályok. Következetesség. Önmaga lehetett. Biztonságban tudhatta magát.

Hazatért.

Grady mester észrevette Myront, és odament hozzá. Bizonyos dolgok változhatnak. Mások sosem. Az edző még mindig galléros pólót viselt a zsebére hímzett emblémával,

és egy hajszálnyit túl feszes rövidnadrágot. Kezet rázott Myronnal, aztán átölelte.

– Rég jártam itt – üdvözölte Myron.

– Igen. – Grady mester széttárta a karját. – Mit gondolsz az új tornacsarnokról?

Myron gyorsan körbepillantott.

– Valahogy hiányzik a régi, tudod?

– Tudom.

– De előfordulhat, hogy csak morcos vénember lett belőlünk.

– Megeshet.

– Lehet, hogy ki kellene állnom a tornácra, és leüvöltenem a kölyköket, hogy ne tapossák össze a pázsitomat.

Mindketten a pálya felé fordultak, és figyeltek. Mickey úgy tett, minta hárompontosra készülne, amivel maga felé terelte a védőt, aztán középre passzolt a csapattársának, aki közelről könnyedén kosarat dobott.

– Egészen különleges – jegyezte meg Grady.

– Az.

– Talán még nálad is ügyesebb.

– Csss!

Grady mester felnevetett, és a sípjába fújt. A játék megállt: Mickey feszült figyelme most először lanyhult, és végre észrevette a nagybátyját. Nem integetett. Ahogy Myron sem. Az edző a középkörbe rendelte a játékosokat, néhány biztató szót intézett hozzájuk, majd kiadta a vezényszót: – Kezeket középre! – Az ujjak középen találkoztak, a srácok lelkesen harsogták: – A csapatért! –, mielőtt kivonultak a zuhanyzóba.

Mickey odakocogott Myronhoz. A nyakában törülköző lógott. Myron állva fogadta. Mickey tizenhat évesen már valamivel magasabb volt nála, talán százkilencvenöt-százkilencvenhat centis. Nem gyakran mosolygott, a nagybátyja jelenlétében legalábbis nem, és a kapcsolatuk,

bármily rövid ideje tartott, egészen mostanáig feszült maradt.

Mickey most elmosolyodott.

– Megvannak a jegyek? – kérdezte.

– A pénztárnál lehet felvenni őket.

– Gyorsan lezuhanyzom. Mindjárt jövök.

Eltrappolt. A tornacsarnok kiürült. Myron felkapott egy elkallódott labdát, és bement a pályára. Megállt a büntetővonalnál. Háromszor lepattintotta a labdát. Az ujjai ösztönösen rátaláltak a barázdákra. Tökéletes hátrapörgetéssel eldobta a labdát. Zutty. Megismételte. Aztán megint.

Megállt az idő. Lehetetlen lett volna megmondani, mennyi telt el valójában.

– Myron!

Mickey szólította.

Kimentek a parkolóba. Mickey megtorpant, amikor meglátta a limuzint.

– Ezzel fogunk menni?

– Aha. Baj?

– Egy kissé hivalkodó.

– Igen, az.

Mickey körbenézett, nincs-e a közelben valamelyik haverja. Amikor megbizonyosodott róla, hogy tiszta a levegő, mindketten beszálltak hátulra. Mickey előrehajolt, és kezet nyújtott a sofőrnek.

– Mickey.

– Stan – üdvözölte a sofőr. – Örvendek, Mickey.

– Szintúgy.

Mickey hátradőlt, és bekapcsolta a biztonsági övet. A kocsi megindult.

– Azt hittem, elutaztál, és ma este nem megyünk – fordult a nagybátyjához Mickey.

– Nemrég érkeztem vissza.

– Merre jártál?

– Londonban – felelte Myron. – Nagyiék hogy vannak? Nagyiékon Ellen és Alan Bolitart, Myron szüleit kellett érteni.

Néhány napra meglátogatták Mickey-t.

– Jól.

– Mikor jönnek vissza a szüleid?

Mickey vállat vont, és kinézett az ablakon.

– Elvileg három napra mentek be.

– Aztán?

– Aztán, ha minden jól megy, anya járóbetegként hazajöhet. Mickey hanghordozásán érződött, hogy szerencsésebb nem firtatni a dolgot. Myron ez egyszer nem kérdezősködött tovább.

Fél óra alatt értek be Newark központjába. A Prudential Center arénát a Sziklaként emlegetik, ami a Prudential emblémáján szereplő Gibraltár-sziklára utal. A New Jersey Devils jéghokisai játszottak itt, és ezzel ki is merült a profi csapatok listája. A Nets végül Brooklynba költözött, elszakadtak a gyökereiktől, Myron azonban rengeteg egyetemi kosármeccset és két Springsteen-koncertet látott itt.

Myron felvette a jegyeket a pénztárnál. Laminált VIP-belépőt is kaptak hozzá.

– Jó helyre szólnak? – érdeklődött Mickey.

– Az első sorba.

– Faja.

– A nagynénéid gondoskodnak rólunk. Tudod.

A ma esti szórakozás: profi pankráció.

A régi időkben, mielőtt az internet széles körben elérhetővé tette volna a lengén öltözött hölgyekről készült képeket, a kamaszok női pankrációnak álcázva néztek izgató képeket vasárnap délelőttönként a helyi televízióadón. Az est fő attrakciója ezt az időszakot hozta vissza, a MOP, a

Mesés és Okos Pankrátorhölgyek fénykorát (akik eredetileg a Szépséges és Okos Pankrátorhölgyek nevet választották maguknak, ám a helyi csatornáknak gondjuk akadt az ebből adódó betűszóval) és a szervezet mindenkori legnagyobb kedvenceit.

A MOP évekkel ezelőtt lehúzta a redőnyt, azonban valaki, nevezetesen Myron barátja és korábbi üzleti partnere, Esperanza Diaz feltámasztotta halottaiból a csoportot. Divatba jött a nosztalgiázás, Esperanza pedig, akit annak idején, a MOP üdvösképjeként „Little Pocahontasként, az indián hercegnőként" ismertek, abban reménykedett, hogy pénzre válthatja a retrólázat. Nem dögös fiatal női pankrátorokat vett fel, hogy elkápráztassa a kamaszokat. A piac eleve telítve volt ilyenekkel.

Ehelyett a hivatásos pankráció „pumaösszecsapásaira" invitált.

A profi pankráció „öreglánybajnokságát" kínálta. És miért ne? A kiöregedett golfozók bajnoksága óriási tömegeket vonzott. Teniszezők számára is rendeztek hasonlót. A hetvenes évekbeli tévésorozatok szereplőinek autogramosztó találkozói menőbbnek számítottak, mint valaha. Elég volt egy nagyfaterbandát – a Rolling Stonest, a Whot, Steely Dant, a U2-t – bedobni valami közkedvelt helyszínen, és kiderült, hogy vagy az ifjúság tűnt el, vagy nincs mit a tejbe aprítaniuk.

Akkor miért ne lehetne kihasználni a keresletet?

A pumaosztály ma esti páros bajnokságának sztárjai Little Pocahontas és Big Chief Mama voltak.

Hétköznapi nevükön Esperanza Diaz és Big Cyndi.

Amikor a szorítóba léptek – Esperanza még mindig egy nyálcsorgatásra késztető, alig valamit takaró párducmintás bikinit vett fel, a haját pedig indiáncopfba fonta; Big Cyndi valamiféle bőrfűzőbe tuszkolta közel kétméteres és százharminc kilós testét, és tollas indián fej díszt viselt –, a

közönség üdvrivalgásban tört ki.

Mickey jobbra fordult, hogy egy pillantást vessen a játékoskijáróból előlépő ellenfélre.

– Mi a...?

A tömeg pfujolni kezdett.

A MOP valóban a határokat feszegette. Ha életkoruk alapján Esperanza és Big Cyndi a MILF kategóriába tartoztak, akkor megátalkodott ellenfeleiket – „Hölgyeim és uraim, nagy tapsot kérek a Keleti blokknak, azaz Komcsi Connie-nak és Peresztroj Katrinának!" – inkább a „GILF-ek" közé lehetett volna sorolni.

Ha valaki nem lenne tisztában e rövidítésekkel, a MILF kifejezés a „szúrni való anyukákra", míg a GILF az ugyanilyen kaliberű nagymamákra vonatkozik.

Komcsi Connie büszkén (vagy dacosan) viselte ugyanazt a szuperszűk, sokat sejtető vörös ruhát a kínai csillagokkal és Mao arcképével, amely híressé tette őt, Irene pedig abban a kétrészes darabban lépett a ringbe, amely a dekoltázsánál a szovjet sarlót és kalapácsot mintázta.

Mickey elővette a telefonját.

– Mit csinálsz? – értetlenkedett Myron.

– Megkeresek valamit.

– Micsodát?

– Várj! – Aztán: – E szerint a honlap szerint Komcsi Connie hetvennégy éves.

Myron elmosolyodott.

– Kiválóan tartja magát, nem?

– Öööö... azt hiszem.

Mickey nem fogta fel. Persze még csak tizenhat volt. Myron tízévesen nézte Connie összecsapásait, így elképzelhető, hogy gyermekkori szemüvegén keresztül még mindig ugyanolyannak látta őt, ahogy kölyökkori fejhallgatónkból ugyanolyannak halljuk a kedvenc együtteseinket. Mindegy. Miközben kényelmesen

hátradőlve figyelték a meccset, Myron pattogatott kukoricát rágcsált.

– Esperanza néni tehát amerikai őslakos lenne? – kérdezte Mickey.

– Igen.

– De latin-amerikai, igaz?

– Igen.

– Na és Big Chief? Törzsfőnöknek hívja magát.

– A jó ég tudja.

– De nem amerikai őslakos.

– Nem az. – Myron oldalra sandított az unokaöccsére. – A hivatásos pankráció világában felesleges lenne politikai korrektséget keresni.

– Ez már inkább ízléstelenség.

– Igen, meglehet. Ez csak egy szerep. Holnap majd felháborodhatunk rajta.

Mickey vett a pattogatott kukoricából.

– Említettem néhány csapattársamnak, hogy ismerem Little Pocahontast.

– Fogadok, hogy lehidaltak tőle.

– Naná. Az egyik azt mesélte, hogy még mindig kint van az egyik posztere az apja súlyzózószobájában.

– És valószínűleg ez sem politikailag korrekt.

Big Cyndi annyi arcfestéket mázolt magára, amennyivel az egész Kisst megszégyeníthette volna. No persze a hétköznapokban is ugyanennyire sminkelte magát. Gyors mozdulatot tett a kötélfeszítőnél, fej fogással elkapta Komcsi Connie-t, aztán a szabad kezével csókot dobott Myronnak.

– Imádom, Mr. Bolitar – cuppantotta.

Mickey-nek rendkívül tetszett a dolog. Amint a közönségnek is. Nemkülönben Myronnak.

A pumaosztály öreglánybajnoksága e tekintetben is kizárólag az emlékekről szólt, pont mint amikor azt várod el a kedvenc zenekarodtól, hogy a régi slágereiket játsszák. A

négy pankrátorhölgy tehát pontosan ezt nyújtotta a tömegnek.

Little Pocahontas mindig is közönségkedvencnek számított. Rendre a képességeivel diadalmasodott, hajlékony, picinyke és szépséges testével betáncolta a szorítót, ide-oda szökellt a közönség elismerése és éljenzése közepette, amikor kegyetlen ellenfelei váratlan szabálytalankodással fordítottak a helyzeten. A szabálytalanság többnyire abban állt, hogy homokot szórtak Little Pocahontas szemébe (Esperanza kiválóan el tudta játszani, hogy „égnek a szemei”), vagy valamilyen „idegen tárggyal” lehetetlenítették el.

Ezen az estén Komcsi Connie és Peresztroj Katrina mindkét fegyvert bevetette.

Amíg Big Chief Mama figyelmét a tisztességtelen bíró vonta magára, akit Komcsi Connie szexuális kegyek ígéretével csábított el, Peresztroj Katrina szembe szórt homokkal vakított, Komcsi Connie pedig egy idegen tárggyal vesén döfte Esperanzát. Little Pocahontas bajba került! A két gonosz pankrátorhölgy egyszerre támadt Little Pocahontasra – ez is szabálytalan volt! –, kegyetlenül csépelték, miközben a közönség könyörgött, hogy valaki siessen már a szerencsétlenül járt szépség segítségére. Big Chief Mama végre észrevette, mi folyik, kitaszította a bírót a ringből, és megmentette a dögös hősnőt, majd együttes erővel legyűrték a Keleti blokkot.

Mérhetetlenül szórakoztató.

A közönség – Myronnal és Mickey-vel egyetemben – állva tombolt.

– Szóval miért utaztál el Londonba?

– Egy régi barátomnak segítettem.

– Miben?

– Két eltűnt srácot próbáltunk megkeresni.

Mickey odafordult hozzá, arca hirtelen elkomolyodott.

– Az egyik nem került elő?
– Láttad?
– A hírfolyamomban szerepelt. Valamilyen Patrick.
– Patrick Moore.
– Velem egyidős, igaz? Hatéves korában tűnt el?
– Pontosan.
– Mi a helyzet a másik fiúval?
– Rhys Baldwinnal? – Myron a fejét rázta. – Még mindig keressük.

Mickey nyelt egyet, visszafordult a pankrátorok felé. A szorítóban Little Pocahontas lesöpörte a lábáról és a szőnyegre vitte Peresztroj Katrinát. Komcsi Connie már a talajra került és – ajaj – Big Chief Mama a szorítókötélen egyensúlyozott.

– A fergeteges finálé következik – jelentette be széles vigyorral Myron.

Big Chief Mama látszatra a gravitációt meghazudtolva behajlította a térdét, elrugaszkodott a kötélről, és a magasba emelkedett. A közönség egy emberként fojtotta vissza a lélegzetét, ahogy – mintha lassított felvételről játszották volna vissza – a hatalmas asszony zuhanni kezdett, és jól hallható, nedves zuttyanással egyszerre landolt mindkét ellenfelén.

Egyik riválisa sem moccant.

Amikor Big Chief Mama felegyenesedett, az ember jóformán azt várta volna, hogy a két vetélytárs palacsintává lapítva hever a földön, mint a prérifarkas a szakadék alján. Big Chief Mama Connie-ra hemperedett. Pocahontas Katrinára vetette magát. Együttesen két vállra fektették ellenfeleiket, aztán megszólalt a gong, és a konferanszié felkiáltott:

– A győztes és egyben a puma csapatbajnoki cím védője a rezervátumból egyenesen az önök szívébe lopta be magát... hatalmas tapsot kérek Little Pocahontasnak és Big Chief

Mamának!

Miközben az egész aréna állva ünnepelt, Big Cyndi a vállára emelte Esperanzát. Mindketten integettek és csókokat dobáltak a tömegnek a szűnni nem akaró tapsviharban.

Aztán már kezdődött is a következő összecsapás.

13

Egy órával később Myron és Mickey felvillantották a VlP-belépőjüket, és hátramentek az öltözőkhöz. Big Cyndi, aki még mindig harisnyakötős bőrfűzőt és indián fejdíszt viselt, Myronhoz szaladt, és harsány „Ó, Mr. Bolitar!” kurjantással üdvözölte.

Big Cyndi sminkje mostanra kissé szétmázolódott: az arca a kandallóhoz túlságosan közel került zsírkrétás dobozra emlékeztetett.

– Helló, Big Cyndi!

A nő fatörzsnyi karjával átnyalábolta és magához húzta, parányit megemelve Myront. Big Cyndi még mindig verejtékben úszott, és amikor átölelt valakit, teljesen magába nyelte, mint amikor az ember fogságba esik egy nyirkos padláson.

Myron elmosolyodott, és élvezte a repülést.

– Ugye emlékszik még az unokaöcsémre? – kérdezte, amikor Big Cyndi végre letette.

– Ó, Mr. Mickey!

Big Cyndi a fiút is ugyanúgy átnyalábolta. Mickey kissé zavartnak tűnt – kemény megpróbáltatást jelentett ez a beavatatlanok számára –, de nem tiltakozott.

– Helló, Cyndi, nagyszerűen küzdött.

A nő lesújtó pillantást vetett Mickey-re.

– Cyndi?

– Elnézést. Big Cyndi.

Így már megfelelt. Big Cyndi recepciósként dolgozott Myronnak annak idején, amikor Esperanzával a sportügynökséget működtették. Jobban szerette a formális megszólításokat, ezért neki Myron mindig Mr. Bolitar

maradt, és rendületlenül magázódtak, ő pedig ragaszkodott hozzá, hogy mások Big Cyndinek nevezzék, ne egyszerűen Cyndinek. Hivatalosan is megváltoztatta a nevét, ezért az irataiban a vezetékneve Cyndiként, a keresztneve Bigként szerepelt.

– Merre van Esperanza? – érdeklődött Myron.

– A VIP-belépősökkel találkozik – felelte Big Cyndi. – Roppant népszerű, tudja.

– Igen, tudom.

– A VIP-belépősök többsége férfi, Mr. Bolitar.

– Értem.

– Ötszáz dollárt leperkálnak egy jegyért. Mindössze annyit nyernek vele, hogy lefényképezkedhetnek Little Pocahontasszal. Nem mintha nekem nem lenne saját rajongótáborom, tudja.

– Magától értetődik.

– Én ezret kérek, Mr. Bolitar. Válogatósabb vagyok.

– Ezt jó tudni.

– Parancsol egy kis zöldturmixot? Nincs valami jó színben.

– Köszönöm, nem.

– Mr. Mickey?

Mickey hárítón felemelte a kezét.

– Köszönöm, én sem, semmit.

Két perccel később Esperanza lépett be az öltözőbe, és fürdőköpenyt kanyarított magára szarvasbőr bikinije fölé. Mickey felpattant, amint a nő benyitott. Más lehetőség nem adódott. Esperanza külleme férfiakra és fiúkra egyformán hatott. Szépsége a karibi naplementéket vagy a holdfényes tengerparti sétákat idézte.

– Jaj, milyen kedves, hogy felállsz, Mickey.

Esperanza összevont szemöldökkel meredt Myronra, aki viszont tüntetőleg ülve maradt. Esperanza gyors puszit nyomott Mickey arcára. Mickey gratulált neki a nagyszerű előadáshoz. Myron csak ült és várt. Esperanzával már

régóta jóbarátok voltak. A nő nála dolgozott a sportügynökségnél, aztán estin jogi diplomát szerzett, és Myron üzlettársává lépett elő. Myron jól ismerte őt. Esperanza jól ismerte Myront.

Myron ezért kivárt.

Pár perc könnyed csevegés után Esperanza megragadta Mickey kezét.

– Nem bánod, ha egy kicsit elbeszélgetek a nagybátyáddal?

– Ó, dehogyis, csak nyugodtan.

– Jöjjön, Mr. Mickey! – intett a fiúnak Big Cyndi. – Komcsi Connie észrevette magát az első sorban, és szólt, hogy szeretne megismerkedni önnel.

– Ohm, rendben.

– Azt mondta, hogy… szó szerint idézem: „ennivaló”.

Mickey falfehér lett, de a távozó nő után eredt.

– Aranyos gyerek – jegyezte meg Esperanza.

– Az.

– Már nem utál?

– Nem, azt hiszem.

– És hogy vannak a szülei?

Myron a fejét ingatta.

– Meglátjuk.

Esperanza betette az ajtót.

– Szóval Londonban jártál.

– Aha.

– Nem említetted, hogy mész.

– Az utolsó pillanatban derült ki.

– Láttam a hírekben, hogy Londonban megkerült egy eltűnt fiú.

– Aha.

– De nem Win unokatestvére.

– Nem – válaszolta Myron. – A másik srác. Patrick Moore.

– Egy hatalmas robbanásról is olvastam azon a helyen, ahol a srácot megtalálták. Kidöntött egy egész falat.

– Ismered Wint – legyintett rá Myron. – Nem erőssége a finomkodás.

Esperanza egyenesen Myron szemébe nézett.

– Tehát igaz? Tényleg találkoztál Winnel?

– Igen. A segítségemet kérte.

– Rendben van?

– Rendben volt bármikor is?

– Érted, hogy gondolom.

– Úgy tűnt, minden oké vele.

– Vagyis az a sok pletyka, hogy Win meghibbant, és remeteéletet él...?

– Ő terjesztette őket.

Myron mindent elmesélt a történtekről. Esperanza vele szemben ült, és hallgatta. Myront ez a szebb napokra emlékeztette, amikor még fiatalon belevágtak az egészbe, és órákon át szerződésekről és szponzori megállapodásokról beszélgettek. Esperanza hosszú éveken át Myron mindennapjaihoz tartozott. Myronnak hiányzott ez az időszak.

Amikor végzett a beszámolóval, Esperanza a fejét ingatta.

– Itt valami nem stimmel.

– Én is tudom, oké?

– És holnap találkozol a fiúval, akit megmentettél?

– Reméljük.

– Big Cyndi meg én szívesen segítünk, ugye tudod?

– Megoldom. Épp elég dolgotok van.

– Ne csináld ezt, Myron!

– Mit ne csináljak? A vállalkozásotokkal kell foglalkoznotok.

– A vállalkozást én vezetem. Big Chief Mama és Little Pocahontas hol feltűnik a műsorban, hol nem. Bármikor szabaddá tudjuk tenni magunkat, amikor kellünk neked. –

Esperanza közelebb hajolt hozzá. – Win unokatestvéréről van szó. Szeretnék részt venni a dologban. Ahogy Big Cyndi is. Szóval ne rekessz ki minket!

Myron bólintott.

– Rendben. – Némi töprengés után hozzátette: – Ha már itt tartunk, hol van Hector?

Esperanza tekintete elkomorodott. Amikor újra megszólalt, haragosan köpte ki a szavakat.

– Az apjánál.

– Ó. A hanghordozásodból arra következtetek, hogy nem állsz jól az elhelyezésért folytatott csatában.

– Tom egyik ismerőse jóban van a bíróval. Egy golfozó cimborája, ha hiszed, ha nem.

– Nem lehet áthelyeztetni az ügyet?

– Az ügyvédem szerint nem. Találd ki, mivel állt elő Tom!

– Mivel?

– Hogy… – idézőjeleket rajzolt a levegőbe – … „erkölcstelen” életmódot folytatok.

– Mert pankrátor vagy?

– Mert biszexuális vagyok.

Myron szemöldöke összeszaladt.

– Most komolyan?

– Aha.

– De hát a biszexualitás ma már annyira mindennapos.

– Tudom – felelte Esperanza.

– Gyakorlatilag közhelyszámba megy.

– Nekem mondod? Annyira túlhaladottnak érzem magam.

Elfordította a tekintetét.

– Vagyis rosszul áll a szénád?

– Előfordulhat, hogy elveszik tőlem, Myron. Ismered Tomot. A világegyetem urának képzeli magát. Az ő szemében nem az a fontos, mi helyes, és mi helytelen, nem az igazság számít neki. Kizárólag a győzelem. Az egész arról

szól, hogy diadalt arasson felettem, bármibe kerül is ez.

– Tehetek érted valamit?

– Válaszolj egy kérdésre!

– Mi lenne az?

– Tudtad róla, hogy ilyen felfuvalkodott fasz, ugye?

Myron nem felelt.

– Altkor hogyan hagyhattad, hogy hozzámenjek?

– Úgy gondoltam, nem az én tisztem közbeavatkozni – válaszolta Myron.

– Akkor kinek a tiszte lett volna?

Bumm. Erre nem volt mit válaszolnia. Esperanza pár másodpercig csak bámult rá. Nem volt családja. Egyedül Myronra és Big Cyndire támaszkodhatott.

– Hallgattál volna rám? – kérdezte Myron.

– Pont annyira, mint te, amikor közöltem veled, milyen egy borzalmas egy perszóna Jessica.

– Végül magam is ugyanerre jutottam.

– Aha, persze, ugyanerre jutottál. Közvetlen azután, hogy dobott téged, és máshoz ment feleségül. – Esperanza bűnbánó képet vágott. – Ne haragudj, ezt nem kellett volna. Csak kiakadtam.

– Semmi gond.

– Ráadásul itt van neked Terese.

– És ellene nincs kifogásod?

– Szeretem. Ha rá tudnám venni, hogy átálljon, ellopnám tőled.

– Hízelgő – válaszolta Myron.

– Várj csak!

– Mi az?

– Ha Win visszatért, az azt jelenti, hogy már nem én vagyok a násznagyod?

– Sosem voltál az – felelte Myron. – Násznagy csak férfi lehet.

– Hímsoviniszta!

– Viszont Terese-zel szerettünk volna megkérni valamire.
– Na?
– Megtisztelőnek éreznénk, ha te vezetnéd a szertartást.
Nem fordult elő gyakran, hogy Esperanza ledöbbent. Most mégis ez történt.
– Komolyan?
– Igen. Fel kell szenteltetned magad az interneten, de komolyan azt szeretnénk, ha te adnál össze minket.
– Szemétláda! – mordult fel Esperanza.
– Most meg mi van?
– Még hátravan egy találkozó a VIP-belépősökkel, erre el fogom bőgni magam.
– Dehogy fogod. Keményebb vagy te annál.
– Igaz. – Esperanza felállt, és az ajtó felé indult. – Myron?
– Igen.
– Hányszor kért tőled eddig segítséget Win?
– Azt hiszem, ez az első alakalom.
– Meg kell találnunk Rhyst – jelentette ki Esperanza.
A hazaikon Mickey végig szótlanul ült a kocsiban.
Nagybáty és unokaöcs nem mindig értettek egyet. Mickey sok mindenért, ami a szüleivel történt, Myront hibáztatta. Bizonyos szempontból jogosan. Esperanza nem értette, miért nem lépett közbe Myron, és figyelmeztette őt Tom mocsokságaira. Az okok közt Mickey is szerepelt. Annak idején Myron közbeavatkozott, amikor az öccse (Mickey apja), Brad azt tervezte, hogy elszökik a teniszező üdvöskével (Mickey édesanyjával), Kitty Hammerrel.
E döntése, hiába vezérelte a legnemesebb szándék, katasztrófához vezetett.
– Az eltűnt fiú – szólalt meg Myron – veled egykorú.
Mickey kibámult az ablakon. Sok mindent átélt már a korához képest – hektikus neveltetést, édesanyja kábítószer-függőségét, az apja bizarr feltámadását halottaiból. Mickey ezenkívül minden jel szerint örökölte a

Bolitarok hőskomplexusért felelős génjét. Rövid idő alatt rengeteg jót cselekedett. Ez felerészt büszkeséggel, felerészt aggodalommal töltötte el Myront.

– Arra gondoltam, esetleg felvilágosíthatnál, hogy viselheti ezt – mondta az unokaöccsének Myron.

– Ez most komoly?

– Igen.

Mickey grimaszolt.

– Tehát ha egy negyvenes főszerrel akad dolgom, akkor mindennel kapcsolatban téged kérdezzelek arról, mi járhat a fejében.

– Jogos – ismerte el Myron.

– Mennyi ideje is, tíz éve rabolták el?

– Pontosan.

– Tudsz róla, hol bújtatták ez idő alatt? – érdeklődött Mickey.

Myron a fejét csóválta.

– Csak annyit, hogy az utcán árulta magát.

Csend.

– Myron?

– Tessék?

– Mesélj el mindent, oké?

Myron elmondta, mi történt. Mickey egyszer sem szakította félbe.

– Patrick tehát már hazakerült – állapította meg Mickey.

– Igen.

– És elvileg holnap találkozol vele.

– Ez a terv.

Mickey megdörgölte az állát.

– Ha valamiért nem sülne el jól, szólj!

– Miből gondolod, hogy nem fog jól elsülni?

Mickey nem válaszolt.

– Nem akarlak belekeverni, Mickey.

– Egy eltűnt kamaszról beszélünk, Myron. Végül is, ahogy

mondtad, lehet, hogy jobban értem, mi járhat a fejében.

14

Myron kocsija felkaptatott az újgazdagok hatalmas házai mellett, amelyek úgy terpeszkedtek el, mintha építésükkor növekedési hormont kevertek volna a malterbe. A gyepet mindenütt túlzott gonddal ápolták, az élő sövényt ijesztően tökéletesre nyírták. A nap úgy ragyogott, mintha gombnyomásra működő gépből sugározna a fénye. A tégla kifogástalanra fakult, túl kifogástalanra, ami hamis Las Vegas-Disney-hatást kölcsönzött a környéknek. Egyetlen ház előtt sem sötétlett aszfaltozott kocsibejáró. Valamiféle különleges mészkőből rakták ki őket, amit nem szívesen rondított össze az ember azzal, hogy ráhajt a kocsijával. Mindenről sütött a vagyon. Myron letekerte az ablakot, szinte a megfelelő háttérzenére számítva, talán Bachra vagy Mozartra, de csak a csend áradt be, aminél, ha jobban belegondolt, tökéletesebb zenei aláfestést találni sem lehetett volna.

A házak gyönyörűek és festőiek voltak – és egy motelláncnál sem lehetettek volna barátságtalanabbak.

Az utcán több új platós kocsit lehetett látni, bár közel sem annyit, amennyit az ember várt volna. A kapu nyitva állt, ezért

Myron behajtott Baldwinék – igen – mészkő bejárójára. Nyolc harminc lévén még fél órája maradt a Moore-ékkal megbeszélt találkozóig. Myron kiszállt a kocsiból. A gyepet annyira zöldnek találta, hogy kis híján lehajolt megvizsgálni, nem frissen festették-e.

Csokoládészínű labrador lódult meg felé. Olyan izgatottan csóválta a farkát, hogy alig bírt vele lépést tartani a feneke. Az utolsó pár métert félig csúszva tette meg. Myron fél

térdre ereszkedett, és megvakarta a kutya füle tövét.

A labrador mögött egy fiatal – Myron húszévesnek becsülte – srác lépkedett. A kezében a kutya pórázát tartotta. A haja hosszú és hullámos volt, az a fajta, amelyet folyton hátra kell dobni, nehogy az ember szemébe lógjon. Fekete Lycra kocogónadrágot és felsőt viselt, a felső matrózkék ujja pedig tökéletesen passzolt a futócipő matrózkékjéhez. Myron úgy érezte, mindkét szülő vonásai felfedezhetők rajta.

– Hogy hívják a kutyát? – kérdezte Myron.

– Chloénak.

Myron megállt.

– Ha jól sejtem, Clarkhoz van szerencsém.

– Nekem pedig Myron Bolitarhoz. – Az ifjú közelebb lépett, és kezet nyújtott. Myron megrázta. – Örvendek.

– Én is – válaszolta Myron.

Myron fejben gyors számításokat végzett. Clark Rhys bátyja. Tizenegy éves volt, amikor elrabolták a testvérét, így most huszonegynek kellett lennie.

Egy pillanatig mindketten után toporogtak. Clark jobbra nézett, aztán balra, végül mosolyt erőltetett az arcára.

– Egyetemre jársz? – érdeklődött Myron, csak hogy kérdezzen valamit.

– Igen, elsőéves vagyok.

– Melyikre?

– A Columbiára.

– Kiváló suli – állapította meg Myron, csak hogy mondjon valamit. – Melyik szakot végzed? Vagy ilyen bosszantó kérdésekkel csak a hozzám hasonló őskövületek állnak elő?

– Politológia.

– Ó – válaszolta Myron. – Én is azt tanultam.

– Nagyszerű.

Újabb kínos csend.

– Van már elképzelésed róla, mihez kezdesz, miután

lediplomáztál? – kérdezte Myron, mivel nem jutott eszébe ennél elcsépeltebb és ostobább kérdés, amit egy huszonegy éves srácnak feltehet.

– Abszolút semmi – felelte Clark.

– Felesleges elsietni.

– Köszönöm.

Most gúnyolódott? Bárhogy is, újabb kínos csend következett.

– Valószínűleg be kellene mennem – szólalt meg aztán Myron, és a bejáratra mutatott, hátha Clark nem érti, mit ért „be” alatt.

Clark bólintott. Aztán azt mondta: – Maga mentette meg Patricket.

– Volt segítségem. – Amit megint értelmetlen volt megjegyeznie. A srác nem szerénykedést várt tőle. Ezért hozzátette: – Igen, ott voltam.

– Anya szerint Rhyst is majdnem sikerült kimentenie.

Myronnak fogalma sem volt, mit mondjon erre. Zavartan körbepislogott, és ekkor esett le neki a tantusz.

A tett színhelye.

Nancy Moore ugyanezen a gyalogösvényen ment végig, hogy becsengessen, és elhozza rendszeres játszópajtásától Patricket. Nem sokkal azután Brooke is ugyanitt vágott át, amikor nem sikerült elérnie Vada Linnát, az *au pair*t.

– Tizenegy éves voltál – jegyezte meg Myron.

Clark bólintott.

– Igen, így van.

– Emlékszel valamire?

– Pontosan mire?

– Bármire. Hol voltál, amikor történt?

– Mit számít ez?

– Mindössze utánanézek az egésznek, ennyi.

– És nekem mi közöm ehhez?

– Semmi – felelte Myron. – De így szoktam csinálni.

Mármint a nyomozást. A sötétben botorkálok. Buta kérdéseket teszek fel. A legtöbb sehová sem vezet. Néha azonban még egy buta kérdés is váratlan fényt deríthet valamire.

– Iskolában voltam – válaszolta Clark. – Mr. Dixon óráján. Ötödikben.

Ez szöget ütött Myron fejébe.

– Rhy s és Patrick miért nem ment iskolába?

– Még óvodába jártak.

– És?

– És nálunk csak félnapos az óvoda.

Myron egy pillanatra elmerengett ezen.

– Mire emlékszel?

– Tényleg semmire. Hazajöttem az iskolából. Itt voltak a rendőrök.

Vállat vont.

– Na látod – mondta erre Myron.

– Mit látok?

– Segítettél.

– Hogyan?

Kinyílt a bejárati ajtó. Brooke lépett ki rajta.

– Myron?

– Igen, elnézést, Clarkkal beszélgettem.

Clark szó nélkül felcsatolta a pórázt a kutyára, és kocogva megiramodott az út felé. Myron Brooke felé indult, nem tudva, megpuszilja, kezet rázzon vele, vagy mit tegyen. Brooke magához húzta, hogy átölelje, ami megoldotta a helyzetet. Brooke-nak kellemes illata volt. Kék farmernadrágot és fehér blúzt viselt. Jól állt neki.

– Korábban érkeztél – jegyezte meg.

– Megmutatnád a konyhát? – kérdezte Myron.

– Rögtön a lényegre, mi?

– Gondoltam, nem akarod húzni a dolgot.

– Jól gondoltad. Erre!

A padló márványból készült: kopogó lépteik hangosan visszhangoztak a folyosón. Az emeletre kétfelé ágazó lépcső vezetett, amihez hasonlót ritkán látni a valóságban. A falakat halvány mályvaszínűre festették, és falikárpitok borították. Újabb lépcső vitt fel a nappaliból a téglalap alakú konyhába, amelynek méretei és kiterjedése egy teniszpályáénak felelhetett meg. Minden felület fehéren vagy krómosan csillogott, és Myron eltűnődött, vajon mennyi időt és energiát kell rászánni, hogy egy ilyen helyiséget tisztán tartsanak. A padlótól a mennyezetig nyúló ablakok lélegzetelállító kilátást kínáltak a hátsó udvarra, a medencére és a kerti pavilonra. Távolabb az erdő pereme húzódott.

– Ha jól emlékszem a rendőrségi jegyzőkönyvre – kezdte Myron –, a dadus a mosogató mellett állt.

– Így van.

Myron balra pördült.

– A két fiú pedig a konyhaasztalnál ült.

– Igen. Előtte az udvaron játszottak.

– A hátsó udvaron?

– Igen.

– Tehát odakint játszanak. Aztán a dadus behozza őket uzsonnázni.

Myron odasétált a tolóajtóhoz, és megpróbálta kinyitni. Nem mozdult.

– Ezen az ajtón jöttek volna be?

– Igen.

– Akkor a dadus nem zárta be.

– Annak idején sose zártuk – válaszolta Brooke. – Biztonságosnak éreztük itt hátul.

Ettől mindketten elnémultak.

Myron törte meg a csendet.

– A dadus szerint az emberrablók fekete ruhát és símaszkot viseltek, a szokásos szerelést.

– Így van.

– És nincs biztonsági kamerátok vagy ilyesmi?

– Most már van. De akkoriban még nem szereltettük fel. A bejáratnál működött egy kamera, hogy láthassuk, ki csöngetett be.

– Felteszem, a rendőrség kielemezte a felvételt.

– Nem volt mit kielemezni. Semmit sem rögzített. Kizárólag élőképhez használtuk.

A konyhában kör alakú asztal állt négy székkel. Rhysnek egyetlen testvére volt, Clark, ezért Myronban felmerült, hogy bizonyára mindig négy széket használtak, és a történtek után senkinek sem volt szíve változtatni ezen. Vajon tíz éven át minden este így ültek le vacsorázni?

Myron a nőre nézett. Brooke tudta, min morfondírozik. Az arcára volt írva.

– Néha a konyhaszigetnél is eszünk – mondta.

A konyha közepén nagy, téglalap alakú konyhasziget nyúlt el. Felette pazar rézserpenyők lógtak a mennyezetről. Az egyik oldalát tárolónak használták. A másik mellett hat bárszék állt.

– Egyvalami zavar – jegyezte meg Myron.

– Micsoda?

– Minden az ablakok felé néz. Mármint a konyhaasztalnál lévő egyik szék kivételével. A mosogató mellől kilátni. A tűzhelytől kilátni. Ahogy a bárszékekről, de még az asztaltól is.

– Igen.

Myron a tolóajtóhoz lépett. Balra nézett, aztán jobbra.

– Tehát három símaszkos férfi eljutott egészen idáig... egészen eddig az ajtóig úgy, hogy senki sem vette észre őket?

– Vadát lefoglalta a munka – válaszolta Brooke. – Épp uzsonnát készített. A fiúk, hát, nem hiszem, hogy kibámultak volna az ablakon. Valószínűleg valamilyen

videojátékkal szórakoztak.

Myron megnézte, mennyire széles az udvar, mennyire nagyok az ablakok.

– Azt hiszem, ez elképzelhető.

– Mi más lehetne a magyarázat?

Egyelőre értelmetlen lett volna felelni a kérdésre.

– Clark azt mesélte, hogy iskolában volt, amikor a fiúkat elrabolták.

– Így van. Na és?

– A legtöbb gyerek délután három körül végez az iskolában. Az itteni óvodák csak félnaposak, igaz?

– Így van. Tizenegy harminckor engedték haza őket.

– És az emberrablók erről is tudtak.

– Na és?

– Semmi. Csupán arra utal, hogy valamennyire megtervezték a dolgot, ennyi.

– A rendőrök is erre jutottak. Arra, hogy valószínűleg követték Vadát vagy Rhyst, és ismerték a napi rutinjukat.

Myron eltöprengett ezen.

– De Rhys nem mindennap jött haza az óvodából, ugye? Úgy értem, időnként feltehetően a játszópajtásaihoz ment el. Ha jól sejtem, időnként például Patrickékhoz is.

– Így van.

– Tehát egyrészt gondosan kiterveltnek tűnik a dolog. Három férfi. Akik ismerik a napi időbeosztást. Másrészt abban kell bízniuk, hogy az *au pair* nem zárja be a tolóajtót, és senki sem látja meg őket, amikor megközelítik a házat.

– Azt is tudhatták, hogy Vada sosem zárta az ajtót.

– Mert kilesték, hogy az udvar felől szokott bemenni a konyhába? Elég valószerűtlen.

– Be is törhették volna az ablakot – vetette fel Brooke.

– Nem tudlak követni.

– Tegyük fel, hogy Vada észrevette őket. Akár odaérhetett volna időben az ajtóhoz, hogy bezárja. Aztán? Az

emberrablók betörhették volna az ablakot, hogy magukkal vigyék a fiúkat.

Mindez lehetséges, gondolta Myron. De miért vártak? Miért nem az udvarról rabolták el a fiúkat? Talán attól féltek, hogy valaki észreveszi őket?

Túl korai lett volna elméleteket gyártani. Több adatot kellett összegyűjtenie.

– Tehát ideérnek az emberrablók, és belépnek, pontosan ott, ahol most állunk – folytatta Myron.

Brooke egy pillanatra megdermedt.

– Igen.

– Egy kissé nyersen fogalmaztam, elnézést.

– Ne atyáskodj velem!

– Nem atyáskodom. De ettől még nem feltétlenül kell érzéketlennek lennem.

– Előbb tudjuk le ezt! – javasolta Brooke.

– Tudjuk le?

– Nyilván azon tűnődsz, hogyan csinálom – válaszolta Brooke. – Hogy vagyok képes mindennap kijönni a konyhába és elsétálni a szék mellett, ahol annak idején Rhys ült. Mindent kizárok? Néha elsírom magam? Mindkettő előfordul, azt hiszem. De többnyire emlékezem. Többnyire belépek a konyhába, és mindennap újraélem. És szükségem van erre. Senki sem értette, miért nem költözünk el. Miért kell nekünk ez a fájdalom. Elárulom, miért. Mert jobb ez a fájdalom. Jobb, mint a feladás fájdalma. Egy anya nem adja fel a reményt, hogy visszakapja a gyerekét. Ezért tudok együtt élni a fájdalommal. Azzal nem tudnék együtt élni, ha feladnám.

Myronnak eszébe jutott, amit Win mondott neki arról, hogy Brooke a lezárás hiányától szenved, és ettől még elviselhetetlenebb az egész. Elérkezik az idő, amikor nem lehet többé halogatni a válaszokat. A fájdalommal talán együtt lehet élni, a bizonytalanság, a purgatórium, a pokol

tornácán való veszteglés viszont felemészti az embert.

– Most már megérted? – kérdezte Brooke.

– Megértem, igen.

– Akkor tedd fel a következő kérdést!

Myron nem teketóriázott.

– Miért pont az alagsorba vitték? – Az eltolható üvegajtóra mutatott. – Betörsz ide. Már elvitted a fiúkat. Elkaptad a dadust. Úgy döntesz, hogy élve hagyod. Hogy megkötözöd. Tehát miért nem itt? Minek levinni az alagsorba?

– Talán pontosan amiatt, amire az előbb rámutattál?

– Mire is?

– Ha itt hagyják megkötözve, az udvarból észre lehet venni.

– De ha a hátsó udvarra ennyire jól rálátni, akkor eleve miért arra mentek?

Myron súlyos lépteket hallott közeledni a lépcsőn. Ránézett az órájára. Reggel nyolc negyvenöt.

– Brooke!

Chick volt az. Besietett a konyhába, aztán megtorpant, észrevéve Myront. Öltönyt és nyakkendőt viselt, az oldalán elegáns válltáska, az aktatáska korszerű megfelelője lógott. Vajon Chick azt tervezte, hogy beszél Patrickkel, aztán esetleg még pár órára beugrik az irodába?

Chick nem bajlódott a köszönéssel. Myron orra elé dugta a mobiltelefonját.

– Te sosem nézel rá az SMS-eidre? – kérdezte a feleségétől.

– A folyosón hagytam a mobilomat. Miért?

– Csoportos üzenet Nancytől kettőnknek – felelte Chick. – Azt szeretné, ha náluk találkoznánk, nem itt.

15

Myron kocsijával mentek. Myron vezetett. Chick és Brooke hátraültek. Egymás kezét szorongatták, ami valamiért nem illett hozzájuk.

– Az utca végén forduljon balra! – utasította Chick.

Balra fordulva megindultak lefelé a domboldalon. Ez a környék valamivel kevésbé látszott vagyonosnak, ám csupán árnyalatnyi különbségekről volt szó. Chick navigálta Myront. Az út nem tartott sokáig. A két házat egy mérföld sem választotta el egymástól.

Amikor végül befordultak Moore-ék utcájába, Chick összevonta a szemöldökét, és az orra alatt dörmögte: – A francba!

Az utca mindkét oldalán közvetítőkocsik egész sora állt. Ez persze logikusnak tetszett. Patrick Moore tíz év távollét után hazakerült. A sajtó képeket és videókat akart az eltűnt fiúról, a boldog szülőkről és a nagy visszatérésről. A médiában mindeddig egyetlen kép került elő a nemrégiben kimenekített Patrickről. Egy londoni kórház segédápolója távolabbról egy némileg elmosódott fényképet készített az alvó kamaszról, és eladta egy brit bulvárlapnak.

Érthető módon újabbakra vágytak.

A média az autó köré rajzott, de Myron továbbhajtott, hogy senki se kerülhessen eléjük. A kocsibejáró végében egy városi zsaru strázsált. Intett Myronnak, mögötte pedig mindenkit megállított. A médiamunkások engedelmeskedtek, és inkább a teleobjektívjeikre támaszkodtak. Myron felfigyelt egy „eladó” feliratra az udvarban. Felsiklott előtte a garázsajtó. A kocsi begurult, aztán az elektromos ajtó lassan bezárult mögötte. Myron

leállította a motort. Megvárták, amíg az ajtó teljesen lecsukódik, kívül rekesztve a fürkésző lencséket, mielőtt mindhárman kinyitották az ajtót, és kiszálltak.

A garázsba két autó fért be. A mellettük álló kocsi egy Lexus szedán volt. A garázs nem tűnt zsúfoltnak, nem annyira azért, mert a tulajdonosok szerették a rendet, hanem egyszerűen, mert semmit sem tartottak odabent. Itt semmi sem árulkodott „kertvárosi családról", de miért is kellett volna? Patricknek is volt egy idősebb testvére, Francesca, aki, ha Myronnak nem csalt az emlékezete, nagyjából Clarkkal lehetett egyidős, öccse vagy húga viszont egy sem akadt. Hunter és Nancy elváltak, így aztán egészen pár nappal ezelőttig így éltek: egyedülálló anyuka és egyetemista lánya. Nancy valószínűleg arra készült, hogy elköltözzön, és új fejezetet nyisson az életében.

Kinyílt a garázsból a házba vezető ajtó. Hunter Moore dugta ki rajta a fejét. Mintha meglepődött volna, hogy Myront is itt látja velük, de gyorsan túltette magát a dolgon: kezet ráztak, összetegeződtek.

A konyha egészen otthonosnak hatott, kőburkolatával és fából készült szekrényeivel rusztikus hatást keltett. Nancy a konyhaasztal mellett állt egy férfi társaságában, akit Myron nem ismert fel.

A férfi rájuk villantotta mosolyát. A mosolya láttán Myront kirázta a hideg. Az alak kopaszodott, szívósnak tűnt, és ránézésre az ötvenes éveiben járhatott, az orrán olyan szemüveggel, amit leginkább pápaszemnek mondana az ember. Kopott farmernadrágba tűrt farmeringet viselt. Egész habitusa egy szabadtéri folkfesztivál bemondóját juttatta az ember eszébe.

Pár pillanatig mind a hatan csak ácsorogtak, mintha a két házaspár segédeket hozott volna magával, akik majd helyettük párbajoznak. Myron megpróbálta felmérni Nancyt és Huntert. Csupán annyit sikerült megállapítania, hogy

idegesek. Mr. Folkfesztivál ugyanakkor láthatóan elemében volt. Ő szólalt meg elsőként.

– Mi lenne, ha mindannyian leülnénk? – javasolta.

– Ki az ördög maga? – kérdezte Chick.

A férfi Chickre villantotta hátborzongatóan nyájas mosolyát.

– Lionel.

Chick Myronra nézett, aztán a nejére, majd Moore-ékra.

– Patrick hol van?

– Odafent – felelte Lionel.

– Na és mikor találkozhatunk vele?

– Hamarosan – válaszolta Lionel. – Addig is üljünk le a nappaliban, ahol kényelmesebb körülmények között beszélgethetünk!

– Hé, Lionel! – fordult hozzá Chick.

– Tessék?

– Úgy nézünk ki, mint akik kényelemre vágynak?

Lionel a lehető legmegértőbben, legegyüttérzőbben, leghamisabban bólintott.

– Vettem a célzást, Chick. Nem bánja, ha Chicknek szólítom?

Chick Myronra és Brooke-ra nézett, mint aki aziránt érdeklődik, mi a kénköves rohadás folyik itt.

Brooke Nancy felé lépett.

– Mi folyik itt, Nancy? Ki ez a pasas?

Nancy kétségbeesettnek tűnt, de Lionel közéjük lépett.

– A nevem Lionel Stanton – magyarázta készségesen. – Orvos vagyok, aki Patricket kezeli.

– Miféle orvos? – kérdezte Chick.

– Pszichiáter.

Ajaj. Myron rosszat sejtett.

Nancy Moore megfogta Brooke kezét.

– Segíteni akarunk.

– Természetesen segíteni – tette hozzá Hunter. Egy kissé

ingadozott, és Myronban kétely támadt afelől, józan-e.

– Miért érzem úgy, hogy most egy „de” következik? – szólalt meg Chick.

– Nincs „de” – jelentette ki Lionel. – Csupán azt szeretném, ha megértenék, hogy Patrick borzalmas megpróbáltatáson ment keresztül.

– Valóban? – kérdezte Chick gúnytól csöpögő hangon. – És nekünk fogalmunk sincs, milyen lehet ez, ugye?

– Chick! – Brooke volt az. A fejét ingatva jelzett Chicknek, hogy hagyja abba. – Folytassa, doktor úr!

– Kerülgethetném a témát – magyarázta Lionel de hadd tisztázzak valamit rögtön az elején. Nem lesz köntörfalazás. Sem szakzsargon. Sem kifogások. Kizárólag a meztelen igazság.

Hajajaj, gondolta Myron.

– E pillanatban Patrick nem segíthet önöknek.

Chick szája elnyílt, de Brooke csendre intette.

– Hogy érti, hogy nem segíthet nekünk?

– Ha jól tudom, Mrs. Moore tegnap este azt javasolta, hogy találkozzanak maguknál.

– Igen, így igaz.

– Én érvénytelenítettem a döntést. Ezért vannak itt. Ha most visszavinnék Patricket oda, ahol mindez kezdődött, ha úgy tetszik, a bűntény helyszínére... eleve törékeny lelkiállapotában ez pusztító hatással lehetne rá. Patrick csaknem kataton állapotban van. Amikor megszólal, csak annyit közöl, hogy éhes vagy szomjas, de ilyesmire is kizárólag akkor hajlandó, ha noszogatják.

Myron most először szólalt meg.

– Kérdezte őt Rhysről?

– Természetesen – felelte Lionel.

– És? – kapta fel a fejét Brooke.

Lionel ismét a lehető legmegértőbb, legegyüttérzőbb, leghamisabb arckifejezését öltötte magára.

– Semmit sem tud mondani az önök fiáról. Sajnálom.

– Baromság – csattant fel Chick.

Nancy egy lépést tett Brooke felé.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk – mentegetőzött.

– Ti visszakaptátok a fiatokat – válaszolta Brooke. – Mi nem. Nem érted? Semmivel sem kerültünk közelebb ahhoz, hogy megtaláljuk Rhyst, mint ez előtt az egész előtt.

– Egyébként sem hiszem, hogy sok mindennel szolgálhatna önöknek – jelentette ki Lionel.

Chick ebből nem kért tovább.

– Hogy mondta?

– Ne értsen félre! Folyamatosan vele vagyok. Mindent megteszünk, hogy Patrick megnyíljon. De pillanatnyilag rendkívül kevésre emlékszik. Mintha csak annyit lenne képes felidézni, hogy gyerekként itt élt, semmi többet. Még ha tudna is mesélni a tényleges elrablásukról, nem hiszem, hogy sokat segítene. Egyelőre mindössze annyi világos, hogy a maguk fiát ugyanaz a férfi tartotta fogva, mint Patricket.

– Patrick megerősítette ezt? – kérdezte Myron.

– Konkrétan nem. A lényeg, hogy akklimatizáljuk. Patrick rengeteg időt tölt a nővérével, Francescával. Úgy látom, Francesca vigaszt jelent neki. Szeretnénk elérni, hogy vele egykorúakkal találkozzon, barátkozzon egy kicsit, de csak apró lépésekben haladhatunk.

– Mi az ördög folyik itt? – méltatlankodott Chick.

– Nyugodj le, Chick! – csitította Hunter.

– Egy frászt fogok lenyugodni. A fiad tudja, mi történt az enyémmel. Beszélnie kell velünk.

– Attól tartok, ez nem lehetséges – közölte Lionel.

– Ez most komoly? Emberrablási ügyben folyik a nyomozás. Hívom a zsarukat.

– Azzal nem sokra megy – válaszolta Lionel.

– Mégis, miért nem?

– A rendőrség nyilván járt már itt. Viszont Patrick

orvosaként azt tanácsoltam a családnak, hogy egyelőre ne engedjék kihallgatni Patricket. Az én feladatom az, hogy a páciensem érdekeit nézzem, és kizárólag a pácienseméit, de az az igazság, hogy mindenki így jár a legjobban. Ismételten biztosítani szeretném magukat afelől, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy Patrick olyan állapotba kerüljön, amikor már meg mer nyílni.

– És ez mikorra várható? – érdeklődött Chick.

– Chick – szólalt meg Nancy –, mindannyian igyekszünk, amennyire tudunk.

– Na és mit szeretnétek, mit tegyünk? – kérdezte ideges éllel Brooke. – Hogy egyszerűen menjünk haza, és várjuk, amíg nem hívtok minket?

– Tudom, mennyire nehéz lehet ez nektek... – felelte Nancy.

– Persze, Nancy, nyilván tudod.

– ...de a saját fiam érdekeit is szem előtt kell tartanom.

– A fiad... – Brooke mindkét keze ökölbe szorult – ...már itthon van. Hát nem érted? Itthon van. Átölelheted. Etetheted és gondoskodhatsz róla, hogy éjszaka ne fázzon. Az én fiam...

Brooke páncélja megrepedt. Úgy tűnt, ennek a férje sem tanúja túl gyakran.

– A pokolba ezzel! – fortyant fel Chick. Kiviharzott a szobából.

– Mégis hová megy? – kérdezte Lionel.

Chick nem felelt. A lépcsőhöz tartott.

– Patrickhez?

– Várj! – kiáltott utána Hunter. – Nem mehetsz fel csak úgy.

– Álljon meg! – utasította Lionel. – Csak lelki sérülést okoz neki ezzel.

Chick arra sem vette a fáradságot, hogy hátrapillantson. Felfelé indult a lépcsőn. Hunter utánasietett. Mivel nem tudta biztosan, mit kellene tennie, Myron egy kissé félrehúzódott, csupán annyira, hogy Hunternek ki kelljen kerülnie.

Chick Patricket szólongatta.

Myron hallotta, ahogy nyílik, majd csukódik egy ajtó. Hunter

és Lionel felrohantak a lépcsőn. Myron a sarkukban maradt, készen rá, hogy szükség esetén közbelépjen. Brooke és Nancy mögötte szedték a lábukat. Myron kivételével mindenki kiabált. Amikor a lépcső tetejére értek, Chick már Patrick ajtaja előtt állt.

– Ne! – ordította Hunter. Chick felé lódult, de elkésett.

Chick benyitott. Amikor benézett, kővé dermedt.

Myron jóval termetesebb és erősebb volt Lionelnél. Nem sokat kellett beleadnia, hogy félretolja az útból, megelőzve az ajtónál. Amikor odaért, a tekintete követte Chickét, aki a hálószoba túlsó sarkába meredt.

Ott, a sarokba húzódva, mintha a fába próbálná bekaparni magát, Patrick Moore kuporgott.

A szobában láthatóan semmi sem változott az elmúlt tíz évben. Egy hatéves kisfiú gyerekszobája maradt. Az ágy alakja egy versenyautóéra emlékeztetett. A falat egy régi szuperhősmozi plakátja díszítette. A polcon három szerény méretű sportserleg állt. A szekrénye fölé Patrick nevét rakták ki nagy fabetűkből. A tapéta élénk kék színű volt. A szőnyeg mintázata egy kosárlabdapálya büntetőterületét rajzolta ki.

Patrick flanelpizsamát viselt. Előtte fejhallgató hevert a földön, e pillanatban azonban a fülére tapasztotta a kezét. A szemét szorosan lehunyta. Felhúzott térddel hintázott előre-hátra.

– Kérem, ne bántsanak, kérem, ne bántsanak! – motyogta, mint aki mantrát ismételget.

Nancy Moore előrefurakodott Myron mellett, és a szoba végébe szaladt. Térdre hullt, és a karjába kapta a fiát. A fiú az édesanyja vállába fúrta a fejét. Nancy baljóslatú ábrázattal fordult az ajtó felé. Hunter és Lionel utánanyomultak. Mindhárman felsorakoztak, szinte alakzatba rendeződve, hogy megvédjék a síró kamasz fiút.

– Próbáltuk szépen elmagyarázni – szólalt meg halkan Hunter. – Szeretném, ha most távoznátok.

16

Imádom Rómát.

Mindig az Excelsior hotel Villa La Cupolájában szállok meg, abban a lakosztályban, amely az egykori palota felső két szintjét foglalja magába. Szeretem a Via Venetóra néző napozóteraszt. Szeretem a kupola freskóit, amelyeket úgy festettek meg, hogy passzoljanak az ablakból nyíló kilátáshoz. Szeretem a magánszínházat, a szaunát, a gőzfürdőt, a jakuzzit.

Ki ne szeretné?

Annak idején Vincenzo, a recepciós foglalkozott a, hogy is fogalmazzak, szórakoztatásommal. Az ő feladata volt elintézni, hogy az úri társaságban „esti hölgyvendégként", avagy „kurtizánként" emlegetett nő várjon rám. Előfordult, hogy kettő. Egészen ritka esetekben három. A Villa La Cupola lakosztálynak hat hálószobája van. Így bármilyen hölgytársaság gond nélkül ott tölthette az éjszakát, ha úgy tartotta kedve, de nem velem. Nekem így tetszett. Jobban szerettem így.

Igen, számos alkalommal vettem igénybe prostituáltak szolgáltatásait. Megvárom, amíg felháborodva a szívükhöz kapnak, aztán erkölcsi felsőbbrendűségük tudatában ejnye-bejnyéznek egyet.

Megvolt? Remek.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ezek az escortok kivétel nélkül az „exkluzív" avagy a „luxus" kategóriába tartoztak, de az igazat megvallva ettől se nem jobb, se nem rosszabb a helyzet, egyszóval nem fogok képmutatóan úgy tenni, mintha számítana. A magam részéről mindkét fél számára előnyös üzleti tranzakcióként fogtam fel a dolgot. Szeretem a

szexet. Azonnal kürtöljék tele a médiát! Mérhetetlenül szeretem a szexet – és szex alatt szigorúan a testi élvezeteket értem. A legtisztább formájában szeretem, vagyis kötelékektől és egyéb gyakori zavaró tényezőktől mentesen. Myron úgy véli, hogy amit ő „szerelemnek” meg „érzelmeknek” titulál, fokozza a szexuális élményt. Én nem. Én úgy hiszem, hogy az effélék csupán felhígítják az élvezetet.

Ebbe ne lássanak bele túl sokat! Nem félek az elkötelezettségtől. Egyszerűen nem érdekel.

Sosem tettem úgy, mintha másképp lenne. Sosem hazudtam a nőknek, akikkel valaha kapcsolatba kerültem, akiknek a szolgálatait igénybe vettem, vagy akikkel megismerkedtem és – közkeletű kifejezéssel élve – egyéjszakás (néha két– vagy háróméjszakás) kalandokba bonyolódtam. Megértik az álláspontomat. Ismertetem a korlátaimat, és remélem, hogy az élvezet lényegét is. Természetesen többen is úgy gondolták, hogy sikerülhet meggyőzniük, azt hitték, hogy miután megtapasztaltam, mennyire ügyesek az ágyban, amint közelebb kerültem hozzájuk, és láttam, milyen fantasztikusak, teljesen megigéznek, és így komolyabbra fordul az ügy az úgynevezett hancúrozásnál.

Jogos. Semmi gond. Mindent bele, édes! Nem foglak lebeszélni róla.

Legkedvesebb barátom, Myron Bolitar – jóllehet a „barát” szó nem képes leírni kettőnk kapcsolatát – aggódik személyiségem ezen oldala miatt. Úgy érzi, valami „hiányzik” belőlem. Mindezt arra vezeti vissza, amit az édesanyám tett az apámmal. Ámde mit számít, miből fakad? Ilyen vagyok. És alapvetően elégedett vagyok a helyzettel. Myron azt állítja, nem értem. Téved. Pontosan értem a társak iránti igényt. Leginkább azt élvezem, amikor vele leülünk, és egyszerűen megvitatjuk az élet dolgait, tévét

nézünk, vagy darabokra cincálunk egy sporteseményt – aztán, amikor végeztünk, ágyba bújok egy csupa szépség testtel, és, hm, megtörnöm.

Ez úgy hangzik, mintha „valami hiányozna”?

Eszem ágában sincs megvédeni magam a rosszmájúakkal szemben, mindazonáltal megjegyezném: a törvény előtti egyenlőség, az egyenlő bérezés, az egyenlő lehetőségek híve vagyok. A feminizmus a szótári definíció szerint „a nemek politikai, gazdasági és társadalmi egyenlőségének elmélete”. E meghatározás és szinte minden meghatározás értelmében, amellyel találkozom, feministának tekinthetem magam.

Nem hazudok a nőknek. Nem csalom meg őket. Minden vendégemmel és alkalmazottammal jól és tisztelettel bánok. Ezt aztán ők is viszonozzák. Kivéve persze azokat a lángoló pillanatokat, amikor egyikünk sem kívánja, hogy jól és tisztelettel bánjanak vele, ha értik, mire célzok meglehetősen egyértelműen.

Talán nem világos ezek után, miért hagytam fel az említett, oly sokáig tökéletesen bevált szolgáltatások igénybevételével. Az igazság egész egyszerűen az, hogy feladtam a közös megegyezés, a tisztességes üzleti gyakorlat, a kényszermentes szerződés illúzióját. Ráébresztettek, hogy nem mindig ez a helyzet. A mostanában történtek, különös tekintettel Patrick és Rhys esetére, csupán megerősítették bennem e meggyőződést. Akadnak néhányan, akik úgy érzik, évekkel ezelőtt fel kellett volna ismernem ezt, hogy korábban észre kellett volna vennem a visszaéléseket, hogy csak önérdekből hunytam szemet ezek felett.

Ismét csak azt felelhetem: jogos.

Kilépek a szobámból, és a lifttel levitetem magam az Excelsior túlzóan barokkos halijába. Vincenzo észrevesz, és elkapja a tekintetemet. Finoman lerázom. Aggódik, hogy nem kap borravalót, de miért kellene szenvednie az én

valamelyest kétszínű erkölcsi normáim miatt?

Meglehetősen jól ismerem Rómát. Közel sem annyira, mint a helybéliek, de rengeteg időt töltöttem itt. Megindulok a Via Venetón az amerikai nagykövetség felé. Befordulok jobbra a Via Liguriára, és kanyarogva felhágok a Spanyol lépcsőn. A séta kifejezetten élvezetes. Aztán leballagok a százharmincöt lépcsőfokon az aljáig, és továbbmegyek a híres Trevi-kútig. Körötte mindenütt turisták nyüzsögnek. Semmi gond. Közéjük vegyülök. A jobb kezemmel előhalászok egy pénzérmét, és hátradobom a bal vállam felett.

Túlságosan turistás egy olyan kifinomult embertől, mint *moi?* Naná. Ámde bizonyos dolgok okkal válnak elterjedtté a turisták körében.

Megcsörren a mobiltelefonom. Felveszem, és beleszólok: – Lökjed!

A vonal másik végén a felelet: – Már odaértek.

Köszönetet mondok neki, és kinyomom a telefont. A Piazza Colonnán található boltig öt perc az út. Ez itt Róma. Minden ősrégi. Semmit sem építettek át. Nem tesznek úgy, mintha felújítanának, én pedig ez esetben hálás vagyok ezért. A tér közepén magasodó oszlop, amelyet Marcus Aureliusról neveztek el, Kr. u. 193 óta áll itt. A tizenhatodik században, csaknem ezernégyszáz esztendővel később az akkori pápa elrendelte, hogy Szent Pál bronzszobrát helyezzék el az oszlop tetején.

A történelem dióhéjban: most elbúcsúzunk az önök istenétől. Üdv az enyémnek!

A palota a tér északi végében magasodik. Keletre elegáns „galleria” található. A „galleria” mellékesen a „bevásárlóközpont” szó fennhéjázó megfelelője. A sportbolt, amelyet keresek, kicsiny, ízléstelen kirakatával közvetlenül a csöppnyi, tizennyolcadik századi fehér templomtól jobbra található. A kirakatban egy gyerek próbababa áll, rajta az AS

Roma focicsapatának meze. Körötte mindenféle focilabda, stoplis focicipő, focisportszár, focisál, focisapka és focimelegítő.

Egyszóval: csupa foci.

Benyitok. A pult mögött álló férfi egy vevőnek telefonál. Úgy tesz, mintha nem látna. Átmegyek a bolt hátsó részébe, aztán fel a lépcsőn. Még sosem jártam itt, de részletes eligazítást kaptam. Az ajtót hátul találom. Bekopogok. Nyílik az ajtó.

– Jöjjön be! – szól ki a férfi.

Belépek a szobába, ő pedig beteszi mögöttem az ajtót. Kezet nyújt.

– Giuseppe.

Giuseppe focibírói szerelést visel. Teljeset. Nemcsak mezt, hanem hozzáillő fekete nadrágot, térdig felhúzott sportszárat is, a nyakában síp lóg. A karórája nagy, vastag és valószínűleg stopperóraként is funkcionál.

A háta mögé lesek. A szobát minifocipályának rendezték be. A szőnyeg fűzöld, a felezővonalat, az oldal– és alapvonalakat, a büntetőterületet fehér csíkok jelölik ki. A két szemközti fal mentén íróasztalok állnak, ahol a kapuk lennének. Az asztalokat a fal felé fordították, így az ott ülő két férfi hátat fordít egymásnak. Mindketten eszeveszett tempóban püfölik a billentyűzetet.

– Az ott Carlo – közli Giuseppe, és a jobb oldali férfira mutat. Carlo a Roma otthoni, arany-bordó mezét viseli. A falán minden csupa AS Roma, beleértve a csapat címerét, rajta a két embergyereket, Romulust és Remust a csecséből szoptató farkassal, ami történelmi szempontból érdekes, képileg meglehetősen felkavaró. A fal és a mennyezet találkozásánál a csapat játékosainak arcképei sorakoznak.

Carlo megállás nélkül gépel. Felém sem bagózik.

– Ő pedig Renato.

Renato legalább egy biccentésre méltat. Ő is fociszerelést

visel, az övé égszínkék és fehér. Az íróasztalán/kapuján minden a Lazio csapatára utal. Csupa égszínkék. Itt is arcképek díszítik a falat közvetlenül a mennyezet alatt. A Lazio címere jóval egyszerűbb a Romáénál: egy sas pajzsot tart a karmai közt.

– Uraim – jelenti be Giuseppe olaszos akcentusú angolsággal –, bemutatom az új szponzorunkat.

Bizonyos értelemben Myron küldött ide. Figyelemre méltó a memóriája. Annyi konkrétumot kértem tőle, amennyit csak fel tud idézni a Zsír Gandhival töltött rövid időről. Mesélt a gamer– helyezések aktuális állásáról a belépésekor – nem sokat tudok a videó– vagy számítógépes játékokról, vagy bárminek nevezik is ezeket –, de megjegyezte, hogy Zsír Gandhi mindenekelőtt legfőbb riválisait akarta legyőzni: a romavslazio csapatnéven futó „átkozott digókat”.

Roma a Lazio ellen.

Akik nem különösebben jártasak az európai fociban, a Roma és a Lazio ádáz ellenfelek. Mindkét csapat római székhelyű, sőt még ugyanazt a stadiont is használják. Senkit sem akarok a részletekkel untatni, de a két csapat minden évben összecsap a Derby della Capitale – azt hiszem, egyértelmű, mit jelent ez – során, amely valószínűleg a sportág legkeményebb városi rangadója.

Giuseppe odahajol hozzám.

– Nem igazán kedvelik egymást – súgja a fülembe.

– Inkább gyűlölik – dörmögi maga elé Carlo, aki még mindig gépel.

– Rettenetes egy faszi – jellemzi, vagy ahogy a fiatalok mondanák, „oltogatja” Renato Carlót.

– Fejezzétek be! – dörren rájuk Giuseppe. Aztán hozzám fordul: – Carlo és Renato a Stadio Olimpico előtti egyik verekedés közben ismerkedtek meg.

– A Roma győzött – közli Carlo.

– Bundával – vágja rá Renato.
– Egyszerűen nem bírsz veszíteni.
– Megkenték a bírót.
– Dehogyis.
– A csatárotok háromméteres lesen volt!
– Elég! – csattan fel Giuseppe. – Szóval, amint látja, volt egy kis nézeteltérés.
– Ez az eszement szemétláda megpróbált megölni – jelenti ki Carlo.
– Ó, eltúlzod.
– Kést döfött belém.
– Tollat!
– Átszakította a bőrt.
– Egy frászt.
– De felsértette. A karom csupa kék-zöld lett!
– A Roma fél a sötétben.
– A Lazio játékosai szoknyát hordanak.
– Ezt azonnal vond vissza!
Carlo a füléhez emeli a kezét.
– Melyik csapat nyert több városi rangadót? Halljam!
– Na, ebből elég. – Renato arca skarlátvörös a dühtől. – Gyerünk!
Renato feláll, és egy gemkapcsot hajít át a szoba másik végébe.
A gemkapocs eltalálja Carlo székének háttámláját, Carlo arcának a közelében sem jár, de Carlo a földre veti magát, mintha meglőtték volna.
– A szemem! A szemem!
Carlo a szeméhez kap az egyik kezével, és fetrengeni kezd, mintha rettenetes fájdalom gyötörné. Giuseppe belefúj a sípjába. Oda– száguld Renatóhoz, benyúl a zsebébe, és előránt egy sárga lapot.
– Ülj vissza!
– Szimulál! – üvölti Renato.

Carlo most már mosolyog. Elveszi a kezét, és Renatóra kacsint. Amikor Giuseppe felé fordul, Carlo megint a szeme elé kapja a kezét, és arca eltorzul a fájdalomtól.

– Szimulál! – erősködik Renato.

– Azt mondtam, visszaülni! Ne kelljen elővennem a piros lapot!

Renato még mindig dohogva leül. Carlo óvatosan visszaereszkedik a székébe.

Giuseppe megint odajön hozzám.

– Agyalágyult mindkettő. De kiválóan értenek ahhoz, amit csinálnak.

– Vagyis a számítógépes játékhoz.

– Igen. De gyakorlatilag mindenhez, aminek a számítógéphez van köze.

– Zsír Gandhival szemben mégis alulmaradtak.

Carlo és Renato egyszerre kapja hátra a fejét.

– Csal.

– Honnan tudják?

– Tisztességes játékkal senki sem tud legyőzni minket – jelenti ki Carlo.

– Zsír Gandhinak kettőnél több játékost kell használnia – teszi hozzá Renato.

Felidézem, amit Myron mesélt a helyiségről.

– Így van.

Hirtelen mindketten abbahagyják a gépelést.

– Ezt biztosan tudja?

– Igen.

– Honnan?

– Nem lényeges.

– Nekünk igen – jegyzi meg Carlo.

– Megfosztott minket a címünktől – teszi hozzá Renato.

– Most itt az alkalom, hogy bosszút álljanak – közlöm velük. – Hozzáfogtak már, hogy megvalósítsák a tervemet?

– Százezer euró?

– Igen.

Carlo az arcán széles mosollyal gépelni kezd. Ahogy Renato is.

– Készen állunk – jelenti be Giuseppe.

17

Esperanza a Baumgart's hátsó sarkában találkozott Myronnal.

A Baumgart's étterem annak idején zsidó fagylaltozóként-csemegeboltként üzemelt, amit később egy Peter Chin nevű kínai bevándorló vásárolt meg. Peter, aki egyszerre akart valami mást és bölcsebbet kezdeni vele, megőrizve a régi hangulatot, ázsiai fúziós étlappal (bármit jelentsen is ez), valamint neonfényekkel és menő dekorációval egészítette ki. Az ember ma már rendelhetett kung bao csirkét vagy pastrami reubent, kínai padlizsánkombót vagy pulykás klubszendvicset.

Peter lépett oda hozzájuk, és meghajlással köszöntötte Esperanzát.

– Nagy öröm számomra, hogy megtiszteli a jelenlétével az éttermemet, Ms. Diaz.

– Khm – köszörülte meg a torkát Myron.

– És te sem mocskolod be a hírnevét.

– Remek poén – jegyezte meg Myron.

– Láttad? – kérdezte Peter.

– Mit kellett volna látnom?

Peter ragyogó arccal a háta mögé mutatott.

– Nézd csak meg a hírességek falát!

Akár sok más étteremben, a Baumgart's falán is olyan hírességek bekeretezett, autogramos fényképei sorakoztak, akik valamikor ott fogyasztottak. New Jersey celebvilágának különös elegyét alkották. Brooke Shields képe is fent volt. Ahogy Dizzy Gillespie-é. Grandpa „Al Lewis" Munster szintén felkerült ugyanarra a falra, a *Maffiózók* több szereplőjének, a New York Giants néhány

játékosának, pár helyi hírműsorvezetőnek, a *Sports Illustrated* fürdőruhamodelljének és egy olyan írónak a fotójával együtt, akit Myron annak idején olvasott.

A fal kellős közepén, egy rapper és a régi *Batman* tévésorozat egyik főgonosza között pedig Esperanza „Little Pocahontas" Diaz szarvasbőr bikinis képe függött. A bikinifelső egy kissé lecsúszott a válláról. Esperanza a szorítóban pózolt, izzadtan, büszkén, felfelé fordított arccal.

Myron a nőre pillantott.

– Raquel Welchtől lested el azt a pózt, az *Egymillió évvel ezelőtt*ből.

– Igen.

– Ez a poszter volt a falamon gyerekkoromban.

– Nekem is – válaszolta Esperanza.

Peter arca még mindig ragyogott.

– Csodálatos, igaz?

– Tudod – jegyezte meg Myron –, profi kosaras voltam.

– Úgy három percig.

– Annyira kedves tudsz lenni a vendégeidhez.

– Többek között ezzel bűvölöm el őket. Hamarosan kihozzák az ételt.

Peter magukra hagyta őket. Esperanza lenyűgözően mutatott kékeszöld blúzában. Arany karika fülbevalót viselt hozzá, és vastag karkötőt. Rezegni kezdett a mobilja. Rápillantott, és lehunyta a szemét.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Tom.

– Ő küldött SMS-t?

– Nem, hanem az ügyvédem. Tom lemondta az összes elhelyezési megbeszélést.

– Tehát egész pályás letámadásba kezd?

– Aha.

– Szeretnék segíteni.

Esperanza leintette.

– Nem azért jöttünk ide, hogy Tomról beszéljünk.

– Ez még nem jelenti azt, hogy ne tehetnénk meg.

Nicole, a pincérnő előétel-méretű hideg szezámmagos tésztával és sistergő kacsás palacsintával lépett az asztalhoz. Kegyetlenül ínycsiklandó. Pár pillanatra mindketten elhallgattak, és csak falatoztak.

Valaha Myron Bolitar egy elmésen MB SportsRepsnek elnevezett sportügynökséget alapított. M, mint Myron, B, mint Bolitar, és SportsReps, mert sportolókat képviseltek, vagyis reprezentáltak. Érzék a marketinghez – tényleg isteni adomány.

Esperanza recepciósként, asszisztensként, bizalmasként és még számtalan más funkcióban szállt be. Esténként egyetemre járt, hogy jogi diplomát szerezzen. Végül teljes jogú üzlettárs lett, noha nem ragaszkodott hozzá, hogy a cég MBED-re cserélje le a nevét, ami az igazat megvallva elég zavaróan hatott volna. Elhagyták viszont a „Sports”-ot, amikor színészek, zenészek és hasonlók képviseletét ugyancsak elvállalták már, így a vállalkozás neve végül MB Repsre változott.

Big Cyndi vette át a recepciós és, nos, az ügynökség kidobójának szerepét. A dolgok meglehetősen jól mentek, amíg minden össze nem omlott. Amikor Tom egy évvel ezelőtt belevágott ebbe a vagdalkozós-sértegetős elhelyezési perbe – akkor még azzal állt elő, hogy Esperanza azért nem alkalmas az anyaságra, mert túl sokat dolgozik –, Esperanza annyira bepánikolt a fenyegetéstől, hogy megkérte Myront, vásárolja ki őt. Myron eleinte tétovázott, de amikor Winnek nyoma veszett, teljesen elcsüggedt a puszta gondolattól, hogy mindkettejük nélkül kell folytatnia. Végül egy megaügynökségnek adták el az MB Repset, amelyik átvette az ügyfeleiket, és végleg megszabadult a névtől.

– Így aztán elmentem az alpine-i rendőrőrsre – mesélte Esperanza –, hogy kiderítsem, mire jutottak a Moore-

Baldwin-ügyben.

– És?

– Nem voltak hajlandók beszélni róla.

Myron kezében megállt a villa.

– Várjunk csak, neked nem voltak hajlandók beszélni róla?

– Pontosan.

Myron elgondolkodott.

– Dekoltázst villantottál?

– Kétgombnyit.

– És semmit sem értél el vele?

– Az új rendőrfőnök: nő – magyarázta Esperanza. – És heteró.

– Mégis – értetlenkedett Myron.

– Tudom, rendben? Egy kissé meg is sértődtem.

– Talán nekem kellene próbálkoznom – jegyezte meg Myron. – Azt mondják, szuper fenekem van.

Esperanza a szemöldökét ráncolta.

– Találkozhatnék a nővel. Maximális fokozatra kapcsolhatnám a bűverőmet.

– És levetkőztetnéd ott, az őrsön?

– Mondasz valamit.

Esperanza az égre emelte a tekintetét anélkül, hogy ténylegesen az égre emelte volna.

– Egyébként sem hiszem, hogy tudna segíteni nekünk. A helyieknél rengetegen kicserélődtek azóta, hogy Rhyst és Patricket elrabolták.

– Kétlem, hogy ezúttal egyáltalán ők foglalkoznának az üggyel.

– Biztosan feljebb tolják az államiaknak vagy a szövetségieknek, Big Cyndi viszont utánajárt egy kicsit a dolognak. A pasas, aki tíz évvel ezelőtt a nyomozást vitte, nyugdíjba vonult. Neil Hubernek hívják.

– Várjunk csak, hallottam már ezt a nevet.

– Most Trentonban szenátor.

– Nem. Valahonnan...

– Régebben kosárlabdaedzőként dolgozott egy középiskolában.

Myron csettintett.

– Ez az. Gimnazista koromban játszottunk az Alpine ellen.

– Akkor lehet, hogy neked kellene beszélned vele – állapította meg Esperanza. – Vesd be a férfias sportbajtársiasságot.

– Nyerő taktikának hangzik – helyeselt Myron.

– Vagy rázd meg egykor isteni fenekedet!

– Megteszem, amit csak kell – válaszolta Myron. Aztán: – Várjunk csak! Azt mondtad, hogy „egykor isteni”?

Myron az éjszakai mulató előtt várakozott.

New York Meatpacking városnegyede a hagyományok szerint a nyugati Tizennegyedik utcától a sziget legnyugatibb oldalán talál ható Gansevoort Streetig tart. Az 1900-as évekig mi másról lett volna híres, mint a vágóhidakról, hiszen innen kapta a nevét, de a szupermarketek és a hűtőkamionok elterjedésével a környék teljesen elhanyagolttá vált. Az 1980-90-es években a kábítószer és az utcai prostitúció számított a két legfontosabb iparágnak errefelé. Ez volt az a hely, ahol a transzszexuálisok és a BDSM-et gyakorlók kiválóan megéltek a maffia és a korrupt New York-i rendőrök mellett. Sorra nyíltak az akkoriban „szubkultúrának” tekintett szadomazó jelenséget kiszolgáló éjszakai mulatók.

Ám Manhattan többi részéhez hasonlóan a Meatpacking District is újabb átalakuláson ment keresztül. Ezt részint az indította el, hogy az emberek vonzódnak a tiltott – ha úgy tetszik, mocskos – dolgokhoz, ugyanakkor persze a gazdagok, akik veszélyre áhítoznak, általában a lehető legkényelmesebb biztosítóhevederrel igyekeznek kimerészkedni a peremre. Ezért megkezdődött a

városrehabilitáció. Csúcskategóriás butikok kínálták áruikat divatosan vakolatlan téglafalak között. A szakadt éjszakai mulatókat ellepték a hipszterek. Az éttermek egyre inkább az épp yuppie-nak nevezett réteget próbálták kiszolgálni. A régi, rozsdás magasvasút pályájából High Line-nak nevezett, fákkal övezett sétány lett.

A Meatpacking District mostanra tisztává és biztonságossá vált, ahova az ember elviheti a gyerekeit. De mégis, amikor valami efféle történik, vajon hová tűnik a mocsok?

Myron a karórájára pillantott. Éjfélre járt, amikor a férfi végre kitántorgott a trendi Subrose éjszakai mulatóból. Alaposan berúgott. A leszerelése óta szakállt növesztett, kockás inget viselt, és jaj, jól látta, tényleg férfikontyot viselt? A karja egy fiatal – túlságosan is fiatal – nő derekát fogta át. Akkor sem lehetett volna egyértelműbb a helyzet, ha a homlokára tetováltatja, hogy „kapuzárási pánik”.

– Helló, Tom!

A férfi, Esperanza exférje, felé pördült.

– Myron? Te vagy az?

Myron állt és várt. Tom ettől mintha egy kicsit kijózanodott volna. Valamennyire kihúzta magát.

– Szállj be a kocsiba, Jenny! – mondta a kiscsajnak.

– Cerinek hívnak.

– Ja, igen, bocs. Szállj be! Egy másodperc, és veled leszek.

A lány tétován ingadozott magas sarkú cipőjében. Háromszor kellett nekifutnia, végül azonban sikerült kinyitnia az anyósülés oldali ajtót, és beesnie.

– Mit akarsz? – kérdezte Tom.

Myron a férfi fejére bökött.

– Az ott tényleg egy férfikonty?

– Szóval viccelődni jöttél?

– Ugyan.

– Esperanza küldött?

– Dehogy – felelte Myron. – Fogalma sincs róla, hogy itt vagyok. Hálás lennék, ha nem árulnád el neki.

Kinyílt az anyósülés oldali ajtó. Geri szólt ki kásásán: – Nem érzem valami jól magam.

– Ne merd összerókázni a kocsimat! – Tom ismét Myronhoz fordult. – Akkor mit akarsz?

– Arra szeretnélek buzdítani, hogy békülj ki Esperanzával. Az ő kedvéért. És a fiadéért.

– Tudod, hogy elhagyott, igaz?

– Tudom, hogy nem működött a házasságotok.

– És úgy gondolod, hogy ez az én hibám?

– Nem tudom. Nem érdekel. – Még több fiatal özönlött elő az éjszakai klubból, a talajrészegek visszataszító modorában röhörészve és káromkodva. Myron a fejét csóválta. – Nem gondolod, hogy túl öreg vagy már ehhez, Tom?

– Tudod, házasemberként megállapodott életet éltem, amíg hagyták.

– Fejezd be! – kérte Myron. – Ne hazudozz tovább Esperanzáról!

– Különben mi lesz?

Myron nem válaszolt.

– Mi van, azt hiszed, megijedek tőled?

– Azt hiszem, hányni fogok – jelentette be Geri.

– Ne a kocsiban, szivi, oké? – Tom visszafordult Myronhoz. Épp keményen dolgozom valamin.

– Igen, látom.

– Dögös a csaj, igaz?

– Dögös – értett egyet Myron. – És mindjárt kidobja a taccsot. Ja, totál beindultam rá.

– Figyelj, Myron, nem akarlak megsérteni. Jó srác vagy. Nem igazán értesz a megfélemlítéshez. Csak húzz innen, oké?

– Esperanza jó anya, Tom. Mindketten tudjuk ezt.

– Ez nem erről szól, Myron.

– Hát, pedig erről kellene szólnia.

– Nem szeretnék szerénytelennek tűnni – folytatta Tom –, de tudod, miért vagyok ennyire sikeres?

– Mert gazdag az apád, és egy halom pénzt adott neked?

– Nem. Mert torokra megyek. Mert győzök.

Ezzel nem lehet mellétrafálni. Piszkálj fel egy olyan fickót, aki folyton arról handabandázik, hogy mennyire nyerő alkat, hogy önmaga építette fel magát, vagy hogy a maga erejéből ért el mindent, de ha egy kicsit megkapargatod a felszínt, rögtön kiderül, hogy kisfiúként mindent a feneke alá toltak. Mintha vakfoltra lenne szükségük ahhoz, hogy igazolják elképesztő sikerüket. Valami ilyesmire gondolhatnak: „Kizárt, hogy pusztán a sors vagy a szerencse kegyéből kaptam meg mindezt – biztosan különleges vagyok."

– Kérlek, viselkedj észszerűen, Tom.

– Ez lenne a tanácsod?

– Igen.

– Köszönöm, nincs rá szükségem. A diadal kapujában állok. És te... – részeges ripacskodással Myronra bökött – ...ennek az élő bizonyítéka vagy. Esperanza kezd kétségbeesni. Üzenem neki, hogy kinyalhatja a seggemet.

– Már megmondtam: Esperanza nem tud róla, hogy itt vagyok. Egyszerűen úgy gondolom, hogy helyesen kellene cselekedned.

– Az ő érdekében?

– Az ő érdekében. Hector érdekében. A saját érdekedben.

– A sajátomban?

– Azt hiszem, így lenne a legjobb.

– Hát, leszarom, hogy mit hiszel. Eredj haza, Myron!

Myron bólintott.

– így lesz.

Tom kivárt. Myron elindult, hogy átmenjen az úttest túloldalára, aztán megtorpant, és ahogy Columbo szokta, hirtelen hátrafordult.

– Ja, és még valami.

– Mi az?

Myron igyekezett nem elmosolyodni.

– Találkoztam Winnel.

Az utca elnémult. Mintha még az éjszakai mulatóból áradó zene is elcsendesedett volna.

– Hazudsz.

– Dehogy, Tom, nem hazudok. Hamarosan hazajön. És biztosra veszem, hogy amikor megérkezik, meglátogat majd.

Tom dermedten állt. Geri, aki még mindig a kocsiban ült, nem bírta tovább, és a lehető legnagyobb zajjal okádni kezdett. Beleremegtek az ablakok. Tom továbbra sem mozdult.

Myron hagyta, hogy arcán szétterjedjen a mosoly, miközben búcsút intett.

– További szép estét!

18

Tiszta, napfényes reggel köszöntött New Jersey-re.
Az Alsó-trentoni híd déli oldalán hatalmas neonbetűkkel a „Trenton makes, the world takes”, azaz a „Trenton készíti, a világ elveszi” felirat díszelgett. A felirat 1935-ben került fel oda, és akkoriban talán, amikor a linóleum–, kerámia– és egyéb gyárak teljes gőzzel üzemeltek, lehetett egy csipetnyi igazság benne. Ma már nem. Trenton New Jersey állam fővárosa, a helyi kormányzat székhelye, ezért hemzseg a politikusoktól és a velük együtt járó botrányoktól, ami miatt – ha az ember jobban belegondol – az egész város nagyjából annyira lehet őszinte, mint az odavezető hídon olvasható felirat.

Myron mégis szerette ezt az államot, és bárki, aki egy kicsikét is ráérzett az igazságra, tisztában lehetett vele, hogy aligha New Jersey-ben találták fel a kormányzati korrupciót. A politikai botrányok talán változatosabbnak tűntek itt, ez ugyanakkor mindenre igaznak látszott. New Jersey-t nehezen lehetett beskatulyázni összevisszasága miatt. Északon New York kertvárosai terültek el. Délnyugaton Philadelphiáéi. E két metropolisz elszipkázta az erőforrásokat és a figyelmet New Jersey saját városközpontjaitól, ezért Newark, Camden és a hasonló települések zihálva szívták magukba az életet, akár egy oxigénmaszkos nyugdíjas valamelyik Atlantic City-beli kaszinóban. A külvárosok buján zöldelltek. A városok lepusztult betondzsungelek voltak. Ahogy az már lenni szokott.

De azért furcsa volt. Bárki, aki Chicago, Los Angeles vagy Houston autóval negyvenöt perc alatt elérhető körzetében

élt, azt állította, hogy a városban lakik. Ugyanakkor előfordulhatott, hogy valaki két mérföldre élt New York városától, mégis New Jersey-inek vallotta magát. Myron New Yorktól félórányira, Newarktól pedig talán öt mérföldnyire nőtt fel. Sosem mondott olyat, hogy e kettő közül bármelyik városból származna. Vagyis egyszer kijelentette, hogy newarki, de csak azért, mert pénzügyi segélyért szeretett volna folyamodni.

Ha mindezt összeadjuk – a szépséget, a mételyt, a kifinomultságot, a kisebbségi komplexust, a lomposságot, az eleganciát –, New Jersey nagy államának meghatározhatatlan színeit és textúráját kapjuk. Szerencsésebb Sinatra hangjában, Tony Soprano verdájában, egy Springsteen-dalban keresni a definíciót. Csak oda kell figyelni.

Myronban némi csalódást keltett, hogy Neil Huber pontosan úgy festett, amilyennek egy New Jersey-i politikust elképzel az ember. Az ujjai kolbásznyi vastagságúak, a jobb keze kisujján aranygyűrűt hordott. Csíkos öltönyt viselt; a nyakkendője csillogott, mintha valaki napozóolajjal permetezte volna be. Az inggallérja túlságosan szorosnak tűnt, és amikor a fickó elmosolyodott, egy murénára emlékeztetett.

– Myron Bolitar – üdvözölte határozott kézfogással, majd hellyel kínálta. Az irodája egyszerűsége egy középiskola igazgatóhelyettesének birodalmát idézte.

– Az ellenfél csapatát edzettem, amikor maga gimnáziumba járt – közölte Huber.

– Emlékszem.

– Nem, dehogy.

– Tessék?

– Utánanézett, amikor kiderült, hogy találkozni fog velem?

– Most megfogott.

Neil kedélyesen legyintett.

– Ne aggódjon. Legalább tudja, hogy megvertek minket.

– Igen.

– És hogy maga negyvenkét pontot dobott.

– Régen történt – válaszolta Myron.

– Tizennyolc évig edzettem kosarasokat. – Myronra bökött vaskos mutatóujjával. – Maga, barátom, a legjobb, akit valaha láttam.

– Köszönöm.

– Úgy hallom, az unokaöccsét is rávette, hogy játsszon.

– Igen.

– Ugyanolyan nem mindennapi, mint maga?

– Azt hiszem.

– Jó, nagyszerű. – Neil Huber hátradőlt a székében. – Tehát, Myron, eleget csevegtünk semmiségekről, hogy megtörjük a jeget?

– Azt hiszem, igen.

Neil széttárta a karját.

– Miben lehetek a szolgálatára?

Az íróasztalon ott álltak a nélkülözhetetlen családi fényképek – szőke hajú feleség hatalmas frizurával, felnőtt, házas gyerekek, elszórtan néhány ifjú unoka. A háta mögött New Jersey állam zászlaja, rajta a három ekevasat ábrázoló címerrel, a pajzs felett lófejjel. Igen, lófejjel. Itt mindenki közbeszúrhatja a saját *Keresztapa*-viccét, de túlságosan sablonos és méltatlan lenne. A pajzs két oldalán két istennő állt, a szabadságé (naná) és a földművelésé (ez is túl kézenfekvő). A zászló bizarr és együgyű volt, ugyanakkor a bizarr és együgyű meglehetősen jól illik New Jersey-hez.

– Egy olyan esetről lenne szó, amelyben ön nyomozott, amikor még Alpine-ban dolgozott rendőrként – magyarázta Myron.

– A Moore és Baldwin gyerekrablásokról beszél – állapította meg Neil.

– Honnan tudta?

– Detektív voltam. Tehát kikövetkeztettem.

– Értem.

– Egyes számú nyomra vezető jel... – felemelte a hüvelykujját – ...nagyon kevés jelentős ügyön dolgoztam. Kettes számú nyomra vezető jel... – a mutatóujj is felemelkedett – ...egészen pontosan egy olyan jelentős ügyön dolgoztam, amelyik a mai napig megoldatlan maradt. Hármas számú nyomra vezető jel... – középső ujj a levegőben – ...az egyik elrabolt fiúra tíz év után rátaláltak. – Leeresztette a kezét. – Igen, uram, valóban minden ördögi rafinériámra szükségem volt ahhoz, hogy erre az eredményre jussak. Myron?

– Tessék?

– Tudta, hogy néhány óra múlva Moore-ék a CNN-en fognak nyilatkozni?

– Nem tudtam.

– Komoly sajtótájékoztató helyett Anderson Cooperrel ülnek le beszélgetni délben. – Előrehajolt. – Kérem, mondja, hogy nem újságíró.

– Nem vagyok újságíró.

– Akkor miért érdeklődik az ügy iránt?

Myron elgondolkodott, milyen taktikát válasszon.

– Mondhatom egyszerűen azt, hogy hosszú történet?

– Mondhatja. Nem jut vele semmire. De mondhatja.

Próba szerencse. Ráadásul bármennyire tipikus politikusnak látszott, Neil Huber tüstént megtetszett Myronnak. Miért ne legyen őszinte vele, ha lehet?

– Én szabadítottam ki Patricket.

– Hogy mondta?

– Londonban. Amint mondtam, hosszú történet. A barátom Rhys Baldwin unokatestvére. Valakitől fülest kapott a fiú hollétét illetően. A nyomára bukkantunk.

– Tyűha.

– Igen.
– Azt mondta, hosszú történet.
– így van.
– Esetleg elmesélhetné.
Myron elmondott neki annyit, amennyit anélkül mondhatott, hogy belekeverte vagy akár néven nevezte volna Wint. Neil Huber persze nem esett a fejére. Nem lett volna nehéz kiderítenie, hogy kicsoda Rhys unokatestvére. Na és akkor mi lesz?
– Azt a leborult! – mormogta Neil, amikor Myron végzett.
– Bizony.
– Viszont még mindig nem értem, mit keres itt.
– Utánanézek az ügynek.
– Azt hittem, sportügynöknek vagy valami ilyesminek állt.
– Bonyolult.
– Azt mindjárt gondoltam – válaszolta Neil.
– Csak szeretném újra megvizsgálni a történteket.
– Arra jutott – bólintott Neil –, hogy hibáztam, és maga talán rájön, mi felett siklottam át?
– Tíz év telt el azóta – felelte Myron. – Új információk birtokába kerültünk. – Megpróbálta felidézni a (talán) szellemes hasonlatot. – Olyan ez, mint egy autóút, ahol nem látjuk, hová tartunk. A múlt héten még csak azt tudtuk, honnan indultunk. Most már azt is, merre járt pár napja a kocsi.
Neil szemöldöke összeszaladt.
– Mi van?
– Pedig egy párszor már elpróbáltam.
– Csak szórakozom magával. Nézze, egészen rövid ideig volt nálam az ügy. Az FBI meglehetősen hamar átvette tőlem. – Hátrabillentette a székét, és a hasán pihentette a kezét. – Kérdezzen csak!
– Tehát tegnap a bűntény helyszínén jártam.

– Baldwinék házában.

– Így van. És megpróbáltam összerakni, hogyan történhetett. A hátsó udvarra tökéletesen rálátni, a konyhának pedig hatalmasak az ablakai.

– Mi több – tette hozzá Neil –, a kocsibejárónál van egy kapu. És kerítés veszi körül az egész birtokot.

– Pontosan. És itt van még az időzítés.

– Az időzítés?

– A gyerekeket dél körül rabolták el. A legtöbb gyerek ilyenkor még iskolában vagy óvodában van. Honnan tudták az emberrablók, hogy otthon lesznek?

– Á – kapta fel a fejét Neil.

– Á?

– Kitöltetlen foltokat talált.

– Igen.

– Úgy gondolja, nem stimmel valami a hivatalos forgatókönyvvel.

– Valami ilyesmi.

– És azt hiszi, tíz évvel ezelőtt nekünk fel sem tűnt mindez? Mindenre rákérdeztünk, amit most említett. Még többre is. De tudja, mi a helyzet? Rengeteg bűntény teljesen logikátlan. Szinte bármiben találni következetlenségeket. Vegyük például a kaput. Baldwinék sosem zárták be. Haszontalan volt. A hátsó udvar? Baldwinék kerti bútorokat tartottak ott. Ezek mögé bújva észrevétlenül oda lehetett osonni a házhoz. Vagy szorosan oda is simulhatott az ember a falhoz, és így nem fedezhették fel, amíg az ablakhoz nem ért.

– Értem – hümmögött Myron. – Tehát eloszlatta a kétségeit.

– Ácsi, ilyet egyáltalán nem állítottam.

Neil Huber meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta az ingje felső gombját. Arca vörössége mintha elpárolgott volna. Myronnak most határozott déjà vu érzése támadt. A

fiatalembert látta maga előtt, az ellenfél csapatának edzőjét. Vagy talán csak hamis emlék volt, amit a helyzet miatt gyártott le az agya.

– Akadtak kétségeim – válaszolta most már halkabban Neil. – Mindannyiunknak, azt hiszem. De végül csak az számított, hogy mindkét fiú eltűnt. Minden szempontot megvizsgáltunk. Idegenek elrablása, mint amilyen ez is volt, amikor betörnek valahová, és váltságdíjat követelnek, egészen ritkán történik. Ezért alaposan utánanéztünk a szülőknek. Alaposan utánanéztünk a rokonságnak, a szomszédoknak, az óvónőknek is.

– Ne és a dadának?

– *Au pair*nek – javította ki Neil.

– Tessék?

– Nem dadusként dolgozott, hanem *au pairként*. Óriási különbség.

– Milyen értelemben?

– Az *au pair* mintha csereprogramon venne részt. Mindig fiatal és külföldi. Ebben az esetben Vada Linna... igen, emlékszem a nevére... Finnországból érkezett. Vada tizennyolc volt. Angolul a legnagyobb jóindulattal is csak elfogadhatóan beszélt. Részben a kultúrával való ismerkedés miatt jönnek, és a legtöbben azért elégednek meg velük, mert olcsó munkaerőnek számítanak.

– Úgy gondolja, ebben az esetben is erről volt szó?

Neil elgondolkodott.

– Nem. Nem igazán. Baldwinék meglehetősen tehetősek. Szerintem tetszett nekik az a gondolat, hogy a gyerekeik egy külföldi társaságában lehetnek. Nekem úgy tűnt, hogy Brooke és Chick jól bántak Vadával. Az, ahogy később beállították... azt hiszem, emiatt gyűlölöm annyira a sajtót.

– Mi miatt?

– Amikor kitört a balhé, a média kiélhette magát az „éhbérért, szinte rabszolgaként alkalmazott *au pair*”

dumával. Tudja: a kiváltságos, gazdag lány, Brooke Baldwin szegény, olcsó munkaerőt alkalmaz, hogy megcsináltathassa a frizuráját, vagy a többi hölggyel ebédelhessen, meg ilyenek. Mintha nem érte volna elég csapás így is. Mintha a saját hibájából veszítette volna el a fiát.

Myronnak eszébe jutott, hogy annak idején olvasott valamit a vitáról.

– Amit Vada mesélt a betörésről – szólalt meg –, elhitte neki?

Huber nem kapkodta el a választ. Megdörgölte az arcát.

– Nem tudom. A lányt persze nyilvánvalóan sokkolta az eset. Elképzelhető, hogy mellébeszélt néhány részletet illetően, hogy jobb színben tüntesse fel magát, vagy ilyesmi. De lehetséges, hogy csak a nyelvi nehézségek miatt. Vagy a kulturális különbségek miatt. Bárcsak hosszabb ideig faggathattuk volna!

– Miért nem tették?

– Vada édesapja huszonnégy órán belül megjelent. Iderepült Helsinkiből, és felbérelt egy pénzéhes ügyvédet. Az apa mindenáron haza akarta vinni a lányt. Azt állította, hogy Vadát túlságosan megviselte az egész. Finnországban akarta kezeltetni. Próbáltuk húzni az időt, de nem volt okunk bent tartani. Ezért hazarepült az apjával. – Neil felpillantott. – Az igazat akarja hallani? Szerettem volna még egyszer próbálkozni Vadával.

– Gondolja, hogy benne lehetett?

Neil Huber ezúttal sem kapkodta el a feleletet. Myronnak tetszett, hogy igyekszik átgondolt válaszokat adni neki.

– Alaposan utánanéztünk. Megvizsgáltuk a böngészési előzményeit. Semmit sem találtunk. Ellenőriztük az SMS-eit. Semmi gyanús. Csak egy külföldön magára maradt kamasz lánynak tűnt. Egyetlen barátja volt, egy másik *au pair*; és gyakorlatilag ennyi. Próbáltunk különböző elméleteket gyártani azt illetően, hogyan vehetett részt az

emberrablásban. Talán egy bűntársának adta át a gyerekeket. Aztán a bűntársa megkötözte. Kitalálnak valami mesét a konyhai betörésről. Ilyesmi. De sehogy sem állt össze a kép. Még azt az eshetőséget is felvetettük, hogy Vada esetleg pszichopata. Hogy bekattant, megölte a gyerekeket, és elrejtette a holttesteket. De ezzel sem jutottunk semmire.

Találkozott a tekintetük.

– Akkor mit gondol, mi történhetett, Neil?

A férfi íróasztalán egy toll hevert. Neil felvette, és az ujjai között kezdte pörgetni.

– Nos, emiatt érdekesek a mostani fejlemények.

– Milyen értelemben?

– Teljesen rácáfolnak az elméletemre.

– Vagyis?

Neil vállat vont.

– Mindig abból indultam ki, hogy Patrick és Rhys halott. Úgy okoskodtam, hogy bármi történt is, emberrablás, betörés, akármi, a két fiút ott helyben meggyilkolták. A gyilkosok aztán emberrablásnak állították be a dolgot, és csak figyelemelterelésből vitették el a váltságdíjat. Vagy talán könnyű pénznek gondolták, aztán mégis rájöttek, hogy így elkapnák őket. Nem tudom.

– De miért ölne meg valaki két kisfiút?

– Ah, igen, az indíték. Ez már jóval keményebb dió. De azt hiszem, a bűntény helyszíne a kulcs.

– Mármint?

– Baldwinék háza.

– És úgy véli, Rhys volt a célpont?

– Neki kellett lennie. Az ő otthonáról van szó. Csak két nappal korábban beszélték meg, hogy Patrick Moore átmegy hozzájuk játszani, ezért nem lehetett előre tudni, hogy ő is ott lesz. Így elképzelhető, hogy az embereinket azzal bízták meg, hogy raboljanak el egy hatéves kisfiút. Az

előálló helyzetben viszont nem tudták, melyikük melyik, vagy nem voltak teljesen egyértelműek az utasításaik, ezért arra jutottak, hogy jobb mindkettőt elrabolni. A biztonság kedvéért.

– De megint itt a bökkenő: mi az indíték?

– Semmi határozott. Az ördögbe is, még csak homályosan sem rajzolódott ki semmi. Kizárólag vad teóriákkal tudtam előállni.

– Például?

– Az egyedüli szülő, akinél bármilyen stiklit találtunk, Chick Baldwin volt. A fickó csaló, ehhez nem férhet kétség, és éppen akkoriban, amikor a pilótajátéka befuccsolt, rengeteg embert felbosszantott. A pénzének egy része kétes orosz alakoktól származott, ha érti, mire célzok. És mindig megúszta. Börtönbe nem került, csak kisebb bírságokat róttak ki rá. Jó ügyvédek. Ez sokaknak bökte a csőrét. Minden vagyona a gyermekei nevén volt, ezért senki sem nyúlhatott hozzá. Ismeri egyáltalán a pasast?

– Chicket? Csak egy kicsit.

– Nem egy jó ember, Myron.

Szinte szóról szóra ugyanazt mondta, mint Win.

– A lényeg, hogy azt hittem – folytatta elgondolkodva Neil. Hogy halottak. De most, hogy kiderült: Patrick él...

Nem fejezte be a mondatot. A két férfi hosszú másodpercekig csak nézte egymást.

Végül Myron szólalt meg.

– Miért érzem úgy, hogy valamit nem árul el nekem, szenátor?

– Mert így van.

És mi oka lenne rá?

– Mert nem vagyok biztos benne, hogy ahhoz, amit elhallgatok, bármi köze lenne.

– Megbízhat bennem – jelentette ki Myron.

– Ha nem bíznék meg magában, már rég kidobtam volna

az irodámból.

Myron széttárta a karját.

– De?

– De ez elég ronda. Tíz évvel ezelőtt többé-kevésbé eltemettük az ügyet, annyira ronda volt.

– Amikor azt mondja, „többé-kevésbé eltemettük”...

– Utánajártunk. Semmire sem jutottunk. Szóltak, hogy szálljak le róla. Megtettem, de csak kelletlenül. Mindent tekintetbe véve még mindig úgy gondolom, hogy nem tartozik ide. Ezért pár másodpercre szükségem lesz, hogy átgondolhassam, miféle következményekkel járhat, ha most elárulom magának.

– Ha ez segít – válaszolta Myron –, megígérhetem, hogy diszkréten fogok eljárni.

– Nem segít.

Neil felállt és az ablakhoz lépett. Elfordította a szalagfüggöny pálcáját, és egy pillanatra összezárta a lapokat, aztán megint szétnyitotta őket. Lebámult egy építkezésre.

– SMS-eket találtunk – szólalt meg végül –, amiket Chick Baldwin és Nancy Moore küldött egymásnak.

Myron várta, hogy Neil folytassa. Mivel nem mondott többet, Myron törte meg a csendet:

– Miféle SMS-eket?

– Rengeteget.

– Tudja, mi állt bennük?

– Nem. Mindkét telefonról törölték az összeset. A telefontársaság nem rögzíti a tartalmukat.

– Felteszem, megkérdezték róluk Chicket és Nancyt.

– Igen.

– És?

– Mindketten azt állították, hogy szokványos üzenetek voltak. Egy részük a fiúkról szólt. Egy részük arról, hogy Moore-ék esetleg befektetnének Chicknél.

– Moore-ék végül befektettek nála?

– Nem. És az SMS-eket a legkülönbözőbb időpontokban küldték. Este is.

– Értem – válaszolta Myron. – Beszéltek erről a házastársaikkal is?

– Nem. Ekkor már beszállt az FBI. Nem szabad elfeledkeznie róla, milyen volt az egész. A nyomás, a félelem, a bizonytalanság. A családoknak már így is csak egy apró lökés kellett az összeomláshoz. Alaposan utánanéztünk a nyomnak, és nem jutottunk semmire. Nem láttuk okát, hogy még több fájdalmat okozzunk.

– És most?

Neil hátrafordult, és lenézett a székben ülő Myronra.

– És most sem látom okát, hogy bárkinek még több fájdalmat okozzunk. Ezért nem akartam elmondani magának.

Kopogtak az ajtón. Neil kiszólt a kopogtatónak, hogy jöjjön be. Egy fiatalember dugta be a fejét a nyíláson.

– Tíz perc múlva találkozója van a kormányzóval.

– Köszönöm. Az előcsarnokban várjon rám!

A fiatalember becsukta az ajtót. Neil Huber visszament az íróasztalához. Felmarkolta a mobiltelefonját és a tárcáját, aztán mindkettőt a zsebébe dugta.

– Elcsépelt mondás, de egy ilyen eset sosem hagyja nyugodni az embert. Részben magamat hibáztatom érte. Tudom, tudom, de mégis. Azon tűnődöm, hogy talán, talán, ha jobb zsaru lettem volna...

Nem fejezte be a mondatot. Myron felkelt.

– Tegye, amit tennie kell – mondta Neil az ajtó felé indulva. De szóljon, ha jut valamire!

19

– Van már dél? – kérdezte Chick.
Myron az órájára pillantott.
– Öt perc múlva lesz.
– Akkor jobb, ha bekapcsolom a laptopot.
A La Sirena, a híres chelsea-i Maritime Hotel olasz étterme óriási márvány bárpultjánál ültek. A hely meglehetősen elegáns és barátságos volt, modern, mégis határozott hatvanas évekbeli hangulatot sugárzott. A benti és a szabadtéri étkezés közötti határvonal jóformán nem is létezett. Myron megjegyezte magában, hogy mihamarabb meg kell mutatnia Terese-nek.
A falon nem függött televízió – ez nem olyan hely volt –, ezért Chick magával hozta a laptopját, hogy online nézhessék a CNN adását az interjúval.
– Ma nem bírtam otthon maradni – közölte Chick. A bőre továbbra is csillogott, és ettől úgy nézett ki, mintha forró viasszal kezelték volna. Talán pontosan ez történt. – Brooke-kal csak bámuljuk egymást, és várunk. Mindent újraélünk, érted?
Myron bólintott. Chick ezúttal barátságosabbnak tűnt, mint korábban: összetegeződtek, és Myron remélte, sikerül valami lényegeset kiszednie belőle.
– Sok szempontból nehéz – folytatta Chick –, de úgy érzem, mintha tíz éven át a purgatóriumban éhünk volna. Folyamatosan el kell foglalnod magad valamivel, különben beleőrülsz. Ezért ma reggel bementem az irodába. Aztán leültem az ügyvédeimmel, hogy megvitassuk, mit tegyünk.
– Mivel kapcsolatban? – kérdezte Myron.
– Azzal, hogy Patrick nem hajlandó beszélni. Valamilyen

jogi megoldást kerestem. Tudod, hogy együttműködésre késztessem.

Chick felpillantott a laptopjáról. – Egyébként miért akartál találkozni velem?

Myron még nem tudta, hogyan hozza szóba a Nancy Moore-ral folytatott élénk SMS-ezés témáját. Egyenesen belevágjon, vagy fokozatosan jusson el a kérdésig?

– Várj – emelte fel a kezét Chick. – Mindjárt kezdődik.

A La Sirenában a művészvilág, Greenwich Village-i hipszterek és Wall Street-i nagymenők vegyültek egymással. A hely az ebédelni érkező vendégseregtől nyüzsgött, a bárpultnál pedig két férfi görnyedt egy laptop fölé, feszülten várva egy műsor kezdetét. Senki rájuk sem hederített.

– Várjunk csak, ez meg hol van? – értetlenkedett Chick.

Myron ráismert a szobára. – Moore-ék nappalijában.

– Nem a stúdióba mentek?

– Úgy tűnik, nem.

A képernyőn Anderson Cooper, a híres műsorvezető ült egy kényelmes bőrfotelben. Nancy és Hunter vele szemben, a kanapén foglaltak helyet. Hunter sötét öltönyt és sötét nyakkendőt vett fel. Nancy halványkék, egyszerre stílusos és visszafogott ruhát viselt.

– Hol van Patrick? – kérdezte Chick. – Myron!

– Fogalmam sincs. Nézzük inkább a műsort, rendben?

A beszélgetést Patrick nélkül kezdték el. Anderson elsőként a hátteret vázolta fel – a gyerekek elrablását, a váltságdíj sikertelen átadását, a válaszok hiánya miatti feszültséget, a mai napig tartó hosszú várakozást. Megemlítette, hogy Nancy és Hunter azóta elváltak, amivel egyértelműen azt sugallta, hogy ez a történtek közvetlen következménye. Azonban sem Nancy, sem Hunter nem harapott rá a csalira.

– Csodálatos lányunk közös gyámság alatt maradt –

mondta magyarázatképp Nancy.

– Együtt neveltük fel – tette hozzá Hunter.

További néhány perc elteltével Chick a fejét csóválva megjegyezte: – Hihetetlen. Semmit sem adnak ki neki.

Ez valamennyire igaz is volt. Anderson tapintatosan viselkedett, ami az adott helyzetben érthetőnek tűnt. Nem kormányzati helyekre pályázó politikusokat faggatott. Olyan szülőkkel beszélgetett, akik rengeteget szenvedtek, és most próbálják felfogni a váratlan... Hívjuk szerencsének?

Javarészt Nancy beszélt. Elmondta Andersonnak, mennyire hálás, hogy visszakaphatták Patricket.

– A fiunk rettenetes megpróbáltatásokat élt át – mesélte az alsó ajkába harapva. Amikor Anderson a részletekről puhatolózott, azzal hárították el a kísérletet, hogy kijelentették, Patricknek most magányra van szüksége, és „időre a felépüléshez és a visszaszokáshoz az emberek közé”.

Ezt az üzenetet ismételték el különféle variációkban: kérték, ne zargassa senki Patricket és a Moore családot, hogy talpra állhassanak ebből a rettenetes megpróbáltatásból. Olyan sűrűn használták a „rettenetes megpróbáltatás” kifejezést, hogy Myron azon morfondírozott, vajon betanították-e nekik.

Anderson nem hagyta annyiban. A gyerekrablásról kérdezősködött, arról, közelebb kerültek-e az elkövetők elfogásához. Moore-ék nem adtak valódi feleleteket, a „lehetséges elkövetőkről” szóló kérdés megválaszolását a „hatóságokra” hárították.

Amikor Anderson megemlítette azt a „szörnyű napot”, Nancy annyit mondott: – Régen történt. Nem szabad elfelejteni, hogy Patrick még csak hatéves volt.

– Mennyire emlékszik?

– Nagyon kevésre. Az évek során sokfelé hurcolászták Patricket.

– Hogy érti azt, hogy „hurcolászták”?

Könnyek szöktek Nancy szemébe. Myron várta, hogy Hunter megfogja a kezét. Nem tette.

– A fiunk kis híján belehalt, amikor késsel ledöfték.

– Ez a londoni kimentésekor történt, igaz?

– Igen.

– Mennyi ideje tartózkodott Londonban?

– Nem tudjuk. Csak azt, hogy… – Myron most némán velük együtt mondta ki a szavakat – …rettenetes megpróbáltatásokon ment keresztül.

Myron nézte Nancyt és Huntert a képernyőn, és a testbeszédüket figyelte, hátha felfedez valami… Pontosan mit is? Csalást? Valóban azt gondolta, hogy hazudnának? Miért? Mit akarnának palástolni, ha egyáltalán lepleznek bármit is? Közben titokban oda-odasandított Chickre, mintha a férfi arca elárulhatna neki valamit. Hogyan reagált Chick Nancyre? Myron valóban mintha egy leheletnyi… megint, mit is? …sóvárgást, megbánást, bűntudatot fedezett volna fel rajta?

A következtetés: a testbeszéd tanulmányozását mérhetetlenül túlbecsülik.

Myron számtalanszor hallotta már, hogy valakit tévesen elítéltek (vagy tévesen felmentettek) amiatt, mert az esküdtek úgy érezték, „olvasnak” az elkövetők testbeszédében: meg voltak róla győződve, hogy az állítólagos bűnösök nem mutatnak elegendő megbánást (vagy épp túl sokat mutatnak belőle), holott egyszerűen csak másképp reagáltak, mint amit bíráik normálisnak ítéltek. Mintha az emberek mind egy kaptafára készültek volna. Mintha mindannyian ugyanúgy reagálnánk egy szörnyű vagy embert próbáló helyzetre.

Mind azt hisszük, hogy képesek vagyunk észrevenni az árulkodó jeleket a másik tekintetében, viszont ironikus módon mások nem képesek meglátni ugyanezeket a miénkben.

Andersonnak végül leesett a tantusz.

– És mi a helyzet az aznap elrabolt másik fiúval?

Chick kiegyenesedett ültében.

– Mit tudott elmondani a fiuk Rhys Baldwinról, aki még mindig nem került elő?

Chick maga elé dörmögött valamit.

– Ennek addig nem lesz vége – folytatta Nancy –, amíg meg nem tudjuk az igazságot Rhysről.

Hunter hevesen bólogatott.

– Amennyire tőlünk telik, együttműködünk a hatóságokkal...

Chick újra hátradőlt.

– Elhiszed ezt a baromságot?

– ...ám sajnos Patrick nagyon keveset tud, amivel segíthetne.

– Együttműködnek? Ezt állítják? – Chick úgy kivörösödött, mint akit az agyvérzés kerülget. – Saját sajtótájékoztatót kellene tartanom.

Mintha ezzel bármit el lehetne érni.

Az interjú vége felé Nancy és Hunter felkeltek a kanapéról, és jobbra fordultak. Chick elcsendesedett, ahogy a kamera kizoomolt. Húszéves körüli fiatal nő jelent meg a képen.

– Ő a lányunk, Francesca – mutatta be Nancy.

Francesca sután odabiccentett a nézőknek. Aztán, úgy tűnt, egy a kamera számára láthatatlan szereplő felé fordította a tekintetét. – Nem lesz semmi baj – formálták ajkai alig hallhatón a szavakat. Három másodperc telt el.

Amikor Patrick a kamera látóterébe lépett, a nővére megszorította a kezét.

– És a fiunk, Patrick – tette hozzá Nancy.

Ugyanaz a fiú, akit Myron kimentett, ugyanaz a fiú, akit a hálószobája sarkában látott kuporogni. Yankees baseballsapkát, kék kapucnis pulóvert és kék

farmernadrágot viselt. Az operatőr ráközelített az arcára. Patrick a földre szegezte a tekintetét. Nancy és Hunter közrefogták a gyermeküket. Egy pillanatig úgy hatott, mintha egy nyaralási képhez pózolnának, jóllehet kissé esetlenül. Hunter és Nancy erősnek és elszántnak igyekeztek mutatkozni. Francesca láthatóan elérzékenyült, a szeme könnybe lábadt. Patrick továbbra is leszegett tekintettel meredt a padlóra.

Aztán, mielőtt a reklámblokk következett volna, Anderson megköszönte, hogy „megnyitották a közönség előtt az otthonukat". Myron bezárta az online közvetítés ablakát.

Chick másodpercekig bámulta az üres képernyőt.

– Ez meg mi az ördög akart lenni?

Myron nem válaszolt.

– Mi folyik itt, Myron? Miért nem hajlandók segíteni nekünk?

– Nem biztos, hogy tudnak.

– Már te is kezded? Beveszed ezt?

– Azt sem tudom, mit próbálnak beadni, Chick.

– Meséltem, hogy ma leültem az ügyvédeimmel, igaz?

– Igaz.

– Tehát megkérdeztem tőlük, mit tehetünk. Tudod. Hogy beszédre bírjuk a gyereket.

– Mit javasoltak?

– Semmit! Azt mondják, nincs mit tenni. El tudod hinni ezt? Patricknek egy átkozott szót sem kell szólnia. Senki sem kötelezheti arra, hogy beszéljen. Még akkor sem, ha életbe vágó fontosságú információk birtokában van. Az ördögbe is, akkor sem, ha tudja, hol tartják ebben a pillanatban Rhyst. Őrület.

Chick intett a pultosnak, az öntött neki egy kis Johnny Walker Black Label whiskyt. A pultos Myronra nézett. Az a fejét rázta. Még túl korán volt ehhez.

Amikor Chick megkapta az italát, egy ideig szótlanul, beesett vállakkal kuporgott előtte, mintha melengető tűz volna.

– Értékelem, hogy segítesz – mondta, most már egy kissé lenyugodva. – Win, hát, tudom, hogy Win nem kedvel engem. Ez egyáltalán nem meglepő. Két különböző világba tartozunk. Ráadásul úgy hiszi, Brooke-nál csodálatosabb nő nem is létezik. Szerinte senki sem elég jó neki, érted?

Myron bólintott, csak mert azt szerette volna, ha Chick tovább beszél.

– De Brooke-kal stabil házasságban élünk. Persze akadtak gondjaink. Mint mindenki másnak. De szeretjük egymást.

– Ami a problémákat illeti – csapott le Myron a kínálkozó lehetőségre. Semmi okát nem látta, hogy tovább várjon. – Nancy Moore közéjük tartozott?

Chick keze megállt a levegőben a whiskyspohárral. Vacillált, előbb válaszoljon-e, vagy kortyoljon egyet az italból. Az utóbbit választotta. Visszatette a poharat a bárpultra, és Myron felé fordult.

– Ez meg mit jelentsen?

Myron merőn bámult rá. Megpróbálta kivárni.

– Nos? – sürgette Chick.

– Tudok az SMS-ekről.

– Ó. – Chick felállt, levette a zakóját, gondosan a bárszék háttámlájára terítette. Visszaült, és a bal csuklójánál lévő mandzsetta gombbal kezdett babrálni. – És honnan tudsz róluk?

– Számít ez?

– Nem igazán – felelte Chick, és egy lezser vállrándítással elintézte a dolgot. – Nem fontosak.

Myron megint megpróbálta szúrós tekintetével megfélemlíteni Chicket.

Chick igyekezett nemtörődöm hangot megütni, de nem jött össze.

– Win tud róla?
– Még nem.
– De el fogod árulni neki?
– Igen – felelte Myron.
– Még akkor is, ha megkérlek rá, hogy ne tedd?
– Még akkor is.
Chick a fejét csóválta.
– Nem érted, hogyan élek.
Myron semmit sem felelt.
– Mindenki másnak ezüsttálcán nyújtottak át mindent. Én megdolgoztam a sikeremért. Kuporgattam. Semmit sem kaptam könnyen. Szenzációs hír, Myron... – előrehajolt, a szája előtt tölcsért formált a kezéből – ...megbundázták a meccset. A pálya a gazdagok felé lejt. Nincstelenül kezdtem. Az apám borbélyüzletet vezetett Bronxban. Ha fel akarod küzdeni magad, csalnod kell egy kicsit.
– Várj, ezt hadd írjam fel magamnak! – Myron úgy tett, mintha tollat és papírt venne elő. – Csalnod. Kell. Egy. Kicsit. – Felnézett. – Elsőrangú tanács. Azt is el akarod mondani nekem, hogy minden nagy vagyon mögött valamilyen nagy bűn rejtőzik?
– Most gúnyolódsz velem?
– Talán egy leheletnyit, Chick.
– Azt hiszed, hogy ebben az országban az érdemei alapján érvényesül az ember? Hogy mindannyian ugyanonnan rajtolunk, és mindenki előtt ugyanazok a lehetőségek nyílnak meg? Baromság.
Fociztam az egyetemen. Futójátékos voltam. Ráadásul egészen jól csináltam. Aztán egy napon rájöttem, hogy mindenki, aki le akar szerelni, szteroidokkal tömi magát. És akik a posztomra ácsingóztak, szintén szteroidokat szedtek. Tehát választhattam. Én is szteroidokat szedek. Vagy kiszállok a versenyből.
– Chick?

– Tessék?

– Ez elég furcsa érv a mellett, hogy megcsald a feleségedet – jegyezte meg Myron.

– Nem csaltam meg. – Chick egészen közel hajolt. – Bárhogy is, arra akarok kilyukadni, hogy ezt ne bolygasd tovább.

– Most fenyegetni próbálsz, Chick?

– Azoknak az SMS-eknek semmi közük a fiamhoz. És értem, mit szeretnél elérni.

– Azt szeretném elérni, hogy megtaláljam a fiadat.

– Persze, nyilván. Olyasmit szeretnél hallani, ami a mai napig nem hagy nyugodni? Brooke hívni akarta Wint, amint Rhyst elrabolták. Azonnal. Én viszont lebeszéltem róla. Azt hittem, a zsaruk megbirkóznak vele. Azt akartam... és ez talán furcsának tűnhet azok után, amiket mondtam... azt akartam, hogy a szabályok szerint intézzük. Ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Vicces, igaz? És most ezzel kell együtt élnem.

– Ennek semmi értelme, Chick.

Chick még közelebb hajolt. Myron érezte a whiskyt a leheletén.

– Bármi történt is Nancy és köztem – szűrte a szavakat a fogai között –, annak semmi köze a fiamhoz. Megértettél? Jobb, ha lelépsz, mielőtt valakinek komoly baja esik.

Megszólalt Myron mobiltelefonja. Myron rápillantott a hívóazonosítóra, és látta, hogy Brooke Baldwin keresi. Odamutatta Chicknek, mielőtt a füléhez emelte a készüléket.

– Halló!

– Chick mondta, hogy találkoztok – szólt bele Brooke. – Most veled van?

Myron Chickre nézett. Chick biccentett, és a telefonhoz hajolt.

– Itt vagyok, szívem.

– Néztétek a CNN-t?

– Igen – felelte Myron.

– Felvettem az adást – közölte Brooke. – Képkockánként újranéztem.

– És? – kérdezte Chick.

– Már nem vagyok annyira meggyőződve róla, hogy az a fiú Patrick Moore.

20

Myronnak elég volt Terese nevét megpillantania a telefonja képernyőjén, az autója felé tartva, hogy összecsomósodott vállizma ellazuljon.

– Annyira szeretlek – mondta köszönés helyett.

– Nocsak, ez sokkal menőbb, mint amikor úgy szólsz bele a telefonba, hogy „Lökjed!” – mondta Terese.

– Nem biztos, hogy mindenkinél ezzel nyitnék – jegyezte meg Myron.

– Jaj, miért nem? Egészen feldobnád a napjukat.

– Merre vagy?

– A hotelszobámban – felelte Terese. – Emlékszel még az utolsó alkalomra, amikor együtt voltunk egy hotelszobában?

Myron önkéntelenül is szélesen elmosolyodott.

– Hányszor is hívtak minket a zaj miatt?

– Hát, Myron, szörnyen hangos voltál.

– Utána még egy egész hétig zsibbadtak a lábujjaim.

– Nem értem, mire célzol ezzel.

– Én sem, de valamiért ez tűnt a helyes válasznak.

– Az is volt – értett egyet Terese. – Hiányzol.

– Te is nekem.

– Ez az állás...

– Igen?

– Ha megkapom... és ez igencsak feltételes... de ha megkapom, lehet, hogy át akarnak majd helyezni Atlantába vagy Washingtonba.

– Jól van – válaszolta Myron.

– Elköltöznél?

– Persze.

– Csak így?

– Csak így.
– Úgy értem, eleinte ingázhatnék is – folytatta Terese.
– Semmi ingázás. Költözünk.
– Te jó ég, mennyire szexi vagy, amikor parancsolgatsz!
– És még akkor is, amikor nem teszem.
– Ne vidd túlzásba! – Némi szünet. – Biztos vagy benne? Még visszakozhatok. Lesznek más álláslehetőségek.
Myron az egész életét ezen a vidéken élte le. Itt született, itt nevelkedett, négy évig az Észak-Karolinai Egyetemre járt, aztán visszatért ide. Annyira kötődött ehhez a vidékhez, hogy inkább a gyermekkori otthonát is megvásárolta, semhogy elengedje a múltat.
– Biztos – felelte Myron. – Szeretném, ha azt csinálhatnád, amihez kedved van.
– Uh, ne légy ilyen ijesztően korrekt!
– Ezenkívül azt is szeretném, ha kitartottként élhetnék.
– Elképzelhető, hogy ehhez igény esetén bizonyos szexuális szolgáltatásokat kell nyújtanod – jegyezte meg Terese.
Myron felsóhajtott.
– Csak adok és adok.
Terese elnevette magát. Nem gyakran nevetett. Myron imádta a kacagását.
– Jobb, ha elkezdek készülődni – mondta végül Terese. – Egy óra múlva kezdődik a második elbeszélgetés.
– Sok szerencsét!
– Te hová készülsz? – érdeklődött a menyasszonya.
– A hívásod után? Veszek egy hideg zuhanyt. Aztán meglátogatom a szüleimet és Mickey-t.
– Láttam az interjút a tévében.
– És mit gondoltál róla?
– Amit mondtál.
– Vagyis?
– Hogy itt valami nem stimmel.

Aztán a lehető legkevesebb érzelgősséggel befejezték a beszélgetést. Myron útnak indult a szülővárosa felé. Tényleg képes lesz megtenni? El tud költözni arról a vidékről, amelyet mindig is az otthonának tartott?

A válasz életében először egyértelmű igen volt.

Útközben Win kereste telefonon.

– Halló!

– Mesélj el mindent! – kérte Win.

– Láttad a beszélgetést a Moore családdal? – kérdezte Myron.

– Igen.

Myron idegen nyelven kedélyesen üvöltöző férfiakat hallott a háttérben.

– Honnan hívsz?

– Rómából.

– Olaszországból?

– Nem. Wyomingból.

– Felesleges gúnyolódnod.

– Szívességből teszem.

– Brooke nem biztos benne, hogy a fiú valóban Patrick – tért a lényegre Myron.

– Igen, ezt SMS-ben nekem is megüzente.

– Felhívtam PT-t Quanticóban. Van egy barátja, aki talán segíthet nekünk. A nő törvényszéki szakértőként arcfelismeréssel vagy valami ilyesmivel foglalkozik.

– Felületesen magam is utánanéztem – válaszolta Win. – A mai adás egyik kimerevített képét vetettem össze Patrick digitálisan öregített hatéves fotójával.

– Jutottál valamire?

– Nem – felelte Win. – De két kérdés jár a fejemben. Ha nem Patrick az, akkor kicsoda? Ha nem Patrick az, akkor Nancynek és Hunternek mi oka lehet hazudni erről?

Myron elgondolkodott.

– Fogalmam sincs.

– Egy DNS-vizsgálat sokat segítene.

– Így van – értett egyet Myron. – Ugyanakkor tegyük fel, hogy kiderül, nem Patrick az. Ez mit jelentene? Van még egy perced?

– Van.

– Akkor nézzük a lehetséges magyarázatokat, még a legképtelenebbeket is!

– Mint például? – kérdezte Win.

– Tegyük fel, hogy Nancy és Hunter mindkét fiúval végzett, és elrejtették a holttestüket. Tudom, tudom, képtelenség, de pusztán a gondolatkísérlet kedvéért tegyük fel, hogy lehetséges!

– Rendben.

– Tehát talán azért, hogy eltereljék magukról a gyanút, elhatározták, hogy hazahozatnak egy ál-Patricket. Kerestek egy kamaszt, aki megfelelő korú, és hasonlóan is néz ki. Elküldik neked azt az e-mailt, hogy a számukra kedvező irányba tereljenek. Rátalálsz a kölyökre a King's Corssnál vagy valahol. Tudsz követni?

– Nem teljesen – vallotta meg Win.

– Persze, hiszen még a legképtelenebb magyarázat sem tisztáz semmit. Éppen erre akarok kilyukadni. Nincs komoly gyanúsított... ennyi év után nem lehet. Senki sem kezdett gyanakodni rájuk. Ha ők ölték meg a fiúkat... megint csak elméletben, és nem hinném, hogy ez lenne a helyzet... semmit sem nyernének vele, ha elhitetnék, hogy rátaláltak Patrickre.

– Igaz – válaszolta Win. Aztán: – Persze valami egészen másfajta átverésről is szó lehet.

– Mire gondolsz?

– Tegyük fel, hogy a fiú nem Patrick.

– Rendben.

– Tegyük fel viszont – folytatta Win –, hogy valaki csőbe akarja húzni Nancyt és Huntert. Megszervezik, hogy

rátaláljanak erre az ál-Patrickre. Tudják, mennyire szeretnék, hogy a saját fiúk legyen, ezért könnyen megtéveszthetők.

– A lezárás iránti vágy – helyeselt Myron.

– Pontosan. Könnyen vakká tehet.

– Ugyanakkor megint felmerül a kérdés: mi az indíték? Ez az ál-Patrick pénzt fog lopni tőlük, vagy micsoda?

Win eltöprengett.

– Nem hinném, hogy ez lenne mögötte.

– Ráadásul a fiú sérülései valódiak voltak. Leszúrták. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy nem halt meg.

– Zsír Gandhi kezétől – válaszolta Win. – Myron?

– Tessék?

– Már megint ezt csináljuk.

– Micsodát?

– Semmibe vesszük Sherlock axiómáját.

Winnek igaza volt. Gyakran idézték Sir Arthur Conan Doyle imádott Sherlock Holmesát: „Adatok nélkül pedig kapitális hiba lenne bármit is feltételezni. Az ember ilyenkor az elmélet kedvéért ész nélkül megmásítja a tényeket, ahelyett hogy fordítva cselekednék.”[1]

– Myron!

– Igen.

– Mi nem stimmel még?

Myron sóhajtva kifújta a levegőt.

– Nem fog tetszeni neked.

– Ó, akkor kérlek, húzd még az időt, és vond be nekem cukormázzal a keserű pirulát!

– Megint gúnyolódsz?

– Megint húzod az időt?

Myron köntörfalazás nélkül belevágott, és mindent elmondott Winnek a Neil Hubernél tett látogatásáról és a Chick Baldwin és Nancy Moore közötti SMS-ekről. Amikor

végzett, Win pár pillanatra elhallgatott. Myron még mindig hallotta az idegen nyelven – nyilván olaszul – óbégató férfiakat.

– Mit keresel Rómában? – kérdezte Myron.

– Egyre közelebb kerülök Zsír Gandhihoz.

– Olaszországban van?

– Kétséges. – Majd: – Elhiszed Chicknek, hogy ártatlanok voltak azok a telefonos üzenetek?

– Dehogy – felelte Myron. – De ez még nem jelenti azt, hogy közük lett volna a gyerekek elrablásához.

– Igaz – értett egyet Win.

– Szeretnéd, hogy letámadjam Nancyt? Számon kérjem rajta az SMS-eket?

– Ó, igen, feltétlenül.

– Na és Brooke?

– Mi van vele?

– Beszéljünk neki az üzenetváltásokról? – kérdezte Myron.

– Még ne.

Myronnak eszébe jutott Brooke reakciója, miután rájött, hogy neki nem szóltak az e-mailekről, amelyeket Win kapott.

– Mérges lesz, amiért megint eltitkolsz előle valamit.

– Elviselem – válaszolta Win. Aztán pár pillanatra elhallgatott. – Végeztünk, Myron?

– Azt hiszem.

– Remek, most mennem kell.

21

A csapat neve abban a pillanatban jelenik meg, amikor Myron megjegyzi, hogy Brooke kuzinom mérges lesz, ha megint eltitkolok előle valamit.

shark crypt i.

– Elviselem – felelem, és már egészen máson jár az eszem. Ideje letennem a telefont. – Végeztünk, Myron?

– Azt hiszem.

– Remek, most mennem kell.

Kinyomom a telefont, mielőtt Myron válaszolhatna. Ugyanabban a hátsó helyiségben vagyok Carlóval, Renatóval és Giuseppé-vel. Változatlanul teljes harckészültségben várakoznak, de ma komolyabb, komorabb hangulatban, mivel megkezdődött a Muzzles of Rage kihívás. Tomboló csőtorkolatok. Jól hangzik. A tervem egyszerű: előcsalogatni Zsír Gandhit.

Mindaz alapján, amit tudok róla, Zsír Gandhi mindenki mást eltiporni igyekvő szemétláda ebben a kütyüvezérelt világban. Legnagyobb riválisa a romavslazio, amely – névtelen bőkezűségemnek köszönhetően – e vadonatúj presztízsesemény rendezője. A következőre keresem a választ: még ha Zsír Gandhi valamelyest titokban tevékenykedik is, még ha átmenetileg bujkál is, vajon előmerészkedik egy nagy tétekre játszott, jócskán megtámogatott kvázi katonai FPS-bajnokságra?

A válasz, most már tudom, igen.

Az új névre mutatok az eredményjelzőn: shark crypt i.

– Az ott Zsír Gandhi – jelentem ki.

– Nem lehet tudni – torkoll le Carlo, aki rendületlenül a billentyűzetet veri. – Még nem kezdett bele a játékba.

– De amint pár percet játszott, tudni fogjuk – teszi hozzá Renato. – Max fél órát. Jellegzetes a játékstílusa. Sosem használ gépkarabélyt vagy automata fegyvereket... csak egy egyszerű mesterlövészpuskát, és sosem téveszt célt.

– Mindig felfedezhető valamilyen sajátságos rendszer – magyarázza Carlo.

– Mint bármely sport esetében, itt sem kell látni az arcokat, hogy felismerjük, ki játszik – helyesel Renato.

– Felesleges várni – válaszolom. – Az ott a célpontunk.

– Hogy lehet biztos ebben?

Egészen egyszerű a megfejtés. A „Shark Crypt I” a „Patrick Rhys” anagrammája.

A tervem egészen egyszerű. A romavslazió-nak nem a Muzzles of Ragé bajnokságot kell megnyernie. A feladatuk elhitetni, hogy megmérettetés folyik, hogy valamilyen hekkelési módszerrel, amit meg sem próbálok pontosan megérteni, kideríthessék, hol tartózkodik jelenleg Zsír Gandhi.

Giuseppe bíró kiadja a parancsot: – Gyerünk, fiúk! Találjátok meg!

A kocsim és a magángépem útra készen áll. A pilóták és egyik kulcsfontosságú társam csak rám várnak. Amint meghatározzák Zsír Gandhi helyzetét, miközben folytatódik a Muzzles of Rage verseny, mi odasietünk a helyszínre, és elintézzük Zsír Gandhit.

Legalábbis ez a terv.

– Még mindig nem vagyok biztos benne, hogy ez a mi feladatunk lenne – jegyzi meg Carlo.

Ezúttal is az egyik fal felé fordul, míg Renato a másik felé.

– Én sem – ért egyet Renato. Ritka pillanat.

– Nem hekusok vagyunk.

– Hallottátok Mr. Lockwoodot – mordul rájuk Giuseppe.

– Az ürge kiskorú fiúkat futtat.

– Honnan tudhatnánk, hogy igazat mond? – kérdezi Carlo.

– Bizony – kontráz rá Renato, és Win felé fordul –, honnan tudhatnánk, hogy nem maga a perverz vadállat?

– Onnan – felelem –, hogy már utánanéztek a pasasnak.

Csend.

– Magának is utánanéztünk – szólal meg aztán Carlo.

– Dúsgazdag.

– Az vagyok.

– Azt is rebesgetik, hogy bedilizett. Állítólag mostanában flúgos remeteként él.

Széttárom a karomat.

– Úgy nézek ki, mint egy remete?

– Akkor miért terjesztik ezt?

– Mert elhintettem.

– Na és miért?

– Azért – felelem –, mert néhány rossz arcú alak meg akar ölni.

– Vagyis bujkál?

– Valami ilyesmi.

– Akkor most miért jött ide?

– Kimenekítettük az egyik fiút – felelem. – A segítségükre van szükségem, hogy kimenthessük a másikat is.

A választ, úgy tűnik, kielégítőnek ítélik.

– Nem okozhat különösebb gondot – magyarázza Carlo. – Ahhoz, hogy valaki bekapcsolódjon a játékba, be kell jelentkeznie a szerverünkre.

– Így megkapjuk az IP-címét.

– A francba – szitkozódik Carlo –, VPN-t használ.

– Naná – vágja rá Renato de megkerülhetjük a... Visszaváltanak olaszra, amivel semmi gondom. Egyébként sem beszélem a kockazsargont. Hangosan és dühösen vitatkoznak. Káromkodásokat vágnak egymás fejéhez. A Roma és a Lazio játékosainak neveivel dobálóznak, úgyhogy

most már biztosra vehetem, hogy egymás csapatait szidják. Giuseppe előre figyelmeztetett, hogy ők így dolgoznak.

– Minél mérgesebbek – nyugtat meg –, annál közelebb járnak a válaszhoz, amire kíváncsi.

Így tehát várok. Úgy tűnik, egyszerre igyekeznek lépést tartani a képernyőkön folyó játékkal és megtalálni shark crypt i tartózkodási helyét.

– Igaza van – fordul hozzám a klaviatúrát eszeveszett tempóban püfölő Carlo. – Zsír Gandhi az.

– Próbál elrejtőzni – teszi hozzá Renato.

– Leplezni a kilétét, miután kiismertük a taktikáját – magyarázza Carlo.

Megint olaszra váltanak, ordítoznak. Tíz perc elteltével éljenzést hallok. Giuseppe odabiccent nekem, és egy nyomtatót hallok felbúgni. Giuseppe a printerhez lép, és kivesz belőle egy lapot.

– A cím – közli, átnyújtva a papírt.

Megnézem. A hely Hollandiában található.

– Mennyi időm van?

Carlo válaszol a kérdésre.

– Ha mindent beleadunk, nagyjából két óra múlva lesz vége. Elindulok az ajtó felé.

– Akkor mindent adjanak bele! – búcsúzom.

Myron leállította a kocsit a patinás, kétszintes épület mellett. Annak idején ebben a házban nőtt fel. Pontosabban nem csak felnőtt. Itt élt egészen, nos, mostanáig. Valójában amikor a szülei, Ellen és Al („Az emberek El Alnak hívnak minket – magyarázta mindenkinek anya –, tudod, mint az izraeli légitársaságot.”) végül elhatározták, hogy eladják a házat, és visszavonulnak Floridába, Myron megvette tőlük az épületet.

A régi szép időkben, valahányszor Myront elhozta valaki, vagy maga fordult rá a kocsibehajtóra, az édesanyja

kiszaladt elé, és úgy szorította magához, mintha öt év után engedték volna el a fiát fogjul ejtői. Ő már csak ilyen volt.

Myron persze kínosnak érezte ezt. Ugyanakkor – természetesen ugyanolyan mértékben – igencsak kedvére való is volt. Fiatalon az ember nem fogja fel, milyen nagyszerű dolog, amikor valaki feltétel nélküli szereti őt.

Most, amikor kinyílt a bejárati ajtó, anya csak csoszogni bírt. Apa támogatta a könyökénél tartva. Anya, a máig elszánt feminista a kegyetlen Parkinson-kórtól remegett. Myron egy pillanatig még nem szállt ki, hagyta, hogy édesanyja közelebb érjen a kocsihoz. Anya végül lerázta magáról apa kezét, nem akarva – Myron jól tudta ezt hogy a fia észrevegye, mennyivel öregebb és törékenyebb.

Myron kiszállt a kocsiból, mihelyt anya odaért. Az édesanyja még mindig úgy szorította magához, mint egy frissen szabadult túszt. Myron visszaölelte. Apa lépett anya mögé. Myron arcon csókolta. Az édesapját így szokta köszönteni. Puszival. Mindig.

– Fáradtnak tűnsz – jegyezte meg anya.

– Jól vagyok.

– Szerinted nem tűnik fáradtnak, Al?

– Ne nyaggasd, El! Remek színben van. Egészségesnek tűnik.

– Egészségesnek. – Anya a férjére nézett. – Hirtelen orvos lett belőled?

– Csak mondtam.

– Többet kell ennie. Kerülj beljebb! Rendelek még ennivalót.

Ellen Bolitar nem főzött. Soha. Myron gimnazista évei alatt egyszer megpróbálkozott a fasírttal, amihez valami szószt is kibontott. Újra kellett festetniük a konyhát, hogy megszabaduljanak a bűztől.

Myron segítőkészen a kezét nyújtotta. Az édesanyja rosszallóan felpillantott rá.

– Már te is kezded? Nincs semmi bajom.

Jól láthatóan bicegve visszaindult a házba. Myron az apjára nézett, aki alig észrevehetően nemet intett a fejével. Aztán követték befelé.

– Szólok a Nero'snak, hogy küldjenek még egy parmezános rántott borjúszeletet. Ennie kell valamit. Az unokaöccse meg annyit eszik, mint egy hadsereg. – Legyintett. – Ti, fiúk, csak menjetek barlangászni.

Megragadta a lépcsőkorlátot, és kicsoszogott a konyhába. Apa a fejével intett Myronnak, hogy kövesse. Myron egy pillanatig csak állt, és hagyta, hogy szétáradjon benne az érzés.

Végtelenül szerette a szüleit.

Igen, ezzel mindannyian így vagyunk, de ritkán ennyire bonyodalommentes a dolog. Itt nem lehetett ambivalenciáról, megbánásról, neheztelésről, elfojtott dühről, hibáztatásról beszélni. Szerette őket. Fenntartások és kikötések nélkül. Kizártnak tartotta, hogy valaha rosszat tehetnének. Akadtak, akik szerint egyszerűen rózsaszín szemüvegen keresztül látta őket, és Myron éppúgy hajlamos volt a nosztalgiarohamokra, mint a család múltjának újraértékelésére.

Akik így gondolták, tévedtek.

Myron és apja mindig ugyanazon a helyen ültek a tévészobában, azaz a barlangban, ahogy maguk közt hívták, mióta Myron az eszét tudta. Myron kiskorában szinte közhelynek számított a túlságosan sok gyerekkori televíziózás veszélyeivel való riogatás, ami, akár igaz, akár nem, e konkrét apa és fiú esetében tévedésnek bizonyult: a közös kedvenc programok alatt fűzték szorosra a kapcsolatukat. A főműsoridő este nyolctól tizenegyig tartott, és akkoriban még, mielőtt mindenki letölthető vagy az interneten bármikor elérhető tartalmakat kezdett volna nézni, apa és fia együtt nevettek az ügye– fogyott

vígjátéksorozatokon vagy vitatták meg a krimisorozatok kliséit. Együtt tévéztek és együtt töltötték az idejüket, ugyanabban a szobában, vagyis, akárki akármit mond, a kapcsolatuk egyre mélyült. Manapság mindenki a maga vackára vonulva néz kisebb képernyőket – laptopot, mobiltelefont, tabletet –, és mindig pontosan azt nézi, amihez kedve támad. Az élmény ma teljességgel magányos, és Myron, akárhogy okoskodott is, úgy érezte, ez szörnyű dolog.

Apa fogta a távirányítót, de nem kapcsolta be a tévét.

– Mickey megjött már? – kérdezte Myron.

A szülei azért utaztak fel, hogy Mickey-re vigyázzanak, amíg a fiú szülei a szanatóriumban vannak.

– Bármelyik pillanatban várható – felelte apa. – Emát is elhozza vacsorára. Ismered?

– Emát? Igen.

– Mindig feketében jár – jegyezte meg apa.

– Rengeteg nő csinálja ezt, Al – kiabált be a másik szobából anya.

– De nem így.

– A fekete slankít – magyarázta anya.

– Nem ítélkezem.

– Dehogynem – vágott vissza anya.

– De nem!

– Úgy gondolod, hogy nagydarab.

– Te jöttél vele, hogy azért hord feketét, mert az slankít, nem én. – Apa Myronhoz fordult. – Ema fekete körömfestéket használ. Fekete rúzst. Fekete szempillaspirált. Feketére festi a haját. Nem természetes feketére. Hanem tusfeketére. Nem értem.

– Na és ki vagy te, hogy meg kellene értened? – kérdezte anya.

– Csak megemlítettem.

– Nézd csak, mister divatkirály! Hirtelen Yves Saint-

Laurent lett belőled, hogy te akarod diktálni, ki mit viseljen?

– Azt hittem, az éttermet hívod, hogy módosíts a rendelésen.

– Foglalt volt a szám.

– Akkor próbáld meg megint!

– Igenis, gazdám. Máris hívom őket.

Apa felsóhajtott és vállat vont. Mindig ezt csinálták. Myron egyszerűen hátradőlt, és élvezte a műsort.

Apa közelebb hajolt Myronhoz, és egészen halkan odasúgta: – Szóval hol van Terese?

– Jackson Hole-ban. Állásinterjún.

– Műsorvezetőként?

– Valami olyasmi.

– Emlékszem, amikor adásban volt. Még mielőtt ti ketten... – Egymáshoz közelítette a két tenyerét. – Az anyád meg én igazán szeretnénk jobban megismerni.

– Megfogjátok.

Apa egy kissé még közelebb hajolt.

– Anyád aggódik – közölte.

– Mi miatt?

Apára nem volt jellemző, hogy köntörfalazzon, és most sem tette.

– Amiatt, hogy megmaradt benne némi keserűség.

– Terese-ben. – Myron bólintott. – Na és te? Te aggódsz?

– Én nem akarok belefolyni ebbe.

– De ha mégis?

– Én is keserűséget tapasztalok – felelte apa. – Ugyanakkor erőt is. Sok mindenen keresztülment, ugye?

– Igen.

– Elveszített egy gyermeket?

– Valamikor régen, amikor még a tengerentúlon élt, igen.

Apa a fejét csóválta.

– Sajnálom, hogy szóba hoztam a témát.

– Semmi baj.

– És még mindig nem akarod elárulni, mit keresett olyan sokáig Afrikában?

– Nem tehetem – felelte Myron. – Nem az én tisztem elmondani.

– Értem és elfogadom. – Apa elmosolyodott. – Terese biztosan valami titkos küldetésen vett részt.

– Olyasfélén.

– Valami titkos küldetésen – ismételte apa. – Mint te Londonban? Myron nem válaszolt.

– Mi az, azt hiszed, nem tudtuk? Elárulod, miért mentél oda?

– Azzal a Moore gyerekkel kapcsolatos, akit kimenekítettek – kiabált át a szomszéd helyiségből anya.

Apa a konyha felé fordult.

– Mióta hallgatózol?

– Csak pár másodperce – szabadkozott anya. – Teljesen kimaradt az a rész, amikor rám kented az egész megkeseredett menyasszony-ügyet.

Kivágódott a bejárati ajtó, olyan erővel, ahogy csak egy kamasz képes feltépni. Mickey robogott be a házba, szorosan a nyomában Emával. A fiú Myronra nézett.

– Helló, hát te hogy kerülsz ide?

Mickey rettenetesen színészkedett.

– Téged is jó látni – biccentett Myron. – Szia, Ema!

– Helló, Myron! – köszönt Ema.

Ema, akit apa a fekete színnel jellemzett, azok közé tartozott, akiket egykor gótként emlegettek, aztán emóként (innen a becenév), és Myron nem volt eléggé képben a trendekkel ahhoz, hogy tudja, most minek nevezik őket. Tényleg minden csupa fekete volt rajta, éles kontrasztban a lehető legsápadtabb bőrrel. Mickey és Ema eleinte csak haverkodtak, sőt egymás legjobb barátai lettek, de Myron most eltűnődött, nem sikerült-e valahol átlépniük a barátság határait.

Üdvözlésképp Mickey arcon csókolta a nagyapját. Aztán a nagyanyjához fordult.

– Gyönyörű vagy, nagyi – jelentette ki.

– Ne nevezz így!

– Hogyan?

– Nagyinak. Megmondtam. Túl fiatal vagyok még ahhoz, hogy nagymama legyek. Hívj csak Ellennek. És ha bárki rákérdezne, mondd, hogy a nagyapád második hódítása vagyok, egy csitri!

– Vettem – szalutált Mickey.

– Most adj egy puszit Ellennek!

Mickey felszökkent a lépcsőn a konyhába. Valahányszor megmozdult, az egész ház beleremegett. Megpuszilta és átölelte a nagyanyját. Myron nagyot nyelve figyelte.

– Te most bőgsz? – fordult hozzá Mickey.

– Dehogy – felelte Myron.

– Miért bőg? – kérdezte Mickey a nagyanyjától. – Miért bőg állandóan?

– Mindig is szeretett érzelgősködni. Ne is törődj vele!

– Nem sírok – erősködött Myron. Körbepillantott a szobán, de nem lelt vigaszt. – Valami belement a szemembe.

– Kellene nekem valaki, aki segít megteríteni – mondta anya.

– Megyek – vágta rá Mickey.

– Nem – jelentette ki anya. – Szeretném, ha Ema segítene.

– Szívesen, Mrs. Bolitar – válaszolta Ema.

– Ellen – javította ki anya. – Szóval te meg Mickey most együtt vagytok? Hogy mondják ezt a fiatalok? Jártok? Randiztok?

Mickey majd elsüllyedt szégyenében.

– Nagyi! Izé... Ellen.

– Jaj, felejtsd el, Ema, Mickey reakciója mindent elárult. Hát nem aranyos, amikor így elpirulnak?

Ema, aki láthatóan ugyanolyan kínosan érezte magát, beoldalgott a konyhába.

– A biztonság kedvéért jobb, ha velük maradok – mondta apa.

Mickey-t és Myront magukra hagyta a barlangban.

– Megkaptam az SMS-edet – kezdte Mickey.

– Sejtettem. Szerinted tudsz segíteni?

– Igen. És azt hiszem, Ema is.

– Hogyan?

– Van egy ötletünk – válaszolta Mickey.

22

A sajtó már távozott Nancy Moore házából.
Myron nem tudhatta, hogy a média döntött-e úgy, hogy tiszteletben tartják a család magánéletre vonatkozó kérését, ennyire hamar csökkent az eset hírértéke, vagy nem maradt már gyújtós, amivel tovább szíthatták volna a tüzet. Valószínűleg mindhárom dolog közrejátszhatott, de bárhogy is, Myron hálás volt érte. Este nyolckor fordult be a kocsibejáróra, és kopogtatott az ajtajukon.

Nancy Moore nyitott ajtót, a kezében egy pohár borral.

– Későre jár – közölte.

– Sajnálom – válaszolta Myron. – Hívtalak volna.

– Hosszú volt a nap.

– Tudom.

– Ki sem nyitottam volna az ajtót, ha nem...

Myron tudta. Nancy még mindig kötelességének érezte ezt.

– Nézd, csak pár percig tartanálak fel. – Myron bekukkantott Nancy válla fölött a házba. – Hunter itt van?

– Nincs. Este visszament Pennsylvaniába.

– Ott lakik?

Nancy bólintott.

– A válás óta.

Myron az „Eladó” táblára pillantott.

– Te is elköltözöl?

– Igen.

– Hová?

– Ugyanoda.

– Pennsylvaniába?

– Nem szeretnék udvariatlanul viselkedni, Myron.

Myron csitítón felemelte a kezét.

– Bemehetnék egy pillanatra?

Nancy kelletlenül elállt az útjából. Myron belépett, de rögtön megtorpant, amint meglátta a lépcső alján ácsorgó lányt.

– Ő itt a lányom, Francesca – intett felé Nancy.

Myron majdnem elsütött egy „mármint a húgod” bókot, de inkább visszafogta magát. A tévéinterjú nézésekor nem vette észre, mennyire hasonlítanak egymásra, más kötötte le. Ha egy potenciális férjjelölt tudni akarta volna, hogy fog kinézni huszonöt év múlva Francesca, Nancy nem sokat bízott volna a fantáziára.

– Francesca, bemutatom Myron Bolitart.

– Szia, Francesca! – üdvözölte Myron.

A lány kipislogta szeméből a könnyeit. Vajon már korábban is ott voltak?

– Köszönöm – mondta olyan őszinteséggel, aminek hallatán Myron a legszívesebben elfordította volna a tekintetét. Francesca Myronhoz sietett. Gyorsan, de hevesen átölelte. – Köszönöm ismételte el.

– Szívesen – hebegte kissé zavartan Myron.

Nancy megszorította a lánya vállát, és halványan rámosolygott.

– Megtennéd, hogy felmész, és ránézel az öcsédre? Beszélnem kell Mr. Bolitarral.

– Persze – vágta rá Francesca. Mindkét kezével megragadta Myron kezét. – Örülök, hogy megismerhettem.

– Én is.

Nancy nézte, ahogy a lány felmegy a lépcsőn. Megvárta, amíg eltűnik a szemük elől, és csak ekkor szólalt meg: – Nagyon jó gyerek.

– Látszik rajta.

– Rendkívül érzékeny. A legkisebb dolog is képes megríkatni.

– Szerintem ez jó tulajdonság – jegyezte meg Myron.

– Azt hiszem. Viszont amikor az öccse eltűnt... – Nancy nem fejezte be a gondolatot. A fejét ingatta, és lehunyta a szemét. – Ha Patrick meghalt volna azon a folyosón, ha nem hoztad volna ki onnan időben... – Ezúttal sem kellett végigmondania, amit akart.

– Kérdezhetlek valamiről őszintén? – kezdte Myron.

– Azt hiszem.

– Egészen biztos vagy benne, hogy az emeleten lévő fiú Patrick?

Nancy érteden arcot vágott.

– Erre már rákérdeztél egyszer.

– Tudom.

– Akkor miért nyaggatsz vele? Már megmondtam. Biztos vagyok benne.

– Hogyan lehetsz?

– Tessék?

– Tíz év telt el. Még kisfiú volt, amikor elrabolták.

Nancy csípőre tette a kezét. A hangszínéből most már csipetnyi türelmetlenség érződött ki.

– Ezért jöttél ide?

– Nem.

– Akkor jobb, ha rátérsz a lényegre. Késő́re jár.

– Mesélj nekem az SMS-ekről, amiket Chick Baldwinnal küldtetek egymásnak!

Bele a közepébe. Bumm. Se felvezetés, se torokköszörülés, semmi. Myron Nancy reakcióját akarta látni, de ha valami drámaira vagy revelatívra számított, csalódnia kellett. Nancy lerakta a borospoharat, és összefonta maga előtt a karját.

– Komolyan beszélsz?

– Igen.

– Mi a fenéért... ? – robbant ki, aztán elhallgatott. – Azt hiszem, jobb, ha most elmész.

– Beszéltem róla Chickkel.
– Akkor már tudod.
– Mit tudok?
– Hogy semmi fontos nem volt bennük.
Érdekes. Ugyanúgy érvelnek. Myron úgy döntött, blöfföl egy kicsit.
– Ő nem ezt mondta.
– Tessék?
– Chick beismerte, hogy viszonyotok volt.
Nancy ajka körül mosoly játszadozott.
– Baromságokat beszélsz, Myron.
Így is volt.
– Barátok voltunk – magyarázta Nancy. – Beszélgettünk. Rengeteget beszélgettünk.
– Aha, Nancy, ne haragudj, de ezt nem veszem be.
– Nem hiszel nekem?
– Nem bizony.
– Miért nem?
– Először is azért, mert Chick nekem nem tűnik nagyszerű társalgópartnernek.
– Nagyszerű dugópartnernek viszont igen?
Ott a pont, állapította meg magában Myron. Nancy közelebb húzódott hozzá. Őzikeszemével felpillogott rá. Myron úgy érezte, korábban is bevetette már ezt a módszert, amikor meg akart értetni valamit egy férfival. Szinte biztosra vette: előfordult már, hogy jó szolgálatot tett neki ez a taktika.
– Elhiszed nekem, hogy semmi köze ahhoz, ami a fiúkkal történt?
– Nem – vágta rá Myron.
– Csak így?
– Csak így.
– Szerinted hazudok?
– Talán – felelte Myron. – Vagy csak nem tudod.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– A dolgok hullámokat keltenek, amelyek összevissza kavarognak a felszín alatt. Nem mindig látni őket, különösen olyankor nem, ha annyira közel vagyunk hozzájuk, mint te. Hallottál a pillangóhatásról? Arról az elméletről, hogy ha egy lepke meglebbenti a szárnyait, az jelentéktelennek tűnhet...

– ...de mindent megváltoztathat – fejezte be helyette a mondatot Nancy. – Hallottam. Sületlenség. Egyébként is...

Elhallgatott, amikor nehézkesen kopogó léptek ütötte meg a fülét. Mindketten a lépcső felé fordultak. Ott, alulról a harmadik fokon Patrick Moore állt. A talán-Patrick Moore. Bárhogy is, az a fiú, akit Zsír Gandhi leszúrt az alagútban.

Myron titokban megnyomott egy gombot a mobiltelefonján.

Egy pillanatig egyikük sem beszélt. Nancy törte meg a csendet.

– Minden rendben, Patrick? Hozzak neked valamit?

Patrick Myronra szegezte a tekintetét.

– Szia, Patrick! – köszönt Myron.

– Maga az a pasas, aki megmentette az életem – állapította meg a fiú.

– Igen, azt hiszem.

– Francesca mondta, hogy itt van. – Nagyot nyelt. – Az a kövér főszer. Megpróbált végezni velem.

Myron Nancyre pillantott.

– Semmi baj – válaszolta Nancy az aggódó anyák összetévesztethetetlen, nyugtató hangján. – Már itthon vagy. Biztonságban.

Patrick még mindig Myronra meredt.

– Miért? – kérdezte. – Miért szúrt le?

Erőszakos bűncselekmények után meglehetősen gyakran teszik fel ezt a kérdést. Myron tapasztalt már ilyet – ilyen kényszeres vágyat, hogy megértsék. A „miért pont én?” egyik variációja. A nemi erőszak áldozatai gyakran tűnődnek

el, miért őket választották. Ahogy bármilyen bűncselekmény áldozatai.

– Azt hiszem – felelte Myron –, hogy önmagát próbálta menteni.

– Hogyan?

– Úgy kalkulált, hogy ha leszúr téged, nem üldözöm tovább. Hogy választanom kell, utánaeredek-e, vagy a te életedet mentem meg.

Patrick bólintott, most már értette.

– Igaz. Azt hiszem, logikus.

Myron egy tétova lépést tett a fiú felé.

– Patrick – kezdte, és igyekezett a lehető legkevésbé fenyegető hanghordozással beszélni –, hol voltál mostanáig?

Patrick szeme kikerekedett. Az arcára pánik ült ki, ahogy az anyjára nézett.

Ekkor szólalt meg a kapucsengő.

Nancy a bejárat felé fordult.

– Ki lehet ilyen...

– Majd én – ajánlkozott Myron. – Várj egy percet, Patrick! Szeretnélek bemutatni valakiknek.

Myron a bejárathoz sietett. Mickey és Ema, akik egy másik kocsiban vártak Myron telefonjelére, habozás nélkül beléptek. Mickey arcán széles mosoly terült el. Ema pizzát hozott. Az illata betöltötte a helyiséget.

Mickey terve merész húzás volt, Myron tudta ezt, de Ema optimistábban állt hozzá.

– Magányos kamasz, akit egy házba zártak – magyarázta Ema –, és ami még ennél is fontosabb, Londonban a pizza alap.

Vagyis valójában Mickey-nek és Emának kellett kijátszania a helyzetet. Myron hagyta, hogy átvegyék az irányítást.

Mickey fesztelenül a lépcső felé indult.

– Szia, Mickey vagyok. Ő pedig Ema. Hallottunk rólad, és

arra gondoltunk, szívesen lógnál velünk, vagy valami.

Patrick Mickey-re bámult.

– Öhm.

– Ettél már buffalo chicken feltétes pizzát? – érdeklődött Ema.

Patrick tétován felelt.

– Nem.

Ema bólintott.

– Bacondarabokkal.

– Komolyan?

– A baconnel sose viccelnék.

– Hú!

– A sajttal töltött tésztát meglepetésnek szántuk – tette hozzá Mickey –, de bizonyos dolgok túl jók ahhoz, hogy titokban tarthassuk őket.

Patrick elmosolyodott.

– Nem reklámozni akarom – folytatta Ema, és felnyitotta a doboz tetejét –, de ennél nagyszerűbb dolog talán sosem létezett a földön.

– Jaj, nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet lenne – ellenkezett Nancy.

Myron odalépett Nancy és a fia közé.

– Azt nyilatkoztad, hogy hozzá kell szoknia a vele egykorúak társaságához – emlékeztette Nancyt.

– Igen, de hosszú volt a nap...

Patrick félbeszakította.

– Anya – mondta –, semmi baj.

– Azt hiszem, gluténmentes – próbálkozott Ema. Az arcán a legragyogóbb, legidétlenebb, legbájosabb mosoly szaladt szét, amit Myron valaha látott.

Aztán Patrick felnevetett – őszintén felkacagott –, és Nancy arckifejezéséből Myron arra következtetett, hogy hatéves kora óta először látja nevetni a gyermekét. Emának igaza volt. Akár a túlízesített pizza hatott, akár a táraság

iránti hétköznapi emberi vágy – valószínűleg a kettő együttese –, Patricknek szüksége volt erre. Túl hosszú ideje nem részesülhetett egyikben sem.

Francesca jelent meg a lépcső tetején.

– Épp egy filmet készültünk megnézni – közölte. – Anya, kiválaszthatok valamit az on dentand címekből?

Minden szem Nancy Moore-ra szegeződött.

– Hát persze – sikerült elfúló hangon kipréselnie magából Nancynek. – Menjetek és szórakozzatok!

Myron nem maradt.

Ezeket a határozott utasításokat kapta Mickey-től és Emától. Hagyja rájuk a dolgot. Ne időzzön el odalent. Ne rontsa a levegőt felnőtt jelenlétével. Senkit se késztessen óvatosságra. Ha kérdéseket akar feltenni Patrick édesanyjának, azelőtt kerítsen sort erre, hogy megjelennének. Aztán lépjen le.

Így hát elment.

Alighogy beült a kocsiba, megszólalt a telefonja. Myron nem ismerte fel a számot.

– Halló!

– Itt Alyse Mervosh beszél – szólt bele különösebb teketóriázás nélkül egy női hang. – PT kapcsolata.

– A törvényszéki orvos szakértő?

– A törvényszéki antropológus, aki a törvényszéki arcrekonstrukcióra szakosodott, igen. – A hangszíne csak akkor lehetett volna színtelenebb, ha elektronikusan módosítják. – Arra kíváncsi, hogy az a Patrick Moore, aki ma a CNN adásában szerepelt, ugyanaz a Patrick Moore-e, aki tíz évvel ezelőtt eltűnt. Jól tudom?

– Igen.

– Az imént szereztem meg a mai interjúról rögzített felvételt. Aztán Google-lal rákerestem az emberrablásra, hogy fotókhoz jussak a hatéves Patrickről. Végül pedig

felkutattam a fiúról a cégünknél készült digitálisan öregített képet. Merre van?

– Ebben a pillanatban?

– Igen.

– Alpine-ban, New Jersey államban.

– Tudja, hol találja a manhattani irodánkat? – kérdezte a nő.

– Igen.

– Kocsival körülbelül egy óra alatt ide kell érnie. Addigra, ha minden igaz, megleszek az eredménnyel.

Alyse Mervosh a választ meg sem várva kinyomta a telefont. Myron megnézte, mennyi az idő. Este fél kilenc. Ha dr. Mervosht nem zavarja, hogy este kell dolgoznia, őt sem fogja. Tudta, hogy az FBI központi laboratóriuma Virginiában működik, de gyanította, hogy az efféle munkákhoz többnyire inkább számítógépek és talán programok szükségesek. Manhattanban az FBI helyi központját a Federal Plaza 26 huszonharmadik szintjén találta.

Myronnak a Reade Streeten sikerült letennie a kocsit, és onnan gyalog ment tovább az FBI központjába. Elhaladt a Duane Street mellett, és eszébe jutott egy apró érdekesség. A New Yorkot uraló Duane Reade gyógyszertárak az első raktárukról kapták a nevüket, amely a Duane Street és a Reade Street között helyezkedett el.

Furcsa gondolatok villannak át az ember agyán a legváratlanabb pillanatokban.

Alyse Mervosh határozott kézszorítással üdvözölte.

– Előbb túleshetnék ezen?

– Min kellene túlesni?

– A lerendezésemen! Odavoltam, egyszerűen teljesen odavoltam a sérüléséről készült dokumentumfilmért. Odavoltam érte.

– Hú, köszönöm.

– De komolyan, ilyen magasra jutni, egészen a csúcs közelébe, hogy aztán így tönkrevágják, hogy összetörve ott maradjon a semmivel. ..

Elhallgatott.

Myron széttárta a karját és elmosolyodott.

– Mégis itt vagyok.

– De tényleg jól van? – kérdezte a nő.

– Lenyomhatok tíz félkezes fekvőtámaszt, ha akarja.

– Komolyan?

– Dehogy. Legfeljebb talán egyet.

A nő megrázta a fejét.

– Sajnálom, szakmaiatlanul viselkedem. Csak... azt a dokumentumfilmet nézve annyira megsajnáltam, tudja.

– Pontosan ezt reméltem.

A nő egy kissé elpirult.

– Elnézést az öltözetemért. Épp teniszleckét vettem, amikor PT felhívott.

Dr. Mervosh annyira régimódi melegítőt viselt, hogy Myron majdnem a Fila feliratot kezdte keresni rajta. A nő szőke haját fejpánt szorította le. A külleme összességében a nyolcvanas évek elejének Björn Borgjára emlékeztetett.

– Semmi gond – válaszolta Myron. – Köszönöm, hogy ilyen későn befáradt ezért.

– A részletes magyarázatra kíváncsi, vagy arra, mire jutottam?

– Arra, mire jutott.

– Eldönthetetlen.

– Ó – csodálkozott el Myron. – Tehát arra jutott, hogy egyszerűen nem tudja?

– Azt a kérdést illetően, hogy a CNN mai műsorában meginterjúvolt kamasz fiú ugyanaz a Patrick Moore-e, mint akit tíz évvel ezelőtt elraboltak, sajnos nem tudok határozott választ adni. Elmagyarázhatom?

– Kérem!

– Amivel általában foglalkozom, a törvényszéki arcrekonsturkcióval, az a maradványok azonosításáról szól. Ezt tudja, igaz?

– Igen.

– Nem egzakt tudomány. Azt reméljük, hogy a munkánk gyümölcse valamilyen tipp vagy ötlet lesz, de sok minden torzíthatja az eredményeket. – Alyse Mervosh elfintorodott. – Meleg van idebent?

– Egy kicsit.

– Nem bánja, ha leveszem a felsőmet?

– Dehogyis.

– Nem szeretném, ha azt gondolná, hogy flörtölök magával, vagy ilyesmi.

– Ne aggódjon emiatt!

– A barátommal komoly a kapcsolatunk.

– Én pedig jegyben járok valakivel.

– Tényleg? – A nő arca felragyogott. – Jaj, annyira örülök. Úgy értem, azok után, amin keresztülment.

– Dr. Mervosh?

– Hívjon, kérem, Alyse-nek!

– Alyse – kezdte újra Myron. – Csak egy térdsérülés volt. Értékelem. .. – nem igazán tudta, milyen szó illene ide – ... az aggodalmát, de nincs semmi bajom.

– És Patrick Moore-ra kíváncsi.

– így van, igen.

– Nem vagyok nagy társasági ember – mentegetőzött a nő. – Ezért van, hogy a laborban érzem a legjobban magam. Ha beszélnem kell, hajlamos vagyok idegeskedni. Igazán sajnálom.

– Semmi gond – válaszolta Myron, majd így folytatta: – Arról beszélt, hogy néha eltorzított eredmények születnek.

– Igen, pontosan. Ha úgy tetszik, azt igyekszünk elképzelni, hogy nézhet ki egy hatéves kisfiú tizenhat évesen. Ezeket az éveket, tudja, nehéz rekonstruálni. Ha

Patrick Moore, mondjuk, huszonhat évesen tűnt volna el, és most rátalálunk harminchat évesen – nos, gondolom, érti, igaz?

– Igen.

– Az öregedést elsősorban a gének határozzák meg, de más tényezők is közrejátszanak. Az étrend, az életmód, az egyéni szokások, valamilyen trauma... Ezek közül bármelyik módosíthat az öregedési folyamaton, sőt bizonyos esetekben a külsőn is. Ráadásul itt a legnehezebben elemezhető évekről beszélünk. A gyermek és a kamasz kinézete közötti eltérés egészen szélsőséges is lehet. Ahogy a kisgyerek idősödik, megnőnek a csontjai és a porcai, amelyek meghatározzák az arc arányait és alakját. Ezért törvényszéki antropológusként ki kell töltenünk a hiányzó részleteket. Hátrább kerülhet például a haj vonala. Csontszövet alakul ki, tűnik el, nyúlik meg, más kerül a helyébe. Röviden: rendkívül nehéz megjósolni a változásokat.

– Értem – bólintott Myron. – És ha tippelnie kellene?

– Arról, hogy ez a kamasz fiú valóban Patrick Moore-e?

– Igen.

A nő a szemöldökét ráncolta, láthatóan zavarba ejtette a kérdés.

– Tippelnem?

– Igen.

– Tudós vagyok. Nem szoktam találgatni.

– Csak arra gondoltam...

– Egyedül a puszta tényekkel szolgálhatok.

– Rendben.

Alyse Mervosh fogta a jegyzetfüzetét, és ellenőrizte a jegyzeteit.

– A kamasz fiú arcvonásai egyetlen feltűnő kivétellel megfelelnek a hatévesének. Szeme színe kismértékben megváltozott, de nem figyelemre méltóan. Ezenkívül a

televíziós adás alapján nagyon nehéz ezt egzaktul megállapítani. Egyértelműen sikerült felbecsülnöm a szülők és a testvér magasságát, és összehasonlítani azt Patrick hatéveskori magasságával. E számítások alapján a kamasz fiú öt centiméterrel alacsonyabb a mediánértéknél, de ez is egyértelműen a hibahatáron belül maradt. Röviden, a szóban forgó kamasz fiúról valóban elképzelhető, hogy Patrick Moore, egyvalami azonban aggaszt és elbizonytalanít.

– És ez mi lenne?

– Az orra.

– Mi van vele?

– Véleményem szerint a kamasz fiú orra nem feleltethető meg a hatéves gyerek orrának. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem válhatott ilyenné, miközben a fiú megnőtt, ugyanakkor valószínűtlen.

Myron ezen eltűnődött egy pillanatra.

– Egy orrműtét megmagyarázná?

– Egy tipikus orrműtét? Nem. A műtéttel rendszerint csökkentik az orr méretét. Ez esetben Patrick Moore orra nagyobb, mint amit várnánk.

Myron elgondolkodott.

– Na és, nem is tudom, ha többször eltörték volna az orrát?

– Hmm. – Alyse Mervosh felvett egy ceruzát, és az arcához ütögette a radíros végét. – Kétségesnek tartom, de nem lehetetlen. Emellett léteznek orrvisszaállító műtétek is, például sérülés, születési rendellenesség vagy legtöbbször kokainfüggőség miatt. Ez talán megmagyarázhatná. De bizonyosan semmiképp sem állíthatom. Ezért döntöttem úgy, ahogy.

– Másképp fogalmazva – összegezte Myron egy orrhossznyi választ el minket a bizonyító erejű azonosítástól?

Alyse Mervosh egy másodpercig értetlenül bámult rá.

– Várjunk csak, ez most vicc akart lenni?

– Olyasmi.

– Jaj.

– Értem, elnézést.

– Félretéve a humort – folytatta Alyse –, DNS-vizsgálatra lesz szükség.

23

Távcsövön keresztül bámulom a holland tanyaépületet. Rómától a groningeni Eelde repülőtérig két és fél óráig tartott az út a magángéppel. A reptértől eddig az asseni farmig kocsival további húsz percre volt szükség.

– Csak négyen tartózkodnak a házban, szép szőke hercegem – közli velem bajtársam.

Zorrához fordultam segítségért. Zorra valódi neve Shlomo Avrahaim. Egykori moszados crossdresser, vagy hogy is hívják manapság azokat, akik férfi létükre női ruhákban járnak. Annak idején jó néhány crossdressert ismertem. Sokan közülük egészen vonzó és nőies külleműek. Zorrára egyik sem igaz. A szakálla éppoly erős, mint az akcentusa. Nem trimmeli a szemöldökét, így mintha két szőrös hernyó mászna a szeme felett, amelyeknek eszük ágában sincs pillangóvá lényegülni. Az egész fickó bundás, mint egy félig átváltozott vérfarkas. Göndör vörös parókáját akár Bette Midler 1978-as turnéládájából is csenhette volna. Tűsarkú cipőt visel, a szó legszorosabb értelmében, mivel a sarokba valódi tűhegyes tőröket szokása rejteni.

Egykor, régen Zorra kis híján megölte Myront egy ilyen tőrrel.

– Ezt az infravörös kameraképről tudjuk? – kérdezem.

– Ugyanarról, mint amit Zorra Londonban használt, szép szőke hercegem – recsegi a férfi. – Ez így nevetségesen könnyű lesz. Hogy szokták mondani? Gyerekjáték. Ilyesmire pocsékolod egy olyan legendás profi tehetségét, mint Zorra.

Felé fordulok, és végigmérem.

– Valami gond van, szép szőke hercegem? – érdeklődik

Zorra.

– Őszibarack színű szoknya narancssárga cipővel? – húzom el a számat.

– Zorrának ez is jól áll.

– Örülök, hogy Zorra így gondolja.

Zorra feje megint a ház felé fordul. A paróka nem mozdul vele.

– Mire várunk, szép szőke hercegem?

Nem hiszek az ösztönös megérzésekben, sem abban, ha valakinek rossz előérzete támad. Ugyanakkor mégsem hagyhatom teljesen figyelmen kívül, hogy valami nyomaszt.

– Túl egyszerűnek tűnik.

– Á – érti meg Zorra. – Csapdát orrontasz.

– Csapdát orrontok?

– Zorrának nem ez az anyanyelve.

Visszafordulunk a ház irányába.

– Egyetlen célunk van – emlékeztetem.

– Az unokatestvéred, igaz?

– Igen. – Végigveszem magamban az eshetőségeket. – Zsír Gandhi helyében itt tartanád Rhyst?

– Talán – feleli. – Vagy Zorra olyan helyen bújtatná el, ahol alkualapnak használhatná, ha egy Winhez hasonló gonosz ember jönne érte.

– Pontosan – értek egyet vele.

Két évvel ezelőtt ismerkedtünk össze, amikor Zorra még esküdt ellenségként a másik oldalon állt. Végül úgy határoztam, hogy megkímélem az életét. Talán valami intuíciótól vezérelve? Zorra most úgy érzi, örökre a lekötelezettemnek kell maradnia. E végkimenetelt Esperanza egyik profi pankrátori forgatókönyvéhez hasonlítja, amelyben a jó pankrátor elnézőn bánik a gonosz pankrátorral, ezért az megjavul, és a rajongók kedvence lesz.

A különféle lehetőségeket latolgatom, amikor kinyílik a

tanyaház ajtaja. Nem mozdulok. Nem rántok fegyvert. Állok, és várom, hogy valaki megjelenjen az ajtóban. Öt másodperc telik el. Aztán tíz.

Aztán Zsír Gandhi lép ki az épületből.

Zorrával az élő sövény mögött állunk. Zsír Gandhi felénk fordul, elmosolyodik, és int nekünk.

– Tudja, hogy itt vagyunk – szólal meg Zorra.

Zorra, a magától értetődő kijelentések császára.

Zsír Gandhi lezser léptekkel megindul felénk. Zorra rám pillant. A fejemet rázom. Amint társam megállapította, Zsír Gandhi pontosan tudja, hol vagyunk. Ezen egy pillanatra elmerengek. Óvatosan közelítettünk, ugyanakkor nem nagy errefelé a forgalom. Ha Zsír Gandhi embereket állított az út mellé – és egyértelműen ezt tette –, látniuk kellett, hogy befordultunk az útra.

Zsír Gandhi megint integet, amikor meglát engem.

– Üdvözlöm, Mr. Lockwood! Isten hozta!

Zorra odahajol hozzám.

– Tudja a neved.

– Ez a Moszad-kiképzés. Egészen lenyűgöző.

– Zorra figyelmét semmi sem kerüli el.

Zsír Gandhi százféle forrásból kideríthette, ki vagyok. Bevethetett valamilyen bonyolult számítógép-feltörő rendszert, de kétlem, hogy ilyesmire szüksége lett volna. Ismerte Myron nevét. Myronnal üzlettársak és legjobb barátok vagyunk. Ezenkívül tudott Rhysről, Patrickről és az elrablásukról. Lehetséges, hogy cseppnyi utánajárással tudomást szerzett a személyes érintettségemről.

Vagy, ami még valószínűbb, Rhys mesélhetett erről neki.

Bárhogy is, ez a helyzet.

Zorra lassan lehúzza cipősarka hüvelyét.

– Milyen taktikát választunk, szép szőke hercegem?

Ránézek a mobilomra, hogy ellenőrizzem, a két másik emberünk még mindig a helyén van-e a védőzóna peremén.

Megvannak. Senki sem iktatta ki őket. Zsír Gandhi továbbtotyog felénk. A nap felé billenti a fejét, és szélesen elmosolyodik.

– Kivárunk – válaszolom.

Előveszem a fegyveremet – egy 50-es Desert Eagle-t. Zsír Gandhi megtorpan, amikor meglátja. Csalódottnak tűnik.

– Arra nem lesz szükség, Mr. Lockwood.

Csapdát „orrontottam”, ugye? Vajon tudta, hogy az olaszok lenyomozzák a verseny révén? Hagyta nekik? Úgy tűnik. Sokan tévedhetetlennek hisznek ilyen téren, annyira profinak és veszélyesnek, hogy a halál széles ívben elkerül. Bevallom, minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy öregbítsem a hírnevemet. Azt akarom, hogy féljenek tőlem. Azt, hogy összerezzenjenek, valahányszor belépek egy szobába, mert tudják, mire lehetek képes a következő pillanatban. Mégsem vagyok azonban annyira naiv, hogy bevegyem, amit magamról terjesztek, ha úgy tetszik. Nem számít, mennyire ügyes valaki, egy mesterlövész bármikor leterítheti.

Amint egyszer az egyik ellenfelem fogalmazott: „Ügyes vagy, Win, de nem golyóálló.”

Mindig törekedtem az elővigyázatosságra, de az ehhez hasonló küldetések bizonyos szintű sietséget igényelnek. Senki sem követett minket a repülőtérről. Ezt biztosan tudom. Zsír Gandhi mégis tudta, hol vagyunk.

– Beszélnünk kell – közli Zsír Gandhi.

– Rendben – válaszolom.

Széttárja a karját.

– Nem zavarja, ha Winnek szólítom?

– De.

Rendületlenül mosolyog. Én rendületlenül markolom a pisztolyt. Zorrára pillant.

– Ennek a nőnek is végig kell hallgatnia?

– Kit mersz nőnek nevezni? – hörren fel Zorra.
– Mi van?
– Zorra szerinted nőnek néz ki, szép szőke hercegem?
– Öhm... – Erre nincs mit felelni.
Csitítón felemelem a kezem. Zorra, mondhatni, visszavesz valamennyit.
– Mindketten megnyugodhatnak – szólal meg újra Zsír Gandhi. – Ha holtan akarnám látni magukat, már halottak lennének.
– Téved – jelentem ki.
– Hogy mondta?
– Csak blöfföl – válaszolom.
Zsír Gandhi továbbra is mosolyog, de látom, hogy már kisebb lelkesedéssel.
– Tudja, ki vagyok – ismerem el. – Ehhez nem sok mindennek kellett utánajárnia. Az egyik emberével valószínűleg figyeltette a repülőteret, egy másikkal az utat. Én a szakállas pasasra tippelek, a Peugeot-ban.
– Zorra tudta! – kiált fel Zorra. – Hagynod kellett volna...
Ismét elhallgattatom egy intéssel.
– Figyeltet minket – folytatom –, ám ez még nem jelenti azt, hogy van egy mesterlövésze, aki ekkora távolságból képes eltalálni bennünket. Két emberem figyeli a környéket. Ha kiküldött volna valakit, tudnának róla. Odabent vannak még emberei. Egész pontosan három. Egyikük sem céloz ránk nagy hatótávolságú fegyverrel. Azt észrevettük volna.
Apró rándulások a mosolygó száj szegletében.
– Rendkívül magabiztosnak mutatja magát, Mr. Lockwood.
Vállat vonok.
– Lehet, hogy tévedek. De annak az esélye, hogy kellő tűzerőt tudna bevetni ahhoz, hogy mind a négyünkkel végezzen, mielőtt meghal, a minimálisnál is kisebbnek tűnik.
Zsír Gandhi lassan összecsapja a két tenyerét.

– Méltó a hírnevéhez, Mr. Lockwood.

Hírnév. Látják, mit értek öregbítés alatt?

– Hosszasan fejtegethetném, hogy patthelyzet alakult ki – mondja ezután Zsír Gandhi –, de mindketten nagyvilági emberek vagyunk. Azért jöttem ki, hogy elbeszélgessünk. Azért, hogy megegyezzünk, és túljussunk ezen az egész ügyön.

– Maga egyáltalán nem érdekel – válaszolom. – Nem érdekelnek az ügyletei sem.

„Ügyletei" alatt természetesen kamaszok megverését és megerőszakolását kell érteni. Zorra grimaszt vág felém, hogy jelezze, őt esetleg érdeklik.

– Rhysért jöttem – közlöm.

Hirtelen lefagy a mosoly Zsír Gandhi arcáról.

– Maga ölte meg három emberemet.

Most rajtam a sor, hogy elvigyorodjak. Az időt húzom, a tekintetét igyekszem magamra vonni. Azt akarom, hogy Zorra a biztonság kedvéért tovább figyelje a házat és a környéket.

– És maga robbantotta azt a lyukat a falamba.

– Beismerésre vágyik? – kérdezem.

– Dehogy – válaszolja.

– Na és bosszúra?

– Arra sem – vágja rá túl gyorsan Zsír Gandhi. – Rhys Baldwint akarja. Értem. Az unokatestvérét. Viszont én is akarok bizonyos dolgokat.

Felesleges lenne megkérdezni, micsodát. Úgyis elmondja.

– Szeretném visszakapni az életemet – közli velem Zsír Gandhi. – A rendőrségnek semmilyen bizonyítéka sincs ellenem. Patrik Moore már hazatért az Egyesült Államokba. Nem fog visszajönni ide tanúskodni. Myron Bolitar kijelentheti, hogy látta, amint leszúrtam a fiút, de alapvetően sötét volt. Ráadásul hivatkozhatok önvédelemre. Valaki kétségtelenül megtámadott minket. A falban

keletkezett lyuk bizonyítja ezt. Az embereim közül egyik sem fog beszélni. Minden fájl és bizonyíték biztonságban van a felhőben.

– A rendőrségnek semmi sincs a kezében – ismerem el. – De nem hinném, hogy a rendőrök miatt aggódik igazán.

– Aki miatt igazán aggódom – válaszolja Zsír Gandhi –, az maga.

Ismét szélesen elmosolyodom.

– Nem szeretném azzal tölteni életem hátralévő részét, hogy arra várok, mikor kopog be hozzám, Mr. Lockwood. Beszélhetek egy pillanatra őszintén?

– Megpróbálkozhat vele – bólintok.

– Nem lehetettem biztos benne, de miután a romavslazio előállt azzal a kihívással, nos, azok után, amit kiderítettünk magáról, rájöttünk, hogy kockázatot jelenthet. Ekkor értettem meg. Megértettem, hogy személyesen kell találkoznom magával, hogy egyszer és mindenkorra véget vethessünk ennek. Őszintén elmondom magának, fontolgattuk, hogy felbérelünk pár embert, és megpróbálunk végezni magával.

– De meggondolta magát.

– Igen.

– Mert észrevettem volna az embereket. És akkor erősítést hívtam volna. És végeztem volna az embereivel és magával. És még ha maga meg a csapata valahogy felül is kerekedett volna rajtunk...

Zorra olyan hangot hallat, mintha fuldokolna, aztán hangosan felnevet.

– Zorrán?

– Puszta elméletekről beszélünk – nyugtatom meg. Visszafordulok Zsír Gandhihoz. – Még ha valahogy sikerülne is végeznie velünk, tudja, hogy ezzel nem érne véget az ügy. Myron a nyomába eredne.

Zsír Gandhi bólint.

– Sohasem érne véget. Életem hátralévő részét azzal kellene töltenem, hogy folyton azt figyelem, nem settenkedik-e valaki a hátam mögött.

– Bölcsebb, mint gondoltam – állapítom meg. – Akkor intézzük el egyszerűen! Adja át nekem Rhyst. Aztán hazaviszem. Vége. Többé nem gondolok magára. Elfelejtem, hogy egyáltalán létezett. Maga pedig elfelejti, hogy létezem.

Előnyös üzlet, gondolom, de vajon képes leszek tartani magam hozzá? Zsír Gandhi megpróbálta likvidálni Myront. Ez nem jelentéktelen dolog. Nem ölném meg puszta bosszúvágyból ezért – a maga szempontjából érthető volt, amit tett –, ugyanakkor egyformán aggaszt az elmeállapota és az önérdeke. Erősnek akarta mutatni magát az alkalmazottai előtt. Fitogtatni akarta a hatalmát. Ezekről még mindig nem mondott le.

A folytonos aggódás, hogy nem settenkedik-e valaki a hátunk mögött, mindkét irányban működik.

– Ez nem ilyen egyszerű – jelenti ki Zsír Gandhi.

Némileg megkeményítem a hangom.

– Pontosan ennyire egyszerű. Adja át nekem Rhyst!

Leszegi a tekintetét, és a fejét rázza.

– Nem tehetem.

Egyetlen pillanatnyi habozás, semmi több. Tudom, hogy elkerülhetetlen, és semmit sem teszek ellene. Zorra végtelen kecsességgel, amelyen minden alkalommal meglepődöm, megpördül és kirúgja Zsír Gandhi alól a lábát. Zsír Gandhi tompán puffan, akár egy zsák só. A levegő hökkenő hang kíséretében távozik a tüdejéből.

Zorra az elterült test fölé helyezkedik. Felemeli (szó szerint) borotvaéles sarkát, és tökéletesen irányba igazítja, hogy Zsír Gandhi arcába taposson vele. Ehelyett azonban leereszti a hegyét, hogy a penge (megint csak szó szerint) milliméterekre álljon meg Zsír Gandhi szaruhártyájától.

– Rossz válasz, gyönyörűm – duruzsolja Zorra. –

Próbálkozz újra!

24

Myron az édesapja fotelében ült a tévészobában.
– Fennmaradsz megvárni Mickey-t? – kérdezte apa.
Amikor Myron volt kamasz, az édesapja gyakran a fotelében üldögélt éjszaka, és várta a hazatértét. Sosem szabta meg Myronnak, meddig maradhat el – „Megbízom benned!” –, és sosem árulta el neki, hogy virraszt. Amikor Myron belépett az ajtón, apa vagy úgy tett, mintha aludna, vagy felosont az emeletre.

– Fennmaradok. – Aztán az arcán széles mosollyal hozzátette: – Azt hiszed, nem tudtam róla?

– Miről?

– Hogy addig nem feküdtél le, amíg haza nem értem.

– Addig nem voltam képes elaludni, amíg nem győződtem meg róla, hogy biztonságban vagy. – Apa vállat vont. – De tudtam, hogy tudod.

– Honnan?

– Sosem szabtam meg, hányra legyél itthon, emlékszel? Azt mondtam, bízom benned.

– Igen.

– De miután rájöttél, hogy fennmaradok, mindig korábban jöttél haza. Hogy ne kelljen fennmaradnom és aggódnom. – Apa az egyik szemöldökét felhúzva Myronra nézett. – Vagyis voltaképp korábban hazajöttél, mint ha megmondtam volna, meddig maradhatsz el.

– Ördögien fondorlatos – állapította meg Myron.

– Csupán kihasználtam, amivel tisztában voltam.

– Azaz?

– Hogy jóravaló fiú vagy – felelte apa.

Hallgattak. A csendet az törte meg, hogy anya bekiáltott a

konyhából: – Rendkívül megható apa-fiú pillanat. Most már lefekhetnénk?

Apa halkan felnevetett.

– Már megyek is. Holnap megnézzük Mickey meccsét? Hazai pályán játszanak.

– Reggel idejövök értetek – válaszolta Myron.

Az édesanyja bedugta a fejét a konyhából.

– Jó éjt, Myron!

– Te hogyhogy nem maradtál fenn sosem, amíg haza nem értem? – kérdezte tőle Myron.

– Egy nőnek szüksége van az alvásra, hogy megőrizhesse a szépségét. Mégis mit hittél, a sors kegyéből maradtam ilyen?

– Jó lecke ez házasságból – jelentette ki apa.

– Micsoda?

– Az egyensúly. Én fennmaradtam éjszaka. Anyád édesdeden aludt. Ez még nem jelenti azt, hogy nem törődött veled. De az erősségeink és a gyengeségeink kiegészítik egymást. Egy pár vagyunk. Érted? Én ezzel járultam hozzá. Elvállaltam az éjszakai őrséget.

– Reggelente mégis te keltél fel elsőként – jegyezte meg Myron.

– Hát, igen, ez is igaz.

– Akkor anya miben jó?

– Jobb, ha nem tudod – szólt ki anya a konyhából.

– Ellen! – hurrogta le apa.

– Jaj, hagyd már, Al! Annyira prűd tudsz lenni.

Myron eddigre már betapasztotta a fülét.

– La-la-la, nem hallak benneteket – ismételgette, miközben az édesapja bőszen a konyha felé indult. Csak akkor vette el a kezét, amikor már mindketten felmentek az emeletre. Aztán hátradőlt, és kinézett az ablakon. Fura. A fotel pontosan úgy lett beállítva, hogy egyszerre lehessen látni belőle a tévét és az utcán közelgő autókat.

Tényleg ördögien fondorlatos.

Már majdnem hajnali egy volt, amikor Myron megpillantotta Mickey autóját. Eltűnődött, vajon nem kellene-e neki is alvást színlelnie, de Mickey úgysem venné be. Myron három okból is fenn akart maradni. Egy: általában aggódott miattuk. Kettő: hogy az édesapjának ne kelljen ezt tennie. És három – a legnyilvánvalóbb: hogy kiderítse, mi történt, miután magukra hagyta Mickey-t és Emát Moore-éknál.

Myron a sötétben üldögélt, és várt. Eltelt öt perc. Myron kinézett. A kocsi még mindig ott állt. Se fényszóró. Se mozgás. Myron a szemöldökét ráncolta. Fogta a mobilját, és küldött egy SMS-t Mickey-nek: „Minden OK?”

Semmi válasz. Egy újabb perc múlt el. Semmi. Myron megnézte a telefonját, érkezett-e válasz. Nyugtalanság fogta el. Felhívta Mickey telefonját. Azonnal hangpostára kapcsolt.

Mi a fene?

Myron felállt apja foteléből, és az ajtó felé indult. Nem, ez túlságosan nyilvánvaló lenne. Befordult a konyhába, és kiment hátra. Az udvar koromsötét volt, Myron ezért a mobilját használta zseblámpaként. A házat megkerülve előreóvakodott a kocsibehajtóhoz, ahol az utcai lámpák elegendő fényt adtak.

Még mindig semmi.

Myron lekuporodott, és a kocsi felé settenkedett. Apja nemrég locsolta meg a pázsitot. Myron papucsa pillanatok alatt csurom vizes lett. Szuper. Alig húsz méterre járt a kocsitól. Aztán tíz. Aztán lebukott a hátsó lökhárító mögé.

Átgondolta a helyzetet, fejben végigzongorázta a lehetséges magyarázatokat, hogy miért nem szállt ki még mindig senki az autóból. Aztán amikor felpattant, megragadta a kilincset, és fellépte a vezető felőli ajtót, megkapta a választ...

... egy másodperccel később, mint kellett volna.

Ema felsikoltott.

– Mi a francot akarsz, Myron? – ordította Mickey.

Két kamasz. Egy kocsiban. Késő este.

Myronban hirtelen felködlött egy emlék arról az alkalomról, amikor a saját apja nyitott rá és Jessicára, egykori szerelmére, a lehető legalkalmatlanabb pillanatban. Az apja csak állt ott földbe gyökerezett lábbal, dermedten, és Myronnak nem fért a fejébe, miért kér tüstént elnézést, és teszi be újra az ajtót.

Most megértette.

– Ó – mondta. Aztán: – Ó!

– Mi van veled? – csattant fel Mickey.

– Ó-ó! – makogta a változatosság kedvéért Myron.

Örömmel állapította meg, hogy mindketten ruhában ülnek odabent. A ruhák, a frizura, a smink némileg ziláltnak látszottak. De fel voltak öltözve.

Myron a hüvelykujjával a háta mögé bökött.

– Talán jobb, ha odabent várok.

– Gondolod?

– Persze. Na, jól van.

– Menj már! – rivallt rá Mickey.

Myron sarkon fordult, és lassan visszabaktatott a házhoz. Mielőtt az ajtóhoz ért, Mickey és Ema kiszálltak a kocsiból, kissé megigazították a ruházatukat, és utánaindultak. Amikor Myron kinyitotta az ajtót, és mindhárman beléptek, apa a Homer Simpson-os pizsamájában állt előttük, amit Myron vett neki apák napjára.

Apa Myronra nézett. Aztán Mickey-re és Emára.

– Kimentél? – kérdezte Myrontól.

– Igen.

– Te nem voltál kamasz? – Apa a fejét csóválta, próbálva elfojtani a mosolyát. – Tudtam, hogy nem szabadna rád hagynom az éjjeli őrködést. Jó éjszakát mindenkinek!

Apa otthagyta őket. Myron és Mickey csak álltak, és a

padlót bámulták. Ema felsóhajtott: – Ideje felnőnötök. Mindkettőtöknek.

Öntöttek maguknak valami hideg innivalót, és leültek a konyhaasztalhoz.

– Na szóval – kezdte Myron – mi a benyomásotok Patrickről? Mármint ha tényleg Patrick az.

– Normális gyerek – válaszolta Mickey.

– Túlságosan normális – tette hozzá Ema.

– Ezt hogy érted?

Ema az asztalra tette a kezét. Amellett, hogy feketében járt és fekete sminket használt, a karját mindenféle tetoválások borították. Ezüst ékszereket viselt, többek között két halálfejes gyűrűt.

– Ismerte a mostanában készült filmeket – felelte.

– Teljesen képben volt a legújabb videojátékokat illetően – tette hozzá Mickey.

– Hallott a legfrissebb alkalmazásokról.

– Ugyanez a helyzet a közösségimédiaoldalakkal.

Myron elgondolkodott.

– Nem hinném, hogy mindvégig a világtól elzárva tartották. Különösen az elmúlt, nem is tudom, években. Úgy értem, az utcán dolgozott. Egy játékterem alatt lakott. A fickó, aki Londonban fogva tartotta, nagymenő gamer. Nem lehet, hogy ez a magyarázat?

– De, lehetséges – felelte Mickey.

– Mégsem veszitek be?

Mickey vállat vont.

– Mi az?

– Nem hiszen, hogy az lenne, akinek mondja magát – válaszolta Mickey.

Myron Emára nézett. Ema bólintott.

– A keze – jegyezte meg a lány.

– Mi van vele?

– Puha.

– Szó sincs olyasmiről, hogy kemény fizikai munkát végzett volna – vetette ellen Myron.

– Tudom – mondta Ema de nem is olyasvalaki kezének tűnik, aki az utcán kereste a kenyerét. És ami még árulkodóbb: a fogsora. Szabályos. Fehér. Nem kizárt, hogy hihetetlenül jó géneket örökölt, de inkább arra fogadnék, hogy rendszeresen járt fogorvoshoz és fogszabályzásra.

– Nem tudnám pontosan megmondani, miért – tette hozzá Mickey –, de Patrick nem úgy néz ki és nem úgy beszél, mint aki az utcán élt. Nem olyan, mint akivel durván bántak, legfeljebb, tudod, nemrégiben. Mármint, hm, lehet, hogy „kitartották”, vagy valaki gondoskodott róla... bármi... de...

– Beszélgettetek egyáltalán az elrablásáról? – kérdezte Myron.

– Próbáltunk – felelte Ema. – De mindig belénk fojtották a szót.

– Francesca folyamatosan bezavart – magyarázta Mickey.

– Hogyan zavart be?

– Védte Patricket – felelte Ema. – Ami érthető, azt hiszem.

– Tehát valahányszor a történtekre tereltük a szót...

– Vagy megemlítettük Rhys nevét...

– Félbeszakított minket, és teljesen elérzékenyült, sírt és ölelgette Patricket – magyarázta Mickey. – Mármint Patrick egészen normálisnak tűnt, a nővére viszont abszolút kiborult.

– Nem biztos, hogy a „kiborult” a megfelelő szó – javította ki Ema. – Az öccse tíz év után hazakerül. Szerintem furcsa lenne, ha ez nem kavarná fel Francesca érzelmeit.

– Igen, talán – ismerte el Mickey. De nem túl nagy meggyőződéssel.

– Megint próbáltuk az elrablásukra terelni a szót, miután

Francesca elment Clarkkal.

– Várjunk csak! – hökkent meg Myron. – Clark Baldwinnal? Rhys testvérével?

– Igen.

– Ő is ott volt?

– Beugrott Francescáért – válaszolta Mickey.

– Mindketten a Columbiára járnak – tette hozzá Ema. – Clark vitte vissza Francescát az egyetemre.

Myron hallgatott.

– Ez olyan nagy ügy? – értetlenkedett Ema.

– Nem tudom. – Myron egy keveset még merengett ezen. – Különös, ennyi. Lehetséges, nem is tudom, hogy szerelmi kapcsolat van közöttük?

Mickey úgy forgatta a szemét, ahogyan csak egy kamasz képes.

– Dehogy.

– Mitől vagy ennyire biztos ebben?

– Öreg faszik – fordult Ema a fejét csóválva Mickey-hez. – Nem működik a melegradar.

– Clark meleg?

– Igen. És mennyiben változtatna a helyzeten, ha szerelmi kapcsolatuk lenne? Mennyi is, tízévesek voltak, amikor ez az egész történt?

Valami motoszkált Myron tudatalattijában, egyelőre azonban nem tudta kideríteni, micsoda. Visszatért a tárgyhoz.

– Tehát miután Francesca elment, újra megpróbáltátok szóba hozni az elrablás témáját?

– Igen, és Patrick mélységesen hallgatott.

– Egy szót sem volt hajlandó kibökni.

– Nem sokkal ezután eljöttünk.

Myron egy pillanatra hátradőlt a székében.

– Hogy beszélt?

– Hogyhogy hogy beszélt?

– Londonban találtunk rá – magyarázta Myron. – Fogalmunk sincs, mennyi időt töltött ott. Felfedeztetek bármilyen akcentust?

– Jó kérdés – állapította meg Ema. – Alapvetően amerikai kiejtéssel beszélt, de... – Mickey felé fordult. A fiú bólintott.

– Volt benne valami más is – vette át a szót Mickey. – Nem tudnám pontosan megmondani, micsoda. Nem olyannak tűnt, mint aki ideát nőtt fel. Viszont olyannak sem, mint aki Angliában nevelkedett.

Myron próbálta értelmezni a hallottakat, de semmire sem jutott. Ezért mással próbálkozott.

– Na és mivel töltöttetek ezt a sok időt?

– Pizzát ettünk – vágta rá Ema.

– És filmet néztünk – tette hozzá Mickey.

– A számítógépen játszottunk.

– Beszélgettünk.

– Ja, és Patrick azt mondta, van barátnője – jutott eszébe Emának. – De nem idevalósi.

– Barátnője? – csodálkozott Myron.

– Igen, de rögtön ejtette is a témát. Úgy mondta, nem is tudom, mint egy dicsekvő kisgyerek.

– Tudod – magyarázta Mickey. – Mint amikor új gyerek költözik a városba, és azzal kérkedik, hogy van egy kanadai barátnője, vagy ilyesmi.

– Nehogy félreértsd! – tette hozzá Ema. – Szimpatikus fiú. Minden fiatal beszél ilyenekről. Épp csak... nem is tudom. Annyira normálisnak hatott.

Mickey bólintott.

– Kösz, srácok. Ez tényleg sokat segített.

– Ó, még nem végeztünk – jelentette ki Ema.

Myron kérdő pillantást vetett rájuk.

– Keyloggert telepítettem a számítógépére – közölte Mickey.

– Vagyis...?

– Vagyis láthatjuk, mit ír. Az e-mailjeit, a közösségi oldalakat, bármit.

– Ejha – hüledezett Myron. – És ki figyeli?

– Spoon.

Spoon, vagyis „Kanál” Mickey másik közeli barátja volt – ha Emát még mindig csupán „barátnak” lehetett tekinteni –, akit régebben (a fenébe, talán még ma is) szeretni való okostojásnak neveztek volna, manapság inkább geeknek, sőt gyíknak. Spoon ezenkívül elképesztően merész dolgokat művelt.

– Hogy van a srác?

Mickey elmosolyodott.

– Már képes újra járni.

– És mindenkit az őrületbe kergetni – tette hozzá Ema. – A lényeg, hogy szól nekünk, ha bármi fontosra felfigyel.

Myron nem igazán tudta, mit feleljen erre. Nem tetszett neki, hogy a kamaszok átlépnek egy etikai határt, de semmi kedve sem volt a magánélet szentségéről papolni nekik, és ami még fontosabb, lemondani a lehetőségről, hogy esetleg kiderítsék az igazságot. Nehéz döntés volt. Lehetséges, hogy Patrick nem is Patrick. Talán Patrick a kulcs ahhoz, hogy rátalálhassanak egy másik eltűnt fiúra. Ugyanakkor indokolhatja bármi is, hogy egy kamasz után kémkedjenek? Egyáltalán törvényes ez?

Ha bárki pontosan tudta volna, mit kell tennie ebben a helyzetben, és aggályok meg fenntartások nélkül képes lett volna eldönteni, kémkedhetnek-e mások után, azt Myron némileg gyanúsnak találta volna.

Az élet nem fekete-fehér.

– Van még valami – közölte Ema.

– Micsoda?

Ema kényelmetlenül Mickey-re pillantott.

Mickey intett neki, hogy mondja nyugodtan. Ema felsóhajtott, és az erszényébe nyúlt. Egy kis átlátszó

műanyag zacskót húzott elő, amihez hasonlóban a piperecikkeket szokták átvinni a reptéri biztonsági ellenőrzésen.

– Tessék.

Ema átnyújtotta a csomagot Myronnak, aki maga elé emelte. Egy fogkefét és hosszú hajszálakat látott benne. Letette a zacskót, és kivárt egy keveset.

– Ezek itt...?

Ema bólintott.

– A fogkefét Patrick fürdőszobájából csentem el – felelte. – Aztán átosontam a folyosó végébe, és kiszabadítottam néhány hajszálat Francesca hajkeféjéből.

Myron nem válaszolt. Csak bámult a műanyag zacskó tartalmára.

Mickey felállt. Ema követte a példáját.

– Arra gondoltunk, hogy elvégeztethetnél egy DNS-vizsgálatot, vagy ilyesmi – mondta Mickey.

25

Már a tanyaépületben vagyunk.

Csak mi ketten, Zsír Gandhi *et moi*. Zorra a bejárati ajtó előtt őrködik. Zsír Gandhi társai – ketten azok közül, akikre Myron a „gamerekként” utalt ottjártakor, plusz egy fiú, aki valószínűleg még kiskorú lehet – a ház előtti udvaron várakoznak vele együtt.

– Ez a Zorro nevű barátja – kezdi Zsír Gandhi.

– Zorra.

– Tessék?

– Nem Zorrónak hívják, hanem Zorrának.

– Nem sértésnek szántam.

Rezzenéstelen arccal bámulok rá.

– Készítettem magunknak teát – közli Zsír Gandhi.

Hozzá sem nyúlok. Ehelyett a fiún gondolkodom, amelyik kiskorú lehet. A hírekben gyakran hallani olyan kijelentéseket a rosszfiúktól, hogy „ez csak üzlet”. A magam részéről az ilyesmit ritkán hiszem el. Akár jó valaki, akár gonosz, általában vonzódik ahhoz, amivel foglalkozik. Például a legtöbb drogdíler megkóstolja az áruját. Akikkel a pornóiparban dolgozók közül megismerkedtem, hajlamosak ugyanerre. Azok, akik védelmi pénzért fegyverrel tartatják be a szabályokat, a legritkább esetben idegenkednek a vér látványától vagy attól, hogy másoknak ártsanak. Ami azt illeti, többnyire inkább élvezik ezeket.

Ha már itt tartunk, minden iróniától mentesen tekintek a jelen ügyben játszott szerepemre.

Hogy mire akarok kilyukadni? Zsír Gandhi megpróbálhatja elhitetni, hogy neki mindez csak az üzletről és a haszonról szól, de nem vagyok biztos benne, hogy hiszek

neki. Kíváncsi lennék, vajon miféle személyes és gusztustalan okból foghatott bele.

És azon tűnődöm, szánjak-e szerepet magamnak a megbüntetésében.

– Nem adhatom át az unokatestvérét – jelenti ki Zsír Gandhi –, mivel nincs nálam.

– Ez felettébb kellemetlen – válaszolom.

Nem néz a szemembe. Ez jó jel. Tart Zorrától. Tart tőlem. Amint már említette, nem szeretné, ha élete hátralévő részében folyton azt kellene figyelnie, nem settenkedik-e valaki a háta mögött. Ezért hiszek a mindenre kiterjedő és aránytalan mértékű megtorlásban. A következő ellenséged így kétszer is meggondolja, mielőtt beléd kötne.

– Hol van? – kérdezem.

– Fogalmam sincs. Sosem volt nálam.

– Patrick Moore viszont magával volt.

– Igen, így van. De nem úgy, ahogy gondolja.

Előrehajol, és fogja a teáscsészéjét.

– Mennyi ideig alkalmazta Patrick Moore-t? – érdeklődöm.

– Pontosan erről beszélek – felel, és belekortyol a teába. – Sosem dolgozott nekem.

Keresztbe teszem a lábamat.

– Kérem, magyarázza el ezt!

– Megölte három emberemet – válaszolja. – Hármat.

– Már megint kezdi? Még mindig arra vár, hogy bevalljam.

– Nem, a történteket mesélem el. Az elejétől fogva. Kényelmesen hátradőlök, és intek neki, hogy folytassa. Zsír Gandhi nem a fülénél fogva tartja a csészét, hanem gyengéden a markában, mintha egy sebzett madarat dédelgetne.

– Meg sem kérdezte az embereimtől, miért mentek oda Patrick Moore-hoz, ugye?

– Nem volt rá idő – felelem.

– Talán. Vagy talán túlreagálta a helyzetet.

– Vagy talán ők tették ezt.

– Jogos, pajtás. Jogos. De elkalandoztunk. Most elmondom, mi történt. Aztán eldönti, mit lép ezután, rendben?

Bólintok.

– Tehát ez a kölyök, ez a Patrick Moore megjelenik a körzetünkben. Érti, miről beszélek, igaz, Mr. Lockwood? A területi vitákat?

– Folytassa!

– Az embereim tudomást szereznek róla. Lehet, hogy igaza van. Lehet, hogy túl durván igyekeztek elintézni a dolgot, nem tudom. Nem voltam ott. De ezzel bíztam meg őket. Az utcán megtanultam, hogy néha jobb nem finomkodni. Jobb túlreagálni.

A saját önigazolásom visszhangját hallom. A legkevésbé sem hoz zavarba.

– Tehát közrefogták Patrick Moore-t. Ha jól sejtem, példát akartak statuálni vele. Maga úgy tett, mint aki védelmezni igyekszik őt. De árulja el nekem, Mr. Lockwood, hogyan reagált Patrick Moore?

– Elfutott – válaszolom.

– Pontosan, barátom. Elfutott. Mindenki elmenekült. Garthot is beleértve.

– Garthot?

– A nyakörves gyereket.

– Ah – felelem.

– Garth természetesen jelentette, mi történt. Eljutott hozzám a hír. Felhívtam. Elmondta, hogy feltűnt ez az új srác a területünkön, aztán valami puhány úriember leszámolt az embereimmel.

Felvonom az egyik szemöldökömet.

– Puhány?

– Ő fogalmazott így, nem én.

Elmosolyodom. Tudom, hogy hazudik, de nem törődöm vele.

– Folytassa!

– Nos, képzelheti, Mr. Lockwood, mire gondoltam. Három emberemet lemészárolják egy látszólag jelentéktelen területi vita miatt. Nem sokat tudok Amerikáról, de errefelé egyszerűen nem szokás az ilyesmi. Azt a következtetést vontam le, hogy valaki, vagyis maga, uram, háborút indított ellenem. Arra jutottam, hogy a fiú, mint kiderült, ez a Patrick Moore, a csapda része volt... magának dolgozott, hogy próbára tegyék az erőmet és az elszántságomat. Érti?

– Igen.

– És, hogy őszinte legyek, nem tudtam mire vélni a dolgot. Azok az utcák egyáltalán nem hoznak sok hasznot. Így aztán kerestetni kezdtem a szökött fiút. Patricket. Garth azt mondta, hallotta pár szót mondani, és amerikainak tűnt a kiejtése. Ez még inkább összezavart. Miért akarnának ellenem fordulni amerikaiak? Innentől viszont szétkürtöltettem a hírt. – Lerakja a teáját. – Lehetek egy kicsit szerénytelen?

– Csak nyugodtan.

– Többé-kevésbé én uralom London utcáit. Legalábbis egy bizonyos piac tekintetében. Ismerem a szállodákat. Ismerem a bordélyházakat. Ismerem a menedékházakat, vasútállomásokat és a tömegközlekedést, a fiatal búvóhelyeit. Ismerem a parkokat, sikátorokat és a sötét zugokat. Senki sem ügyesebb nálam, ha egy eltűnt kamaszt kell megtalálni. Az alkalmazottaim ugyanúgy át tudják fésülni a várost, mint bármilyen bűnüldöző szerv.

Megint kortyol egyet a teájából, cuppant a szájával, visszateszi a csészét.

– Ezért kiadtam a vörös riasztást, Mr. Lockwood. A kapcsolataimnak nem telt sok időbe rálelni a fiúra. Egy kis

hotelben akart szobát kivenni készpénzért. Ezért elküldtem néhány érettebb alkalmazottamat... valószínűleg felfigyelt a terepszínű nadrágokra... hogy elfogják. Megtették. Elhozták a játékterembe.

Ismét iszik egy kortyot a teából.

– Patrick egyedül volt, amikor rátalált? – kérdezem.

– Igen.

Ezen elmerengek.

– Ismerte őt bárki az emberei közül?

– Nem.

– Folytassa! – mondom neki.

– Kérem, értse meg, Mr. Lockwood, hogy azt hittem, egy amerikai azon ügyködik, hogy megzavarja vagy talán tönkre is tegye az üzletemet.

Bólintok.

– Ezért ellenségként tekintett rá.

Zsír Gandhi mosolya megkönnyebbülésről árulkodik.

– Igen. Akkor tehát érti?

Nem erősítem meg.

– Fogalmazzunk úgy, hogy kihallgattam.

– Elárulta, hogy kicsoda – veszem át a szót, és lassan összeáll a kép. – Hogy elrabolták.

– Igen.

– Mit tett ezután?

– Amit mindig szoktam. Utánajártam a dolognak.

Eszembe jut Zsír Gandhi kedvenc hindi közmondása, amiről Myron mesélt.

– A tudás erősebb a vitánál – idézem.

Nyugtalankodni kezd, amiért ismerem a mondást.

– Á, igen.

– És mit derített ki?

– Sikerült megerősítést nyernem a történetével kapcsolatban, ami elég komoly dilemma elé állított. Egyrészt átadhattam volna őt a hatóságoknak. Akár hősként is

ünnepelhettek volna, mert megmentettem.

A fejemet csóválom.

– De így túlságosan reflektorfénybe került volna.

– Pontosan. A hősök céltáblává válnak, még a rendőrség számára is.

– Ezért inkább úgy döntött, hogy hasznot húz a dologból.

– Őszintén szólva, fogalmam sem volt, mit tegyek. Nem vagyok emberrabló. Ezenkívül még fel kellett mérnem a fenyegetést. Végtére is három emberem holtan végezte. Ezért bevallom magának, Mr. Lockwood, nem igazán tudtam, mitévő legyek.

Már értem.

– Erre megjelent Myron.

– Igen. Rátalált Garthra a parkban. Ezért aztán Garthtal elhozattam a játékterembe. Úgy éreztem, itt a lehetőség. Pénzt szerezhetek. Megszabadulhatok Patricktől. Bosszút állhatok a halott embereimért.

– Az a másik fiú, akit Myron a cellában látott – szúrom közbe –, ha jól sejtem, csak valami beépített ember volt.

– Igen, az egyik vele egykorú fiam.

– Úgy kalkulált, hogy kettőért több pénzt kaphat, mint egyért.

Zsír Gandhi bólint és széttárja a karját.

– A többit már tudja.

Tudom, de pár dolgot még tisztáznom kell.

– Sosem találkozott Rhys Baldwinnal?

– Nem.

– És fogalma sincs róla, merre lehet?

– A legcsekélyebb sem. De ha meghallgat, elmondanám, mit javasolok.

Hátradőlök, az egyik lábamat átvetem a másikon, jelezve, hogy folytassa.

– Maga elfelejt engem. Én elfelejtem magát. Megint minden úgy megy tovább, ahogy azelőtt. Egy dolgot kivéve.

Megvannak az utcai forrásaim. A kapcsolataim. Igénybe veszem őket. Ugyanúgy, ahogy sikerült felkutatnom Patrick Moore-t, arra használom őket, hogy felkutassák Rhys Baldwint, ha tényleg meg lehet találni.

Átgondolom a dolgot. Korrekt üzletnek tűnik. Ezt közlöm is vele. Megkönnyebbülten elernyed. Megegyeztünk. Egyelőre.

– Még egy kérdés – szólalok meg.

Kivár.

– Azt mondta, hogy „ha tényleg meg lehet találni”.

Ettől kissé elszontyolodik.

– Felteszem – folytatom –, hogy Patrick Moore-t kifaggatta Rhys Baldwin hollétéről.

Épp kellő mértékben feszeng.

– Nem igazán érdekelt – feleli.

– De kifaggatta.

– Igen, így van.

– Mit mondott?

Zsír Gandhi egyenesen a szemembe néz.

– Azt, hogy Rhys halott.

26

A Columbia Egyetem Morningside kampuszának közepén döbbenetesen festői tér terül el nyugatról és keletről a Broadway és az Amsterdam sugárút, délről és északról pedig a 1 14. és a 120. utca között. Az ember a College Walkon keresztül jut be ide a 116. utcáról, és hirtelen, mintha Narnia egyik szekrény-átjárójába került volna, az öregedő tömbök közül, Manhattan teljesen elvárosiasodott részéből átlépve a zöld gyep, a téglával borított falak, a kupolák és a borostyán idilli kampuszán találja magát. Idebent védve, elszigetelve érezhetik magukat a hallgatók, és az alatt a négy év alatt, amit itt töltenek, ennek minden bizonnyal így is kell lennie.

Esperanza a kampusz egyik címtárából derítette ki, hogy Francesca Moore a Ruggles Hall egyik hatszemélyes szobájában lakik. Reggel hétkor még csend borult a térre. Az ajtón való belépéshez diákigazolvány kellett, ezért Myron az ajtóban várt. Hogy ne keltsen feltűnést, baseballsapkát húzott a fejére, és egy üres pizzásdobozt szorongatott a kezében.

Myron Bolitar, az álcázás mestere.

Amikor végre kilépett egy srác, Myron elkapta az ajtót, mielőtt az becsukódhatott volna. A srác, aki valószínűleg megszokta már, hogy a kihordók a nap legkülönbözőbb szakaszaiban járnak ki-be, egy szót se szólt.

Myron Bolitar, az álcázás mestere, bejutott az épületbe.

A folyosókon nyomasztó csend honolt. Myron felment a második szintre, és megkereste a 217-es szobát. Azért érkezett ennyire korán, mert úgy számolt, Francesca, mint bármely más egyetemista, ilyenkor még alszik, Myron pedig

biztosan itt találja, és ha szerencséje van, talán kissé kábán. Ez hasznos lehet. Hátha sikerül meglepnie, némi előnyre téve szert. Kétségkívül megzavarhatja a szobatársait is, de ezt elfogadható járulékos veszteségként könyvelte el.

Myron nem tudta, mit találhatna itt, de az úgynevezett nyomozói munkája jelentős részét vak botorkálás tette ki. Ahelyett, hogy minden száraz fűszál alá belesett volna, hogy megtalálja a tűt a szénakazalban, mezítláb és pucéran, találomra vetette bele magát különféle szénakazlakba, aztán vadul kapálózott, azt remélve, hogy egyszer csak felkiált, hogy megszúrta egy tű.

Myron kopogott az ajtón. Semmi. Egy kicsit erőteljesebben kopogott. Még mindig semmi. Az ajtógombra tette a kezét, és kissé elfordította. Az ajtót nyitva találta. Fontolgatta, hogy egyszerűen benyit, de lebeszélte magát; hogy egy idegen felnőtt csak úgy belépjen egy egyetemista lány szobájába? Nem túl okos húzás. Amikor újra bekopogott, végre kitárult az ajtó.

– Mr. Bolitar.

Nem Francesca Moore nyitott ajtót, hanem Clark Baldwin.

– Szia, Clark!

Clark a kelleténél több számmal nagyobb pólót és kockás bokszeralsót viselt, amit még Myron édesapja is retrónak titulált volna. Az arca sápadt volt, a szeme vérágas.

– Mit keres itt? – kérdezte Myrontól.

– Ezt én is kérdezhetném tőled.

– Hát, én ide járok. Itt lakom.

– Ó – kerekedett el Myron szeme. – Szobatársak vagytok Francescával?

– Igen.

– Nem tudtam.

– Miért kellett volna tudnia? – kérdezett vissza gyanakodva Clark.

Ez igaz.

– Hatan vagyunk itt – folytatta Clark, talán úgy érezve, magyarázatra szorul a dolog, vagy csak összeszedni igyekezett magát. – Három fiú, három lány. Ez már a huszonegyedik század. Koedukált kollégiumok, koedukált szobák, transznemű mosdók, minden van itt.

– Bemehetek? – kérdezte Myron.

A szobából egy férfihang szólt ki: – Mi történt, Clark?

– Bújj vissza az ágyba, Matt! – válaszolta Clark. – Semmi lényeges.

Clark kicsusszant a folyosóra, és betette maga mögött az ajtót.

– Miért jött ide?

– Hogy Francescával beszéljek – felelte Myron.

Clark arcán átvillant valami.

– Miről?

– A közgázzáróvizsgáról – válaszolta Myron. – Úgy hallom, durva lesz.

Clark grimaszolt.

– Ezt viccesnek szánra?

– Nos, elismerem, hogy nem tartozik a legsikerültebb poénjaim közé, de...

– Anya azt mondta, hogy maga és Win kuzinom Rhyst próbálják felkutatni.

Myron bólintott.

– Így van.

– De Francesca semmit sem tud erről.

Myron megkímélte őt a szénakazalban kapálózós hasonlattól.

– Talán többet tud, mint amennyit tudni vél.

Clark a fejét csóválta.

– Elmondta volna nekem – jelentette ki.

Türelem, gondolta Myron. Ha már bevetetted magad egy szénakazalba, mocorogj benne egy keveset, mielőtt továbblépsz! Vagy valami hasonló. Röviden, légy türelmes

Clarkkal!

– Ti ketten egészen közel állhattok egymáshoz – jegyezte meg Myron.

– Francesca a legjobb barátom.

– Együtt nőttetek fel?

– Igen. De ennél sokkal többről van szó.

A folyosón kinyílt az egyik ajtó. Egy fiú botorkált ki rajta olyan gyűrten, amilyen csak egy korán kelő egyetemista képes lenni.

– Egyedül ő fogta fel – folytatta Clark. – Érti, mire gondolok.

Myron értette, mégis azt válaszolta: – Tegyünk úgy, mintha nem érteném!

– Még gyerekek voltunk. Ötödikbe jártunk.

– Emlékszem. Mr. Hixon osztályába.

– Dixon.

– Igen, elnézést. Dixon. Mondd csak tovább!

Clark nyelt egyet, és megdörgölte az állát.

– Szóval még csak kisgyerekek voltunk. Francescával összebarátkoztunk, azt hiszem, de nem lógtunk együtt, vagy ilyesmi. Emlékszik, milyenek ebben a korban a gyerekek, igaz?

Myron bólintott.

– A fiúk a fiúkkal lógnak, a lányok a lányokkal.

– Pontosan. Aztán minden... úgy értem, hirtelen mindkettőnk kisöccse... – Clark csettintett – ...eltűnt. Egyik pillanatról a másikra. Hát nem érti, hogyan hatott ez ránk?

Myron nem tudta biztosan, Clark költőinek szánta-e a kérdést. A folyosót kiöntött sör és vizsgadrukk áporodott bűze töltötte meg. A falon hirdetőtábla lógott, rajta szórólapok, a legkülönbözőbb dolgokat reklámozva a tollaslabdától a hastáncig, a feminista eszméktől a fuvolakórusig, mindenféle csoportok és klubok találkozóinak brosúrái. Akadtak Myron számára érthetetlen nevű klubok

is, mint a Gayaa vagy a Taal.

– Amikor a kisöcséd eltűnik, egy darabig nem jársz iskolába – mesélte réveteg hangon Clark. – Már nem emlékszem, mennyi ideig nem. Talán egy hét lehetett, talán egy hónap? Fogalmam sincs. Végül mégis vissza kellett menni, és amikor visszamész, mindenki úgy néz rád, mint valami idegenre. A barátaid. A tanáraid. Mindenki. Aztán hazamész az iskolából, és ott még rosszabb a helyzet. A szüleid lassan összeroppannak. Még ragaszkodóbbak, mert attól félnek, téged is elvesztenek. Ezért amikor hazaérsz, próbálsz a szobádba menekülni, de ehhez el kell menned az öcséd szobája mellett. Minden áldott nap. Továbblépsz... mégsem sikerül továbblépned. Próbálsz felejteni, de ettől csak még rosszabb. Próbálsz kimászni a gödörből, aztán meglátod az édesanyád komor arcát, és ettől visszazuhansz ugyanoda.

Clark leszegte a fejét.

És közben, tette hozzá gondolatban Myron, még csak kisgyerek vagy.

Myron nem tudta, valóban ez-e megfelelő reakció, de végül a fiú vállára tette a kezét.

– Köszönöm – mondta.

– Mit?

– Hogy ezt elmondtad nekem. Egy rémálom lehetett.

– Az volt – ismerte el Clark de nem ezt akartam mondani vele. Francesca segített.

– Francesca?

Clark bólintott.

– Volt valaki, aki nem csak *mondogatta,* hogy felfogja. Valaki, aki tökéletesen megértett.

– Mivel ugyanazon ment keresztül.

– Pontosan.

– És viszont – állapította meg Myron. – Ő is talált valakit.

– Igen, azt hiszem. Érti, igaz?

Tragédiában fogant barátság – talán a létező legerősebb baráti kötelék.

– Hát persze.

– Elsőként Francescának vallottam be, hogy meleg vagyok, előbb, mint a szüleimnek, de ő már természetesen tudta. Bármit megoszthattunk egymással.

– Szerencsésnek mondhattad magad, hogy ott van neked.

– Elképzelni sem tudja, mennyire, Mr. Bolitar.

Myron nem siette el a következő kérdést.

– És most, hogy az öccse hazakerült?

Clark nem válaszolt.

– Most, hogy az ő öccse hazakerült, a tiéd viszont nem – folytatta Myron –, megváltozott a kapcsolatotok?

Clark egészen halkan felelt.

– Francesca nincs itt.

– Hol van?

– Ha jól sejtem, otthon.

– Azt hittem, tegnap este elhoztad ide.

– Ezt ki mondta magának? – csattant fel Clark. Majd valamivel csendesebben: – Ja, persze. Az unokaöccse. Ott volt náluk.

Myron kivárt.

– Bulit rendeztek, itt, a kampuszon. Tudom, ostobán hangzik azok után, hogy megkerült az öccse, meg minden. Mostanában egészen zavarodottan viselkedik. Csupa ideg. De ne értsen félre, repes az örömtől. Egy pillanatra le nem vette volna a szemét Patrickről. Eleinte legalábbis nem. Mostanra viszont talán besokallt az állandó együttléttől, ha érti, mire gondolok.

– Persze – bólintott Myron. – Ez természetes.

– Szóval küldött egy SMS-t, hogy menjek el érte.

– És elhoztad ide kocsival.

– Igen. Elmentünk a buliba. Egy kissé elvadultak a dolgok, de nem jobban, mint korábban bármikor. Ittunk. Talán túl

sokat, nem tudom. A lényeg, hogy egyszer csak teljesen kiborult.

– Hogyan borult ki?

– Elsírta magát. Kérdezgettem, mi a baj. Csak a fejét rázta. Próbáltam vigasztalni. Kivittem a friss levegőre. Ettől még jobban zokogott.

– Mondott valamit?

– Csak hüppögött, hogy ez így nem helyes, nem igazságos.

– Mi nem igazságos?

Clark vállat vont.

– Hogy ő visszakapta az öccsét, én viszont nem.

Hallgattak.

– Te mit mondtál erre? – törte meg a csendet Myron.

– Azt, hogy örülök az örömének. Hogy mennyire jó, hogy Patrick hazakerült, és hogy még mindig megtalálhatjuk az én öcsémet is. De neki csak ömlöttek a könnyei. Aztán kijelentette, hogy látnia kell az öccsét. Hogy megbizonyosodjon róla, hogy valódi, vagy valami ilyesmi. Mintha csak álmodta volna, hogy Patrick újra otthon van. Megértem, maga nem?

– Dehogynem.

– Annak idején folyton ilyeneket álmodtam. Hogy Rhys hazakerül, és mintha soha el sem tűnt volna, meg hasonlók. Ezért felajánlottam neki, hogy hazaviszem, de a következő pillanatban egy Uber kocsi állt meg mellettünk. Francesca beszállt, és azzal köszönt el, hogy hamarosan hív.

– És telefonált?

– Nem. De ez még csak pár órája történt. Higgyen nekem, Mr. Bolitar! Semmit sem tud.

Semmi értelme nem lett volna elmenni Moore-ékhoz, és kikérdezni Francescát. Nancy vagy Hunter előbb-utóbb

leállította volna. Myron ráadásul más terveket forgatott a fejében.

Az édesapja az udvarban várta, amikor Myron leparkolt a ház előtt. Kettesben elmentek reggelizni az Eppes Essenbe, egy (a brosúra szerint) „zsidó stílusú” csemegeüzlet-étterembe, a város másik végébe. Myron és apa ugyanazt rendelték: az Eppes híres Sloppy Joe szendvicsét. A Sloppy Joe-ról sokaknak az iskolai büfék darálthús-szerűséggel tömött zsemléi jutnak eszébe. Itt nem erről volt szó. Az Eppes Essenben valódi Sloppy Joe-t készítettek, vaskos szendvicseket, három szelet rozskenyér között orosz öntettel, savanyú káposztával és legalább háromféle hússal – ebben az esetben pulykával, pastramival és sózott marhával.

Apa a tányérján legeltette a szemét, és elismerően bólintott.

– Ha Isten szendvicset készítene...

– Ezt kellene megtenni az Eppes jelmondatának – értett egyet Myron.

Megették, fizettek, aztán épp akkor értek oda a gimnáziumhoz, amikor a fiú-kosárlabdacsapat kiszaladt melegíteni. Mickey a csoport közepén futott. A hazai csapat ősriválisával, a Millburn High-jal mérkőzött meg.

– Emlékszel a meccsre elsős korodból? – kérdezte apa.

Myron elmosolyodott.

– Ó, igen.

Hiszen Myron csapata mindössze egy ponttal vezetett, és a Millburn gyors indítással könnyű ziccerhez jutott két másodperccel a vége előtt. A Millburn játékosa beljebb húzódott, előkészült, hogy bedobja a meccslabdát, amikor Myron, aki szorosan követte a játékot, kicsivel a srác fölé ugrott, és a palánkhoz szorította a labdát, amíg el nem fogyott az idő. A Millburn játékosai üvöltve akadályozást reklamáltak – nehéz lett volna megmondani, jogosan-e,

vagy sem –, de a bíró nem fújta le. A mai napig, ha Myron összefutott valamelyik millburnös sráccal, aki játszott azon a meccsen, az derűsen panaszkodni kezdett a be nem fújt faultért.

Hajaj, a kosárlabda.

A tornacsarnokban tekintélyes közönség gyülekezett az összecsapásra. Néhányan mutogatni és sugdolózni kezdtek, amikor Myron elhaladt előttük. Isten hozta a kisliga helyi hírességét! Egy– páran odamentek hozzá, és üdvözölték – régi tanárok, régi szomszédok és azok a férfiak, akik minden meccsre eljárnak még akkor is, ha a gyerekük már nem játszik a csapatban.

Mickey a büntetővonal közeléből észrevette őket, és gyorsan intett nekik. Apa visszaintegetett, aztán megindult felfelé a lelátón. Mindig a leghátsó sorban ült le. Nem akart az érdeklődés középpontjába kerülni. Apa sosem ordítozott, nem kiabált be, nem „edzősködött", sosem szidta a bírót, sosem jajgatott, sosem panaszkodott. Néha tapsolt. Amikor egészen belemelegedett valamilyen fontosabb meccsen, és Myron hatalmas kosarat dobott, előfordult, hogy megjegyezte: „Szép passz volt, Bob", vagy valami ilyesmit, mindig a csapattársat dicsérve. Apa sosem éljenezte meg a saját fiát. Egyszerűen nem tett ilyet.

– Ha éljeneznem kell ahhoz, hogy tudassam veled, mennyire büszke vagyok – mondta egyszer Myronnak –, akkor valamit rosszul csinálok.

Myron, aki sosem hagyta volna ki a nosztalgikus pillanatokat, felidézte magában azokat a réges-régi napokat, amikor egy ehhez hasonló pályán melegített, a csarnok túlsó végébe pillantott, és figyelte, ahogy az édesapja a lépcsőket kettesével szedve felkaptat a lelátó tetejére. Ma már apa mozdulatai tétovábbnak és csoszogósabbnak tűntek. Gyakran megpihent egy-egy pillanatra. Fintorgott és kifulladt. Myron a kezét nyújtotta neki, hogy segítsen, de az

édesapja elhárította.

– Remekül érzem magam – jelentette ki. – Csak a térdem nem bírja.

Ám egyáltalán nem nézett ki remekül.

– Rendben, apa.

Leültek a legfelső sorban, csak ők ketten.

– Szeretem idefentről nézni a meccset – jegyezte meg apa.

Myron bólintott.

– Myron!

– Tessék?

– Jól vagyok.

– Tudom.

– Anyád meg én egyszerűen öregszünk, ennyi az egész.

És pont ez a gond, szerette volna válaszolni Myron. Felfogta – mindennek megvan a maga ideje, szezonja, a Föld forog, az élet szakaszokból áll –, de ez még nem jelentette azt, hogy kitörő lelkesedéssel fogadja a tényt.

Megszólalt a duda. A játékosok abbahagyták a melegítést, és a padok felé indultak. A mikrofonos pasas azzal kezdte, amivel minden New Jersey-i középiskolás mérkőzést kezdeni kell: felolvasta az állam sportszerűségi szabályzatát.

– Nem tolerálható semmiféle negatív megnyilvánulás a szemben álló játékosok és edzők részéről. Ebbe beleértendő mindenféle gúnyolódás, provokáció, az ellenfél szidalmazása, sértegetése és bármely olyan cselekedet, amely nevetség tárgyává teszi vagy kínos helyzetbe hozza őket. Bármiféle szóbeli, írásos vagy testi megnyilvánulás, amely bőrszínnel, nemmel, etnikai hovatartozással, fogyatékkal, szexuális orientációval vagy vallási meggyőződéssel kapcsolatos, tűrhetetlen, és a szabályt megsértő személy kizárását és a csapata ellen megítélt büntetést vonhat maga után. Ha efféle megjegyzéseket hallani, a büntetést haladéktalanul meg kell ítélni. Arra utasítottak minket, hogy ne éljünk

figyelmeztetéssel. Az önök feladata e szabályokra emlékeztetni a csapatuk tagjait.

– Szükséges rossz – jegyezte meg apa. Aztán a faterok sorai felé intett: – Azokat a szamarakat nem akadályozza meg.

Mickey ugyan rövid ideje tanult csak a gimnáziumban, ittléte mégsem telt problémamentesen. Visszakerült a csapatba, bármennyire valószerűtlennek tűnt is ez alig pár héttel korábban, de mindenkiben maradt némi neheztelés. A lármás apukák között Myron felfedezte egykori nemezisét és gimnáziumi csapattársát, Eddie Taylort, aki most a város rendőrfőnökeként dolgozott. Taylor még nem vette észre Myront, de haragos tekintettel meredt Mickey-re.

Myronnak nem tetszett a dolog.

Addig bámulta a rendőrfőnököt, amíg Taylor végre meg nem érezte magán a tekintetét, odafordult, és rámeredt. A két férfi pár másodpercig dühösen méregette egymást.

Ha problémád van, rám nézzél, próbálta jelezni Myron a tekintetével, ne az unokaöcsémre!

– Ne is törődj vele! – szólalt meg apa. – Eddie, ahogy a mai gyerekek mondanák, mindig is „gyökér” volt.

Myron hangosan felnevetett.

– Gyökér?

– Aha.

– Kitől tanultad ezt?

– Emától – felelte apa. – Nekem szimpatikus a lány, neked nem?

– Nagyon is – értett egyet Myron.

– Igaz? – kérdezte apa.

– Micsoda?

– Hogy Ema édesanyja Angelica Wyatt.

Elvileg titokban kellett volna maradnia. Angelica Wyatt a világ egyik legnépszerűbb színésznőjének számított. Egyetlen gyermeke és a magánélete védelmében egy

kiterjedt hegyi birtokra költöztek itt, New Jersey-ben.

– Igaz.

– És te ismered?

Myron bólintott.

– Egy kicsit.

– És az apja kicsoda?

– Azt nem tudom.

Apa tekergetni kezdte a nyakát.

– Meglep, hogy Ema nincs itt.

Megint hátradőltek, amikor kezdetét vette az összecsapás. Myron a mérkőzés minden másodpercét élvezte. Azt, hogy a tornacsarnokban ül az édesapjával, hogy az unokaöccse uralja a meccset, amivel Myron képtelen volt betelni – egyszerű, primitív és üdvözítő érzés volt. Már nem hasított belé a fájdalom. Persze hiányzott neki, de már rég kiöregedett belőle, és hihetetlenül imádta nézni, ahogy ifjú rokona örömét leli a játékban.

Egy kissé elérzékenyült.

Amikor Mickey fordulásból végzett tempódobással pontot szerzett, apa halkan füttyentett: – Elképesztően ügyes.

– Az.

– Úgy játszik, mint te.

– Jobban.

Apa elgondolkodott.

– Egészen más idők ezek. Elképzelhető, hogy nem viszi annyira, mint te.

– Hm – ingatta a fejét Myron. – Miért mondasz ilyet?

– Hogy is fogalmazzak... – kezdte apa. – Neked a kosárlabda volt a mindened.

– Mickey is meglehetősen elkötelezett.

– Ez nem is kérdés. De nem ez a mindene. Van itt egy különbség. Hadd kérdezzek tőled valamit!

– Rendben.

– Ha visszagondolsz, mennyire törekedtél arra, hogy a

legjobb legyél, mit mondanál?

Mickey elcsente a labdát. A közönség ujjongott. Myron önkéntelenül is elmosolyodott.

– Azt hiszem, egy kissé bolond voltam.

– Fontosnak tartottad.

– Nevetségesen fontosnak – tódította Myron.

Apa felhúzta az egyik szemöldökét.

– Túlságosan is fontosnak?

– Valószínűleg igen.

– De ez volt az egyik dolog, ami megkülönböztetett téged a többi tehetséges játékostól. Ez a... a „vágy" nem eléggé kifejező szó. Ez a *kényszer,* hogy győzzél. Ez a céltudatos összpontosítás. Ez tett téged a legjobbá.

Win gyakran mondott valami ehhez hasonlót, amikor Myron még a Duke csapatában játszott: „Amikor játszol, szinte elveszíted a józan eszedet."

– Most viszont – folytatta apa – nagyobb távlatokban látod a világot. Megéltél tragédiákat és örömöket, amelyek megtanították neked, hogy fontosabb dolgok is akadnak az életben a kosárlabdánál. Mickey pedig, de nehogy félreérts, Mickey-nek túl fiatalon kellett felnőnie. Már most többet szenvedett, mint amennyi kijárt volna neki.

Myron bólintott.

– Már most nagyobb távlatokban látja a világot.

– Pontosan.

Megszólalt az első negyed végét jelző duda. Mickey csapata hat ponttal vezetett.

– Ki tudja – merengett Myron. – Talán a bölcsessége jobb játékossá teszi. Lehet, hogy a távlatok meglátása épp annyira jó, mint a céltudatos összpontosítás.

Apának tetszett a gondolat.

– Igazad lehet.

Nézték, ahogy Mickey csapattársai körbeállnak, aztán kilépnek, és a pályán kívülre viszik a labdát, hogy

megkezdjék a második negyedet.

– Gyűlölöm a sporthasonlatokat – jegyezte meg apa –, de van egy fontos dolog, amit mindketten megtanultatok a pályán, és a való életben is ehhez tartjátok magatokat.

– Mi lenne ez?

Apa a pálya felé intett a fejével. Mickey a kosár irányába vezette a labdát, elcsalta a védőt, aztán középre passzolt a csapattársának, aki könnyedén kosarat dobott.

– Jobbá teszitek a köröttetek lévőket.

Myron semmit sem felelt erre. Az unokaöccse arcára ugyanaz a kifejezés ült ki, amelyet Myron olyan jól ismert. A pályán egyfajta zent lehet megtapasztalni, egyfajta nyugalmat a vihar közepén, tisztaságot, összpontosítást, az idő lelassításának képességét. Aztán Myron észrevette, hogy Mickey szeme egy pillanatra balra villan. Unokaöccse egy másodpercre megtorpant. Myron követte Mickey tekintetét, hogy kiderítse, mire reagálhatott így.

Ema lépett a tornacsarnokba.

Hunyorogva végigpásztázta a lelátót. Myron alig észrevehetően intett neki. A lány odabiccentett, amikor észrevette, és megindult feléjük. Myron felállt, és elé ment.

– Mi történt? – kérdezte.

– Patrickről van szó – felelte Ema. – Jobb, ha velem jössz.

Ema nem vitte messzire, csupán a gimnázium főépületében található főgondnoki irodáig. Kinyitotta az ajtót, és előretessékelte Myront, aki ráismert az íróasztal mögött ülő kölyökre.

– Üdvözlöm, Mr. Bolitar!

Spoon volt az. Még Mickey ragasztotta rá a „Kanál” becenevet, bár Myron nem tudta biztosan, honnan eredhet. Spoon édesapja volt a gimnázium főgondnoka, ami megmagyarázta, hogyan juthatott be ide a fiú. Az iroda kicsi és takaros volt, tele tökéletesen metszett növényekkel.

– Mondtam, hogy nyugodtan hívj Myronnak.

A srác elfordította a székét, hogy szembenézhessen Myronnal. Spoon ingzsebei tintafoltosak voltak a beléjük dugdosott tollaktól. Egyik ujjával feltolta az orrán Harry Potter-szemüvegét.

Ferde vigyort villantott Myronra.

– Ismeri azokat a kis matricákat, amiket a gyümölcsökre ragasztanak a szupermarketekben?

Ema felsóhajtott.

– Ne kezdd ezt, Spoon!

– Persze hogy ismerem – bólintott Myron.

– Le szokta húzni őket, mielőtt beleharap a gyümölcsbe?

– Igen.

– Tudta – folytatta Spoon hogy azok a matricák ehetők?

– Nem tudtam.

– Nem kell leszedni őket, ha nem akarja. Még a ragasztó is alkalmas emberi fogyasztásra.

– Hasznos infó. Ezért kellett idejönnöm?

– Nyilván nem – válaszolta hanyagul, szinte mintegy mellékesen Spoon. – Hanem azért, mert Patrick Moore hamarosan elmegy otthonról.

Myron közelebb lépett az íróasztalhoz.

– Ezt honnan veszed?

– Az előbb fejezett be a laptopján egy Skype-beszélgetést valakivel. – Spoon hátradőlt a forgószékében. – Tisztában van vele, Mr. Myron, hogy a Skype központja Luxemburgban található?

Ema az égre emelte a tekintetét.

– Kivel skype-olt Patrick? – kérdezte Myron.

– Azt nem tudom megmondani.

– Miről beszélgettek?

– Ezt sem. A keylogger, amit csodás segédem feltelepített... – Ema felé intett, aki, úgy tűnt, legszívesebben belerúgna –, ...csupán ennyire képes. Rögzíti,

vagy ha úgy tetszik, naplózza a klaviatúrán leütött billentyűket. Vagyis látom, hogy Patrick Moore bejelentkezett a Skype alkalmazásba. Azt természetesen már nem tudom megmondani, miről beszéltek.

– Akkor honnan veszed, hogy elmegy otthonról? – érdeklődött Myron.

– Egyszerű következtetés, barátom. Rögtön azután, hogy kilépett a Skype-ból, Patrick Moore, vagy bárki használja is a számítógépet, a New Jersey-i tömegközlekedési honlapra lépett fel. Az alapján, amit láttam, New Yorkba keres buszjáratot.

Myron az órájára pillantott.

– Ez mennyi ideje történt?

Spoon bonyolult karórájára pillantott.

– Tizennégy perce és tizenegy, tizenkettő, tizenhárom másodperce.

27

Big Cyndi Myron számára felfoghatatlan okokból kiválóan tudott követni másokat. Talán azért, mert annyira kitűnt a tömegből, annyira a képedbe mászott, olyan látványosan különbözött, hogy az ember észre sem vette, nem is gyanította, hogy egy testhez tapadó lila Batgirl ruhás nő követi. A jelmeze – annak a ruhának valamivel nagyobb méretű másolata, amelyet annak idején Yvonne Craig viselt a régi *Batman* tévésorozatban – olyan passzentosan állt rajta, hogy virslibélnek is beillett volna.

Ma azonban egészen különös módon rejtette el a ruha. Myron abban a pillanatban észrevette Big Cyndit, hogy a Times Square-re ért. Vegyük a Times Square-re aggatható összes klisét, gyúrjuk össze, halmozzuk egymásra a tömeg hömpölygéséről, a forgalomról, a gigászi hirdetőtáblákról, a folyton változó képernyőkről és neonreklámokról szóló közhelyeket, és emeljük az egészet a tizedik hatványra!

Isten hozott a Times Square-en!

A Times Square egyszerre intéz támadást minden érzék ellen, és ebbe valamiért nemcsak a szaglás értendő bele, hanem az ízlelés is. Közben minden mozog és örvénylik, és az ember legszívesebben egy óriási Ritalin tablettát adna be az egész térnek.

Big Cyndi itt állt hiánytalan jelmezében Pókember, Elmo, Mickey egér, Buzz Lightyear, a *Toy Story* hőse és a *Jégvarázs* Olafja mellett. A turisták tolongtak, hogy lefényképeztessék magukat Batgirllel.

– Odavannak értem, Mr. Bolitar – üdvözölte Big Cyndi.

– Ki nem?

Big Cyndi idétlenül vihogott, és olyan pózokba vágta magát, amelyek mellett Madonna elbújhatott volna

„Vogue”-korszakában. Egy ázsiai turista pénzt kínált neki, miután lekapták vele, de Big Cyndi visszautasította.

– Jaj, nem fogadhatom el, kedves uram.

– Biztosan? – kérdezte a turista.

– Jótékonyságból teszem. – Lehajolt a férfihoz. – Ha pénzt akarnék azért, mert ezt a jelmezt viselem, még mindig strichelnék.

A turista sietve távozott.

Big Cyndi Myronra emelte a tekintetét.

– Csak vicceltem, Mr. Bolitar.

– Tudom.

– Sosem stricheltem.

– Jó tudni.

– Habár temérdek pénzt kerestem ezzel a jelmezzel, amikor a rúdhoz vettem fel.

– Aha – felelte Myron, mivel nem óhajtotta magát mélyebben beleásni a témába.

– A Bőr és csipkében, emlékszik?

– Hogyne.

– És, elismerem, előfordult, hogy kissé elfajultak a dolgok, amikor felkértek öltáncra, ha érti, mire célzok.

– Vettem a célzást – vágta rá Myron. – Na és, hm, hol van Patrick? Tájékoztatna a fejleményekről?

– Az ifjú Patrick két órával ezelőtt osont ki a házból – válaszolta Big Cyndi. – Nagyjából egy mérföldet gyalog tett meg a város központjáig, aztán felszállt a 487-es buszra. Utánanéztem. A 487-es busz végállomása a New York-i Port Authority buszpályaudvar. Kocsiba vágódtam, és a busz előtt ideértem. Megvártam, amíg leszáll, és idáig követtem.

– Idáig hová? – kérdezte Myron.

– Ne forduljon hátra túl hirtelen, mert az feltűnő lenne!

– Rendben.

– Patrick a háta mögött áll, a Madame Tussauds panoptikum és Ripley gyűjteménye között.

Myron kivárt.

– Most már odanézhetek? – kérdezte.

– Lassan forduljon meg!

Myron így tett. Patrick a 42. utcán állt, mélyen a szemébe húzott baseballsapkában. A vállát előregörnyesztette, mintha igyekezne eltűnni.

– Szóba elegyedett bárkivel? – érdeklődött Myron.

– Nem – válaszolta Big Cyndi. – Mr. Bolitar!

– Igen?

– Nem bánja, ha beállok még néhány fotóhoz, amíg várakozunk? A közönségem követeli.

– Csak nyugodtan.

Myron szemmel tartotta Patricket, ugyanakkor nem tudta megállni, hogy ne figyelje, amint Big Cyndi megdolgozza a tömeget. Harminc másodperccel azután, hogy ismét kiállt, a vele fotózkodni akarók sora olyan hosszan kígyózott már, hogy a Pucér cowboy ferde szemmel kezdett nézni rá. Big Cyndi Myronra pillantott. Myron felemelt hüvelykujjával jelezte, hogy ez igen.

Íme, az egyszerű, szörnyű igazság: gyakran nehéznek bizonyult Big Cyndi méretei mögé látni. Társadalmi szinten rengeteg előítéletet alakítunk ki magunkban, de embertársaink közül alig néhányat bélyegzünk és ítélünk meg kevésbé könyörületesen, mint a „terebélyes” nőket. Big Cyndi túlságosan is tudatában volt ennek. Egyszer ekképp magyarázta, nevezzük így, társaságkedvelő életmódját: „Inkább akarok döbbenetet látni az arcukon, mint szánalmat, Mr. Bolitar. És inkább lássanak pimasznak vagy felháborítónak, mint húzódozónak vagy rémültnek.”

Myron épp akkor fordult vissza a furcsaságok múzeuma felé, amikor egy lány óvakodott oda Patrickhez.

Ki a...?

Myronnak eszébe jutott, amit Mickey és Ema mesélt arról, hogy Patrick a barátnőjével dicsekedett. Viszont ha

Londonban félig-meddig fogságban élt, hogyan lehetne bárkije New Yorkban?

Jó kérdés.

Patrick *és* a lány sietősen, sután átölelte egymást, mielőtt bementek a Ripley-be. Big Cyndi egy pillanat alatt Myron mellett termett. Amikor Myron a jegypénztár felé indult, Big Cyndi megállította.

– Ismeri magát – emlékeztette Myront.

– Maga fog bemenni?

Big Cyndi bagettvastagságú mutatóujjával a bejárat fölötti feliratra bökött.

– Furcsaságok múzeumának hívják. Ki lehetne alkalmasabb erre nálam?

Ezzel nehéz lett volna vitatkozni.

– A kijáratnál várjon! – utasította Myront. – Majd SMS-ben tájékoztatom a fejleményekről.

Myron egy órán át az utcán maradt, és az embereket figyelte. Szerette nézni az őket. Úgy gondolta, hogy csodálatos a szép naplementék, a víz és a zöldellő táj látványa, de ezek egy idő után észrevétlenné üresednek. Viszont az elhaladó – mindenféle bőrszínű, nemű, méretű, alakú, vallású, anyanyelvű, bármijű – emberek tanulmányozása megunhatatlan. Mindenki önálló univerzum – élet, álom, szomorúság, öröm, meglepetés, felismerés, teljes történet nyitánnyal, kibomló cselekménnyel és befejezéssel –, még úgy is, ha csupán elballag mellettünk.

Rezzent egyet a telefon, amikor megérkezett Big Cyndi üzenete: „MOST MENNEK LE”

Big Cyndi mindig csupa nagybetűvel írta az üzeneteket.

Patrick lehajtott fejjel lépett ki az ajtón. A kamasz lány közvetlenül utána jött ki. Big Cyndi fenyegetőn settenkedett mögöttük.

A kamasz lány sietve megcsípte Patrick arcát. Aztán Patrick nyugati irányban indult tovább, el a Times Square-

től. A lány keletnek tartott. Szétváltak. Big Cyndi Myronra nézett, utasításra várva. Myron Patrickre mutatott. Big Cyndi bólintott, és a nyomába eredt. Myron besorolt az emberek áradatába, és a lányt kezdte követni.

A lány befordult a Hetedik sugárúton, és felfelé vette az irányt. Myron a sarkában maradt. A lány elgyalogolt egészen az 59. utcáig, aztán a Central Park Southnál jobbra fordult. Elhaladt a Plaza Hotel előtt, és északnak kanyarodott az Ötödik sugárúton. Kitartóan és magabiztosan, tétovázás nélkül haladt. Myron ebből azt a következtetést vonta le, hogy többször megtette már ezt az utat, és valószínűleg New Yorkban él.

Myron Bolitar, a következtetések mestere. Magára vessen, aki nem ismeri briliáns képességeit!

A lány keletnek fordult a Keleti 65. utcán. Amikor átment az úton a Park Avenue-ra, Myron látta, hogy a táskájába nyúl, és előveszi a kulcsát. A házba, amely előtt állt, kovácsoltvas kapu vezetett. A lány kinyitotta. Aztán két lépést tett lefelé, és eltűnt odabent.

Egy ház a Park Avenue-n, merengett el Myron. A lány alighanem gazdag családból származott.

Myron Bolitar, a következtetések mestere ma igazán elemében volt.

Megállt a ház előtt, és azon tanakodott, hogyan tovább. Először Big Cyndinek küldött egy SMS-t: „Valami fejlemény?”

Big Cyndi: „PATRICK A BUSZON VAN. HA JÓL SEJTEM, HAZAFELÉ TART.”

Myron: „Majd én vállalom a következtetések mesterének szerepét, köszönöm szépen.”

Big Cyndi: „TESSÉK?”

Myron: „Nem érdekes!”

Az ajtót bámulta, reménykedve, hogy kinyílik, és így…

És így mihez kezd?

Odamegy egy kamasz lányhoz az utcán, és kérdéseket tesz fel arról, milyen kapcsolatban áll a fiúval, akivel nemrégiben járt Ripley furcsaságainak múzeumában? Myron nem zsaru volt. Semmilyen formában és módon nem rendelkezett engedéllyel. Csak egy félelmetes középkorú idegennek néznék, aki leszólít egy fiatal lányt. Még a nevét sem tudta. Semmit sem tudott róla.

Nem, ez biztosan nem lenne a megfelelő lépés.

Fogta a telefonját, és felhívta Esperanzát.

– Mi a helyzet?

– Van egy címem a Park Avenue-n.

– Milyen felvágósak lettünk hirtelen! Én meg Hobokenben dekkolok egy kétszobás lakásban.

– Roppant vicces vagy – jegyezte meg Myron.

– Ugye? Mondd a címet!

Myron lediktálta.

– Egy kamasz lányt követtem idáig.

– Nincs menyasszonyod?

– Ha. Ha. Ha. A lány Patrickkel találkozott. Ki kell derítenem, ki ő.

– Rajta vagyok.

Amint Myron bontotta a vonalat, megcsörrent a telefonja. Látta, hogy Terese keresi.

Azonnal felkapta: – Szia, szépségem!

– Ó, micsoda sima modor.

– Úgy gondolod?

– Dehogy – felelte Terese. – Azt hiszem, inkább a hízelgés hiánya tesz téged annyira szexivé. Találd ki, mi történt!

Myron megindult visszafelé. A kocsiját korábban a Times Square egyik zsúfolt színházi parkolójában tette le.

– Micsoda?

– A tévétársaság a magángépén hozott haza.

– Ejha, ez igen!

– Az előbb szálltunk le Teterboróban.

– Megkaptad az állást? – kérdezte Myron.
– Hamarosan értesítenek.
Myron megállt a sarkon. Gyalog menjen vissza a kocsihoz, vagy taxit fogjon?
– Akkor a lakásba tartasz?
– Igen!
– Van kedved huncutkodni? – kérdezte Myron.
– Húha, mindent visszavonok. Mégiscsak sima a modorod.
– Ezt vehetem igennek?
– Határozottan.
– Nem látod – válaszolta Myron –, de már rohanok is a kocsihoz.
– Gyorsabban! – mondta még Terese, mielőtt kinyomta a telefont.

Myron a Dakota-ház mögötti mélygarázsban hagyta a kocsit. Amikor megindult felfelé a sötét rámpán, három férfi jelent meg. A középsőre ráismert. Rhys apja volt az. Chick Baldwin. A másik kettő farmernadrágot és kockás inget viselt. Termetesek voltak, és még nagyobbnak igyekeztek tűnni. Az egyikük baseballütőt tartott a kezében.
– Megmondtam, hogy szállj le az ügyről – szólalt meg halkan és fenyegetően Chick.
Myron felsóhajtott.
– Most komolyan beszélsz?
– Mondtam, hogy felejtsd el azokat az SMS-eket, nem?
– Mondtad.
– És?
– És nem hallgattam rád – ismerte el Myron. – Továbbléphetnénk ezen? Terveim vannak. Komoly terveim.
Chick hátrasimította a haját.
– Azt hitted, csak szórakozom veled?
– Nem tudom, Chick, de igazából nem is érdekel. Szóval most mit lépsz? – Myron a két kockás ingesre mutatott. –

Ezekkel a majmokkal akarsz összeveretni?

– Kit hívtál majomnak? – bődült Majom 1, kezében a baseballütővel.

– Ja – szólt közbe Majom 2. – Te vagy a majom, nem mi.

Myron próbált nem felsóhajtani.

– Uraim, látják azt ott fenn? – A fejük fölé mutatott. Amikor a két majom felnézett, Myron tökön rúgta a baseballütővel felfegyverzettet, és kikapta a kezéből az ütőt, mielőtt a szóban forgó majom összecsuklott, mint egy strandszék. Myron Majom 2-re pillantott, aki úgy érezte, ez remek alkalom a megfutamodásra, amit készséggel meg is tett.

Myron Chick felé fordította a tekintetét.

– Nem kellett volna ezt csinálnod – jegyezte meg Chick.

– Miért hoztad magaddal őket?

– Hogy rám figyelj, azt hiszem.

– Most már figyelek.

Chick a nemrég még baseballütővel felszerelkezett majomhoz lépett, és lehajolt hozzá, hogy felsegítse.

– Sokkal jobban hasonlítasz Brooke pszichopata unokatestvérére, mint sejtettem volna.

– Chick!

– Mi az?

– Épp egy felettébb fontos találkozóra tartok – közölte Myron. – Határozottan és gondolkodás nélkül megcsaplak ezzel az ütővel, ha most nem takarodsz az utamból.

– Menj csak! – prüszkölt Chick.

Myron pár pillanatig a férfi arcát tanulmányozta, és rájött valamire.

– Azért vagy dühös, mert megemlítettem Nancy Moore-nak az SMS-eket.

– Kértelek, hogy ne tedd, igaz? Jóformán könyörögtem.

– Nem ez a lényeg, Chick.

– Hanem micsoda?

– Csak egy módon tudhatsz erről. Nancy Moore árulta el neked.

Myron Bolitar, a következtetések mestere ismét lecsap.

Chick nem válaszolt. Myron megindult felé, és szólt a talpra kecmergő pasasnak, hogy gyorsan kopjon le. Az engedelmeskedett, bár kissé bicegve. Myron ismét Chickre fordította minden figyelmét.

– Ami annyit tesz... – Myron most már belejött – ...hogy kapcsolatba léptetek az üzenetek miatt. Ez pedig azt jelenti, hogy valami igazán fontos történt kettőtök között.

Chick csak akkor felelhetett volna levertebben, ha szó szerint leverik.

– El kell felejtened az ügyet, Myron. Könyörögve kérlek.

– Még akkor is, ha ez a kulcs a fiad megtalálásához?

– Nem az. Ha úgy gondolnám, hogy bármi köze lehet Rhyshez, minden áldott nap a háztetőről ordítva tenném közhírré. De nincs hozzá köze. Miért nem hiszel nekem?

– Mert túlságosan közel állsz az ügyhöz. Nem tudsz tárgyilagosan ítélni.

Chick lehunyta a szemét.

– Nem fogod feladni, ugye?

– Nem. És hadd adjak egy kis lökést, Chick. Ha nem árulod el te, Brooke-ot fogom kérdezni a dologról.

Chick arca megrándult, mintha a szavak ököllé keményedve azzal fenyegetnék, hogy behúznak neki egyet.

– Előbb meg kell értened valamit.

– Semmit sem kell megértenem, de mondd csak!

– Szeretem Brooke-ot. Mindig szerettem. Mindig szeretni fogom. Az életünk nem tökéletes. Ismerem azt a pszichopatát, Wint...

– Chick!

– Tessék?

– Ne sértegesd a barátomat, rendben?

Chick bólintott.

– Jól van, ahogy akarod. Win gyűlöl engem. Azt hiszi, senki sem elég jó.

Myron az órájára pillantott. Terese mostanra biztosan hazaért.

– Ezt már elmondtad.

– Nem igazán – felelte Chick. Megint leverten nézett Myronra. – Tudnod kell, mennyire szeretem a feleségemet és a családomat. Nem vagyok tökéletes. Csináltam néhány zűrös dolgot életemben. Ami mégis esendővé tesz, az egyetlen, ami tényleg számít, a családom iránti szeretetem. Hogy szeretem Brooke-ot. Clarkot. – A mellkasa rázkódni kezdett, könnyek buggyantak ki a szeméből. – És Rhyst.

Chick elsírta magát. Őszintén. Nem színlelt, nem próbálta leplezni. Ajaj, gondolta Myron. Légy erős, koncentrálj, de ne feledkezz meg róla, hogy ez a fickó az elveszett fiát keresi!

Amikor Chick kissé összeszedte magát, Myron ismét rákérdezett: – Miért küldtetek üzeneteket egymásnak, Chick?

– Nem volt viszonyunk.

– Akkor miért?

– Össze akartunk jönni. Ennyi. Nem történt meg. Csak akartuk.

– Azt hittem, szereted a feleségedet.

– Ti nem vagytok házasok, ugye, Myron?

– Jegyben járunk.

Chick letörölte a könnyeit. Sikerült elmosolyodnia, de örömtelenül.

– Nincs időnk belemenni ebbe. De ahhoz elég idős vagy már, hogy tudd: az élet nem fekete-fehér. A szürke zónában játszódik. Idősebbek leszünk, azt hisszük, hamarosan meghalunk, próbálunk belekapaszkodni valamibe, még ha ostobaság is. És mi ezt tettük. Nancy és én. Flörtölni kezdtünk. Egy kissé messzire mentünk. Tervezgetésbe bonyolódtunk, mert az ilyesmi így megy. Mint minden más

ebben a rohadt világban, minél mélyebben vagy benne, annál rosszabb lesz. Eljutsz egy pontig, ahonnan vagy végigcsinálod, vagy lemondhatsz róla.

– És mi történt, Chick?

– Lemondtunk róla.

– Nem csináltátok végig.

– Még időben abbahagytuk.

Myron eltűnődött ezen.

– Ki hagyta abba?

– Együtt döntöttünk így.

– Az ilyesmi sosem közös döntés, Chick.

– Mindketten lassanként kerültünk közelebb egymáshoz – válaszolta Chick. – Aztán lassanként távolodtunk el.

– Mikor?

– Mit mikor?

– Mikor távolodtatok el egymástól?

– Nem tudom.

– Mennyivel azelőtt, hogy eltűnt a fiad?

– Már megmondtam. Ennek ehhez semmi köze.

– Mennyivel előtte?

– Mondtam már. Nem tudom.

– Akkor miért féltél beszélni róla bárkinek?

– Nem akartam, hogy Brooke megtudja.

– Tényleg? Már akkor sem? A gyerekednek nyoma veszik, te mégis emiatt aggódsz? Úgy értem, hazudtál a rendőröknek a flörtötökről.

– Nem csak magamat és a családomat kellett figyelembe vennem.

– Hanem Nancy Moore-ét is?

– Nézd a mi szemszögünkből, rendben? Ki hitt volna nekünk? Ha megtalálják ezeket az SMS-eket a zsaruk, és megállapítják, hogy ohó, ezek itt majdnem összejöttek, akkor szerinted helyesen értelmezték volna a dolgot? Már így is kemény kérdéseket tettek fel nekünk. Ha bevalljuk,

hogy kis híján viszonyt kezdtünk, onnantól már csak ez érdekli őket. És most, ha Brooke tudomást szerez róla... – Chick könnyei megint eleredtek. – Ebbe belehalnánk, érted? Kérlek! Már csak ez maradt nekem.

Myron próbált nem törődni a Chick arcán tükröződő fájdalommal.

– Tehát Brooke nem tudta meg?

– Nem.

– És Hunter?

– Ő sem. Nem érted? Ha ezt bevalljuk akkor, amikor mindenki annyira sérülékeny volt, amikor mindkét kapcsolat eleve feszültté vált, mindannyian tönkrementünk volna. Nem sikerült volna átvészelnünk.

– De Hunternek és Nancynek így sem sikerült átvészelnie, nemde?

Chick a fejét rázta.

– Ennek semmi köze nem volt hozzánk.

– Honnan tudod, Chick? Honnan tudhatod biztosan?

28

Myron kinyitotta a lakás ajtaját, és próbálta visszalökdösni magát a megfelelő hangulatba, habár különösebben nem aggódott. Végtére is – szexista dolog, vagy sem – férfiból volt. A férfiak rendkívül következetesek életük ezen aspektusát illetően. Hölgyek, egy apró csábítási trükk: nem kell sok idő ahhoz, hogy a megfelelő hangulatba hozzák partnerüket. Erre már bizonyára rájöttek. Ott az a rengeteg cikk a női magazinokban arról, hogyan kell elcsábítani a férfiakat, hogyan használjanak masszázsolajat, gyertyát vagy zenét, hogy ráhangolják a dologra. De akárhogy is, a férfiak közel sem ennyire bonyolultak. Íme két jóval szerényebb terjedelmű cikk arról, hogyan csábíthatják el társukat: „Kérdezzék meg tőle, van-e kedve szeretkezni." És: „Hasonló kérdésükre válaszolják azt, hogy: »Igen, jólesne.«"

A gondolatmenet mosolyra késztette, és lassanként újra hangulatba hozta, amikor a lakásba lépve észrevette, hogy társaságuk érkezett.

Esperanza ült odabent.

– Bocs, hogy így lelohasztalak – köszöntötte Myront.

Myron egy pillanatig nem törődött vele, és hevesen a karjába zárta Terese-t. Szorosan, hosszan, némán átölelték egymást. Myron lehunyta a szemét. Terese még erősebben szorította őt.

– Khm, nagyjából tíz percetek van – köhintett Esperanza –, ha azt szeretnétek, hogy kint várjak.

Kibontakoztak az ölelésből, de még mindig fogták egymás kezét.

Myron felvonta az egyik szemöldökét.

– Tíz teljes perc?

– Úúúú – búgta Terese –, akkor elnyújthatjuk az előjátékot.

– Édesek vagytok – jegyezte meg Esperanza szarkasztikusan. – Ugye tudjátok, hogy egyáltalán nem idegesítő olyanok társaságában lenni, akik teljesen egymásba vannak gabalyodva?

– Elárulod, mit keresel itt? – kérdezte tőle Myron.

– Gyorsabban sikerült megtudnom az információt a lakóépületről, mint szeretted volna. A ház Jesse és Mindy Rogers tulajdona. Dúsgazdagok. Az apa spekulatív befektetésekkel foglalkozik. Az anyuka karrierdiplomata. Van egy tizenhat éves lányuk, akit Tamrynnek hívnak.

– Na és miért van csupán tíz percünk?

– A lány a Fox Newsnál gyakornokoskodik a nyári szünetben, az Avenue of the Americas és a 48. utca sarkán. A News Corp épületét, mint Manhattenben szinte mindent, biztonságiak védik, és belépőkártya szükséges a bejutáshoz. A lány tízórás műszakja délután kettőkor kezdődik, szóval ha most odamegyünk...

– Akkor talán beszélhetünk vele, mielőtt beér.

– Így van.

Myron Terese-re nézett.

– Hajlandó vagy megvárni?

– Jobb, mint nélküled elkezdeni.

– Ebben nem lennék annyira biztos – jegyezte meg Esperanza. Mindkét nő felkacagott. Myron savanyú képpel nézte őket.

– Menjünk! – sóhajtott.

Myron és Esperanza az Avenue of the Americas járdáján állt a felhőkarcoló előtt, amikor Myron végre megpendítette.

– Mi a baj?

– Tom már tárgyalni akar Hector elhelyezéséről.

– De hát ez nagyszerű hír.

Esperanza lesújtó pillantást vetett rá.

– Ne csináld ezt!

– Micsodát?

– Most hazudni akarsz nekem?

– Nem nyúltam hozzá, esküszöm.

– Akkor mit csináltál?

– Csak elbeszélgettem vele egy kicsit.

– Úgy érted, ahogy Win szokott?

– Nem, a lakása közelébe sem mentem.

– Akkor hol?

– Egy éjszakai mulató előtt – felelte Myron. Aztán: – Tudtad, hogy az exférjed most már kontyban hordja a haját? Már negyven is elmúlt, nem?

– Ne próbálj terelni! Mit csináltál vele?

– Udvariasan azt javasoltam neki, hogy béküljön ki veled.

– Ezzel nem sokra mennél Tomnál.

– Talán megemlítettem, hogy Win visszatért.

Esperanza megpróbált nem elmosolyodni, amikor elképzelte, milyen arcot vághatott Tom a hír hallatán.

– Nem lett volna szabad ilyet tenned anélkül, hogy szólsz nekem róla.

– Sajnálom.

– Annyira leereszkedő az ilyen viselkedés, tudod, ugye?

– Nem annak szántam.

– Talán egy kissé szexista is – tette hozzá Esperanza. – Ha Tom nő lenne, ugyanígy megfenyegetted volna?

Myron kinyitotta a száját, aztán becsukta, és széttárta a karját.

– Mondtam már, hogy kontyba kötötte a haját?

Esperanza felsóhajtott.

– Rendben, ezzel nem tudok vitatkozni.

Álltak és vártak.

– Emlékszel, amikor nekem szegezted, miért nem

mondtam semmit, mielőtt hozzámentél Tomhoz?

– Pár napja történt. Néha egy teljes héttel korábban történteket is képes vagyok felidézni.

– Azt feleltem, hogy úgy gondoltam, nem az én tisztem közbeavatkozni. Emlékszel, mit válaszoltál erre?

Esperanza bólintott. – „Akkor kinek a tiszte lett volna?” – idézte önmagát.

– Pontosan – helyeselt Myron. – Még egyszer nem fogom elkövetni ezt a hibát.

Ekkor pillantották meg a kamasz lányt, áld a furcsaságok múzeumában járt Patrick Moore-ral. Myron intett Esperanzának. A nő bólintott. Előre megegyeztek benne, hogy együtt szólítják meg a lányt, mivel úgy vélték, hogy párként talán kevésbé tűnnek fenyegetőnek, mégis határozottabbnak mutatkoznak.

Esperanza vette át az irányítást.

– Tamryn Rogers?

A lány megtorpant, Myronra nézett, aztán megint Esperanzára.

– Igen.

– A nevem Esperanza Diaz.

– Az enyém Myron Bolitar.

– Nem bánnád, ha feltennénk néhány kérdést?

A lány fél lépést hátrált.

– Maguk hekusok?

– Dehogy, ilyesmiről szó sincs – felelte Esperanza.

– Tizenhat éves vagyok – válaszolta erre Tamryn Rogers. – Nem szokásom idegenekkel szóba állni. Szóval, huh, viszlát.

Esperanza oldalra pillantott Myronra. Mindketten vették a lapot. Kedvességgel itt semmire sem mennek. Myron egyenesen a közepébe vágott.

– Ma láttalak téged – közölte.

– Tessék?

– A Ripley-gyűjteményben. Néhány órája. Láttalak téged.

Tamryn Rogers szája elkerekedett.

– Követett?

– Nem. Patricket követtem.

– Kicsodát?

Esperanza rögtön megértette.

– A fiút, akivel ma találkoztál.

– Ez nem... – Elhallgatott, és még egy lépést hátrált. – Senkivel sem találkoztam.

– Láttalak – ismételte Myron.

– Pontosan mit látott?

– Találkoztál Patrick Moore-ral.

– Egy múzeumba mentem – hebegte a lány. – Valami fiú leszólított. Ennyi.

Myron a homlokát ráncolva Esperanzára pillantott. Esperanza a homlokát ráncolva Tamrynhez fordult.

– Vagyis ma láttad őt először?

– Igen.

– Korábban még sosem találkoztál vele?

– Soha.

– Mindig megöleled a fiúkat, akiket még soha életedben nem láttál? – kérdezte Myron. – És puszit nyomsz az arcukra, mielőtt elbúcsúzol tőlük?

– Nézd, senki sem akar bajba keverni senkit – vette át a szót Esperanza. – Csak az igazságot szeretnénk kideríteni.

– Azzal, hogy kémkednek utánam? – A lány Myronhoz fordult. – Tizenhat éves vagyok. Miféle férfi kémkedik egy tizenhat éves gyerek után?

– Egy olyan férfi, aki egy másik tizenhat éves gyereket igyekszik megtalálni – felelte Myron. – Aki egy tíz éve eltűnt fiút keres.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Dehogy nincs – vágta rá Myron. – Honnan ismered Patricket?

– Már mondtam. Nem ismerem. Csak leszólított.

– Ez nem igaz – jelentette ki Myron.

– Maga... – Tamryn Myron felé bökött az ujjával – ...ne jöjjön többé a közelembe! – Aztán Esperanzához fordult. – És maga se. Hagyjanak békén, a rohadt életbe, különben segítségért kiáltok.

Tamryn megindult a bejárat felé.

– Beszélhetünk a szüleiddel – mondta Myron.

– Nyugodtan – kiáltott vissza a lány, amire többen feléjük fordultak. – Csak hagyjanak békén!

Az üvegajtóhoz sietett, és belépett az épületbe. Myron és Esperanza figyelték, ahogy előveszi és lehúzza a beléptetőkártyáját, aztán megindul a liftek felé. Amikor eltűnt a szemük elől, Myron megjegyezte: – Szerintem jól ment, nem gondolod?

– Szóval honnan ismer egy vagyonos manhattani lány egy olyan fiút – fordult Myron Esperanzához –, aki tíz éve eltűnt, és azóta sem bukkant elő?

– A legnyilvánvalóbb válasz az, hogy a fiú mégiscsak felbukkant azóta – válaszolta Esperanza.

– És hol volt?

– Sokkal fontosabb kérdés, hogy ki ő. Ha valóban Patrick Moore...

– Észrevetted, hogy visszahőkölt a lány, amikor kimondtam Patrick nevét?

– Mintha nem ezen a néven ismerné őt – vélekedett Esperanza.

– Bizonyos szempontból egyedül ennek van értelme. Ha a fiú valóban Patrick Moore, akit tíz évvel ezelőtt elraboltak, fogalmam sincs, miért ismerné őt Tamryn Rogers. Viszont ha valaki Patricknek adja ki magát...

– Akkor talán ismerheti – fejezte be a mondatot Myron. – Persze azt még ki kell derítenünk, honnan ismerheti egy

New York-i kamasz lány a csalónkat.

– Ó, ez már egyszerűbb – válaszolta Esperanza.

– Áruld el, kérlek!

– Mi, nők szeretjük a rosszfiúkat. Azt hiszed, hogy a dúsgazdag Tamryn csak hasonlóan vagyonos társasági embereket ismer?

Myron elgondolkodott ezen.

– Szerinted rangján aluliakkal ismerkedik?

– Fogalmam sincs. De simán elképzelhető. Először azt kell kiderítenünk, hogy a fiú, akit kimenekítettél, valóban Patrick Moore-e. Mi a helyzet a DNS-vizsgálattal?

– Átküldtük Joe Corlessnek a laborba – válaszolta Myron. – Azt mondta, beletelhet pár napba. Valami gondja akadt a mintavétellel. Nem igazán talál olyan hajszálat, aminek épen maradt a gyökere. A fogkefén lévő DNS talán szennyezett. Nem ismerek minden részletet. Addig is, amit csak lehet, meg kell tudnunk Tamryn Rogersről.

– Majd hagyományos módszerekkel szaglászom utána – jelentette ki Esperanza. – De, amint azt többször is hangsúlyozta, egy tizenhat éves lányról beszélünk.

– Vagyis?

– Mi lenne, ha ráállítanád azt a Spoon nevű srácot is? Ő utánanézhet a közösségi médiában.

– Remek ötlet.

– Mickey egyébként is találkozni szeretne velem – folytatta Esperanza. – Majd megosztom vele az információt, amit át kell adnia Spoonnak.

Myron elfintorodott.

– Várjunk csak, miért akar találkozni veled Mickey?

Esperanza vállat vont.

– Nem árulta el, én pedig nem kérdeztem rá. Most menj vissza a lakásotokba, és becstelenítsd meg a kedvesedet!

– Senkit sem szoktam „megbecsteleníteni”.

– Akkor nem jól csinálod – kacsintott rá Esperanza. Aztán

arcon csókolta Myront. – Vigyázz magadra, rendben?

– Te is!

Elváltak. Myron beugrott egy taxiba. SMS-t küldött Terese-nek: „Már úton vagyok. Készen állsz?”

Teljesen elkámpicsorodott a válasz láttán: „Ajaj, nem.”

Amikor Myron visszaért a lakásba, Win várt rá.

– Bocs, hogy így lelohasztalak – köszöntötte.

29

– Tehát – kezdte Win, és körbelötyögtette poharában a konyakját –, tekintsük át, rendben?

– Oké.

– Én kezdem – jelentette ki Win. – Patrick Moore azt mondta Zsír Gandhinak, hogy Rhys halott.

Win Dakota-házbeli nappalijához hasonlót versailles-i túrákon látni. A két régi barát a megszokott helyén ült – több mint egy év után ismét. Win belekóstolt a konyakjába, és körbehordozta tekintetét a helyiségen. Myron nosztalgikus hangulatban egy jéghideg dobozos Yoo-hoo italt kortyolgatott.

– Hiszel neki? – kérdezte Myron.

– Kinek? Zsír Gandhinak vagy Patricknek?

Myron bólintott.

– Bármelyiknek. Mindkettőnek. Egyiküknek sem.

– Pontosan.

Terese még a beszélgetés előtt kimentette magát, mihelyt Myron megérkezett. Azt javasolta, most, hogy Win visszatért, Myronnal összepakolják a holmijukat, és kiköltöznek, hogy Win egyedül maradhasson. Win azt felelte, hogy egy éven át lehetett egyedül, köszöni szépen, és hogy sértésnek venné, ha azonnal távoznának.

– Önérdek – mondta Win. – Mindent összevetve, mindig ez a lényeg.

– Mármint?

– Mármint nem látom okát, miért akarna ebben az esetben Zsír Gandhi átvágni. Nem azt akarom mondani, hogy nem hazudhatna. Hogy nem kényszeres hazudozó, nem rettenetes ember, aki talán nemcsak árulja a kiskorúak

szexuális szolgáltatásait, hanem maga is részt vesz az említett erőszakos cselekményekben. Ugyanakkor nem látom, miként szolgálhatná az önös érdekeit ez a konkrét hazugság.

– Lehet, hogy ő ölte meg Rhyst, és ezt akarja leplezni.

Win a fejét ingatta.

– Kétségkívül lehetséges, ámde nem látom az indítékot. Az sem elképzelhetetlen, hogy valahol elrejtette Rhyst annak reményében, hogy később biztosítékként használhassa. De nem hiszem. Zsír Gandhi egyértelműen megrémült.

– Te könnyen eléred ezt az embereknél.

Win próbált nem elmosolyodni.

– Elismerem. Ó, és egy régi közös barátunk is velem tartott.

– Kicsoda?

– Zorra.

Myron szeme elkerekedett.

– Komolyan?

– Dehogyis – Win hangja olyan szárazon csengett, mintha bármelyik pillanatban tűz törhetne elő a torkából – csak kitaláltam.

– Te és Zorra. – Myron újra meghúzta az italt. – A puszta gondolattól becsinálok.

– Felajánlottam Zsír Gandhinak a lehetőséget, hogy megszabadulhat a problémáitól, ha átadja nekünk Rhyst. Úgy vélem, kapott volna az alkalmon, ha megteheti.

Néhány pillanatig szótlanul üldögéltek.

– Kezdettől fogva tudtuk, hogy ez is benne van a pakliban – szólalt meg végül Myron.

– Hogy Rhys halott?

– Igen.

Win bólintott.

– Persze.

– De még messze nem értünk a végére. Még azt sem tudjuk bizonyosan, hogy Patrick valóban Patrick.

– Megvizsgáljuk a kezdeteket – válaszolta Win és megvizsgáljuk a végeredményt.

– Igen, ezt már mondtad. Esetleg belesüthetnéd egy szerencsesütibe.

– Zorra – mondta Win.

– Mi van vele?

– Elküldtem Finnországba.

Myron elgondolkodott.

– Hogy felkutassa a dadust?

– Az *au pairt* – javította ki Win.

– Most kihagynám a fáradt sóhajt.

– A neve, ha még emlékszel, Vada Linna.

– Emlékszem.

– Már nem létezik.

– Tessék?

– Huszonnyolc éves lenne. Finnországban nem lakik Vada Linna... ami azt illeti, sehol a világon nem él ilyen nevű személy, aki akár csak nagyjából ennyi idős lenne.

Myron eltűnődött.

– Megváltoztatta a nevét.

– Te jó ég, zseniális vagy.

– Azok után, hogy a sajtó mennyit foglalkozott vele az emberrablás kapcsán, nem különösebben meglepő.

– Talán – felelte Win. – Csak az a gond, hogy az apja sem létezik már.

– Lehet, hogy meghalt.

– Semmi nyoma sincs a nyilvántartásokban. Olybá tűnik, mindketten felszívódtak.

Myron elmerengett ezen.

– Tehát mi az elméleted?

– Egyelőre semmi használható. Ezért állítottam rá Zorrát.

– Biztosan bölcs dolog volt?

– Miért ne lett volna?

– Lehet, hogy ez is olyan eset, amikor lángszórót használsz, pedig egyetlen gyufaszál is megfelelne.

Win elmosolyodott.

– Én mindig lángszórót használok.

Ezzel nehezen lehetett volna vitatkozni.

Win kényelmesen hátradőlt, és átvetette egyik lábát a másikon.

– Most pontról pontra vegyük át a többit, rendben?

Myron minden fejleményről tájékoztatta: a Moore-éknál tett látogatásokról, Mickey és Ema véleményéről, arról, hogy Ema elcsente a fogkefét és a hajszálakat a DNS-vizsgálathoz (Win szélesen elmosolyodott ezen), az SMS-ekről, Chick reakciójáról, Tamryn Rogersről, mindenről. Mindent megvitattak, kielemeztek, különféle sötét mellékutakra tértek le, amelyek mindegyike zsákutcában végződött.

Ugyanoda jutottak, ahonnan elindultak.

– Eláruljuk Brooke-nak, amit Zsír Gandhi mondott?

Win hosszasan latolgatta a választ.

– Döntsd el te.

Ez meglepte Myront.

– Én?

– Igen.

– Nem értem. Miért?

– Egyszerű. – Win lerakta a konyakos poharat, és összeérintette az ujjhegyeit. – Az ilyesmiben sokkal jobb vagy nálam.

– Nem, dehogy.

– Nincs szükség álszerénységre. Tárgyilagosabban mérlegelsz. Józanabbul ítélsz. Régóta csináljuk ezt együtt,

azt, hogy segítünk a bajbajutottakon, eltűnt személyeket kutatunk fel, megmentjük, akit kell, nem igaz?

– De.

– És minden helyzetben te vállaltad a vezető szerepét. Én vagyok a kisegítő személyzet. Az izmod, ha úgy tetszik. Társak vagyunk, egy csapat, de hogy ennél a hirtelen jött hasonlatnál maradjunk, te vagy a csapatkapitány. Előfordult már, hogy hibáztam.

– Ahogy én is.

Win a fejét csóválta.

– Nem lett volna szükséges megölnöm mindhárom férfit azon az első napon. Az egyiket életben hagyhattam volna. Pénzt ajánlhattam volna nekik, hogy kopjanak le. Az a helyzet, hogy ahhoz elég higgadt vagyok, hogy tudjam, nem vagyok elég higgadt. Láttad Brooke arcát?

Myron bólintott.

– Tudod, hogy nagyon kevesen fontosak nekem – jegyezte meg Win.

Myron nem felelt.

– Tudod, hogy ha törődöm valakivel, azt olyan elszántsággal teszem, amitől néha elveszítem a józan ítélőképességemet. Eddig sokszor értünk el úgy sikert, hogy te álltál az élre.

– És sok mindent el is baltáztunk – tette hozzá Myron. – Rengeteg embert elveszítettünk.

– Így igaz – értette egyet Win –, de többször nyerünk, mint veszítünk.

Win kivárta, hogy Myron folytassa.

– Brooke tudni szeretné – mondta végül Myron. – El kell mondanunk neki.

– Akkor rendben.

– Előbb azonban szembesítsük Patricket azzal, amit megtudtunk – ajánlotta Myron.

Telefonon semmire sem mentek volna, Myron és Win ezért kocsival mentek el Moore-ék New Jersey-i otthonába. Senki sem jött ki ajtót nyitni. Myron bekukkantott a garázs ablakán. A kocsi nem állt bent. Win felfedezte az elülső udvarban olvasható „Eladó” táblát.

– Láttad ezt? – kérdezte.

Myron bólintott.

– Mindannyian Pennsylvaniába költöznek, hogy közelebb lehessenek Hunterhez.

– Megvan neked Hunter címe?

– Igen.

Myron elővette a mobilját, és megnyitott egy térképet.

– E szerint egy óra tizenöt perc alatt odaérhetünk.

– Lehet, hogy nekem kellene vezetnem – állapította meg Win.

Kevesebb mint egy óra múlva egy erdő mélyén futó földútra értek. A behajtást lánc akadályozta. A láncon rozsdás tábla lógott, rajta felirat:

„Charmaine-tó – magánterület”

Myron kiszállt a kocsiból. A lánc egyik végén egy lakatot talált. Belerúgott a sarkával. A lakat szétpattant. A lánc súlyos csőrdüléssel a földre zuhant.

– Birtokháborítást követünk el – jegyezte meg Myron.

– Ne féljünk a veszélytől, barátom! Így lelhetünk rá az igazán izgalmas kalandokra.

Ahogy végighajtottak a földúton, a Charmaine-tó teljes pompájában ragyogott fel előttük. A napsugarak megmegcsillantak a víz tükrén. Myron ránézett a GPS-re. Az utasítások szerint a tó túloldalára kellett kerülniük. Balra kanyarodtak, és elhajtottak valamiféle rönkház mellett, amiről az ember azt hitte volna, hogy hasonlót csak a filmekben láthat. Egy marylandi rendszámú kocsi parkolt előtte. A stégen egy nagyjából Myronnal egyidős férfi vetette ki költőien finom mozdulattal a horgát. Aztán egy

kisfiúnak adta át a pecabotot, és átkarolta egy nő derekát. Az idilli háromtagú családról Myronnak eszébe jutott Terese. A stégen álló férfi hátrafordult a közelgő autó hangjára. A nő a pecaboros kisfiúra ügyelt. A férfi szeme összeszűkült, amikor Myron és Win elgurult előtte. Myron intett neki, hogy jelezze, senkinek sem akarnak ártani. A férfi egy darabig tétovázott, aztán visszaintett.

Romok mellett hajtottak el, amelyek egykor talán egy tábor vagy valamilyen üdülőhely kunyhói lehettek. Most egy építőbrigád húzott fel egy házat a területen.

– Nancy Moore új otthona? – kérdezte Win.

– Lehetséges.

Hunter Moore hosszú kocsibehajtója előtt egy platós kocsi állta el az utat.

– Úgy tűnik, nem szívesen fogad látogatókat – jegyezte meg Win.

Az úton állították le a kocsit. A két barát kiszállt. Minden visszhangot vert a mozdulatlan némaságban – a kocsi becsapódó ajtaja, lépteik dobbanása a földúton. Myron egyszer azt olvasta valahol, hogy a hangok valójában sohasem halnak el, hogyha az ember egy ehhez hasonló erdőben elkiáltja magát, a visszhang folyamatosan visszaverődik, ide-oda jár, egyre halkabb, de sosem szűnik meg teljesen. Myronnak fogalma sem volt, vajon igaz-e ez, de ha igen, könnyen el tudta képzelni, hogy errefelé egy sikoly túlságosan sokáig marad eleven.

– Min jár az eszed? – kérdezte tőle Win.

– Hogy hogyan vernek visszhangot a sikolyok.

– Mindig élvezet veled lenni.

– Emlékeztess rá, hogy sose vegyek magamnak tóparti házat! Elsétáltak a platós kocsi mellett, és megindultak a kocsibehajtón.

Előttük a Charmaine-tóra néző előkertben Hunter Moore üldögélt egy kerti székben. Nem kelt fel, amikor meglátta

őket. Nem integetett vagy bólintott, semmi jelét nem adta, hogy felfigyelt volna a közeledtükre. A horizontot, a Charmaine-tó fenséges panorámáját bámulta, a jobbján whiskysüveg.

Az ölében puskát tartott.

– Szia, Hunter! – köszönt oda neki Myron.

Win kissé oldalra húzódott, eltávolodott Myrontól. Myron vette a lapot. Senkinek sem szabad két ilyen közeli célpontot felkínálni.

Hunter felnézett és Myronra bazsalygott. A mattrészegek jellegzetes vigyora.

– Szia, Myron! – A nap a szemébe sütött, ezért Hunter ellenzőt csinált a kezéből. – Te vagy az, Win?

– Igen – felelte Win.

– Visszajöttél?

– Nem.

– He?

– Csak vicceltem – válaszolta Win.

– Ja! – Hunter éles kacagása belehasított a csendbe. A hallatán Myron kis híján megugrott. – Jó poén, Win, ez oltári jó!

Win Myronra pillantott. A tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy nincs mitől tartaniuk. Hunter semmiképp sem kaphatott a puskája után, hogy célra emelje, mielőtt Win, aki mindig hordott magánál fegyvert, már rég leterítette volna. Közelebb mentek.

– Nézzétek csak! – intett a hátuk mögött elterülő táj felé áhítattal Hunter.

Myron hátranézett. Win nem.

– Hihetetlen, mi? – lelkendezett Hunter. – Ez a hely… – álmélkodva csóválta a fejét – …mintha maga a teremtő Isten festette volna fel egy óriási vászonra.

– Ha jobban belegondolsz – jegyezte meg Win pontosan ez történt.

– Tyű – huhogta Hunter, mint valami narkós. Myron kíváncsi lett volna, hogy alkoholon kívül más anyagot is fogyasztott-e. – Milyen igaz!

– Hol van Patrick? – kérdezte Myron.

– Nem tudom.

Myron a férfi mögött álló házra mutatott.

– Odabent?

– Nem.

– Na és Nancy?

Hunter a fejét rázta.

– Ő sem.

– Bejönnél velünk?

Hunter egyre csak a fejét csóválta.

– Semmi értelme. Senki sincs bent. Egy ilyen gyönyörű napot ki kell élvezni. Akad még néhány szék, ha van kedvetek kiülni, és velem együtt élvezni a látványt.

Myron elfogadta a meghívást. A másik széket is a tó felé fordítva állították fel, így Myron és Hunter egymás mellé kerültek, mindketten a panorámában gyönyörködve, nem nézve a másikat. Win inkább állva maradt.

– Feltétlenül meg kell találnunk Patricket – közölte Myron.

– Nancyt felhívtátok?

– Nem veszi fel a telefont. Hol vannak?

Hunter még mindig az ölében tartotta a puskát. A keze szinte észrevétlenül kúszott egyre közelebb a ravaszhoz.

– Patricknek időre van szüksége. El tudod képzelni, milyen lehetett az élete elmúlt tíz éve?

– El tudod képzelni – kérdezett vissza Win –, milyen lehet még mindig Rhys élete?

Hunter elfintorodott szavai hallatán, és lehunyta a szemét. Myron kísértést érzett, hogy kikapja az öléből a puskát, de Win intett neki, hogy ne tegye. Igaza volt. A puska nem jelentett fenyegetést. Így nem, hogy Win a közelből

őrködött. Ha elragadnák tőle, Hunter magába zárkózna, védekezne. Hadd érezze biztonságban magát!

– Találkoztál Lionellel – folytatta Hunter. – Mármint dr. Stantonnal. Szerinte ha azt szeretnétek, hogy Patrick megnyíljon, időre lesz szüksége. Nyugodt, egyszerű életet akarunk biztosítani neki.

– Ezért költözik ide Nancy?

Hunter ajka lassan mosolyra húzódott.

– Ez a hely mindig is vigaszt nyújtott nekem. Harmadik generációsnak számítok itt. A nagyapám tanította meg az apámat horgászni. Az apám nekem adta át a tudást. Amikor Patrick kicsi volt, én tanítottam meg rá őt. Naphalat és pisztrángot fogtunk, és...

A hangja elhalkult, elhallgatott.

Win kifejezéstelen tekintettel Myronra pillantott, és léghegedülni kezdett.

– Megértem, mennyire megviselhetett ez benneteket – próbálkozott Myron.

– Nincs szükségem szánakozásra.

– Nyilván.

– Olyan az egész... – Hunter a tóra révedt, még csak egy pillantást sem vetett Myronra vagy Winre. – Olyan, mintha két életem volna. Addig a napig egy normális, átlagos fickó voltam. Aztán, bumm, egészen mássá váltam. Mintha mindannyian átléptünk volna valamilyen sci-fibe illő dimenziókapun, és egy másik világban kötöttünk volna ki.

– Minden megváltozott – próbálta noszogatni Myron.

– Igen.

– Elváltatok.

– Így van. – Míg a tekintetét még egyre a panorámára szegezte, jobb kezével rálelt az üvegre. – Nem is tudom. Lehet, hogy egyébként is megtörtént volna. De igen, szakítottunk Nancyvel. Folyton a történtekre, a rettenetre emlékeztetett. Valaki, aki mindennap veled van,

kikerülhetetlenül, és felpiszkálja az emlékeket, ha érted, mire gondolok.

– Értem.

– Egy idő után túlságosan megnő a nyomás. Mármint ha nincsenek eleve repedések, talán túljuthatsz rajta. De én nem tudtam megbirkózni vele. Ezért elmenekültem. Egy ideig külföldön éltem. De képtelen voltam továbblépni. A rettenet, a képek... inni kezdtem. Sokat. Aztán az anonim alkoholisták gyűléseire jártam, rövid időre javult az állapotom, majd megint rászoktam a piára, és megint kijózanodtam. Ez így ment, ciklikusan. Beszappanozod, lemosod, aztán elölről újra.

Hunter felemelte az üveget.

– Találd ki, a ciklus mely szakaszában járok!

Csend. Myron zúzta szét.

– Tudtál a nejed és a Chick Baldwin közötti SMS-ekről?

Hunter arcizmai hirtelen megfeszültek.

– Mikor?

Érdekes reakció, állapította meg magában Myron. Winre pillantott. Win szintén érdekesnek találta.

– Számít ez?

– Nem – felelte Hunter. – Nem tudom, nem érdekel. És már nem a feleségem.

Myron felé fordult.

– Akkor még az volt. A had eltűnése előtti időszakról beszélek. Nancy és Chick közel jártak hozzá, hogy viszonyuk legyen. Lehetséges, hogy ténylegesen is történt valami. Nem tudom.

Hunter erősebben markolta a puskát. Még mindig a messzeségbe bámult, de a tekintete kétségeket ébresztett afelől, hogy ad-e a látvány akár egy jottányi megnyugvást neki.

– Kit érdekel?

– Tudtál róla?

– Nem.

Túl hamar vágta rá. Myron Win felé fordította a tekintetét. Win annyit mondott: – Megtaláltam Zsír Gandhit.

Ez már felkeltette Hunter figyelmét.

– Börtönbe került?

– Nem.

– Nem értem.

– Azt mondta, Rhys meghalt.

– Jóságos ég! – nyögött fel Hunter, de meglepetése erőltetettnek hatott. – Ő ölte meg?

– Nem. Sosem találkozott Rhysszel. Azt mondta, Patrick árulta el neki, hogy Rhys halott.

– Hogy mit mondott?

Win elfojtott egy sóhajt.

– Kérlek, ne kelljen ismételnem magam!

Hunter a fejét csóválta.

– Tehát hadd lássuk, jól értem-e. Itt ez a pszichopata bűnöző, aki leszúrta és majdnem megölte a fiamat... – Hunter Winre nézett, aztán Myronra, majd megint Winre –, ...és ti hisztek neki?

– Igen – felelte Win.

– Hunter – próbálkozott Myron –, nem gondolod, hogy Patrick tartozik Baldwinéknak az igazsággal?

– Természetesen. Természetesen meg kell tudniuk az igazságot. – Hunter most már valóban döbbentnek tűnt. – Megpróbálok beszélni Patrickkel, amint alkalmam nyílik rá. Meglátjuk, mit mond.

– Hunter!

Win szólalt meg.

– Igen?

– Szeretném használni a mosdót, mielőtt elmegyünk.

Hunter ravaszul felvigyorgott rá.

– Azt hiszed, odabent vannak?

– Sejtelmem sincs – válaszolta Win. – így vagy úgy, mindenképp vizelnem kell.

Kizárólag Win tudta teljes természetességgel használni a „vizelni” szót nem orvosi szövegkörnyezetben.

– Állj oda egy fához!

– Nem szokásom fát használni az ilyesmihez.

– Jól van.

Ahogy feltápászkodott, Win egyetlen laza mozdulattal elragadta tőle a puskát, aminél pontosabb illusztrációt Myron sohasem látott még a „játszi könnyedséggel” kifejezésre.

– Van engedélyem – jelentette ki Hunter. – Vadászhatok szarvasra a birtokomon. Abszolút legálisan.

Win Myronra nézett.

– Túlságosan olcsó poén lenne, ha megjegyezném, hogy a Hunter „vadászt” jelent?

– A legolcsóbb – felelte Myron.

– Hö-hö! – Hunter támolyogva megindult a ház felé. – Gyerünk! – recsegte. – Intézd el a, heh, vizelést, aztán ne is lássalak benneteket!

30

– Hogy ment a vizelés? – érdeklődött Myron, amikor beszálltak a kocsiba.
– Fergetegesen. Nincsenek odabent. Hunter egyedül van. Egyelőre.
– Akkor minek szorongatta azt a puskát?
– Talán vadászott. Az ő birtoka. Joga van hozzá. Lehet, hogy ez a hobbija.
– A vadászat?
– Igen. Kiül a ház elé az ilyen kellemes napokon, gyönyörködik a látványban, hörpölgeti a whiskyjét... aztán arra sétál egy szarvas, és ő lepuffantja.
– Bámulatosan élvezetes lehet.
– Ne ítélkezz! – feddte Win.
– Te sem szoktál vadászni.
– Ezenkívül nem ítélkezem. Az emberek húst esznek. Bőrt viselnek. Még a vegánok is ölnek állatokat, noha közülük csak kevesen, amikor felszántják a mezőket. Egyikünknek sem teljesen tiszta a keze.
Myron önkéntelenül is elmosolyodott.
– Annyira hiányoztál, Win.
– Igen. Igen, tudom.
– Közben visszajöttél az Államokba?
– Ki mondta, hogy egyáltalán elutaztam? – Win a hangrendszerre bökött. – Még ezt is láttam.
Myron a kocsi hangrendszerére csatlakoztatta a telefonját. A *Hamilton* zenéjét hallgatták rajta. Lin-Manuel Miranda nyers, kegyetlen fájdalomtól túlcsorduló hangon énekelt: „Te kiütsz, én szétesem.”
– Várjunk csak! – hökkent meg Myron. – Láttad a

*Hamilton*t:?

Win nem felelt.

– De hát gyűlölöd a musicaleket. Mindig is próbáltalak elvonszolni egyre. Előbb a *Matilda,* aztán...

Win a szájához emelte a mutatóujját, és megint a hangfalra mutatott.

– Csitt, most jön.

– Micsoda?

– Az utolsó sor. Figyelj... most.

A dal Hamilton gyászáról szólt, miután egy párbajban elvesztette a fiát. Win a füléhez emelte a kezét. „Az elképzelhetetlenen mennek keresztül" – énekelte a társulat.

– Ez Brooke – kommentálta Win. – És Chick. Az elképzelhetetlenen mennek keresztül.

Myron bólintott. Ahányszor hallotta a dalt, elfacsarodott a szíve.

– El kell mondanunk Brooke-nak, amit Zsír Gandhitól hallottál.

– Igen.

– Most kell elmondanunk neki.

– Személyesen – kötötte ki Win.

Myron visszakerült a kormány mögé. Nem úgy vezetett, mint Win, de rá tudott taposni a gázpedálra, ha kellett. Dingmans Ferryynél átkeltek a hídon, és újra New Jersey-ben jártak.

– Még valami zavar – jegyezte meg Myron.

– Figyelek.

– Zsír Gandhi azt állította, hogy nem ismeri Patricket, hogy Patrick nem neki dolgozott.

– Így igaz.

– Patrick felbukkant a területén, összeszólalkozott Zsír Gandhi néhány verőlegényével, és elmenekült, amikor közbeavatkoztál.

– Ismét csak így igaz.

Myron a fejét csóválta.

– Akkor ez az egész valami csapda.

– Hogy érted?

– Valaki névtelen e-mailt küld neked. Elárulja, hol találod meg Patricket, és mikor lesz ott. Te elmész. Patrick valóban megjelenik ott, valószínűleg az első alkalommal. Mivel ha már járt volna ott, Zsír Gandhi kemény legényei már előbb megruházták volna jó alaposan, igaz?

Win elgondolkodott.

– Logikusnak hangzik.

– Vagyis valaki azt akarta, hogy rátalálj. Valaki odaküldte Patricket, ha valóban Patrick az, arra a helyre, hogy te... – Myron idézőjelet rajzolt a levegőbe – .. .„kimenekítsd”.

– Logikusnak hangzik – ismételte Win.

– Van valami ötleted, ki lehetett?

– Semmi. De akad még valami, amit figyelembe kell vennünk.

– Mi lenne az?

– Az alapján, amit mondtál, Mickey és Ema mintha úgy éreznék, hogy a fiú nem Patrick.

Myron bólintott.

– Mikor lesz meg a DNS-vizsgálat eredménye?

– Joe Corless azt ígérte, minden más elé veszi. Vagyis hamarosan.

– Tegyük fel, hogy a fiú nem Patrick – merengett Win. – Akkor mire mehet ki a játék?

A musicalben a Lesle Odom Jr. alakította Aaron Burr kifakadt, amiért Alexander Hamilton Thomas Jeffersont támogatja.

– A csapdának semmi értelme – jelentette ki Win –, mégis valamiféle rászedésnek kell lennie.

– Igen – válaszolta Myron. – Vagy mégsem.

– Mély gondolat.

– Röviden – összegezte Myron –, még mindig nem tudjuk,

mi az ördög folyik itt.

Win elmosolyodott.

– Az ember azt hinné, mostanra hozzászoktunk ehhez.

Tíz percre jártak Brooke házától, amikor Win hirtelen megszólalt: – Fordulj jobbra!

– Hol?

– A Union Avenue-ra.

– Hová megyünk?

– Csak türelem! Parkolj le itt!

A biokávét és -palacsintát kínáló boltot CU Latte-nak hívták. Hangzásra majdnem, mint a „See you later”, azaz „Még találkozunk”. Myron a homlokát ráncolta a szójáték láttán. Winnek láthatólag abszolút bejött.

– Mit keresünk itt?

– Egy kis meglepetés a számodra – felelte Win. – Gyere!

A barista hipszteres kötött sapkát viselt, az arcát penészgombára emlékeztető szőrzet borította. A poncsója tutira kenderből készült.

A CU Latte mindent beleadott.

Török kávét rendeltek, és leültek.

– Mire véljem ezt?

Win a telefonjára nézett, és a bejáratra mutatott.

– Most.

Myron az ajtó felé fordította tekintetét, és Zorrát látta belépni tündöklő hacukájában. Poron-pörgő-Veronika-Lake-parókát viselt, és zöld, monogramos kötött pulóvert egy olyan szoknyával, aminek a színét kétségkívül „tengeri tajtékként” definiálta volna.

Amikor Zorra meglátta Myront, ölelésre tárta a karját, és elbődült: – Meseszép hercegem!

Zorra parókája félig lecsúszott, félig a fején maradt. Az arcán több szőr nőtt, mint amennyi a hipszter barista egész testét boríthatta. Myronnak eszébe jutott egy régi tévéfelvétel, amelyet annak idején az édesapja mutatott

neki a női ruhába öltözött Milton Berle-ről. Ez ugyanaz volt, csak kevésbé vonzó kiadásban.

– Azt hittem, Finnországban van – dörmögte Winnek Myron, miközben Zorra odavonult hozzájuk.

– Nemrég szállt le a gépe Newarkban – válaszolta Win.

– Hosszú repülőút – tette hozzá Zorra. – Zorrának nem volt ideje felfrissítenie magát. Biztosan rémesen nézek ki.

Myron inkább nem ment bele ebbe. Felkelt az asztaltól, és átölelte Zorrát. Zorra illata egy férfi légi kísérő kölnijére emlékeztetett.

– Mennyi ideje már? – kérdezte Zorra.

– Túlságosan régóta – felelte Myron. Vagy tán közel sem eléggé.

– Zorra örül, hogy újra lát.

– Én is – válaszolta Myron. Aztán, visszatérve az eredeti témához, megkérdezte: – Szóval mi a helyzet Vada Linnával?

– Sofia Lampónak hívják.

– Megtaláltad?

– Egy gyorsétteremben dolgozik, gyönyörűm. Egy kisvárosban, nem messze Helsinkitől. Hogy is szokták mondani? A semmi közepén. Így hát odamentem. De a főnöke közölte velem, hogy már három napja nem ment be a munkahelyére. Ez aggasztotta Zorrát. így aztán kutattam egy keveset. Otthon sem volt. Felhívtam pár embert. Tudod. Régi kapcsolatokat. Semmit sem tudtak kideríteni.

– De végül megtaláltad? – sürgette Myron.

Zorra elmosolyodott. Nem lehetett vonzó mosolynak nevezni.

– Nemsokára meg fogom, mucus.

– Nem tudlak követni.

– Sofia Lampo tegnap egy Helsinkiből Newarkba induló gépre ült. Itt van, picinyeim. Vada Linna, vagyis Sofia Lampo visszatért.

– Kezdjük a nyilvánvaló kérdéssel! – javasolta Myron, amikor Winnel visszaültek az autóba. – Miért jön vissza az *au pair* az Egyesült Államokba?

– Mit mondogattunk folyton magunknak, amióta ez az egész elkezdődött?

– Hogy valami nem stimmel – felelte Myron. – Hogy valamit nem veszünk észre.

– Bármi legyen is ez a „valami” – tette hozzá Win –, tíz éve nem veszi észre senki. Azóta, hogy eltűntek a fiúk.

– Akkor most mi legyen? – kérdezte Myron.

– Te döntesz.

Myron befordult Baldwinék utcájába.

– El kell mondanunk Brooke-nak, amit Zsír Gandhi közök veled. Nincs jogunk eltitkolni előle. Ezenkívül arról is tudnia kell, hogy az *au pair* visszajött.

– Ez egyszerre elég soknak tűnik.

– Túl soknak?

– Dehogy – felelte Win. – Brooke jóval többet képes elviselni, mint sejtenéd.

Amikor rágördültek a kocsibehajtóra, kinyílt a bejárati ajtó. Brooke lépett ki rajta. Az anyósülés oldali ajtóhoz sietett, és hosszan megölelte az unokatestvérét. Win normális esetben nem volt oda az ölelésekért, mégsem bontakozott ki Brooke karjai közül. A nő Win vállára hajtotta a fejét. Egyikük sem sírta el magát. Egyikük sem csuklott össze, vagy ilyesmi. Nem mozdultak, hogy kissé odább csúsztassák a karjukat, vagy még közelebb húzzák a másikat. Egyszerűen néhány szívverésnyi ideig ebben a helyzetben maradtak.

– Örülök, hogy megint itt vagy – szólalt meg Brooke.

– Én is.

Amikor eleresztették egymást, Brooke oldalra fordult, és Myron arcát tanulmányozta.

– Nem jó hírt hoztatok, igaz?

– Semmi határozottat – válaszolta Win.

– De nem jót.

– Nem – felelte Win –, nem jót.

Épp megindultak volna befelé, amikor egy másik kocsi gurult be a kocsibejáróra. Myron a Nancy Moore garázsában látott Lexus szedánra ismert benne. Mindhárman csak álltak, és várták, hogy az autó megálljon. Kinyílt a vezető felőli ajtó. Nancy Moore szállt ki a kocsiból. Aztán kinyílt a túloldali ajtó is.

Patrick Moore csusszant ki rajta.

Brooke az arcukat megpillantva megdermedt. Alig hallhatóan lehelte maga elé: – Ez sem jó hír.

31

Újra a konyhában voltak, ahol az egész kezdődött.
Patrick, Nancy és Brooke az asztalnál ült. Myron és Win valamivel távolabb állt, elég közel ahhoz, hogy mindent hallhassanak, de mégse folyjanak bele a társalgásba. Patrick a nagy üvegajtóknak háttal tilt le – Myron úgy sejtette, szándékosan. A fiú édesanyja mellé telepedett le, és a kezét fogta. Brooke Patrickkel szemben helyezkedett el, és várt.

Patrick az édesanyjára pillantott. Nancy bólintott, hogy vágjon bele. Patrick az asztalt bámulta maga előtt. A haját egészen rövidre nyírták, majdhogynem mintha leborotválták volna. A fiú pár pillanatig az arcát simogatta, mielőtt hagyta lehanyatlani a kezét.

– Rhys halott, Mrs. Baldwin.

Myron Brooke-ra pillantott. Az asszony felkészült a legrosszabbra. Szinte semmit sem lehetett észrevenni rajta. Myron Win felé fordult. A barátja kifejezéstelen arccal nézett maga elé, akárcsak a kuzin ja.

– Már régen meghalt – folytatta Patrick.

Brooke hangja nem csuklóit el.

– Hogyan?

Patrick továbbra is lesütötte a szemét. Az ujjait összefonta maga előtt. Az édesanyja a fiú karján nyugtatta a kezét.

– Ebből a konyhából raboltak el bennünket – vágott bele Patrick. – Nem sok mindenre emlékszem. Erre viszont igen.

A hangja mesterkéltnek tűnt, vérfagyasztóan színtelenül beszélt.

– Egy furgon hátuljába tuszkoltak be minket.

– Hányan voltak? – kérdezte Brooke.

– Brooke, kérlek! – szólt közbe Nancy Moore. – Először

képes beszélni erről. Hagyd, hogy végigmondja, rendben?

Brooke semmit sem felelt. Ismét Patrick felé fordította minden figyelmét. Patrick lehajtott fejjel nézett maga elé.

– Elnézést kérek – szabadkozott Brooke kissé túlzott szertartásossággal. – Kérlek, folytasd!

– Egy furgon hátuljába tuszkoltak be minket – ismételte Patrick, és Myronnak olyan benyomása támadt, mintha betanult szöveget ismételne papagájként. – Hosszú ideig utaztunk. Nem tudom, meddig. Amikor megálltunk, valahol egy nagy farmon voltunk. Állatokat láttam. Teheneket, disznókat, csirkéket. Rhysszel egy szobában laktunk a tanyaházban.

Patrick elhallgatott, továbbra is az asztallapot bámulva. A csend fullasztónak hatott. Brooke kérdezni szeretett volna, talán milliónyi kérdést tett volna fel, de a pillanat buborékmulandóságúnak tűnt. Senki sem moccant. Senki sem szólalt meg. Senki sem merte megzavarni a pillanatot.

Nancy megszorította a fia karját. Patrick összeszedte magát, és folytatta.

– Régen történt – mesélte. – Néha úgy érzem, mintha csak álmodtam volna. Kellemes volt ott. A farmon. Kedves... kedvesen bántak velünk. Rengeteget játszhattunk. Kedvünkre szaladgálhattunk. Etethettük az állatokat. Nem tudom, mennyi ideig tartott. Lehet, hogy hetekig. Lehet, hogy néhány hónapot töltöttünk ott. Néha azt hiszem, inkább éveket. Egyszerűen nem tudom. Rhysszel nem számláltuk a napokat, vagy ilyesmi.

Patrick megint elhallgatott. Myron a fiú mögé nézett, ki az ablakon a tágas udvarra, egészen a hátul sorakozó fákig. Miközben Patrick beszélt, megpróbálta elképzelni, ahogy betörnek ide, megragadják a két fiút, és eltűnnek az udvaron.

– Aztán egy napon – szólalt meg újra Patrick – minden megváltozott.

A hangja tétovábbá vált, a szavak furcsán, akadozva buktak ki belőle.

– Férfiakat hoztak oda – mesélte Patrick. – Engem... megerőszakoltak.

Brooke még mindig nem mozdult, az arckifejezése semmit sem változott, Myron mégis úgy érezte, hogy Patrick története mintha felgyorsította volna élete fonalának pergését. Mintha egész léte egyetlen cérnaszálon függne, amely bármelyik pillanatban elpattanhat.

– Rhys... erősebb volt nálam. Bátrabb. Megpróbált megmenteni engem. Megpróbált... nem hagyta, hogy ezt tegyék vele. Ellenállt, Mrs. Baldwin. Harcolt velük. Egy ceruzával szemen bökte a fickót. Jól elbánt vele. Ezért... – Patrick még mindig nem tudta felemelni a tekintetét az asztalról, de a válla megrándult. – Megölték. Fejbe lőtték. Kényszerítettek...

Patrick válla rázkódni kezdett. Myron látta, hogy egy könnycsepp hullik az asztalra.

– Kényszerítettek, hogy velük menjek egy szurdokhoz. – Már nem színtelen hangon beszélt. Nyersen, küszködve ejtette ki a szavakat. – Kényszerítettek, hogy végignézzem...

Az édesanyja Patrick vállára tette a kezét.

– Semmi baj – súgta. – Itt vagyok veled.

– Láttam... Ott voltam... Egyszerűen... egyszerűen behajították a holttestét a szakadékba. Mintha mit sem érne. Mintha Rhys semmit sem érne...

Brooke halkan feljajdult, amihez hasonló hangot Myron még sohasem hallott.

– Annyira sajnálom, Mrs. Baldwin.

És mindkettejük szeméből eleredtek a könnyek.

Amikor Nancy sietve az ajtóhoz terelte a fiát, Win az útját állta.

– Többet kell megtudnunk – jelentette ki Win.

Patrick egész testében rázkódva zokogott.

– De nem ma – közölte ellentmondást nem tűrve Nancy, és félretolta Wint. – Dr. Stanton figyelmeztetett, hogy talán túl sok lesz ez neki. Most már tudod az igazságot. Sajnálom. Őszintén sajnálom.

Kisietett az ajtón. Win intett Myronnak, aztán Brooke-hoz lépett. Myron gyorsan Nancy és Patrick után eredt. Amikor mindhárman kiértek a házból, Myron utánuk kiáltott.

– Mennyi ideje tudod, Nancy?

A nő megpördült felé.

– Micsodát?

– Mennyi ideje tudod, hogy Rhys halott?

– Mit akarsz ezzel... Patrick csak ma reggel árulta el nekünk.

Myron megdörgölte az állát.

– Furcsa időzítés.

Patrick még mindig sírt. Könnyei őszintének tűntek, de valami megint csak nem stimmelt.

– Mit jelentsen ez? – fortyant fel Nancy.

– Patrick – fordult Myron most a felzaklatott kamasz fiú felé miért találkoztál tegnap New Yorkban Tamryn Rogersszel?

– És ehhez mi közöd? – vágott közbe Nancy.

– Te tudtál róla?

– Muszáj volt kiszabadulnia a négy fal közül.

– Tényleg? Szóval tudtál róla?

– Természetesen.

– Hogyhogy busszal ment? Miért nem te vitted el kocsival?

– Ehhez semmi közöd.

– Tarnryn Rogersszel találkozott. Láttam őket együtt.

– Követted a fiamat?

– Aha.

Nancy a szájához kapta a kezét, próbálva mérgesnek

mutatni magát, de valamiért úgy tűnt, mintha csak tettetné az egészet.

– Mi jogosított fel erre? – csattant fel. – Egyedül ment el, szóba elegyedett egy vele egykorú lánnyal. Ne fújd fel a dolgot!

– Hm – válaszolta Myron. Megindult feléjük. – A történeted egybevág azzal, amit a lány mondott.

– Vagyis?

– Még a felháborodásod is ugyanolyan. Tamryn Rogers szinte ugyanígy fejezte ki magát.

– Követted a fiamat. Jogom van felháborodni.

– Valóban a fiad?

Patricknek szinte azonnal elapadtak a könnyei.

– Mégis miről beszélsz? – hitetlenkedett Nancy.

Myron próbált farkasszemet nézni a fiúval, de az megint leszegte a tekintetét.

– Úgy tűnik, mindketten egy lépéssel előttünk jártok, nem gondolod, Patrick?

A fiú nem felelt, nem nézett rá.

– Kérdőre vonom Tamryn Rogerst. A történeted megmagyarázhatatlan módon egybevág az övével. Winnel eláruljuk az édesapádnak, hogy Zsír Gandhinak azt mondtad, Rhys halott. Hirtelen elég jól érzed magad ahhoz, hogy megoszd ezt Mrs. Moore-ral.

Nancy a távirányítóval kinyitotta a kocsit.

– Teljesen elment az eszed?

Myron előrehajolva próbálta rákényszeríteni Patricket, hogy a szemébe nézzen.

– Valóban Patrick Moore vagy?

A fiú váratlanul hátrántotta az öklét, és Myron felé csapott vele. Mivel előrehajolt, Myron kissé kibillent az egyensúlyából, ám végtére is csak egy tapasztalatlan kamasz fiú igyekezett behúzni neki. Myronnak mindössze a fejét kellett lejjebb rántania egy kicsit, épp annyira, hogy az

ököl elsuhanjon felette.

Az ösztönök és a rutin vették át az irányítást. Több lehetőség is adódott a támadás hárításához. A legnyilvánvalóbb taktikának az tűnt, ha vár még egy ezredmásodpercet. Ha az ütés lendülete előrerántja a kezét, a kamasz fiú teljesen védtelenné válik. Myron térde behajlott. Könnyedén ütést vihetett volna be torokra, orra, ágyékra.

Mégsem tette meg.

Ehelyett összehúzódva maradt, és kivárt, hogy kiderítse, hogyan reagál a fiú. Patrick a célt tévesztett ütés lendületét kihasználva iszkolni kezdett. Myron egy pillanatig hezitált, már épp utánaeredt volna, amikor Nancy ököllel esett a hátának.

– Hagyd békén a fiamat! Mi a fene bajod van? Meghibbantál?

Myron pár pillanatig tűrte az ütlegelést. Kiegyenesedve állt, miközben Patrick eltűnt a kocsibehajtó végén, és kiszaladt az utcára.

– Kérlek – könyörgött Nancy, majd a kocsiba pattant, és hátramenetbe kapcsolta az autót. – Kérlek, hagyd békén a fiamat!

Myron épp visszaindult volna a házba, amikor megcsörrent a mobilja. Az unokaöccse, Mickey kereste.

– Találtunk valamit Tamryn Rogersről – újságolta Mickey. – Ezt feltétlenül látnod kell.

– Merre vagy?

– Emáéknál.

– Már indulok is.

Win Brooke-kal maradt. A legújabb fejleményekről számolt be neki, amelyek közül a nő számára a legrejtélyesebbnek a régi *au pair,* Vada Linna visszatérése hatott, akit immár Soha Lampónak hívtak.

– Miért jött vissza ide Vada? – tűnődött Brooke. – Nem értem.

Ők sem értették.

Két kőoroszlán őrizte a kúriához vezető kocsibejárót, ahol Ema az édesanyjával és a nagyszüleivel lakott. Myron zárva találta a kaput. Kihajolt a kocsiból. A biztonsági őr felismerte, és megnyomta a gombot. A kapu csikorogva kinyílt.

Myron gyerekkorában a birtokon a maffia egyik híres donja lakott. A szóbeszéd szerint a házban működött egy kemence, amelyben a gengsztervezér az áldozatai tetemeit hamvasztotta el. Amikor később eladták a házat, valóban találtak egy kemencét a medence mögötti területen. A mai napig senki sem tudta, vajon a hétvégi sütögetéshez használták, vagy igazak lehettek a pletykák.

A kúria hatalmas, sötét főúri épület volt. Mintha valaki egy középkori erődítményt ötvözött volna egy Disney-palotával. A birtok óriási területet foglalt el, és – amit a jelenlegi lakók a legvonzóbbnak találtak benne – a környék legelzártabb helyének számított. A helikopter-leszállópálya lehetővé tette, hogy észrevétlenül kibe járjanak. A házat egy nagyvállalat nevére jegyezték be, hogy ne tudódhasson ki a valódi tulajdonos személyazonossága. Egészen pár hónappal ezelőttig még Ema legjobb barátai sem sejtették, hogy Ema itt él, sem azt, hogy miért tartja titokban otthonát.

A bejáraton oroszlánfejes kopogtató függött, de mielőtt Myron megragadhatta volna, Angelica Wyatt nyitott ajtót neki. Barátságos mosollyal üdvözölte: – Szia, Myron!

– Szia, Angelica!

Bár Myron évek óta ismerte a nőt, sőt egy időben a személyi testőreként szolgált, néhány másodpercre mégis szüksége volt ahhoz, hogy Angelica Wyattben az embert lássa meg, és ne a plakátarcot vagy a mozivásznon megjelenő, elérhetetlen celluloid képmást. Vajon milyen

lehet – tűnődött el már sokszor – olyan szépnek és híresnek lenni, hogy az emberek, talán még a hozzá legközelebb állók is, képtelenek legyenek elvonatkoztatni a filmcsillagot övező torzító ködtől?

Angelica puszival köszöntötte Myront.

– Hallom, összeházasodtok – mondta.

– Aha.

Tizenöt évvel ezelőtt, amikor Angelica Wyatt megszülte a leányát, a bulvárlapok borzalmasan viselkedtek, szakadatlanul kajtattak utána, nagy teljesítményű teleobjektívekkel fényképeztették, valahányszor elhagyták Los Angeles-i otthonukat, és válaszokat követeltek a kislány apjának kilétét illetően. A szalagcímek olyasmiket harsogtak, mint: „Angelica Wyatt titokban szült”, és „Tudjuk, ki az apa”, aztán azon spekuláltak, hogy a rejtélyes férfi Angelica valamelyik nemrégiben bemutatott filmjének férfi főszereplője, vagy egy arábiai szultán, esetleg – ilyen tipp is akadt – a brit miniszterelnök lehet.

A túlzott figyelem lassan elviselhetetlenné vált a kislány számára. Egyre gyakrabban ébredt rémálmokból. Angelica Wyatt két évre még a filmezést is abbahagyta, Franciaországban rejtőzött el a gyermekével, de ez csak még több mendemondához és számos problémához vezetett, amelyek közül a legfájdalmasabbnak az bizonyult, hogy Angelica Wyatt nem filmezhetett. Márpedig ez volt a hivatása.

Tehát mit tegyen?

Angelica Wyatt titokban visszaköltözött az Egyesült Államokba, és rátalált erre a magánbirtokra New Jersey-ben. A helyi magániskolába Emma Beaumont álnéven íratta be a lányát, noha idővel amúgy is rajta ragadt az Ema becenév. Emára a nagyszülei vigyáztak, miközben Angelica forgatott.

Senki sem ismerte lánya édesapjának kilétét, kivéve

persze Angelicát.

Még Ema sem.

– Igazán örülök a boldogságotoknak – gratulált Angelica Wyatt Myronnak.

– Köszönöm. Hogy vagy?

– Jól. Holnap indulok egy atlantai forgatásra. Reméltem, hogy Ema is velem jöhet, de, hm, úgy tűnik, mostanában más dolgok foglalkoztatják.

– Mickey-re gondolsz?

– Rá bizony.

– Aranyos srácok.

– Mickey az első pasija – jegyezte meg Angelica.

– Jól fog bánni vele.

– Tudom, de a kislányom... Annyira közhelyes kimondani, hogy túl gyorsan nőtt fel.

– Minden, ami találó, közhelyesnek hangzik.

– Megszakad tőle a szívem. – Angelica mégis mosolygott, miközben ezt mondta. – Az alagsorban vannak. Ismered a járást?

Myron bólintott.

– Köszönöm.

Az alagsorba vezető folyosó falán Angelia Wyattet ábrázoló filmplakátok sorakoztak. Ema rakta ki őket édesanyja tiltakozása ellenére. Ema elmagyarázta, hogy az alagsor az egyetlen hely, ahol semmit sem kell eltitkolnia a valódi énjéből. Myron logikusnak érezte ezt.

A kamaszok – Mickey, Ema és Spoon – három hatalmas és méregdrága babzsákon terpeszkedtek. Mindhárman eszeveszett tempóban püfölték a laptopjuk klaviatúráját.

– Sziasztok! – üdvözölte őket Myron.

Mindhárman anélkül köszöntek vissza, hogy felnéztek volna.

Elsőként Ema csukta le a laptopját, és tápászkodott fel a puffból. Ma rövid ujjú pólót viselt, így Myron alaposabban is

megszemlélhette televarrt karját. A tetoválások eleinte zavarták Myront. Bármennyire elterjedtnek is számítottak manapság, Ema még csak a gimnázium második osztályába járt. Mickey annak idején elmagyarázta, hogy a tetoválások ideiglenesek, és egy Agent nevű művész kísérletezett a lányon a különféle mintákkal, amelyek pár hét után lekopnak és eltűnnek.

– Hé, Spoon! – szólalt meg Mickey.

– Egy másodpercet kérek, hogy összerendezzem, amit kiderítettünk – válaszolta Spoon. – Addig beszélgessenek!

Ema és Mickey Myronhoz fordult. Myron korábban sokáig rágódott azon, bevonja-e őket egyáltalán az ilyesmibe – ahhoz képest, hogy ennyire fiatalok, túl sok hasonlóban volt már részük –, de, amint Mickey rámutatott, amúgy is ezzel foglalkoznak.

Myronnak eszébe jutott valami.

– Esperanza említette, hogy találkozni szeretnél vele.

– Inkább én szeretnék – szólt közbe Ema.

– Mindketten – javította ki Mickey. – Big Cyndivel is beszéltünk.

– Miről?

Mickey és Ema összenéztek.

– Little Pocahontasról és Big Chief Mamáról – felelte Ema.

– Mi van velük?

– Egykor régen talán szórakoztatóak voltak – válaszolta Ema. – Ma már nem azok.

– Egyszerű giccs – védekezett Myron. – Senkinek sem akarnak ártani vele. Az egész csak egy kis nosztalgiázás.

– Esperanza ugyanezzel érvelt – jegyezte meg Ema.

– Változnak az idők, Myron – tette hozzá Mickey.

– Mindössze azt javasoltuk neki, hogy keresse meg az egyik ismerősömet, aki navahó indián.

– És hogy ment a dolog? – érdeklődött Myron.

– Fogalmam sincs. Még nem beszéltek.

– Kész vagyok – jelentette Spoon. Intett Myronnak. – Jöjjön csak, és pillantson ide!

Spoon a gigászi puffon maradt. Myron lehajolt hozzá, majd hallva, hogy a rossz térde megnyikordul egy kicsit, lehuppant a fiú mellé. Spoon feljebb tolta a szemüvegét, és a képernyőre mutatott.

– Tamryn Rogers gyakorlatilag nem található meg a közösségi oldalakon – kezdte. – Van Facebook– és Snapchat-profilja, de egyiket sem használja igazán. Minden bejegyzést csak ő láthat. Úgy sejtjük, azért, mert az apja vagyonos fedezetialap-kezelő. A család igyekszik a legkevesebb feltűnést kelteni. Eddig tud követni?

Myron fészkelődött a babzsákban. Nehezen talált kényelmes pozíciót.

– Tudlak.

– Tudunk a nyári gyakornoki munkájáról a tévécsatornánál. Tudjuk, hogy tizenhat éves. Tudjuk, hogy egy St. Jacques nevű elit bentlakásos iskolába jár Svájcban. – Spoon Myronra nézett. – Tudta, hogy Svájcban törvényellenes csupán egyetlen tengerimalacot tartani?

– Spoon! – szólt rá Ema.

– Nem tudtam – válaszolta Myron.

– Párban kell elhelyezni őket – magyarázta Spoon. – Tudja, a tengerimalacok társaságkedvelő lények, ezért kegyetlenség csak egyet vállalni. A svájciak legalábbis így gondolják.

– Spoon! – dörrent rá megint Ema.

– Jól van. Bocsika. A lényeg, hogy az egyetlen fotó, amit Tamryn Rogersről találtam, a Facebook-profilképe. Szóval fogtam a képet, és lefuttattam rajta egy képkereső alkalmazást. Egyetlen találatot sem adott. Ez persze nem meglepő. A képkeresők kizárólag pontosan megegyező képtalálatokat dobnak ki. Miért lenne valaki másnak ugyanaz a profilképe? Még mindig tud követni?

– Még mindig – felelte Myron.

– Ezért úgy határoztam, hogy mélyebbre ások. Találtam egy béta-programot, amelyet több közösségi oldalon használnak arcazonosító algoritmusként. Már találkozhatott a technológiával a Facebookon.

– Nem használom a Facebookot.

– Hogy mi?

Myron vállat vont.

– De hát az öregek közül mindenki használja a Facebookot – hitetlenkedett Spoon.

– Spoon! – szólt rá Ema.

– Jól van, rendben, akkor hadd magyarázzam el. Tegyük fel, hogy kirakok egy csoportképet a barátaimról a Facebookon. A Facebook kifejlesztett egy DeepFace nevű új MI algoritmust, amelyik automatikusan végrehajtja a képen az arcazonosítást.

– Egyszóval?

– Egyszóval felismeri az ismerőseimet. Vagyis feltöltök egy képet, a Facebook pedig azonnal bekeretez egy arcot, és rákérdez, hogy be akarom-e jelölni XY-t.

– Ez most komoly?

– Igen.

– Már erre is képesek?

– Képesek, igen.

Myron a fejét ingatta, örült, hogy ennyire tudatlan.

– Nem véletlenül beszélek „arcazonosításról” – jegyezte meg Spoon –, egy olyan technológiáról, amely felismeri, hogy két különböző képen ugyanaz az arc szerepel, szemben az elterjedtebb arcfelismeréssel, amely egy névvel igyekszik összepárosítani az arcot. Óriási különbség. Na szóval, feltöltöttem Tamryn Rogers porfilképét a béta-programba... a „béta” annyit tesz, hogy még tesztelik... hogy kiderítsem, mit dob ki. Ó! – Spoon a homlokára csapott. – Majd elfelejtettem. Először Patrick Moore-ral próbálkoztam.

Sikerült rátalálnom egy képkockára a televíziós interjúból. Arra gondoltam, hű, valaki esetleg lefényképezte. Így talán találhatok valamit róla és Rhysről.

– És?

– Semmi. Egyetlen találatot se kaptam. Vagyis... hadd mutassam meg.

Kattintására egy csoportkép jelent meg a képernyőn, talán húsz-huszonöt kamaszról. A kép alatt a „második osztály” felirat szerepelt nevekkel.

– Ezt a fotót a St. Jacques egykori diákjainak oldalán találtuk. Ha idenéz... – Myron tekintetét a kurzor vezette – ...nos, felismeri az ifjú hölgyet?

Myron felismerte.

– Tamryn Rogers az.

– Pontosan, Myron. Kiváló.

Myron egy pillantást vetett Emára, hogy kiderítse, Spoon szórakozik-e vele. Ema vállrándítással jelezte, hogy nem tehet semmit.

– És ha megnézi lent a feliratot – Spoon megint a kurzort használta –, kizárólag keresztneveket lát a listán. Ha jól sejtem, ennek a középsuli adatvédelmi alapelveihez lehet köze, de nem tudhatom biztosan. Tamryn a negyedik a második sorban... Látja?

Myron látta. Mindössze annyit írtak oda, hogy: „Tamryn”.

– Na és?

– Először mi is erre gondoltunk – felelte Spoon. – Ami azt illeti, be kell vallanom, hogy nem erősségem odafigyelni a részletekre. Inkább távlatosan szoktam szemlélni a dolgokat, ha érti, mire célzok.

– Tegyük fel, hogy értem.

– Haha, mekkora poén! Ema jött rá... Ema, van kedved megmutatni?

Ema az ujját használta, és rábökött a közvetlenül Tamryn Rogers mögött álló fiúra. Myron a szemöldökét ráncolva

közelebb hajolt, hogy alaposabban is szemügyre vehesse a képet.

– Felesleges erőltetnie a szemét, Myron – jegyezte meg hányaveti előzékenységgel Spoon. – A maga korában már nem érdemes. Ráközelíthetek.

Spoon többször rázoomolt a képre. Jó felvétel volt, nemrégiben készíthették egy elég tűrhető géppel, de a méretnöveléstől egyre pixelesebbé vált. Spoon befejezte a kattintgatást. Myron megint rábámult.

– Vagyis úgy gondoljátok...? – kezdte Myron.

– Fogalmunk sincs – felelte Spoon.

– Én tudom – jelentette ki Ema.

Myron megkereste és hangosan felolvasta a fiú nevét: – Paul.

A fényképen látható fiú hosszúra növesztette hullámos szőke haját – a magániskolába járatott gyerek önállósodási kísérlete. Patrick Moore sötét haját tövig nyírták. A képen látható Paul szeme kék volt. Patrické barna. Az orruk is különbözött. Paulé talán kisebbnek, más formájúnak tűnt.

És mégis...

Myron nem vette volna észre, magától biztosan nem, de most, hogy jobban megnézte...

– Tudom, mire gondolsz – jegyezte meg Ema. – És valószínűleg egy véleményen vagyunk. Minden kamasz egyforma. Értjük. Asszem, nem is foglalkoztam volna vele, ha nem ennyire kicsi ez az iskola. A másodikos osztályba mindössze huszonhárom diák jár. Patrick Moore elmegy otthonról, és Tamryn Rogersszel találkozik. Miért? Magányosnak érezte magát. Ez egyértelműen feltűnt, amikor meglátogattuk.

Mickey egyetértőn bólintott.

– Kizárt, hogy véletlen legyen, Myron. Csak le kellett vágatnia a haját. Kontaktlencsével megváltoztatnia a szeme színét. Talán egy kis arcplasztikára is sor került, nem

tudom. Amikor Ema megmutatta nekem, és ránéztem, először észre sem vettem, aztán...

Mickey a képernyőn látható arcra mutatott.

– Szerintem Tamryn osztálytársa, ez a Paul, most Patrick Moore-nak adja ki magát.

Myron visszarohant a kocsihoz. Fogta a telefont, és felhívta Esperanzát.

– Amit csak lehet, meg kell tudnunk egy Paul nevű srácról, aki a Genf melletti St. Jacques magániskolába jár Svájcban. A vezetékneve a legfontosabb. Szülők, bármi.

– Nem fog gyorsan menni – felelte Esperanza. – Ez egy zárt iskola a tengerentúlon, nincsenek kapcsolataink Svájcban, ráadásul úgy sejtem, hogy az ilyen helyeken átkozottul fontos a titoktartás.

Esperanzának természetesen igaza volt.

– Csak tegyél meg minden tőled telhetőt! Spoon e-mailben elküldi neked a képet.

– Már azelőtt megkaptam az e-mailt, hogy felhívtál – válaszolta Esperanza. – Tudtad, hogy az e-mail-postafiókokhoz használt leggyakoribb jelszó az 123456?

– Aha, erről ráismerek Spoonra.

– A két képet vizsgálom: ezét a Paul gyerekét és Patrickét a tévéadásból. Ha alaposabban megnézem őket, valóban látom a hasonlóságot, de magadtól kitaláltad volna, hogy Paul és Patrick egy és ugyanaz a srác?

– Soha – felelte Myron. – De valószínűleg pont ez a lényeg.

– Ja, megtaláltam azt az ötödikes tanárt. Aki Clarkot és Francescát tanította.

– Mr. Dixont?

– Rob Dixont, igen.

– Hol?

– Még mindig ötödikeseket tanít a Collins elemiben. Megbeszéltem vele, hogy ma hét harminckor fogad téged.

– Ezt hogy sikerült elintézned?

– Azt mondtam neki, hallottad, milyen nagyszerű tanár, és a tapasztalataidról írsz könyvet.

– Miféle tapasztalataimról?

– Ebbe nem mentem bele. Szerencsére Mr. Dixon látta a rólad készült dokumentumfilmet az ESPN-en. D listás hírnév, kicsim. Ajtókat nyit meg előtted.

A beszélgetés befejeztével Myron felhívta Wint, és elmesélte neki, mit tudott meg.

– A fiú tehát csaló – állapította meg Win.

– Nem tudom. Még mindig elképzelhető, hogy a két kamasz srác egyszerűen hasonlít egymásra.

– És véletlenül mindketten ismerik Tamryn Rogerst?

– Kissé valószerűtlennek tűnik – ismerte el Myron. – Csak hogy tudd, Tamryn és Patrick... az egyszerűség kedvéért hívjuk Patricknek... egybehangzóan azt állítják, hogy véletlenül találkoztak a Ripley-gyűjtemény előtt.

– Véletlenül találkoztak?

– Aha.

– Ezek a mai fiatalok – kesergett Win. – Az ember azt várná, hogy hihetőbb hazugságokkal állnak elő.

– Meg kell hagyni, hogy Tamrynt tényleg rajtaütésszerűen rohantuk le. Hogy van Brooke?

– Bezárkózott – felelte Win. – Ami valószínűleg jobb is így. Pillanatnyilag kizárólag azzal foglalkozik, miért tért vissza az Egyesült Államokba a régi *au pairje*.

– Van bármi ötlete?

– Az égvilágon semmi. Akkor merre tovább?

– Egyelőre folytatjuk az információgyűjtést – felelte Myron.

– Hó, lassabban a részletekkel!

– Nancy Moore kitart amellett, hogy a fiú, akit

kimenekítettünk, az ő eltűnt fia, Patrick.

– Így van.

– Szóval azon tűnődtem, vajon ha megmutatjuk neki a Paulról készült fényképeket, változtat-e a véleményén.

– Most hozzá tartasz?

Myron baloldalt Moore-ék házát pillantotta meg. Amikor beállt a kocsibejáróra, látta, hogy a Lexus a garázsban pihen.

Nancy otthon volt.

– Épp most érkeztem meg.

Myron nem vacakolt a bejárattal. A garázs ajtaja nyitva állt, ezért a Lexus felé indult. Amikor látta, hogy a ház és a garázs közötti ajtó szintén tárva maradt, aggódni kezdett.

Bedugta a fejét, és bekiáltott: – Hahó!

Semmi.

Belépett, és keresztülvágott a konyhán. Az emeletről furcsa zajokat hallott. Nem hozott magával fegyvert, ami ostobaság volt, de mindeddig nem sok szükségét látta a fegyvereknek. Lassan lépdelt.

Bárki tartózkodott is odafent, nem leplezte magát.

Myron felért a lépcső tetejére. A zaj Patrick szobájából érkezett. Óvatosan megközelítette a szobát, a hátát a falhoz szorítva, ami talán hatásos az ehhez hasonló helyzetekben, talán nem. Nehéz volna megmondani. Az ajtóhoz ért, kivárt egy másodpercet, aztán gyorsan bekukkantott.

Nancy Moore eszelősként rámolt a szobában.

– Helló! – szólalt meg Myron.

Nancy megriadt Myron hangjától, és megpördült a tengelye körül. A szeme kikerekedett, a tekintete már-már megszállottnak hatott.

– Mit keresel itt?

– Minden rendben?

– Úgy néz ki, mintha minden rendben lenne?

Cseppet sem.

– Mi a baj?

– Nem fogtad fel, ugye? Azt hiszed... fogalmam sincs, mit hiszel. A fiamat próbáltam védeni. Törékeny. Annyi mindenen keresztülment. Hogy nem vagy képes megérteni ezt?

Myron nem válaszolt.

– El tudod képzelni, micsoda lelkierő kellett ahhoz, hogy rászánja magát arra, amit ma csinált? Hogy újraélje azt a borzalmat, ami vele történt? Meg Rhysszel?

– Meg kellett tennie, Nancy – felelte Myron. – Fordított helyzetben, ha Rhys jött volna haza...

– Brooke Baldwin a fia érdekeit nézte volna, nem az én fiaméit. – Nancy kiegyenesedett. – Ne feledd! Egy anya mindig megvédi a gyermekét.

Ej ha.

– Még mások kárára is?

– Patrick nem állt készen arra, hogy beszéljen. Jól tudtuk ezt. Csak időt akartunk adni neki, hogy erőt gyűjtsön. Mit számít még néhány nap tíz év után? Dr. Stantonnak igaza van. Túl sok volt ez neki. Aztán pedig, mintha nem lett volna elég nehéz megtennie ezt, mintha nem lett volna elég nehéz elmondania Brooke-nak, hogy Rhys halott, te... – vádlón Myron felé bökött – ...te még le is támadtad. Patrick miattad menekült el.

– Nem Patrick az.

– Tessék?

– A fiú, akit hazahoztunk. Nem Patrick az.

– De *igenis* Patrick az.

– Paulnak hívják.

– Takarodj innen! – förmedt rá Nancy.

– Miért nem végeztetsz el egy DNS-vizsgálatot, Nancy?

– Jól van, ha ez kell ahhoz, hogy mindannyian békén hagyjatok minket, megcsináltatjuk, oké? Most menj el, kérlek!

Myron a fejét rázta.

– Előbb meg kell nézned ezeket a fotókat.

Nancy nem értette.

– Miféle fotókat?

Myron odanyújtotta neki a két kinyomtatott fényképet, amelyeket Spoontól kapott. Nancy egy pillanatig habozott, nem vette el őket, csak állt konokul. Myron szelíd erőszakkal kissé közelebb tolta a képeket, mígnem végül Nancy, ha kelletlenül is, de hagyta, hogy a kezébe nyomja őket.

– Nem értem.

– A csoportkép egy svájci bentlakásos iskolában készült – magyarázta Myron.

Nancy értetlenül bámulta a fotót.

– Na és?

– Van egy fiú azon a képen. Paulnak hívják. A vezetéknevét még nem tudjuk. De ki fogjuk deríteni. A második képen ugyanő látható közelről.

– Még mindig nem értem. – Nancy Moore keze reszketett. Az alsó kép alá csúsztatta a felsőt. – Csak nem gondolod...?

– Paul és Patrick egy és ugyanaz a fiú.

Nancy a fejét rázta.

– Tévedsz.

– Nem hiszem.

– Szinte nem is hasonlítanak egymásra.

– Emlékszel, hogy Tamryn Rogersről kérdeztelek? – Myron visszavette a fotókat, és a csoportképet tette felülre. – Ez itt Tamryn. Ugyanaz a lány, akivel Patrick tegnap találkozott.

– Megmondtuk...

– Igen, hogy csak a Ripley-gyűjtemény előtt ismerkedtek meg. Ott voltam, Nancy, láttam őket. Szó sem volt véletlen találkozásról. Korábbról ismerték egymást.

– Ezt nem állapíthatod meg pusztán abból, hogy kilested őket – jelentette ki Nancy, de a hangja most már erőtlennek, legyőzöttnek hatott.

– Az előbb elküldtem ezeket a fotókat egy Alyse Mervosh nevű törvényszéki antropológusnak. Össze fogja hasonlítani a Paulról készült képet a Patrickről az interjú során készült felvétellel. Igazolni tudja majd, ha a két fiú egy és ugyanaz.

Nancy a fejét rázta, de megint minden meggyőződés nélkül.

– Nancy, hadd segítsek!

– Azt hiszed, hogy csak a fiamnak adja ki magát? Tévedsz. Egy anya tudja ezt.

– Azt mondtad, hogy egy anya mindig megvédi a gyermekét – jegyezte meg Myron, és igyekezett a lehető leggyengédebben szólni a nőhöz. – Lehet, hogy e vágy, e kényszer miatt azt látja, amit látni akar.

– Patrick az – erősködött Nancy. – A fiam. Végre hazakerült. Ennyi év után végre visszakaptuk. – Felemelte a tekintetét. Haragosan Myron szemébe nézett. – És te elriasztottad.

– Hadd segítsek megkeresni!

– Azt hiszem, így is eleget tettél. Ö a fiam. Tudom. *Tudom*. Nem csak annak adja ki magát. Nem Paulnak hívják.

Nancy félretaszította az árjából Myront, és lefelé indult a lépcsőn. Myron utánaeredt.

– Amikor hazajön, elvégeztetünk egy DNS-vizsgálatot, hogy végre befogjuk a szátokat. De most el kell mennem valahová.

Nancy nem lassított. Átviharzott a garázson, majd ki a kapun. A kocsijába vágódott, és beindította a motort.

– Ne gyere vissza, Myron! Többé ne lássalak itt!

Win és Brooke Baldwinék konyhájában ültek. A svájci

magániskolában készült fényképek előttük hevertek szétterítve az asztalon. Myron lassan befejezte a telefonbeszélgetést Alyse Mervoshsal, a törvényszéki antropológussal. Amikor kinyomta a telefont, Brooke és Win várakozón néztek rá.

– Úgy véli – szólalt meg Myron –, hogy ugyanaz a fiú.

Brooke még egyszer megnézte magának a fényképet.

– Ez a Paul kölyök levágatta és befestette a haját – magyarázta. – A szem színét könnyű megváltoztatni kontaktlencsével. Az orrát megműttethette.

Brooke egyre a fotót szorongatta.

– És Nancy ezt nem látja?

– Ezt mondta. Kitartott amellett, hogy Patrick az.

– Hiszel neki?

– Elhiszem, hogy ezt hiszi.

– Vagyis becsapja önmagát?

Myron meggyőződés nélkül rándított egyet a vállán.

– Nem tudom.

Win most először szólalt meg.

– Tehát ki kell derítenünk, ki ez a Paul. Meg kell tudnunk, hol él, kik a szülei...

– Esperanza már dolgozik rajta. De időbe fog telni.

– Felhívom néhány külföldi ismerősömet. Hátha sikerül felgyorsítanunk az eseményeket.

– Nem értem – merengett Brooke. – Egy csaló lenne? Meg akarja téveszteni a családot?

– Lehetséges.

– Olvastam egy ehhez hasonló esetről – mondta Brooke. – Amikor valakinek eltűnt a fia... Persze ez talán valamikor a kilencvenes évek végén történt. Egy texasi család fiának nyoma veszett tizenkét vagy tizenhárom éves korában. Három évvel később egy francia csaló kijelentette, hogy ő az elveszett gyerek. Rengeteg embert megtévesztett.

Myronnak halványan rémlett az eset.

– Mi volt az indítéka?

– Már nem emlékszem. Részben a pénz, de azt hiszem, élvezte, ha becsaphatja az embereket. Nem először adta ki magát valakinek. Hibbant volt. A család részben azért vette be a meséjét, azt hiszem, mert el akarták hinni, hogy igaz. – Felnézett. – Mi folyik itt, Myron?

– Fogalmam sincs.

– Ennek az egésznek semmi értelme.

– Többet kell megtudnunk.

Mintegy végszóra megcsörrent Myron mobilja. Myron Winre pillantott.

– Joe Corless az a DNS-laborból.

– Hangosítsd ki!

Myron pontosan ezt tette, és az asztalra helyezte a telefont.

– Joe?

– Myron?

– Joe, itt ül mellettem Win.

– Ejha. Win visszatért?

– Áruld el, kérlek, mire jutottál! – kérte Win.

– Nem fogok köntörfalazni – válaszolta Joe Corless. Aztán valami olyasmit mondott, ami megdöbbentette Myront: – A fiú valóban Patrick Moore.

Myron Winre nézett. Brooke arca elfehéredett.

– Biztos vagy benne?

– A hajminta egy nőé. A fogkefén lévő DNS egy férfié. A két személy ugyanattól a két szülőtől származó testvér.

– Száz százalék?

– Amilyen közel csak lehet hozzá.

Megszólalt a kapucsengő. Win kiment ajtót nyitni.

– Köszönöm, Joe – válaszolta Myron. – Majd beszélünk.

Kinyomta a telefont.

– Patrick az – szólalt meg Brooke. Igyekezett nyugalmat erőltetni a hangjára, de a szája széle reszketett. – Nem

valami csaló. Hanem Patrick.

Myron magába roskadva hallgatott.

– Akkor miért jött vissza Vada? Miért találkozott Patrick ezzel a Tamryn nevű lánnyal?

– Épp fordított a helyzet – állapította meg Myron.

– Hogy érted?

– Paul nem Patricknek igyekszik kiadni magát. Paul maga Patrick.

Mielőtt érthetőbben el tudta volna magyarázni, Win lépett be a konyhába Zorrával. Ha Brooke meg is lepődött rajta, hogy egy szakállas, extravagáns transzvesztitát lát a konyhájában, nem mutatta jelét.

– Zorrának új információja van az *au pair*ről – jelentette be Zorra.

Brooke felállt az asztaltól.

– Vadáról?

– Most Soha Lampónak nevezi magát – magyarázta a férfi. – Tegnap érkezett meg repülővel az országba. Egy Ford Focust bérelt a newarki repülőtéren.

– Na és hogyan fogunk rátalálni? – érdeklődött Brooke.

– Már rátaláltunk, szép hercegnőm – felelte Zorra. – Minden bérelt kocsit GPS-rendszerrel szerelnek fel, ha netán ellopnák az autót. Vagy átlépnék egy másik állam határait. Efféle okokból.

– És megengedik, hogy lekövesse?

Zorra két kézzel megigazította Veronica Lake-parókáját, és elmosolyodott. A rúzsa teljesen szétkenődött a fogsorán.

– Zorra nem feltétlenül a „megengedik” szót használná. Az unokatestvére pénze viszont rendkívül meggyőző.

– Na és hol van Vada? – kérdezte Brooke.

Zorra elővette a mobiltelefonját.

– Zorra ezen követi a lányt.

Megmutatta nekik a kijelzőt. Egy villogó kék pont jelezte az autó helyzetét.

– Ez merre van?

Zorra megérintett egy ikont. A térkép helyén műholdas kép jelent meg. Myron szinte hallhatóan levegő után kapkodott. A kék pont körül zöld táj terült el. A zöldben pedig egy tó, amelyre még felülről is azonnal ráismert.

– A Charmaine-tó – szólalt meg Myron. – Vada most Hunter Moore házában van.

32

Az ötödikes osztályterem egy tágas és csúszdákkal, hintákkal, erődökkel, kalózhajókkal, alagutakkal, csövekkel és létrákkal felszerelt játszótérre nézett. Rob Dixon határozott kézfogással és barátságos mosollyal üdvözölte Myront. Gimnáziumi igazgatóhelyetteshez illő barna öltönyt viselt élénk színű nyakkendővel, abból a fajtából, amelyről Myronnak általában a túlságosan igyekvő gyermek– orvosok jutottak eszébe. A haját lófarokba kötötte, az arcát frissen borotválta.

– Örvendek, a nevem Rob Dixon – mutatkozott be.

– Myron Bolitar.

Még Baldwinéknál abban egyeztek meg, hogy Win megy el kocsival Hunter charmaine-tavi házához, Myron pedig nem mondja le az ötödikesek tanárával megbeszélt találkozót, és a környéken marad.

– Én is megyek – jelentette ki Brooke. – Ismerem Vadát. Segíthetek.

A hangja egyértelművé tette, hogy nincs helye vitának.

– Foglaljon helyet, kérem – invitálta beljebb Myront Rob Dixon.

A berendezés jellegzetes iskolai padokból állt. Myronnak csak üggyel-bajjal sikerült bepréselnie magát az egyikbe. Maga az osztályterem időtlennek hatott. Kétségtelen, hogy változnak a tantervek, és Myron feltételezte, hogy valahol felfedezhetők a fejlődés jelei, de a helyiség akár a saját ötödikes osztályterme is lehetett volna. A tábla felett az ábécé betűi sorakoztak nagy– és kisbetűkkel. A bal oldali falat a diákok rajzainak és projektmunkáinak kollázsa borította. Az „aktuális események” felirat alá

újságkivágásokat ragasztottak fel.

– Jaj, elnézést – szabadkozott Rob Dixon.

– Tessék?

– Láttam *Az ütközést*... erre betuszkoltatom egy székbe, amelyik egész biztosan bántja a térdét.

– Kényelmesen ülök.

– Ne, kérem üljön át a székembe!

Myron elfintorodott, és kikászálódott a padból.

– Esetleg állhatnánk, ha nem gond.

– Hát persze. Felvillanyozott a kutatása. Ha már itt tartunk, nem tudom, érdekli-e vagy sem, immár huszonegy éve tanítom az ötödikes osztályokat ugyanebben a teremben.

– Ejha – válaszolta Myron.

– Szeretem ezt a korosztályt. Már nem kisgyerekek, akik nem értik meg a komolyabb fogalmakat, ugyanakkor még nem is kamaszok, a serdüléssel járó nehézségekkel. Az ötödik osztály épp a fordulópontot jelenti. Fontos átmeneti év.

– Mr. Dixon!

– Hívjon nyugodtan Robnak!

– Rob, biztosra veszem, hogy nagyszerű pedagógus. Ugyanolyan, mint az a menő fiatal tanár, akit mindannyian szerettünk, épp csak idősebb és valószínűleg bölcsebb is, de még nem fásult bele az egészbe.

A férfi elmosolyodott.

– Tetszik, ahogy megfogalmazta. Köszönöm.

– És én is köszönöm, hogy itt lehetek. De attól tartok, nem abból az okból vagyok itt, amit elhitettem magával.

A férfi az állához kapta a kezét.

– Ó?

– Egy konkrét, tragikus eseményről szeretnék beszélni önnel.

Rob Dixon egy lépést hátrált.

– Nem értem.

– Én menekítettem ki Patrick Moore-t – mondta Myron. – De még mindig nem sikerült kiderítenem, mi történt Rhys Baldwinnal.

Rob Dixon kibámult az ablakon. Egy kisfiú, akit Myron hatévesformának tippelt, felcsimpaszkodott egy kötélre, és hintázni kezdett rajta. Az arca ragyogott – Myron eltűnődött, mikor látott utoljára ennyire önfeledt örömet.

– Miért engem keresett fel? – kérdezte a férfi. – Egyikük sem volt a diákom.

– Viszont tanította Clark Baldwint és Francesca Moore-t.

– Ezt meg honnan tudja?

– Clark mesélte.

– Na és? – Dixon a fejét csóválta. – Egyébként sem szabadna beszélnem erről. Azt hittem, sportügynöknek csapott fel. A dokumentumműsorban ezt mondták. A sérülése után elvégezte a Harvard jogi karát, aztán saját sportügynökséget alapított.

– Így igaz.

– Akkor mi köze ehhez az ügyhöz?

– Ezzel foglalkozom – felelte egyszerűen Myron.

– De a dokumentumműsorban...

– A dokumentumműsorban nem beszéltek mindenről. – Myron egy lépést tett a férfi felé. – A segítségére van szükségem, Rob.

– Nem értem, hogyan segíthetnék.

– Emlékszik arra a napra?

– Nem beszélhetek erről.

– Miért nem?

– Bizalmas információ.

– Rob, egy fiúra még mindig nem találtunk rá.

– Semmit sem tudok erről. Csak nem gondolja, hogy...

– Nem, semmi ilyesmiről nincs szó. Csak kérdezek. Emlékszik arra a napra, amikor a fiúk eltűntek?

– Természetesen – felelte Rob Dixon. – Az ilyesmit sosem felejti el az ember.

Myron azt fontolgatta, milyen kérdést tegyen fel, aztán végül amellett döntött, hogy egyenesen a közepébe vág: – Clark és Francesca itt voltak?

Rob Dixon csak pislogott.

– Tessék?

– Azon a napon, amikor elrabolták a testvéreiket – folytatta Myron Clark és Francesca az osztályteremben tartózkodtak? Mindketten eljöttek az iskolába? Nem mentek korábban haza?

– Miért érdekli ez?

– Próbálom összerakni, mi történhetett.

– Tíz év elteltével?

– Kérem – könyörgött Myron. – Azt mondta, emlékszik arra a napra. Azt mondta, hogy az ilyesmit sosem tudná elfelejteni.

– Így igaz.

– Akkor válaszoljon nekem erre az egyszerű kérdésre! Francesca és Clark itt voltak az osztálytermében?

Rob Dixon kinyitotta a száját, aztán becsukta, még egyszer nekiveselkedett.

– Természetesen itt voltak. Miért ne lettek volna? Tanítási nap volt. Szerda, ami azt illeti. – Dixon a terem végébe sétált, és hátulról a második sor mellett megállt. – Clark Baldwin pontosan itt ült. A városi amatőr csapat piros baseballmezét viselte. Szerintem abban a tanévben hetente kétszer felvette azt a mezt. Francesca Moore pedig... – az első sor szélső padjához lépett – ...itt ült. Egy sárga blúz volt rajta. Ez volt Francesca kedvenc színe. A sárga. Minden házi feladatára sárga százszorszépeket rajzolt.

Dixon elhallgatott, és Myronra nézett.

– Mi az ördögért kérdezte ezt?

– Mindketten itt voltak egész nap?

– Egész nap – ismételte meg a tanár. – Kettő harminckor hívott Mrs. Baldwin.

– Brooke Baldwin?

– Igen.

– Ő maga telefonált?

– Igen. Az irodába kellett mennem. Az igazgató irodáját hívta, és odakéretett. Azt mondta, vészhelyzet állt elő.

– Mit mondott magának?

– Azt, hogy magánjellegű incidens történt, és hogy egy rendőr fog eljönni Francescáért és Clarkért. Megkérdezte, itt tudnám-e tartani tovább a gyerekeket, amíg ide nem érnek értük. Azt válaszoltam, hogy természetesen.

– Tudott a gyerekek elrablásáról?

– Nem, akkor még nem. – A fejét csóválta. – Még mindig nem értem, miért jött el ide, Mr. Bolitar.

Ezt Myron is szerette volna tudni. Dixonnak is előadhatta volna ugyanazt a tűről és arról, hogyan keresi esetlenül kalimpálva a szénakazalban, de nem látta különösebb értelmét.

– A rendőr járőrkocsival érkezett?

– Nem – felelte Dixon. – Egy nő volt. Civil ruhás, jelöletlen autóban. Nem tudom, mi értelme ennek.

– Meséljen nekem Clarkról és Francescáról!

– Mit meséljek?

– Tudja, hogy szobatársak a kampuszon?

Dixon elmosolyodott.

– Ez aranyos.

– Ötödikes korukban közel álltak egymáshoz?

– Természetesen. Szerintem a közösen átélt trauma erős köteléket alakított ki közöttük.

– Na és a testvéreik elrablása előtt?

Dixon elgondolkodott ezen.

– Egyszerűen osztálytársak voltak. Nem hiszem, hogy sok időt töltöttek volna egymással, vagy ilyesmi. Viszont igazán

örülök, hogy támogatni tudták egymást, különösen Clark Francescát.

Különösen Clark Francescát.

Tű? Bemutatom kedves barátomat, Szénakazlat.

– Miért mondja ezt Francescáról? – kérdezte Myron.

– Elég nehéz időszakon ment keresztül.

– Miféle nehéz időszakon?

– Ez így nem helyes, Mr. Bolitar.

– Szólítson csak Myronnak!

– Akkor sem helyes.

– Rob, tíz évvel ezelőtti dolgokról beszél. Az az ötödikes kislány, aki akkoriban nehéz időszakon ment keresztül, ma egyetemre jár.

– A gyerekek megbíztak bennem.

– És értem, miért. Maga kedves. Törődik a gyerekekkel. A legjobbat akarja nekik. Gyerekkoromban nekem is volt néhány nagyszerű alsós tanárom. Mindegyikre emlékszem. A felsősökre és a gimnáziumiakra már nem annyira. A kiváló alsós tanárokat viszont örökre a szívembe zártam.

– Mire akar kilyukadni?

– Nem azt szeretném, hogy bizalmas információkat áruljon el. De aznap valami igazán balul sült el. Nem, nem a nyilvánvalóról beszélek. Tudjuk, hogy két kisfiú eltűnt. De volt még valami más.

Valami nagy horderejű. Valami, amit tudnunk kell, ha valaha ki szeretnénk deríteni az igazságot. Szóval kérem, bízzon bennem! Miért élt át Francesca nehéz időszakot?

Rob Dixonnak kellett egy kevés idő, hogy határozzon.

– A szülei – válaszolta végül.

– Ezt hogy érti?

– Ők éltek át nehéz időszakot.

Elhallgatott.

– Lehetne kissé konkrétabb?

Rob Dixon kinézett az ablakon.

– Az édesapja SMS-eket talált az édesanyja telefonján.

Myron már a kocsiban ült, és teljes gázzal repesztett a Columbia Egyetem kampusza felé. Amikor legutóbb ott járt, Clark megadta neki a telefonszámát, és Myron most ezt tárcsázta. Clark a harmadik csengetésre vette fel.

– Halló!

– Hol van Francesca? – kérdezte Myron.

– A téren üldögélünk.

– Ne mozduljatok onnan! Ne hagyd elmenni!

– Miért, mi történt?

– Csak maradjatok a feneketeken! Ne menjetek sehová!

A George Washington hídnál feltorlódott a forgalom. Myron a Jones Roadon próbált rövidíteni. Ezzel egy kis időt nyert. A Henry Hudsonon szintén hosszú sorokban álltak a kocsik, azért a Riverside Drive-on hajtott el a 120. utcáig, és egy tűzcsap mellett tette le a kocsit. Meg kellett kockáztatnia, hogy esetleg elvontatják. Végigszaladt a 120-adikon és a Broadwayen, aztán a Havemeyer Hall közelében lépett be az egyetem területére. A diákok megbámulták a férfit, aki rohanva vág át a kampuszon. Myront nem érdekelte.

Az egész kampuszra rálátott, ahogy elhaladt a kupolás, görög oszlopos Low Könyvtár, az egyetemi komplexum legfeltűnőbb épülete előtt. Lefelé ügetett a lépcsőn, elszáguldott Pallasz Athéné ülő szobra előtt, és lejutott a füves South Field Eastre.

Mindkettejüket ott találta, Francesca és Clark az elitegyetem kampuszának zöld főtere mellett üldögéltek. Myron tudta, hogy kevés ilyen élmény, kevés ennyire tiszta, gazdag, ártatlan és védett pillanat akad az életben, mint amikor egy hallgató az egyetem füves főterén üldögél. Vajon valóság volt ez, vagy csak látszat? Nem számított. Nem érdekelte, hogy szétzúzni készül két fiatal intim együttlétét.

Már az igazság közelében járt.

Francesca felpillantott, ahogy Myron lefékezett és megállt. Clark felkelt, és megkérdezte: – Mi az, ami ennyire fontos?

Myron azt fontolgatta, hogy megkéri őket, vonuljanak el valahová, ahol nincsenek ennyire szem előtt, de idekint voltak, valójában senki sem hallgathatta ki őket, és nem volt idő halogatásra vagy tompítani a lány számára a megrázkódtatást.

Leült Francescával szemben, ő úgy mondta volna, hogy „törökülésben", de miután eszébe jutott, amit Mickey mondott neki a polkorrektségről, talán helyesebb lett volna úgy fogalmazni, hogy „keresztbe font lábakkal". Nem kellett a következtetés mesterének szerepébe bújnia, hogy észrevegye, Francesca meglehetősen zaklatott. A lány még mindig sírt. A szeme vérágas volt, és feldagadt.

– Nem hajlandó elárulni nekem, mi a baj – magyarázta Clark.

Francesca összeszorította a szemét. Myron visszanézett Clarkra.

– Magunkra hagynál minket egy percre?

– Francesca? – kérdezte Clark.

A lány még mindig lehunyt szemmel bólintott, hogy menjen csak.

– A Lerner Hall büféjében leszek – mondta Clark.

Clark a jobb vállára kanyarította a hátizsákját, és eloldalgott. Francesca végre kinyitotta a szemét. Amikor a fiú hallótávolságon kívül került, Myron megszólalt: – El kell mondanod nekem az igazságot.

Francesca a fejét rázta.

– Nem tehetem.

– Tönkretesz téged. Tönkreteszi a testvéredet. Mindenképp ki fogom deríteni. Szóval segíts inkább! Még mindig helyrehozhatjuk.

Francesca gúnyosan fújt egyet, és megint sírva fakadt. A közelben időző diákok aggódva pillantottak feléjük. Myron próbálta a mosolyával elhessegetni őket, de úgy képzelte, vagy azt gondolhatják, hogy egy idősebb férfi szakít épp egy fiatalabb lánnyal, vagy – ebben a verzióban reménykedett – egy tanár közöl rossz híreket a diákjával.

– Az előbb beszéltem Mr. Dixonnal – közölte Myron.

Francesca zavartan felkapta a fejét.

– Micsoda?

– Az ötödikes tanároddal.

– Tudom, kiről beszél, de miért...?

Elhallgatott.

– Áruld el, mi történt! – kérlelte Myron.

– Nem értem. Mit mondott Mr. Dixon?

– Ő jó ember. Nem akart elárulni semmiféle bizalmas információt.

– Mit mondott? – kérdezte ismét Francesca.

– A szüleid házasságában problémák merültek fel – felelte Myron. – Meséltél neki erről.

Francesca letépett egy fűszálat. Az arcát szeplők pettyezték. Te jó ég, gondolta Myron, annyira fiatalnak tűnik. Jóformán maga elé tudta képzelni őt abban az osztályteremben, a rémült ötödikest, aki attól fél, hogy darabokra hullik az egész világ.

– Francesca!

A lány megint felnézett rá.

– Az édesapád SMS-eket talált az édesanyád telefonján, ugye?

Francesca falfehérre sápadt.

– Francesca!

– Kérem, ne árulja el Clarknak!

– Senkinek sem fogom elmondani.

– Nem tudtam róla, oké? Egészen addig nem tudtam róla... – Megrázta a fejét. – Clark sosem fog megbocsátani

nekem.

Myron odébb csusszant, hogy szemtől szembe kerüljenek egymással. A kollégium egyik ablakából bömbölő zene harsant fel.

A szám azzal nyitott, hogy az énekes közölte, valaha hétéves volt. Másodpercek múlva már tizenegynél tartott.

Igen, gondolta Myron, ezt a lányt elnézve kezdte érteni a dolgot.

– Áruld el, mi történt, Francesca! Kérlek!

A lány nem felelt.

– Apukád felfedezte az SMS-eket – próbálta elérni Myron, hogy megnyíljon. – Otthon voltál, amikor történt?

Megrázta a fejét.

– Pár perccel később értem haza.

Csend.

– Az öcséd otthon volt?

– Nem. A kis tornacsarnokba ment. Hétfőnként oda járt órára.

– Jól van – mondta Myron. – Tehát hazaértél. Az iskolából jöttél?

Francesca bólintott.

– A szüleid veszekedtek?

A lány újra összeszorította a szemét.

– Még sosem láttam őket ilyennek.

– Úgy érted, az édesapádat?

Francesca megint bólintott.

– A konyhában voltak. Apa tartott valamit a kezében. Nem láttam, micsodát. Anyával üvöltött. Anya a fülére tapasztotta a tenyerét, és lehúzta a fejét. Észre sem vették, hogy már otthon vagyok.

Myron próbálta elképzelni a jelenetet. A tízéves Francesca benyit az ajtón. Hallja, hogy Hunter a rémülten összekuporodó Nancyvel ordítozik a konyhában.

– Mit csináltál?

– Elbújtam – felelte a lány.
– Hová?
– A kanapé mögé a nappaliban.
– Értem. Aztán mi történt?
– Apa... megütötte anyát.
Köröttük zajlott az egyetemi élet. Diákok kacagtak és sétálgattak mindenfelé a kampuszon. Két félmeztelen fiú frizbizett. Egy kutya hangosan ugatott.
– Apa sosem ivott, mert amikor mégis megtette... – Francesca ismét lehunyta a szemét – ...az egészen borzalmas volt. Talán háromszor vagy négyszer láttam részegen. Ennyi. Mindig rossz vége lett. De nem ennyire.
– Ezután mi történt, Francesca?
– Anya mindenfélének elmondta őt. Kirohant a garázsba, és beszállt a kocsijába. Apa...
Megint elhallgatott.
– Apa mit csinált?
– Apa utánarohant – folytatta a lány. Most már lassan, kimérten ejtette ki a szavakat. – De előtte még lerakta, amit a kezében tartott.
Találkozott a tekintetük.
– Mit rakott le? – kérdezte Myron.
– Egy pisztolyt.
Myron érezte, hogy bizsergő érzés kúszik fel a tarkóján.
– Kirohant anya után az ajtón, és én felálltam. Előbújtam a kanapé mögül.
Francesca szeme egészen elkerekedett, mint aki újraéli a jelenetet.
– Megindultam a konyha felé. A pisztoly ott hevert. A konyhaasztalon. Beleborzongtam, ha csak ránéztem. Nem tudtam, mitévő legyek. Apa annyira feldühödött. Nem hagyhattam csak úgy ott a pisztolyt.
– Mit csináltál, Francesca?
– Kérem – válaszolta a lány. – Egészen eddig nem

tudtam. Hinnie kell nekem. Éveken át hazudtak nekem. Nem tudtam róla, amíg Patrick haza nem került.

– Nincs semmi baj – nyugtatta Myron. A lány vállára tette a kezét. – Francesca, mit csináltál, amikor megláttad a pisztolyt?

– Megrémültem, hogy apa használni fogja. – Hatalmas könnycseppek gördültek le a lány arcán. – Ezért fogtam. Elrejtettem a pisztolyt az emeleti szobámban.

– Aztán? – kérdezte Myron.

– Aztán Patrick megtalálta.

33

Áthajtok Brooke-kal a Dingmans Ferry hídon.
Zorra nem tart velünk. Magam is el tudom intézni ezt. Neki más teendőkkel kell foglalkoznia.

A kuzinomra pillantok. Egyenesen előremered. Eszembe jut egy családi vakáció, amikor még mindketten kamaszok voltunk. Nagyapánk Fishers Island-i birtokára mentünk. A Fishers Island egy kilenc mérföld hosszú és egy mérföld széles sziget. Connecticut partjainál fekszik, de hivatalosan New Yorkhoz tartozik. Valószínűleg még nem jártak ott. Nem olyan hely, ahol szívesen fogadják az idegeneket.

Egyik este Brooke-kal teljesen betéptünk és leittuk magunkat a tengerparton. Ritkán fordult elő, hogy valaha beszívtam. Myron nem helyesli a dolgot, és rajta kívül rendkívül kevés emberben bízom meg annyira, hogy ne legyek teljesen a magam ura előttük. Egy idő után Brooke azzal az ötlettel állt elő, hogy menjünk kenuzni egyet.

Nekivágtunk.

Késő́re járt, valószínűleg éjfél körül lehetett. Eveztünk, aztán hagytuk sodródni magunkat az áramlatokkal. Mindketten hanyatt fekve heverésztünk. Az életről elmélkedtünk. Még ma is emlékszem minden egyes szóra. Felbámultam az égre. A csillagok teljes pompájukban ragyogtak.

Fenséges látvány volt.

Nem tudom, amiatt történt-e, mert betéptünk, vagy mert belemerültünk a beszélgetésbe, vagy talán a mennybolt szépsége ejtett transzba minket. De hirtelen zubogás ütötte meg a fülünket. Felültem, és az aznapi utolsó kompot pillantottam meg egyenesen felénk tartani. A komp

hatalmas – kellően nagy ahhoz, hogy utasokat és járműveket is szállítson a szárazföld és a sziget között.

Fenyegetően közeledett felénk. Sőt, szinte már oda is ért hozzánk.

Nem volt idő biztonságos helyre evezni előle.

Brooke kapcsolt elsőként. Felpattant a helyéről, és letepert, mindkettőnket a vízbe rántott. Eszeveszetten tempózni kezdtünk, ahogy a komp egyre közelgett. Még ma is, ahogy ebben a kocsiban ülök, érzem, ahogy a hajó orra elsiklik felettünk. Számtalanszor közel kerültem már a halálhoz, de, drága barátaim, akkor jártam hozzá a legközelebb.

Nem reagáltam időben. Brooke igen.

Brooke most az elülső szélvédőn bámul ki.

– Rhys halott, ugye?

– Nem tudom.

Rám néz.

– Szerintem az – mondom –, de még nem adom fel a reményt.

– Egyre egyértelműbbnek tűnik nekem. A fiam meghalt. Azt hiszem, mindig is tudtam. Mindig éreztem. De sosem bíztam az anyai megérzésekben. A tényekre támaszkodtam, nem az érzelmeimre. Kikapcsoltam az érzelmeimet, amikor tíz évvel ezelőtt eltűnt a fiam.

– Clarknak mindig jó anyja voltál.

Csaknem elmosolyodik.

– Az, ugye?

– A legjobb.

– Clark jó fiú – mereng. – Rengeteget szenvedett az évek során. Emlékszel az apám temetésére?

– Persze.

– Tizenegy voltam. Te tizenkettő. Nem láttam holtan. Annyira hirtelen jött a szívinfarktus. Anya zárt koporsós temetést akart. Semmi értelme nem lett volna úgy látni.

Mindenki ezt mondogatta nekem. De... volt egy barátom, egy katona. Azt mesélte, azért gondoskodnak róla, akár az életük kockáztatásával is, hogy a halottak mind hazakerüljenek, hogy a családok meggyászolhassák őket. Azt mondta, valami kézzelfoghatóra van szükségük ahhoz, hogy túlléphessenek. Mindannyiunknak fontos, hogy elbúcsúzzunk, Win. El kell fogadnunk, bármennyire borzalmas is, aztán továbbléphetünk. Tudtam, hogy Rhys halott, már azelőtt, hogy Patrick elárulta volna. És mégis, hiába tudom, hogy soha többé nem fogom már látni a fiamat, még mindig reménykedem.

Nem szólok.

– És gyűlölöm a reményt – jelenti ki Brooke.

A Charmaine-tóhoz érünk. Időközben valaki visszaemelte a helyére a táblát azzal, hogy a láncot a póznára tekerte. Egyszerűen áthajtok rajta. A lánc könnyen megadja magát. Hunter platós kocsija még mindig elállja az utat. Újra ellenőrzőm a kölcsönzött autó helyzetét a GPS-en. Nem mozdult el, vagyis a kocsi még mindig a háznál áll. Előveszem a revolveremet, egy Smith & Wesson 460-ast, és Brooke-ra nézek.

– Megkérhetlek rá, hogy maradj itt, amíg utánajárok ennek? – kérdezem.

Válaszként kinyitja a kocsi ajtaját, és kiszáll. Sejtettem, hogy csak az időmet fogom pazarolni, de muszáj legalább egy próbát tenni. Megindulunk a kocsibejárón, pontosan úgy, ahogy korábban Myronnal. Hunter ugyanabban a kerti székben ül. A puska az ölében hever.

Ahogy közelebb érünk, Hunter észrevesz minket. Lassan felegyenesedik, ránk emeli a puskát.

– Ne öld meg! – esdekel Brooke.

Lábon lövöm. Hunter fél térdre esik. A vállát célzom meg. A puska kirepül a kezéből. Most már megindulok felé. Brooke a sarkamban marad.

Hunter felnéz rám, aztán Brooke-ra. Sír.

– Sajnálom – nyöszörgi.

– Hol van a lány? – kérdezem.

– Annyira sajnálom.

Lehajolok, kitapintom a golyó ütötte sebet a vállán, és erősen megszorítom.

Felordít.

– Hol van a lány?

Hirtelen kinyílik a ház bejárati ajtaja. Egy hosszú hajú fiatal nő lép ki rajta.

Brooke a karomra teszi a kezét, és bólint.

– Az ott Vada – közli velem.

34

Myron a hátsó udvarban talált rá Nancy Moore-ra.
Az asszony a rózsakert melletti kerti pavilonban üldögélt. Két markában egy bögre kávét szorongatott maga előtt. Nem fordult oda Myron közeledtére.

– Mondtam, hogy ne gyere vissza – szólalt meg fojtott hangon.

– Igen, tudom. Patrick jelentkezett?

Megrázta a fejét.

– Nem aggódsz érte?

– Már hogyne aggódnék. De ez az egész arról szól, hogy visszailleszkedjen. Szüksége van rá, hogy egy kicsit békén hagyják.

– Tíz évig volt távol – válaszolta Myron. – Szerintem egyáltalán nem arra vágyik, hogy békén hagyják.

– Myron?

– Igen?

– Nem érdekel, mit gondolsz. Azt akarom, hogy menj innen.

Myron nem mozdult. Állt rendületlenül, amíg Nancy fel nem nézett rá. Amikor az asszony végre ráemelte a tekintetét, Myron merőn visszabámult rá.

– Tudok róla, Nancy – mondta végül.

– Miről tudsz?

Puszta formaságból kérdezte. Myron látta a tekintetében.

– Francesca elmondta.

– Összevissza beszél. Az, hogy az öccse ennyi év után hazakerült, megzavarta a fejét.

– Meghalt, ugye? Mármint Rhys.

– Patrick elárulta.

– Nem, Patrick egy történetet mesélt el. Közösen

találtátok ki vele. Jó történet volt... ennél jobbat nem lehetett volna beadni egy feldúlt anyának. Rhyst sosem bántották, mesélte Patrick. Rhys boldog volt. Bátor. Gyors halált halt, még mielőtt kezdetét vették a borzalmak. Miközben hallgattam, önkéntelenül is arra gondoltam, mennyire praktikus.

– Tűnj innen!

Myron az asszony mellé lépett.

– Tudjuk, hogy Vada a tóhoz ment.

Nancy a mobiltelefonjáért nyúlt, de Myron felkapta, mielőtt a nő elérte volna.

– Add vissza!

– Nem kapod meg.

– Semmit sem értesz – sziszegte Nancy.

– Ó, szerintem nagyon is értem – jelentette ki Myron. – Nem véletlenül sikerült meggyőznöd Chicket, hogy ne beszéljen az SMS-ekről. Ő azt hitte, elterelik a figyelmet. A zsaruk majd kettőtökkel foglalkoznak, mert azt hiszik, nem is tudom, hogy viszonyotok volt, és valamelyikőtök teljesen belehabarodott a másikba, vagy valami hasonló. De nem ez történt. Te tudtad, hogy az SMS-ek indították el az egészet. Chick viszont nem.

Nancy Moore felállt, és visszaindult a ház felé. Myron követte őt.

– Szóval Hunter pisztolyt szegezett rád. Tudtál róla, hogy aztán Francesca rejtette el? Ez azt is megmagyarázná, miért tartottad titokban előtte ezt az egészet. Vagy rájöttél, hogy ő még csak kisgyerek. Képtelen lenne megőrizni egy ilyen nagy titkot. Talán azt akartad elérni, hogy ne önmagát hibáztassa. Bárcsak ott hagyta volna az apja pisztolyát, ahol találta. Bárcsak ne idegeskedett volna amiatt, mit tehet vele Hunter.

Nancy megállt a hátsó ajtónál. Lehunyta a szemét.

– Tehát elrejtette a pisztolyt a szobájában, Patrick pedig

megtalálta – folytatta Myron. – Nem tudom pontosan, mikor. Francesca sem tudta. Pár nappal később. Talán egy hét múlva. Hunter megfeledkezett róla... vagy félt megemlíteni? Fogalmam sincs. Nem sokat számít. Patrick megtalálta. Hunterrel sokat veszekedtetek. Patrick talán tudott róla. Talán azt is tudta, miért. Talán Chick Baldwint vagy az egész családját hibáztatta ezért.

– Dehogy – szakította félbe erőtlenül Nancy. – Szó sem volt ilyesmiről.

– Nem igazán számít. Patrick még csak hatéves. Nála van az apja megtöltött fegyvere. A hátizsákjában tartja. Magával viszi az iskolába. Egyik nap... talán épp azon a napon, amikor megtalálja... együtt játszik Rhys Baldwinnal. A hátsó erdős részben játszanak. Francescának legalábbis ezt mondtad. Az *au pair,* Vada Linna nem figyel rájuk eléggé. Vagy mégis. Nem tudom. Csak egy rémült gyerek egy idegen országban. Honnan tudhatna bármit?

Nancy Moore szobormereven állt. Myron úgy látta, mintha lélegzetet se venne.

– Nem tudom, valamit játszottak-e. Nem tudom, véletlenül sült-e el a pisztoly. Nem tudom, haragudott-e az apjára Patrick. Ezekről semmit sem tudok. Azt ellenben tudom, hogy egy hatéves kisfiú egy pisztollyal megölt egy másikat.

– Baleset volt – védekezett Nancy.

– Meglehet.

– Az volt.

– Na és mi történt utána?

– Nem érted – suttogta Nancy.

– Ó, szerintem pedig igen. Elmész Baldwinékhoz a fiadért. Úgy tippelem, hogy Patrick közvetlenül azelőtt lőtte le Rhyst, hogy odaértél. Csak másodpercekkel korábban. Mert ha, tegyük fel, tíz perccel korábban történt volna, akkor Vada felhívja a kilenc– tizenegyet.

– Hallottam elsülni a pisztolyt – ismerte el Nancy. – Leállítottam a kocsit és...

Myron bólintott. Logikusnak tűnt.

– Hátrarohantál.

– Vada meg én... mindketten megiramodtunk Rhys felé. De elkéstünk. A golyó... Rhys fejét találta el a lövés. Semmit sem tehettünk.

Csend.

– Miért nem hívtátok egyszerűen a rendőrséget? – kérdezte Myron.

– Te is tudod, miért nem. A mi pisztolyunk volt. Pontosabban az enyém. Én vettem. Huntert és engem... vád alá helyeztek volna. Előfordulnak ilyen esetek. Olvastam egy apáról, aki az ágya alatt tartotta a megtöltött puskáját. A hatéves kisfia megtalálta.

Cowboyosdit kezdett játszani a négyéves húgával. Halálosan megsebesítette egy lövéssel. Az apát lecsukták gondatlan emberölésért, és nyolc évet töltött a börtönben. Erre gondoltam. És Patrickre. Igen, tudta, hogy sokat veszekszünk. Hallotta. Így aztán hiába volt csak hatéves, mi van, ha valaki felfújja az ügyet? Mi van, ha valaki azt állítja, hogy nem véletlenül történt, hanem Patrick szándékosan gyilkolt? Patricket egész életére bűnösként bélyegezték volna meg: a gyerek, aki megölt egy másik gyereket. Ráadásul ott volt még Chick és Brooke. Úgy látod, hogy bármelyikük megbocsátó típus lenne?

– Ezért gyerekrablásnak állítottátok be a dolgot.

Myron igyekezett nyugalmat erőltetni magára.

Nancy feleslegesnek érezte, hogy válaszoljon.

– Hogyan értétek el, hogy Vada együttműködjön?

– Azt mondtam neki, hogy a rendőrség őt tartaná felelősnek. Neki kellett volna vigyáznia a gyerekekre. Azt mondtam neki, hogy őt hibáztatnák, és börtönbe kerülne. Azt, hogy akkor jár a legjobban, ha azt teszi, amit mondok

neki. Hogy védje magát. Vada megrémült, túlságosan összezavarodott ahhoz, hogy vitatkozzon. Mire meggondolta volna magát, már túlságosan belekeveredett.

– Tehát megtisztítottátok a helyszínt. Ha jól sejtem, el kellett tüntetni a vért.

– Nem volt sok. Ráadásul az erdős részen történt. Én tisztítottam meg.

– Átveszed Vadával a történetet. Megkötözöd az alagsorban. Mész, és felhívod Brooke-ot. Azt mondod neki, hogy épp most értél a házba, és senki sem nyit ajtót.

– Pontosan.

Myron nyelt egyet.

– Patrick hol volt?

– Hazavittem. Megkértem, hogy bújjon el, amíg az apja haza nem ér.

– És Rhys?

Nancy tekintete találkozott Myronéval. A hangja cseppet sem remegett, amikor felelt: – A garázsunk mögötti kukába tettem.

A többit már egyértelműen ki lehetett következtetni.

– Amikor Hunter hazaért, megpróbált lebeszélni?

– Igen. Azonnal vallomást akart tenni. De akkor már késő lett volna. Már eljátszottam az emberrablást. Az ilyesmi olyan... mint egy lavina. Hunter hibájából történt. Gyenge ember. Nem tudta feldolgozni, amit tettünk. Inni kezdett. A többit már valószínűleg magad is ki tudod találni. Nem okozott nehézséget hamis személyazonosságot szerezni, habár időbe telt, mivel a rendőrök folyton körülöttünk szaglásztak. Hunter a tónál rejtette el Patricket. Egy idő után kicsempésztük az országból. Paul Simpson lett az új neve.

– Most miért hoztátok haza?

Nancy vállat vont.

– Túlságosan megszaporodtak a meleg helyzetek. Az

iskolában egyre szigorúbban vették a biztonsági ellenőrzéseket. Az emberek kérdezősködni kezdtek. Nem lehetett örökké fenntartani ezt a helyzetet. Francescának tudnia kellett, hogy az öccse él. Leginkább azonban az számított, hogy Patrick is szeretett volna hazajönni. Ezért megbeszéltük a dolgot Hunterrel. Azt terveztük el, hogy Patrick egyszerűen besétál egy rendőrőrsre, és kitalál valamit a szökéséről. De ez még több faggatózáshoz vezetett volna.

– Ezért aztán névtelen e-mailt küldtetek Winnek.

– Tudtam, hogy Win sosem adta fel. Ha megtalálja Patricket, ha kimenekíti, sokkal hihetőbb lesz az egész. Legalábbis így gondoltam. Ezért úgy intéztem, hogy Win ugyanakkor legyen a King's Crosson, amikor Patrick. Nem volt nehéz megfelelő helyet találni ehhez. Elég rákeresni a neten, és könnyű kideríteni, hol strichelnek a kamasz prostituáltak.

– De nem a tervek szerint alakult a dolog.

– Finoman fogalmazva visszafelé sült el – válaszolta Nancy. – Amikor Win megölte azokat az embereket, Patrick elmenekült. Pánikba esve telefonált nekem. Azt mondtam neki, hogy keressen egy hotelt, és ott húzza meg magát. De az a Zsír Gandhi rátalált.

– Tehát amikor könnyek közt hálálkodtál nekem, amiért megmentettem az életét...

– Nem színészkedtem. – Egyenesen Myron szemébe nézett, talán azt remélve, hogy vigaszt vagy kedvességet fedez fel a tekintetében. – Tényleg megmentetted az életét. Elszúrtam. Már az elején elszúrtam. Az ember azt kérdezgeti magától, miért így intézett el valamit, miért nem úgy. Nem tudom. Végiggondoltam minden helyzetet, és azt tettem, amit a legjobbnak ítéltem a fiam számára. És eleinte ez tűnt a megfelelő döntésnek. Patrick elfeledte, ami történt. A testvérem Franciaországban él. Patrick rengeteg időt

töltött nála. Imádta azt az iskolát. Boldog volt. Persze hiányoztunk neki. És hiányzott neki a nővére. És igen, ez a legnehezebb döntések közé tartozott... hogy nem árultuk el Francescának az igazat. De nem tudta volna megőrizni a titkot... tízéves korában még nem. Próbáltuk vigasztalni, próbáltuk megnyugtatni, hogy az öccse valójában jól van, de persze szenvedett. Kemény döntést kellett meghoznunk.

Félrebillentette a fejét.

– Ki mondta volna el neki?

Myron legszívesebben azt felelte volna, hogy eleve nem lépett volna erre az ösvényre, de úgy gondolta, ez nyilvánvaló.

– Fogalmam sincs – válaszolta végül. – De mindegyikük életét tönkretetted, nem igaz? A férjed nem tudott együtt élni vele. Brooke, Chick, Clark... rengeteg szenvedést kellett elviselniük.

– Rhys meghalt – védekezett Nancy. – Hát nem érted? Semmi sem tudta volna visszahozni őt. Őt nem tudtam megmenteni. Csak a saját fiamat.

Myron érezte, hogy Nancy telefonja rezegni kezd a kezében. A számra nézett, és felolvasta neki.

– Patrick az! – Nancy kikapta a kezéből, és a füléhez szorította a telefont. – Halló! Patrick?

Myron hallotta, ahogy a fiú felkiált.

– Anya?

A hangja sokkal fiatalabbnak tűnt, mint egy tizenhat évesé.

– Itt vagyok, kicsim.

– Tudják, mit tettem. Meg... meg akarok halni.

Nancy baljóslatún Myronra villantotta a tekintetét.

– Ne, ne, inkább hallgass anyára! Minden rendben lesz. Csak áruld el anyának, merre vagy!

– Tudod, hol vagyok.

– Nem, nem tudom.

– Segíts, anya!

– Merre vagy, Patrick?

– Végezni akarok magammal. Végezni akarok magammal, hogy együtt lehessek Rhysszel.

– Ne, szívem, hallgass rám!

– Viszlát, anya!

Kinyomta a telefont.

– Jaj, istenem!

Nancy kezéből kihullott a telefon.

– Hogy Rhysszel lehessen – ismételte el magában Myron. Megragadta Nancy vállát. – Hol szabadultál meg Rhys holttestétől?

Nancy hirtelen kitépte magát Myron szorításából, és megiramodott a kocsija felé. Myron utánaeredt, beérte.

– Majd én vezetek – jelentette ki. – Merre van?

Nancy tétovázott.

Myronnak hirtelen eszébe jutott, ahogy Patrick a konyhaasztalnál ül. Mesterkélten, monoton hangon beszélt, hiszen hazudott. A végén azonban megváltozott a hangja, szinte túlcsordult a fájdalomtól...

Láttam... Ott voltam... Egyszerűen... egyszerűen behajították a holttestét a szakadékba. Mintha mit sem érne. Mintha Rhys semmit sem érne...

... mert igazat mondott.

– Mit szeretnél? Hogy életben maradjon a fiad, vagy meghaljon? – ordította Myron. – Merre van az a szurdok, Nancy?

35

A Myron telefonjára telepített alkalmazás szerint a Charmaine-tó környékére az adott forgalom mellett kilencven percet vett volna igénybe az út. Myron először is felhívta a Pike megyei seriff hivatalát, hogy értesítse őt a helyzetről. Egyenesen Daniel Yiannikos seriffet kapcsolták neki.

– Épp a járőrkocsiban ülök – közölte a seriff. – Hol van a fiú?

– Hajtson az Old Oak Road tetejére, nem messze a Charmaine-tótól! – válaszolta Myron. – Ha negyed mérföldet gyalogol onnan délre, megtalálja a szurdokot.

– Ismerem a helyet – felelte Yiannikos seriff.

– A fiút Patricknek hívják. Ott lesz.

– Elképzelhető, hogy leugrik? Nem ő lenne az első.

– Nem tudom. De öngyilkossággal fenyegetőzött.

– Rendben, nyolcpercnyire járok a helyszíntől. Mennyi idős Patrick?

– Tizenhat.

Nancy azóta hívogatta, hogy beültek a kocsiba. A fiú nem vette fel.

– Mi a teljes neve? – kérdezte Yiannikos.

– Patrick Moore.

– Miért tűnik ennyire ismerősnek ez a név?

– Szerepelt a hírekben.

– A kimenekített gyerek?

– Irtózatos nyomás alatt van – válaszolta Myron.

– Jól van, óvatosan járunk el.

– Tudassák vele, hogy az édesanyja már úton van hozzá!

Myron kinyomta a telefont, és felhívta régi barátját, Jake

Courtert, egy másik seriffet, ezúttal a New Jersey-i Bergen megyéből. Elmagyarázta neki a helyzetet, és rendőrségi kíséretet kért.

– Már indulunk is – felelte Jake. – A 80-as úton csatlakozunk hozzátok. Addig nyugodtan menjetek tovább!

Húsz perccel később, amikor Yiannikos seriff végre visszahívta őket, Nancy Moore olyan szorosan ragadta meg Myron karját, hogy egészen biztosan megmaradt a nyoma.

– Halló!

– Patrick él – közölte a seriff egyelőre.

Myron fellélegzett.

– De a szurdok szélén áll, és egy pisztolyt szegez a fejéhez.

Nancy kis híján elájult.

– Jaj, istenem!

– Pillanatnyilag nyugodt. Azt kéri, ne menjünk közelebb. Így maradunk, ahol vagyunk.

– Kért bármit is?

– Csak arról akart megbizonyosodni, hogy az édesanyja idetart. Megnyugtattuk, hogy úton van. Megkérdeztük, akar-e beszélni vele. Azt mondta, nem, csak látni akarja. Erősködött, hogyha közelebb merészkedünk, végez magával, ezért nem mozdulunk. Milyen messze vannak?

A Bergen megyei járőrkocsi a seriff ígéretéhez híven a 80-as úton csatlakozott hozzájuk, nyugat felé. Myron a gázpedálra taposott. A rendőrség segített átjutnia a sűrű forgalmon.

– Félórányira, legfeljebb negyvenpercnyire.

– Rendben – válaszolt Yiannikos seriff. – Telefonálok, ha bármi változás történne.

Myron kinyomta a telefont, és gyorsan odaszólt Winnek, aztán megkérdezte Nancytől: – Miért tért vissza Vada?

– Szerinted miért?

– Látta a hírekben – felelte Myron –, hogy Patrick hazajött.

– Igen.

– Szeretné felfedni az igazságot.

– Ezt állítja. Mi pedig, hát, az útját álltuk. Semmi durvaság. Csak meggyőztük, hogy jöjjön el a tóhoz, hogy megbeszéljük ezt. Aztán elvettük a kocsikulcsait, és megkértük, hogy adjon nekünk néhány napot. Hogy lebeszélhessük.

– És ha nem egyezik bele?

Nancy vállat vont.

– Azzal nyugtattam magam, hogy találtunk volna valamilyen megoldást.

– Hunter őt várta. Elmentünk hozzá.

– Igen. Vada fél órával a távozásotok után ért oda.

– Hunter nem fogja megállítani Wint.

– Nem, nem hiszem – ismerte el Nancy. – Nem tudnál egy kicsit gyorsabban vezetni?

– És Tamryn Rogers?

– Patrick barátnője az iskolából. Azt hittem, Patrick képes lesz lemondani róla, miután hazakerült. De ismered a kamaszokat. Az unokaöcsédnek igaza volt, nem? A kamaszok néha magányosnak érzik magukat. Ilyenkor megpróbálnak kapcsolatot teremteni. Szóval igen, Patrick kiosont. Nem lett volna nagy ügy, ha nem követed.

Átmentek a Dingmans Ferry hídon. Az alkalmazás szerint nyolc percre volt még szükség.

– Már vége – mondta Myron.

– Igen, azt hiszem. De meg kell mentenem a fiamat. Erről szól ez az egész. Aztán mindannyian továbblépünk ezen, igaz? A rendőrség felhozhatja Rhys holttestét a szurdokból. Rendesen eltemethetik. Megkérdeztem róla az ügyvédemet. Találd ki, mennyi idő után évül el, ha valaki egy holttestet rejteget?

Myron erősebben markolt rá a kormányra.

– Tíz év után. És gondolj csak bele! Végül is elrejtettem

egy holttestet és meghamisítottam a bizonyítékokat. Néhányszor hazudtam a rendőröknek. Huntert szétmarcangolja a bűntudat. Ő majd elviszi a balhét, de enyhítésért fogunk fellebbezni, és egészen keveset kell börtönben töltenie, ha egyáltalán lecsukják. Szóval igen, Myron, ha meg tudom menteni a fiamat, akkor vége lesz.

– Hidegvérű számítás – jegyezte meg Myron.

– Így kell lennie.

– Semminek sem kell így lennie.

– Rhys meghalt. Nem tudtam megmenteni.

– És azt hiszed, Patricket megmentetted? Szerinted hogyan hatott egy hatéves kisfiúra, hogy ilyen hazugságra bírtad?

– Még csak hatéves volt.

– Vagyis egyszerűen a szőnyeg alá söpörted az egészet? A férjed alkoholista lett. A lányodnak meg kellett birkóznia vele, hogy elvesztette a testvérét. Ami Vadát illeti, elképzelni sem tudom, mennyire szétziláltad az életét. És Brooke-ét, Chickét és Clarkét. Van fogalmad róla, mit tettél ezekkel az emberekkel?

– Nem vagyok köteles magyarázkodni előtted. Egy anya mindig megvédi a gyermekét. Ez a világ rendje. Most tehát visszakapom a fiamat. Segítséget szerzünk neki. Minden rendben lesz. Hazaviszem magammal. Amint hazakerül, újra jól lesz.

Myron befordult az Old Oak roadra. Az út végén négy rendőrautó állt. Yiannikos seriff bemutatkozott nekik.

– Távol maradtunk tőle. Az édesanyját akarja.

– Én vagyok az – közölte Nancy. Megiramodott az erdő felé. Myron utánaeredt. – Ne! – szólt hátra az asszony. – Te maradj itt!

Nancy bevetette magát a fák közé. Myron Yiannikos seriffhez fordult.

– Nem mehetek bele a részletekbe, de nem szabad

egyedül hagynunk. Követnem kell.

– Magával tartok – jelentette ki a seriff.

Myron bólintott. Besiettek az erdőbe, követték Nancy nyomát felfelé a hegyoldalon. A távolban egy madár károgott. Tovább törtek előre. Nancy a háta mögé pillantott, még mindig futva, de nem állt meg, és nem ordított rájuk. Mielőbb Patrickhez szeretett volna érni.

Egy anya mindig megvédi a gyermekét.

A lejtő tetején Nancynek földbe gyökerezett a lába. Iszonyodva az arcához kapta a kezét. Myron megszaporázta a lépteit. Jobbra kanyarodott. Yiannikos seriff követte. Amikor a tisztáshoz értek, ők is láthatták, amit Nancy.

Patrick a saját fejéhez szorította a pisztolyt. Nem sírt. Nem tűnt zaklatottnak.

Mosolygott.

Nancy tétován egy lépést tett felé.

– Patrick?

Patrick hangja tisztán és érthetően csengett az erdő csendjében.

– Ne gyere közelebb!

– Itt vagyok – válaszolta Nancy. – Eljöttem, hogy hazavigyelek.

– Már otthon vagyok – felelte a fiú.

– Nem értem.

– Komolyan azt hitted, hogy a kocsiban maradtam?

– Miről beszélsz, szívem? Nem értem...

– Elhoztál ide. Azt mondtad, maradjak a kocsiban, és csukjam be a szemem. – Patrick újra elmosolyodott, a pisztoly csöve egyenesen a halántékához szorult. – Azt hitted, hallgatok rád?

Láttam... Ott voltam... Egyszerűen... egyszerűen behajították a holttestét a szakadékba. Mintha mit sem érne. Mintha Rhys semmit sem érne...

– Megöltem – mondta panaszosan Patrick, és egyetlen

könnycsepp gördült le az arcán. – Te pedig bedobtad ide. Miattad kellett együtt élnem ezzel.

– Semmi baj – próbálta megnyugtatni elfúló hangon Nancy. – Minden rendben lesz...

– Mindennap ezt látom magam előtt. Azt hiszed, nem kísért? Azt hiszed, megbocsátottam magamnak? Vagy neked?

– Kérlek, Patrick!

– Engem is megöltél, anya. Engem is ledobtál a szakadékba. És most meg fogunk fizetni ezért.

– Így lesz, szívem. – Nancy kétségbeesetten körbejártatta tekintetét, valamiféle mentőöv után kutatva. – Nézd, Patrick, itt vannak a rendőrök. Mindenről tudnak. Nem lesz semmi baj. Kérlek, szívem, tedd le azt a pisztolyt! Eljöttem, hogy hazavigyelek.

Patrick a fejét rázta. Amikor újra megszólalt, a hangja dermesztően fagyos volt.

– Nem ezért jöttél ide, anya.

Nancy térdre rogyott.

– Kérlek, Patrick, csak tedd le a pisztolyt! Menjünk haza! Kérlek!

– Te jó ég – mormolta maga elé Yiannikos seriff –, meg fogja tenni!

Myron is látta. Fontolgatta, hogy csinál valamit, meglódul a fiú felé, de semmiképp nem érhetett volna oda időben.

– Nekem itt van az otthonom – jelentette ki Patrick. – Idetartozom.

Hátrahúzta a pisztoly kakasát.

– Ne! – kiáltotta Nancy.

– Nem azért hívtalak ide, hogy megments – mondta Patrick. Az ujja reszketni kezdett, ahogy lassan rászorult a ravaszra. – Azért hívtalak, hogy végignézd, ahogy véget vetek...

– Elég! – üvöltötte egy újabb – női – hang.

Egy pillanatra mindenki megdermedt. Myron balra pillantott. Brooke Baldwin állt a tisztás túloldalán Winnel.

Brooke megindult a fiú felé.

– Vége, Patrick.

Patrick továbbra is a fejéhez szorította a fegyvert.

– Mrs. Baldwin...

– Azt mondtam, vége.

– Ne jöjjön közelebb!

Brooke a fejét csóválta.

– Még csak hatéves voltál, Patrick. Egy kisfiú. Baleset történt. Nem hibáztatlak érte. Hallasz engem, Patrick? – Még egy lépést tett a fiú felé. – Vége.

– Meg akarok halni – kiáltotta panaszosan a fiú. – Rhysszel akarok lenni.

– Ne tedd! – kérte Brooke. – Épp elég halál és pusztítás van mögöttünk. Kérlek, Patrick! Kérlek, ne tetézd a fájdalmamat! – A fiú felé nyújtotta a kezét. – Nézz rám!

Patrick engedelmeskedett. Brooke kivárta, hogy Patrick biztosan a szemébe nézzen.

– Megbocsátok neked – mondta aztán. – Még csak kisfiú voltál. Nem a te hibád. Rhys, a fiam, a barátod... Ő nem akarná ezt, Patrick. Ha fordítva történt volna, ha Rhys lőtt volna le téged, megbocsátanál neki?

A pisztoly megremegett Patrick kezében.

– Megbocsátanál?

Patrick bólintott.

– Kérlek, Patrick! Add ide a pisztolyt!

Mintha elült volna a szél. Senki sem mozdult. Senki sem vett levegőt. Mintha maga a természet is visszafojtotta volna a lélegzetét. Brooke egy pillanat alatt a fiúnál termett. Patrick habozott, és Myron egy másodpercig azt hitte, mégis meghúzza a ravaszt.

Amikor Brooke felé nyúlt, és megragadta a pisztolyt, Patrick az asszony karjaiba zuhant. Elfúló hang tört fel a

torka mélyéről, és a fiú zokogni kezdett. Brooke lehunyta a szemét, és magához szorította.

– Sajnálom. Annyira sajnálom.

Brooke lenézett a szurdokba, ahol az elmúlt tíz évben a fia hevert. Még szorosabban magához ölelte Patricket, és végül ő is sírva fakadt. Együtt zokogtak. Csak álltak ott, ők ketten – egy halott gyermek édesanyja és a fiú, aki megölte a másikat.

Nancy Moore óvatosan megindult feléjük. Brooke rápillantott Patrick válla fölött. Találkozott a tekintetük. Nancy hangtalanul köszönömöt mondott. Brooke biccentett neki. De nem eresztette el Patricket. Addig nem eresztette el, amíg fel nem száradtak a fiú könnyei.

36

A rendőrség órákkal később hozta fel a tetemet.

Hunter Moore-t kórházban ápolták lőtt sebeivel. Megnyugtatták, hogy fel fog épülni. Vada Linnának nem esett baja. A teljes igazságot elmesélte Winnek és Brookenak. Valóban emiatt tért vissza. Előfordulhatott, hogy Huntert megvádolják emberrablással. Nehezen lehetett volna biztosat mondani.

Nancy Moore-t őrizetbe vették, de az ügyvédje, Hester Crimstein egy órán belül kihozta személyes kötelezettségvállalás ellenében. Nancynek igaza volt. Komoly vádakat nem tudtak rábizonyítani.

– Haza kellene menned – javasolta Win.

Myron a fejét rázta. Eddig sem tágított mellőlük. Még nem hagyhatta ott őket.

A holttestből mostanra csupán csontok maradtak, de a ruhák épen megőrződtek. Brooke megsimogatta a piros melegítőfelsőt és a kék farmernadrágot.

– Rhys ruhái – bólintott.

Brooke szótlanul állt, aztán visszaindult a kocsija felé. Win utánaeredt, de az unokatestvére nemet intett a fejével.

– Menj csak vissza Myronhoz! Egyedül szeretnék maradni egy kicsit. És nekem kell elmondanom Chicknek.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne – jegyezte meg Win.

– Szeretlek – válaszolta Brooke –, de nem igazán érdekel a véleményed.

Figyelték, ahogy Brooke egyenes derékkal távozik. Beszállt a kocsiba, és elhajtott.

– Gyere! – intett Win. – Menjünk haza!

Win vezetett. Pár perce úton voltak, amikor Mickey

telefonált, hogy a fejleményekről érdeklődjön. Ema és Spoon is vele voltak.

– Vége – közölte az unokaöccsével Myron.

– Megtaláltátok Rhyst?

– Halott.

Myron hallotta, hogy Mickey közli a hírt Emával. Aztán, ahogy Ema elsírja magát.

Win a Dakota-ház mögötti garázsban parkolta le a kocsit. Amikor beléptek a lakásba, Terese mindkettejüket átölelte. Így maradtak, amíg rezegni nem kezdett Win telefonja. Win kimentette magát, és jó éjszakát kívánt. Myron mélyen Terese szemébe nézett.

– Már alig várom, hogy összeházasodjunk – súgta.

Hosszú, forró zuhanyt vett. Terese belépett mellé. Nem beszéltek. Még nem. Ma este nem. Szeretkeztek. Vadul és nyersen, tökéletesen és talán gyógyítón. Myron nem annyira elaludt, mint inkább elájult menyasszonya karjai közt. Álomtalan álomba zuhant, és csak feküdt, feküdt a biztonságot adó ölelésben. Egy órát. Talán kettőt.

Aztán lassan finom borzongás kúszott fel a gerincén.

– Mi az? – kérdezte Terese. – Mi a baj?

– A pisztoly – rántotta ki magát Myron a kábulatból.

– Miféle pisztoly?

– Patricknél pisztoly volt – ült fel Myron. – Mi lett vele?

Epilógus

Három hónappal később

Talán valamiféle csavarra vagy hepiendre várnak.

Talán arra számítanak, hogy valami tévedés történt, hogy a holttest mégsem Rhys Baldwiné volt, hogy Brook és Chick

valahogy visszakapták a gyereküket.

De nem minden történet végződik csavarral. És sokszor nincs boldog befejezés.

A mai nap azonban a boldogságé.

Két héttel ezelőtt minden idők talán legmesésebb legénybúcsúját rendeztem meg Myronnak. Mennyire sikerült mesésen? Legyen elég annyit mondanom, hogy négy földrészt érintettünk. Myron természetesen rendkívül jól nevelten viselkedett. Ő mindig ilyen. Én ellenben, ezt nyilván örömmel hallják, helyette is elég rosszaságot műveltem. Nemkülönben Esperanza és Big Cyndi.

Hogyan? – hördülhetnek fel. Mit keresnek nők egy legénybúcsún?

Változnak az idők, barátaim.

Ma frakkot viselek Myron násznagyaként. Furcsa érzés. Myron mindig erről a napról álmodozott, arról, hogy feleségül veszi élete szerelmét, megállapodik és családot alapít. Az istenek, sajnos, sokáig másféle terveket szövögettek a számára. A magam részéről sohasem bátorítottam az efféle gondolkodást. Nem igazán értem ezt az egész „szerelem” dolgot.

Vagyis nem értettem.

Myron nem egyszerűen a legjobb barátom. A fiatalok „bromantikusnak”, azaz testvérinek és romantikusnak neveznék a kapcsolatunkat, és talán illik is rá ez a szó. Szeretem Myront. Azt akarom – nem, inkább szükségét érzem –, hogy boldog legyen. Az elmúlt egy évben nagyon hiányzott, jóllehet gyakran közelebb voltam hozzá, mint sejtette volna. Aznap este, amikor megnézte a *Hamiltont,* három sorral mögötte ültem. Amikor borzalmas helyzetben találta az öccsét, Bradet, szintén nem voltam túl messzire tőle.

Ha netán mégis szüksége lett volna rám.

Szeretem őt. És azt akarom, hogy boldog legyen.

Másokba is volt már szerelmes életében, elsősorban egy Jessica nevű nőbe. Terese viszont egészen más. Észrevenni, amikor velük van az ember. Egészen eltérnek egymástól. Teljesen különböznek, és abszolút lenyűgözőek, amikor együtt vannak. Egyszerűen fogalmazva, ha mindent valamiféle kémiai reakciónak tekintünk – és én ebben hiszek –, akkor ez a két vegyület pezsdítő elegyet alkot.

Bekopogok az ajtón.

– Bújj be! – szól ki Terese.

Belépek.

– Nos? – kérdi, és felém pördül.

Láttak már gyönyörű, boldog menyasszonyt esküvői ruhában? Akkor felesleges részleteznem.

– Ejha! – hüledezem.

– Mintha Myront hallanám.

Megfogom és megcsókolom a kezét.

– Csak gratulálni szerettem volna neked – mondom. – Szeretném, ha tudnád, hogy ha tetszik, ha nem, mindig számíthattok rám.

Bólint.

– Tudom.

– És ha összetöröd a szívét, én a lábadat fogom összetörni.

– Ezt is tudom.

Arcon csókolom, és távozom a szobából.

Alighanem kíváncsiak rá, mi történt, miután felfedezték Rhys holttestét. Hadd számoljak be róla! Amint azt talán a hírekben is figyelemmel kísérhették, kiderült a teljes igazság. Patricket természetesen senki sem vádolta meg semmiféle bűncselekménnyel. Ahogy Brooke mondta a szurdok fölött, ő még csak kisgyerek volt.

Baldwinék – Brooke, Chick és Clark –, amennyire lehetséges, jól vannak. Myron szívesen hangoztatja, hogy még a legfertelmesebb igazság is szebb a legcsinosabb hazugságnál. Nem vagyok feltétlenül meggyőződve róla,

hogy ez mindig így van-e, de ebben az esetben igaznak tűnik. Most már tudják. Brooke a családi parcellánkban temette el Rhyst, Philadelphia közelében. Gyászolnak, egyre gyászolnak.

Ugyanakkor végre képesek a továbblépésre.

Clark még mindig Francesca jóbarátja és kollégiumi lakosztálytársa. A lány addig nem tudta meg az igazságot, amíg Patrick vissza nem tért. Nancy Moore akkor úgy érezte, hogy a lánya elég erős és érett ahhoz, hogy feldolgozza ezt.

Természetesen tévedett.

Hunter Moore mostanra majdnem teljesen felépült a sérüléseiből. Több vétség, elsősorban Vada Linna kvázi elrablása miatt vádat fognak emelni ellene. Nem tudom, mi lesz az ügy vége. Majd meglátjuk.

Ami Nancy Moore-t illeti, a hatóságok folyamatosan keresik, noha kétlem, hogy különösebben kiemelt helyen szerepelne a listájukon. Miután aznap este személyes kötelezettségvállalás ellenében kiengedték, úgy tűnik, a fia nyomdokaiba lépett, és kámforrá vált. A hatóságok kijelentették, hogy addig nem nyugszanak, amíg kézre nem kerítik.

Myron megkérdezte, vajon őt is felkutassuk-e – segítsünk-e bíróság elé állítani Nancy Moore-t.

Felesleges, feleltem. Brooke kedvéért csináltuk az egészet. Ha számára vége van, akkor számunkra is.

De erről elég is ennyi.

Myron ma megházasodik. Mellette állok az emelvényen. Amikor a jövendőbelije befordul a terembe, és Myron először pillantja meg Terese-t a menyasszonyi ruhában, hallom, hogy elbűvölten dörmögi maga elé: – Ejha!

Elmosolyodom és megjegyzem: – Egyetértek.

Terese szülei elhunytak, ezért Myron édesapja, Al kíséri őt az oltárhoz. Lenézek az egybegyűltekre. Mindenki itt van

a teremben. Big Cyndi a nyoszolyólány. Utána Esperanza lép ki a függöny mögül. Nemsokára ő fogja levezetni a szertartást. Ó, talán kíváncsiak a Little Pocahontas és Big Chief Mama-témára. Mindketten úgy határoztak, hogy felhagynak a korábbi indián művésznevek használatával. Egyesek talán sajnálkoznak emiatt. Esperanza biztosan nem.

– Abba, ha túlzott tiszteletet mutatunk egy kultúra iránt, még senki sem halt bele – magyarázta nekem.

Változnak az idők, barátaim.

Myron mély lélegzetet vesz. Könnyeket látok a szemében. A vállára teszem a kezem, hogy mindkettőnknek erőt adjak. Ő felém nyúl, méltányolja a gesztust. Megvárjuk, amíg Myron édesapja felvezeti Terese-t az emelvényre.

A ceremónia javarészt kábulatban telik a számomra.

Amikor Esperanza megadja nekem a jelet, átadom Myronnak a gyűrűt.

A legjobb barátok vagyunk, és szeretem őt.

De sajnálom, néha egy csinos hazugság *igenis* jobb az igazságnál.

Ezért sosem fogom elárulni Myronnak. Bár kíváncsi lennék, sejti-e.

Az azt követő reggelen, hogy Rhys holttestét megtalálták, Myron felhívott.

– Hová lett a pisztoly? – kérdezte.

– Tessék?

– Patrick pisztolya.

– Ja, az. A rendőrség elkobozta – hazudtam.

Myron habozott – egy másodperccel talán a kelleténél hosszabban –, mielőtt azt válaszolta: – Jól van.

Talán azt hiszik, én tartottam meg a pisztolyt. Nem így volt.

Ha felidézik az eseményeket, eszükbe juthat, hogy Brooke vette el a pisztolyt Patricktől.

Ki hívott, amikor visszaértünk a Dakota-házba? Brooke.

Visszamentem, és segítettem neki takarítani. A rendőrség elegendő maradványt talált ahhoz, hogy még tíz év után is azonosíthassák Rhys kuzinomat.

Nancy Moore esetében ez nem fog bekövetkezni.

Senki a legcsekélyebb nyomra sem bukkanhat.

Persze időnként feltűnik majd. Egy névtelen telefonáló azt állítja, hogy látta őt a tengerparton, Fidzsi szigetén. Valaki más közli, hogy egy kolostorban él a toszkán hegyek között. Vagy éppen Londonban vélik felfedezni, ahol Zorra pillanatnyilag egy bizonyos gömbölyded pedofilnál tesz látogatást.

Nancy Moore örökké bujkálni fog és rejtély marad.

Véget ér a szertartás. Nézem, ahogy Myron felemeli Terese fátylát. Egy másodpercig kivár, mert – ismerem őt, tudják – magába akarja szívni ezt az élményt. Tudja, milyen ritka az ilyen pillanat, ő pedig meg akarja állítani az időt, hogy kellőképp kiélvezze.

Egyszerűen el akarja nyújtani a pillanatot.

Myron ért ehhez.

Fogalmam sincs, egyetértek-e azzal, amit Brooke tett, vagy a helyében másképp cselekedtem volna. De nem az én tisztem megkérdőjelezni az ítéletét. Nancy Moore nem csupán az egyetlen fiától fosztotta meg, hanem a lezárás lehetőségétől is. Mérhetetlen károkat okozott Chicknek és Clarknak. Tíz éven át ismerte az igazságot, mégis hagyta szenvedni őket. Brooke-tól elvette az életét. Elvette tőle a gyermekét, a kisbabáját, és mint a szemetet, lehajította egy szurdok mélyére.

Mondják meg önök, mivel kellett volna fizetnie ezért!

Ezenkívül töredelmesen bevallom, elképzelhető, hogy szexista vagyok. Ha Nancy Moore férfi lett volna – ha Hunter Moore talált volna rá aznap a holttestre, és szabadult volna meg hulladék gyanánt tőle, döntött volna romba életeket, tette volna tönkre az unokatestvéremet, a

férjét, a gyerekét, vajon gondolkodtam volna azon egy pillanatig is, hogy megfizetek neki ezért?

Fogas kérdés.

Brooke-kal hasonlítunk egymásra. Kötelék kapcsol össze minket. E kötelék talán nem mindig üdvös a számunkra. Vajon Brooke-ot abban a pillanatban az érthető anyai düh hajtotta? Vajon megint megtenné, ha átgondolhatná?

Nem tudom.

De Nancy Moore anyaként meghozott döntése ugyanígy elgondolkodtat. Vajon Nancy először azért nem mert a rendőrséghez fordulni, mert bűnténnyel vádolták volna meg, vagy mert a fia életre szóló sérülésétől tartott, esetleg mert Chick kétes ügyfelekkel üzletelt, akik árthattak volna neki?

Netán Nancy megértette, hogy a düh legveszélyesebb formája az olyan anyáé, aki elveszítette a fiát?

Ezeken a kérdéseken a végtelenségig elmélkedhetnénk. Most azonban figyeljük, ahogy Myron a pohárra tapos! A násznép állva tombol. Myron Bolitar, immár házasember, szerető hitvesével végigszalad a széksorok közötti folyosón.

Mindenkit megkímélek a könnyektől, ölelésektől és gratulációktól.

Tekerjünk előre, rögtön a nyitószámra. A választás, nos, szirupos, jóllehet jellemző Myronra. A DJ felkéri Myront és az édesanyját, Ellent, hogy járják el az anya-fia táncot. Ellen Bolitar teste Parkinson-kórtól reszket, Myron mégis megfogja az anyja kezét, és a parkettre vezeti.

Senki sem mozdul.

Felcsendül a muzsika. Ellen egy Bruce Springsteen-dalt választott. Hallgatom, ahogy a Főnök a helyzethez illően búgja:

If I should fall behind,

Wait for me.

Ha lemaradnék, várj meg.

Mindannyian nézzük, ahogy táncolnak. Végigpillantok a

termen, és látom az arcokat. Big Cyndi bömböl, akár egy sebzett grizzlymedve. Aranyos. Myron nővére Seattle-ből repült ide. Az öccse, Brad és Brad neje, Kitty visszatértek. Mickey és Ema mellett állnak. Mickey és Ema egymás kezét szorongatják. Próbálok nem feltűnően bámulni.

– Megkérhetném a násznépet – szólal meg a DJ –, hogy csatlakozzanak Myronhoz és az édesanyjához, Ellenhez a táncparketten?

Myron édesapja, Al, odavezeti Terese-t. Az ifjú Mickey átveszi Myron helyét, és úgy táncol a nagyanyjával, ahogy csak egy esetlen kamasz képes. Esperanza megkeresi Myront. Ők ketten, a legdrágább barátok, együtt táncolnak.

Mások is beállnak, megtöltik a táncparkettet. Én megelégszem azzal, hogy figyelek.

Ez ám, barátaim, az élet.

Ej, időnként magam sem tartom méltóságon alulinak a szirupos szentimentalizmust.

Megérzem, hogy mellettem áll, még mielőtt megszólalna.

– Maga az, Win, igaz?

Emához fordulok.

– Igen.

– Anya megkért, hogy adjam át az üdvözletét.

Valahogy sikerül bólintanom.

– Mondd meg Angelicának, hogy én is üdvözlöm!

Egy hosszú másodpercig merőn néz rám. Aztán megkérdi: – Van kedve táncolni?

Elképzelni sem tudja, mit jelent ez nekem. Vagy talán mégis? Azt hittem, hogy az édesanyja sohasem fogja elárulni neki. Vajon megtette? Vagy csupán arról lenne szó, hogy Ema hihetetlenül éles szemű és jók az ösztönei?

Lehet, hogy a szüleitől örökölte.

Nehezen bírok szóhoz jutni.

– Megtisztelnél vele – préselem ki valahogy.

A táncparketthez vezetem. Szembefordulunk egymással.

A vállamra teszi az egyik kezét, a másikkal kézen fog. Táncolni kezdünk. Egy idő után közelebb húzódik hozzám. A vállamra hajtja a fejét.

Mozdulni is alig tudok. Ahogy lélegezni is.

Az örökkévalóságig szeretném elnyújtani ezt a pillanatot.

Köszönetnyilvánítás

A szerző (aki időről időre előszeretettel utal önmagára harmadik személyben) köszönetét óhajtja kifejezni a következő, különösebb rendszer nélkül felsorolt személyeknek: Michelle Singer, Andy Morgan, Rick Kronberg, Linda Fairstein, Ian Rankin (ő válogatta össze a sört), Bili Friedman, Rick Friedman (a két Friedman nem rokonai egymásnak – legalábbis nem hiszem, hogy azok), Selina Walker, Ben Sevier, Chirstine Ball, Jamie Knapp, Carrie Swetonic, Stephanie Kelly, Lisa Erbach Vance, Diane Discepolo, Craig Coben és dr. Anne Armstrong-Coben.

Mickey Bolitar és barátai, Ema és Spoon történeteit a *Shelter,* a *Seconds Away* és a *Found* kötetekből álló, fiatal fenőtteknek szóló trilógiában olvashatják. Szerintem érettebb fejjel is élvezetesek. Myron szintén felbukkan a sorozatban, mert úgy igazságos, hogy az ilyesmi kölcsönös legyen.

A szerző ezenkívül hálával tartozik még Joe Corlessnek, Rob Dixonnak, Neil Hubernek, Alyse Mervoshnak, Denise Nussbaumnak, Jesse és Mindy Rogersnek, Chris Alan Weeksnek és Daniel Yiannikos– nak. A felsorolt személyek (vagy szeretteik) bőkezű adományokat juttattak az általam kiválasztott jótékonysági szervezeteknek cserébe azért, hogy a nevük szerepelhet a regényben. Ha bárki kedvet kapna, hogy a jövőben ő is részt vegyen ebben a jótékonysági akcióban, a részletekért látogasson el a www.HarlanCoben.com honlapra, vagy küldjön e-mailt a giving@harlancoben.com címre!

[1] Takácsy Gizella fordítása.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

33
34
35
36
Köszönetnyilvánítás